

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR**

"Sarah MacLean's
books are fierce."

—JULIA QUINN,
author of the
Bridgerton series

SARAH MACLEAN

HEART BREAKER

A HELL'S BELLES NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SAKAH
MACLEAN

HEART
BREAKER

AMEL L' SBELLE SN OVEL

AVOM KİTAPLARI

Bir HarperCollins KünyesiJøblishers

OceanofPDF.com

Adanmışlık

*Louisa için,
mutlak en iyisi*

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

İthaf

Adelaide Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

On Dört Bölüm On Beş

Bölüm On Altı Bölüm

On Yedi Bölüm On

Sekiz Bölüm On Dokuz

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Sonsöz

Teşekkür Yazar
Hakkında Yazan:
Sarah MacLean
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

Adelaide

Stephen's Şapeli
Güney Lambeth
Ekim 1834

Fırtına bulutlarının düğün gününde iyi şans getirdiği söylenirdi.

Evlilik yeminlerinin üzerindeki gökyüzünün kasvetinin, bir birlikteliğin en kasvetli noktasını işaret edeceğini söylediler. Onlara göre yağmur tabakaları çiftin kaderindeki kötü talihi silip süpürecek ve geriye sadece iyi şansla dolu bir gelecek bırakacaktı.

Ne de olsa düğünlerin en mutlu günler olduğunu söylüyorlardı; yüzleri kızaran gelinlerin, taze yüzlü damatların, yeni elbiselerin ve iki katına çıkma ihtimali karşısında sevinçten ağzı kulaklarına varan ailelerin zamanı. Böyle bir mutluluk vaadi karşısında birazcık yağmurun ne önemi vardı ki?

Kötü hava koşullarının günü ve maçı daha da kötüleştireceğini söylediler.

Peki ya hava günün en kötüsü değilse? O zaman maç ne olacak?

O Ekim sabahı, yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken, gök gürültüsü kirişleri sarsarken, Bayan Adelaide Trumbull Güney Lambeth'teki Aziz Stephen Şapeli'nin mihrabında durmuş, etrafı tütsü ve mum kokuları sarmıştı.

Mayfair'in en iyi terzisinden gecenin karanlığında çalınmış bir frak içindeydi ve yanılıyor olma *ihtimallerini* düşündü.

Başka bir adamın suratsız büyüklüğünde bir yumruğu olan Alfie Trumbull'un yirmi bir yaşındaki kızı Adelaide'in yüzü hiç kızarmıyordu. Alfie bu etli silahı, iş hayatına atılır atılmaz iyi bir şekilde kullanmıştı.

ve kendine South Bank'te küçük bir imparatorluk kurmuştu, Bulls'un başındaydı, bir haydut çetesi ve

Onları bir araya getiren adamın adını taşıyan hırsızlar. Adelaide, babasının şiddet dolu egemenliğinden kurtulmak istiyorsa, geçimini sağlamak zorunda olduğunu çabucak öğrenmişti ve altı yaşına geldiğinde, bir cep saatini kaldırabilen ya da bir çantayı kesebilen uzun, ince, hızlı parmaklarıyla South Bank'ın en iyi pensecilerinden biri olmuştu.

Hırsızların prensesi.

Ve evlenme zamanı geldiğinde, babasının damadı seçeceğine hiç şüphe yoktu - kralların rolü buydu, değil mi? Kızlarını toprak, güç ya da evlilikle katlanarak büyüyen bir ordu için evlendirmek.

Adelaide'in çok uzun boylu ve çok sade olması ya da John Scully'nin onunla hiç ilgilenmemesi önemli değildi. Ah, Adelaide odaya girdiğinde gülümsüyordu ve babasının izin vermesi için ısrar ettiği malların tadına bakmaya fazlasıyla istekliydi ve konuştuğunda bunu balla sinek yakalamayı bilen bir adamın rahatlığıyla yapıyordu. Ama Adelaide'i yakalamak gibi bir niyeti yoktu, bu yüzden Adelaide yakalandığında balın sirkeden çok daha az olacağını tahmin ediyordu.

Önemli olan Scully'nin, South Bank'te dalga yaratan daha küçük ve yeni bir çete olan The Boys'un lideri olmasıydı. Örgütten çok anarşiyi temsil eden The Boys, bölge sakinleri, işyerleri ve dostların yakın, düşmanların daha yakın tutulması gerektiğine inanan Alfie Trumbull'a ait krallık için tehlike oluştuyordu.

Eğer bu, kızını onlara feda etmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Adelaide babasını umursamıyordu. Ve umursayacağından da oldukça şüpheliydi.

yeni kocasına bakacaktı. Ama içine doğduğu hayat buydu ve eğer şanslıysa, bir canavarla evliliği annesinden daha iyi atlatacaktı. Belki de John Scully genç yaşta ölecekti.

Hain bir gök gürültüsü duyuldu ve Adelaide'in aklına, papazın önündeyken damadının ölümünü düşünmenin dışarıdaki sağanak yağmurun şansını dengeleyeceği geldi.

İçinden küçük, vahşi bir kahkaha yükseldi. Kimse fark etmedi.

Gözlüklerini düzeltti ve parmaklarını, bir başkası için dikilmiş gelinliğin yüksek dantel yakasının çok sıkı olduğu boğazına dokundurdu.

Rahip gevezelik ediyordu, sözleri kekeleyerek anlamsızlaşıyordu, şüphesiz talimatlarını yerine getirmese başına gelebileceklerin korkusundan kaynaklanıyordu.

Adelaide evleneceği adama bakarken Celile'li Cana hakkında bir şeyler anladı; sanki başka bir yerde olması gerekiyormuş gibi topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu. Bakışları adamın yanından geçip ilk sırada oturan annesine kaydı; Alfie'nin bir sonraki savaşı için bekleyen yarım düzine silah kasasının bulunduğu yeraltı mahzeninin girişini saklıyordu. Yaşlı kadının bakışları sertti, sanki bir mahkemenin önündeymişler gibi. yargıç, bakan değil.

Adelaide'in dikkati sıradaki diğerlerine kaydı. Scully'nin kız kardeşleri olan iki genç kadın, günün sıkıntısından bayılacakmış gibi görünüyorlardı. Onların arkasında bir sıra erkek vardı. Scully'nin kardeşleri, biri kan bağıyla, diğerleri de ateşle. Yakında onun da kardeşleri olacaklardı, diye düşündü.

Korkunç derecede vahşiydiler, kaşları gözlerinin üzerinde düşüktü, burunlarını gölgeleyecek kadar ağırdı, o kadar çok kez kırılmışlardı ki, *parçalanmak* durumları için daha iyi bir terimdi.

Onlar da kıpırdandılar.

Sıradan bir seyirci, bu hareketlerin ruhlar için kolektif bir korkunun sonucu olduğunu düşünebilir. Bir Cumartesi sabahı için Tanrı'nın evinin tercih ettikleri bir yer olmadığını.

Ama burası sıradan bir Tanrı'nın evi değildi ve Adelaide de sıradan bir seyirci değildi.

Rahip devam etti, cehennem ateşi hakkında bir şeyler söyleyecek kadar açıklık buldu, Adelaide bunun bir düğün için biraz fazla olduğunu düşündü, ama belki de topluluğu ışığa çevirmeye çalışıyordu.

Ona iyi şanslar.

Göz ucuyla babasını görecektik kadar yerinden kıpırdandı. Töreni izlemediğini görecektik kadar. Onun yerine, başının üzerinden, rahibin yanından geçerek pencerelerdeki vitraylara bakıyordu.

Etli parmakları dizine vuruyordu. Dilinin kenarını çiğnerken çenesi çalışıyordu; Adelaide'in erkenden öğrendiği bu hareket, odadan çıkmanın bir yolunu bulması gerektiği anlamına geliyordu, hem de hemen. Gözlüklerinin üzerinden gözlerini kısarak, hâlâ Rookery'nin ötesindeki çamurla kaplı olan botlarına baktı. Orada, birinin topuğuna değen, babasının tercih ettiği silah olan sopanın tahta sapı vardı.

İşte o zaman o gün evlenmeyeceğini anladı.

Bu bir birleşme değil, bir fetih olacaktı; babası damadını öldürmeyi planlıyordu.

Dikkatini tekrar rahibe yöneltti, içgüdülerini onu ele geçirmişti. Arkasındaki mihrabın üzerinde bir kadeh vardı. Muhtemelen kalaydan yapılmıştı. Yeterince ağır değil. Hayır, pirinç şamdanla daha iyi olurdu. Sunağın uzak tarafındaki kısa olan. Önce oraya gitmeli, iki basamak çıkmalı. *Vardı Kutsal şamdanlar mı?* Adelaide elini eteklerine götürdü, kızgınlığı artmıştı. Dövüşmek zorunda kalacağını bilseydi, bu elbiseye itiraz ederdi. Çok dar elbisenin içinde bir omzunu kıvırdı. O şamdanı zarar verecek kadar sert sallayabilmesinin imkânı yoktu. Ve hasar verebilmesi gerekiyordu.

Ne tür hayvanlar bir düğünü mahalle savaşına çevirir? Ve daha da önemlisi, neyi bekliyorlardı?

"Eğer burada toplanan varsa ..."

Adelaide gözlerini devirdi. *Tabii* ya. Kimse kendini kahraman sanan, ömür boyu suç işlemiş biri gibi tiyatro yapmaktan hoşlanmazdı.

". . bu ikisinin kutsal evlilik bağıyla birleşmemeleri için bir neden var..."

Scully onun yanında kıpırdandı, eli ceketinin altına, kuşkusuz kılıfında bir bıçak olan yere kaydı. O gün kan peşinde olan tek kişi babası değildi.

"Oh, Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

Rahip, sanki hiçbir gelin şu anda konuşmayı düşünmeyecekmiş gibi kınayan gözlerini ona çevirdi. "...şimdi konuşun ya da sonsuza dek susun."

Bir an için uzun ve ağır bir sessizlik çöktü ve Adelaide bir kalp atışı boyunca yanılıp yanılmadığını merak etti.

Gök gürültüsü kiliseyi doldurup asırlık taşlarda yankılanırken nefesini tuttu.

Savaş başladı.

Topluluk ayakta, yumruklar havada uçuşuyor, kılıçlar kınından çıkarılıyor, bir ya da iki şapka iğnesi kavgaya giriyor, hepsi homurtular ve çığlıklarla noktalanıyordu.

Adelaide şamdana doğru yöneldi, her zamanki gibi çevik ve hızlıydı. -Dört yaşından beri eğitildiği gibi. Ve o pirinç ödülü hedeflerken, dört yaşından beri yaptığı diğer şeyi yaptı; cepleri karıştırdı. Aptal değildi ve Bu kavgadan sonra, çalıntı, çok dar bir gelinlik ve bozuk paradan başka hiçbir şeyi olmadan tek başına kalabileceğini biliyordu. Sokaklarda geçirdiği yıllar ona kavga için plan yapmayı ve kaçmak için hazırlanmayı öğretmişti.

Biri etkileyici bir yumruğu savuştururken üç saat ve içi bozuk para dolu iki cüzdan aldı ve bunları elbisesinin dar kollarına sokarak hedefine doğru ilerledi. Çok kısa eteklerini kaldırarak basamakları hızla çıktı, şimdi mihrabın arkasına sıkışmış olan rahibin yanından geçti - ödünç aldığı şapel kanlı bir savaşa sahne olurken bir din adamının saklanabileceği en güvenli yer.

Arkasından bir bağırsık geldi, çok yakındı ve arkasına dönüp baktığında Scully'nin adamlarından biri, yüzü kıpkırmızı, ona doğru uzanıyordu. "Nereye gidiyorsun, jel?" Adam Scully'nin önlüğünün arkasına yapıştı ama kumaş deri gibi yapışarak onu tutmayı reddetti.

Adelaide hızını artırdı ve şamdanı yakaladı, hemen döndü ve toplayabildiği tüm gücü kullanarak onu geri savurdu.

"Seninle hiçbir yere!"

Adam uluyarak silahını kaptı ve bilincini kaybetmeden bir an önce onu kendine doğru çekti ama Adelaide hazırды, adam bir ağaç gibi devrilirken silahını bıraktı. Seçeneklerini düşünmek için yarım saniye kadar durakladı, zihni hızla çalışıyordu. *Bu dövüşü istiyor muydu?*

Onun muydu?

Cevap vermek zorunda kalmaktan omzuna gelen bir el sayesinde kurtuldu. Dönüp karşı koyamadan, sunağın arkasına gizlenmiş bir kapıdan geriye doğru çekildi.

Yumuşak bir çitirtıyla kapandı, ötelerdeki savaşın sesi ahşap, taş, mesafe ve yukarıdaki kurşun kaplı pencerelere çarpan cehennem yağmuru tarafından boğuklaştırılarak kayboldu.

İsle kaplı vitray, ötesindeki karanlık gökyüzünden gelen loş ışığı zar zor süzüyordu. Adelaide bulabildiği ilk silaha sarıldı. Yüzünü kapıya dönerek kitabı salladı ... ve hemen indirdi.

Kapının hemen içindeki kadın gülümsedi. "Beni dövmemeye mi karar verdin?" "Rahibelere saldıranlar için ebedi cezanın kolay olduğunu sanmıyorum."

Adelaide cevap verdi.

"Rahibelere Kutsal Kitap'la saldıranlar için daha da kötü."

Adelaide kitabı yerine geri koydu.

Rahibe onun yanından geçerek odanın uzak tarafına gitti ve alçak bir dolaptan bir çamaşır sepeti aldı. Onu aralarındaki masanın üzerine koydu. İncil'i okudu, sonra geri çekildi.

Adelaide sepete ve kadına ihtiyatla baktı. "Tanıdığım hiçbir rahibeye benzemiyorsun."

"Çok rahibe tanıdınız mı?"

Soruyu düşündü. Düşünmemişti ama konumuz bu değildi. Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Kimin için çalışıyorsun?"

Kadının kaşları kalktı. "Bu açık değil mi?"

"Demek istediğim, siz Boğalar mısınız yoksa

Çocuklar mı?"

Rahibe başını öne eğdi. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

İkisi de değil.

Adelaide sessiz kaldı.

"Şunu hayal et Adelaide Trumbull," dedi rahibe, mavi bakışları keskin ve gerçeklerle doluydu. "Ya ben *senin* için olsaydım?"

Adelaide çenesini kaldırdı. Ya üçüncü bir yol varsa? Daha iyi bir yol?

İmkansız. Lambeth'te doğan kızlar için daha iyi bir yol yoktu. Orada doğan prensesler için bile. Özellikle de onlar için.

Adelaide yukarıda, vitraylardan birinin yüzünü gördü ve örtülü kadının konumunu kışkandığını fark etti.

Tanımlanamaz. Çok az kişi dışında herkes tarafından görülmez.

Önemsiz. Yağmur pencereye vuruyor, zaten çatlamış olan mavi camları parçalamakla tehdit ediyordu.

Figürün vücudunu oluşturan cam.

Öteden gelen bir çığlık odanın sessizliğini delip geçti.

"Ganimetinizi koyacak bir yere ihtiyacınız var, değil mi?" Pek de rahibe gibi görünmeyen rahibe bir kez daha sepeti gösterdi.

Adelaide kadının gözleriyle buluştu, kolundaki üç cep saati tenine ağır ve sıcak geliyordu. "Ne ganimeti?"

Rahibe bilmiş bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

Adelaide sepete yaklaştı, içinden ne çıkacağından emin değildi ve her ne çıkarsa çıksın hayatını değiştireceğini biliyordu. Muhtemelen daha iyisi için değil.

Dürüst olmak gerekirse, daha kötüsü olamazdı.

Kapağı kaldırdığında yuvarlak gümüş bir çerçeve içinde küçük bir portre gördü. Odanın diğer ucundan kendisini dikkatle izleyen kadına baktı. "Benim."

"Yani içindekinin başından beri *senin* için olduğunu biliyorsun."

Adelaide kapıyı ve kapının ardında ne olduğunu düşündü. "Ne planladığını biliyordun," dedi. Babasının. Ötedeki savaş. Gelecek olan savaş.

Başını salla.

"Sen ve başka kim?"

Küçük bir baş eğme. "O sonra gelir."

"Daha sonra olduğunu nereden bileceğim?"

"Dışarıda bir ahiret olduğunu nereden biliyorsun?" Rahibe haklı bir noktaya değindi.

Adelaide sepete uzandı ve bir yığın giysi çıkardı.

Pantolon. şapka. Gömlek, yelek ve ceket. Siyah bir şemsiye. "Bir gelin arıyor olacaklar," diye açıkladı diğer kadın, bir elini kaldırarak Lambeth'in kaslarının yarısının kilisenin taşlarını kırmızıya boyadığına şüphe olmayan mihraba doğru çenesini çevirdi. "alıntı elbiseli biri."

Adelaide yanlış anlamamıştı. Kıyafet bir kılık değiştirmeydi -uzun vadede asla işe yaramayacak ama önümüzdeki otuz dakika boyunca kesinlikle işe yarayacak bir kılık. Kapıyı açıp yağmura adımını attıktan sonraki otuz metre boyunca.

...

"Gidecek hiçbir yer yok," dedi başını sallayarak. Prensesler krallıklarını terk etmezlerdi. Onlar olmadan kim olurlardı ki?

Rahibe başıyla sepeti işaret etti. "Emin misiniz?"

Adelaide artık boş olan sepetin içine baktığında en altta küçük, mavi bir kartvizit buldu, kalın ve gördü; şimdiye kadar gördüğü en güzel kğıttı, güzel bir çivit mürekkebiyle mrekkeplenmişti. Dikdörtgen bir kartvizit boyutunda olmasına rağmen üzerinde isim yoktu. Sadece o an ve Mayfair'de bir adres vardı.

Zil, adres ve çevirdiğinde mesaj.

*Ortadan kaybolma vaktin geldi, Adelaide.
Gel ve beni gr.*

Düşes

Ve böylece üçüncü yol Adelaide'in önüne temiz ve berrak bir şekilde açıldı.

Ve imrenilen.

Haklı oldukları ortaya ıktı.

Ne de olsa yağmur düğün gününde şans getirir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

*Beş yıl sonra
South Bank*

Londra'nın Adelaide Frampton'ı tanımlamak için kullanabileceği pek çok kelime vardı.

Nehrin kuzeyinde, Hyde Park'ta, Bond Caddesi'nde ve Mayfair balo salonlarında, insanlar Trevescan Düşesi'nin gözlüklü uzaktan kuzeninden bahsederken, ki bu nadiren olurdu, *sade* gibi kelimeler kullanırlardı. Sıkıştırılırlarsa, *uzun boylu* da diyebilirlerdi. Ya da belki *sıradan*. Kesinlikle *kız kurusu*

Alev kırmızısı saçlarını her zaman tertemiz bir kasketin altında sıkıca toplayan, yakalarını yüksek ve *modaya* uygun *olmayan* bir şekilde takan, elbiseleri *sıkıcı* ve yüzü allık ya da sürmesiz *sıradan* olan yirmi altı yaşındaki bu kadın için hiçbir gelecek umudu yoktu.

Nadiren görülen, nadiren duyulan, ne unvanlı ne de zengin, asla komik olmayan, çekicilikten veya olağanüstü beceriden yoksun. *İlginç olmayan. Alçakgönüllü. Dikkat çekici olmayan* ve bu nedenle *fark edilmeyen*, sadece uzak bir soy sayesinde Mayfair'e girmesine izin verilen.

Ancak nehrin güneyinde, depolarda, çamaşırhanelerde ve çalışma evlerinde, Adelaide'in Adelaide Frampton değil Adelaide Trumbull olarak yetiştirildiği çayırlarda ve sokaklarda o bir *efsaneydi*. Lambeth'in dört bir yanındaki küçük kızlar geceleri yataklarına girdiklerinde umuda ve gelecek vaadine aç olurlar ve anneleri, teyzeleri ve ablaları, Güney Yakası'nın gördüğü en iyi çocuk olan Addie Trumbull'un hikayelerini fısıldarlardı - parmakları o kadar hızlıydı ki bir kez bile yakalanmamıştı - ve bir gelecek

O kadar parlaktı ki, Bulls ve The Boys'u birleştiren savaşta savaşmış, Lambeth'in kömür bulutlarının, çamur birikintilerinin ve pisliğinin ötesinde bir gelecek için ayrılmadan önce babasının her ikisinin de kralı olmasını sağlamıştı.

Hikayeye göre *Addie Trumbull bir prensesi bırakıp kraliçe olmuştu.*

Toprağın tuzlandığı ve tarlaların nadasa bırakıldığı yerlerde bile efsanelerin kanıt olmadan nasıl büyüdüğü dikkat çekici. Özellikle de bu yerlerde.

Addie'nin geri dönmemiş olması önemli değildi. Birinin kuzeninin arkadaşının kız kardeşi yeni kraliçenin sarayında hizmetçi olarak çalışıyordu ve

Addie oradaydı. İyi ve zengin bir adamla evliydi, kaz tüyü üzerinde uyuyor, ipek elbiseler giyiyor ve altın tabaklarda yemek yiyordu.

İyi uyuyun ufaklıklar; eğer uslu durursanız, cüzdan kesmeyi ve hızlı hareket etmeyi erkenden öğrenirseniz, sizin de Addie Trumbull gibi bir geleceğiniz olabilir.

Efsane. Efsane. Aydınlatıcı.

Hayal bile edilemez.

Ancak nehrin kuzeyinden gelen tüm dedikodular ve güneyinden gelen tüm hikayeler gibi, gerçek her ikisinden de biraz ve hiçbirinden çok değildi. Ve bu yüzden,

Adelaide her iki yerde de bir gizem olarak kaldı, bu da ona oldukça uygundu, çünkü *fark* edilmezlik ve *hayal* edilemezlik ona sahip olmayı önemsedığı tek nitelik olan görünmezliği eşit derecede veriyordu.

Ve işte gerçek: Adelaide Frampton Londra'nın görmediği en büyük hırsızdı.

Sonbahar güneşi gökyüzünde alçalırken, Londra'nın en büyük kiralık kas çetesi Alfred Trumbull'un Bully Boys'unun resmi karargâhı olan depoya girdiğinde, 1839'un o özel Ekim öğleden sonrasında görünmezliği tam olarak sergileniyordu. Çetenin adı, başarısız düğün günündeki şiddetli birleşmelerinin ardından babası tarafından tasarlanan bir portmanteau ile değiştirilmişti.

ucuz bir hediye kötü adamları bir davaya çekebilir.

Adelaide evin içini görmeyeli beş yıl olmuştu.

Lambeth'ten ayrılıp nehrin karşı kıyısında yeni bir hayata başlamasının üzerinden beş yıl geçmişti ama o yeri sanki hiç zaman geçmemiş gibi hatırlıyordu.

hiç geçmedi. Ağzına kadar çetenin çalıntı mallarıyla doluydu.

İçki ve mücevherler, ipekler ve sterlinler ve grubun kötü şöhretli mantıksızlığı göz önüne alındığında şimdiye kadar hepsini havaya uçurmuş

olması gereken bir ateşli silah koleksiyonu.

Koyu renk bir gömlek ve sıkıcı bir etek üzerine yüksek yakalı, vücuda oturan lacivert bir palto giyen Adelaide binanın içinde ilerledi. Kıyafetleri ve

Saçlarını gizleyen süssüz gri şapkası, tam da bu tür faaliyetler sırasında hareket kolaylığı sağlamak için tasarlanmıştı; gölgelerin içine girdiğinde ya da kaçak mal sandıklarının arkasına saklandığında gözden kaybolmasını sağlıyordu.

Üç ayrı devriye, babasının ofisinin boş olduğu en üst kata geçişini engelledi. Alfie Trumbull her öğleden sonra saat dörtte Lambeth Sarayı'nın gölgesinde sahibi olduğu genelev Wild Pheasant'ta "çay" içiyordu. Canterbury Başpiskoposu'nun başını koyduğu yerden sadece birkaç metre ötede bulunan bu yerin, kendisini her zaman en yüce varlık olarak gören Alfie için cazibesinin bir parçası olduğuna şüphe yoktu.

İlk devriye, zemin kattaki merdivenlerin arkasında hızlıca durmasını gerektirmiş, ikincisi onu deponun arka köşesinde saklanmaya göndermiş ve üçüncüsü, onları beklemek için birkaç büyük viski varilinin arasından kayarak babasının ofisine girerken neredeyse onu yakalamıştı.

Beş yıl ve dünya çılgın bir hızla değişirken Alfie'nin egemenliğinde hiçbir şey farklı değildi. Aynı devriye programı. Aynı saklanma yerleri. Aynı konuşmalar - bir gece önce bir çocuğu cerraha gönderen ama onlara iyi bir miktar künt kazandıran bir kavga.

Adelaide, babasının bekçiler söz konusu olduğunda beyinden çok kas gücüne değer vermeye devam etmesine minnettar olarak onların gitmesini bekledi. Onlar gittikten sonra Adelaide Alfie'nin çalışma alanına geçti ve şaşkınlık içinde kıpırdamadan oturdu.

Her şey aynı değildi. Babası kendine bir masa almıştı. Çekmeceleri, kilitleri ve Adelaide'in her oturduğunda ona gurur verdiğini düşündüğü parlak bir parıltısı olan bir masa.

Kilitlerinin bir hırsızla boy ölçüşemeyeceğini anladığında hiç mutlu olmayacaktı.

Adelaide hızla paltosunun derin iç cebinden bir enfiye kutusu çıkardı ve gömleğinin yakasının altından uzun bir altın zincir çekti. Zincirin ucunda dar bir pirinç boru asılıydı; kutuyu açmadan önce bu borunun ucunu çıkardı ve bir düzine pirinç anahtarın başlarını ortaya çıkardı. Saniyeler içinde uygun olanı seçti ve kolyeye taktı.

Yeni yarattığı anahtarı masanın kilidinde çevirerek, içindeki çelik tamburların temiz *gümbürtüsünden* keyif aldı ve aramaya başladı. Aradığı şeyi ne ilk iki çekmecede ne de ağır masanın en altındaki derin ve kilitli çekmecede bulabildi. Ancak . . .

Çekmecedan derin ve tekerlekler üzerinde iyi dengelenmiş üç ağır defter çıkardı - babası hiçbir masraftan kaçınmamıştı - ve sandalyede geriye doğru itmeden önce yüksekliklerini hesaplayarak masanın üzerine koydu ve

çekmecenin dışını düşündü. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Alfie Trumbull adamlarına pek de güvenmiyordu.

Parmaklarını içerdeki ahşabın üzerinde gezdiren Adelaide, gizli mandalı saniyeler içinde buldu ve çekmecenin sahte tabanının altındaki gizli bölme yi ortaya çıkarmak için fırlattı.

"İşte buradasın," diye fısıldadı, bir beyefendinin cebine sığacak kadar küçük, siyah bir kitabı kaldırırken zaferi parlıyordu. Kitabı açtı ve aradığı şeyin bu olduğunu doğruladı: Zorba Çocuklar'ın şehrin dört bir yanına sakladığı on bir mühimmat zulasının yerleri ve Her birine atanan oğlanların isimleri, nöbet değişim çizelgeleri ve içindeki silahların her birinin kaynağı, Alfie Trumbull'un kendisi tarafından titizlikle açıklanmıştır.

Kitabı kendi cebine koyan Adelaide çekmeceyi eski haline getirmek için harekete geçti ama durakladı ve bakışları gizli bölmedeki diğer eşyaya kaydı.

Sıradan bir tahta parçası.

Kaşlarını hafifçe çatarak ona uzandı ve altı inçlik küpü kaldırdı. Bir ömür boyu süren hırsızlık Adelaide'e sıradan şeylerin nadiren öyle olduğunu öğretmişti -özellikle de babası onları sahte dipli çekmecelerde sakladığında-

Merakını uyandıran bir şey olduğunda sık sık yaptığı şeyi yaptı.

O aldı.

Binanın içinde ışık hızla azalıyordu, bu yüzden hızlıca çalıştı. Çekmecenin alt kısmını yerine koyarak defterleri geri verdi, iskelet anahtarını söktü ve ayağa kalkarak enfiye kutusunu yerine koydu ve tahta küpü kolunun kıvrımına yerleştirdi.

"Bu sana ait değil."

Kapıya doğru bakarken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, boştaki eli çoktan eteğinin içine, kalçasındaki sahte cebe doğru kaymaya başlamıştı bile.

Orada tuttuğu bıçağı. Görünmez kalmayı ve görevlerde karmaşa yaratmamayı tercih ediyordu ama mecbur kalırsa bu çetin cevizin hakkından gelmekten de geri durmuyordu.

Görünmezin tam tersiydi, uzun boylu ve zayıftı, ofis kapısının hemen içinde gölgelerin arasında duruyordu, sivri şapkasını alnının üzerine çekmişti, yakışıklı yüzünün keskin hatlarını gizlemek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu - uzun,

Düz bir burun ve en iyi bıçak ustaları tarafından bilenmiş gibi görünen açılı bir çene.

Bu babasının çürüklerinden biri değildi.

Bunu onun düzgün ses tonundan duyamamış ya da kendini tutuş şeklinden görememiş olsa bile, sanki bir yere, hatta azılı bir suçluya ait karanlık bir depoya ait olmadığı hiç aklına gelmemiş gibi ...

. gençliğini dövüşmek yerine çit yapmayı öğrenerek geçirmiş gibi görünmese bile ... onu ele veren burnuydu.

Bir geceyi bile aç geçirmemişti. Bir kez bile güvenliği ya da akşam yemeği için kavga etmek zorunda kalmamıştı. Bir kez bile çalmak zorunda kalmamıştı, çünkü sahip olduğu her şeye doğuştan sahipti.

Adam paraydı.

Ve ikisini de yakalatacaktı.

Ayağa kalktı ve masanın yanından kapıya doğru yöneldi, ona bakmayı ya da onunla konuşmayı reddederek seçeneklerini değerlendirdi. Para bıçaklayamazdı. Ama gitmesine izin vermezse ona kesinlikle bir surat verebilirdi.

Odaya.

Ama kapıya geldiğinde adam onu durdurdu. Ona dokunmadı, sadece bir elini kapının pervazına koydu ve "Bir kez daha söylüyorum, bu sana ait değil" dedi.

"Ve ne," diye karşılık verdi. "Sana mı ait?"

Sanki kendisine cevap vermeye tenezzül ettiği için gücenmiş gibi bu sözler karşısında kaskatı kesildi.

Kesinlikle para. Burası üzerinde hiçbir hak iddia etmeden. Lambeth'in gördüğü en iyi hırsız olan Adelaide Frampton'a ne çalıp çalamayacağını söylemeyi mi düşünmüştü? Adam daha iyilerini bilmeliydi.

"Aslına bakarsanız öyle."

Şaşkınlıkla bakışlarını adamın yüzüne, çenesindeki kaba sıyrıkların ve kasketinin düşük siperliğinin ötesine kaldırdı; Adelaide onu hemen tanıdığı için yetersiz bir gizleme çabasıydı bu. Ve bir iniltiyi bastırdı.

O sadece para değildi. Sadece *bir züppe* değildi.

Ve kesinlikle *yakışıklı* da değildi.

Önündeki adam Clayborn Dükü'ydü. Aristokrasinin en kötüsüydü, sert bir üst dudak ve bir sopa ile-

"Oy!"

Bağırış kapının dışından gelmişti ve orada, boncuk gibi gözlerini ona dikmiş, düzgün cüsseli bir bekçinin onlara doğru geldiğini görebiliyordu.

Görünmezlik için çok fazla.

"Kahretsin Clayborn," diye fısıldadı, kutuyu sıkıca kavrayarak. "Tabii ki buraya gelecek ve ikimizin de öldürüldüğünü görecektin."

Yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi. "Beni tanıdın mı?"

Tabii ki tanıyordu. Bu dükü nerede olsa tanırdı. Tanımaması imkânsızdı. Ona en son bu kadar yaklaştığında, nehrin kuzeyinde, Mayfair'in göbeğindeydiler ve Adelaide'e sert bir çıkış yapmıştı; kibirli, zengin, unvanlı erkeklerin, mevkilerinin çok altındaki kadınlara soğukkanlı bir küçümsemeyle sunmaya bayıldıkları türden bir çıkış. Akşam yemeğinde bıçağını sallama alışkanlığı olmadığı için şanslıydı.

Yine de onu buna sürükleyebilecek biri varsa, o da bu adamdı.

Sert ve soğuk ... ve fark edilmeme konusunda kesinlikle berbat.

"Sen oradaki! Alfie'nin ofisinde ne yapıyorsun!"

Adelaide beklemedi. Onun yerine havalandı, kolunun altından geçip koridorda uçarak muhafızdan uzaklaştı.

"Kahretsin, çocuklar! Burada davetsiz misafirler var!"

"Benim sıram," dedi merdivenlerden deponun birinci katına uçmadan önce, gölgelerin arasında kaybolmak için bir dakikadan az zamanı olduğunu hesaplayarak. Eğer kendini binanın en ucuna götürebilirse Büyük kapı hızla kararan sokağa doğru açık duruyordu, ortadan kaybolabilirdi.

Ama yalnız değildi.

Clayborn Dükü onun hamlesine karşılık veriyordu, ayakları üzerinde hafifti ve onun cüssesinde bir adamın olabileceğini düşündüğünden daha hızlıydı, ama hayır saklaması daha az zordu. Ki bu onun sorunu değildi.

Ona bir bakış fırlattı. "Defol git, Duke." "Hiç şansın yok."

Merdiven boşluğundan çıktıklarında Adelaide sinirli bir iç çekişle arkasını kontrol etti, asıl takipçisi yukarıdan merdivenlerin yarısına kadar inmişti ve

Aşağıdan üç kişi daha geliyordu. Bir küfür savurarak üst üste yığılmış kasalardan oluşan uzun bir sıraya doğru ilerledi ve cesaret edebildiği kadar ilerledikten sonra bir tanesinin arkasına saklandı.

Yanına kaydı, konuşmayı planladığı belli olan soluğunu içine çekmeden önce ancak bir an durabildi.

Adelaide eliyle adamın ağzını kapattı, adamın bir günlük sakalları parmaklarına sert ve yumuşak bir şekilde değişiyordu. Adamın parmaklarında nasıl hissettiğiyle ilgilendiğinden değil. Eğer adamın mavi bakışlarındaki ateş bir gösterge ise

bununla da ilgilenmiyordu. Hiç şüphesiz onun kontrolü ele almasından rahatsız olmuştu. Buradan sağ salim çıkmak istiyorsa buna alışmak zorundaydı.

Başını salladı ve Alfie Trumbull'un iki muhafızının geçidi iyice aradığı sandık yığınının ötesini işaret etti. Eğilerek adamın kulağına fısıldadı, zar zor bir sesle, "Dövüşebilir misin?"

Kadın elini adamın dudaklarından çekmediği için, adam kaşlarını kaldırarak cevap verdi. *Elbette dövüşebilirim.*

Muhtemelen bir halta yarayacak şekilde savaşılamazdı-aristokratlar genellikle işe yaramazdı

-Ama başka seçeneği yoktu. Adelaide on altı yıldır yakalanmamıştı ve şimdi de yakalanmaya niyetli değildi. Adamlar yaklaştı.

Onu bırakarak sessizce ayaklarının üzerinde kaydı ve eteklerinin altına uzanarak bir eliyle bıçağını çizmesinin içindeki kılıftan çıkardı, diğer eliyle de tahta küpü kavradı. Bir omzunu onları koruyan sandık yığına dayadı.

Beş metre.

Onunla birlikte yer değiştirdi, duruşunu ona uydurdu, yüzü ona dönüktü, omzu kaba yontulmuş tahtaya dönüktü.

İki.

Parmakları yumruk şeklinde kıvrılırken eldivenlerinin derisi gıcırdadı. Onlara ihtiyacı olacaktı. Yapmak üzere oldukları şey buradaki tüm muhafızları harekete geçirecekti.

Bir.

Gerçekten de savaşabilmesi için dua ederek bir kez başını salladı. İki kez.

"Şimdi," diye mırıldandı. Hep birlikte ittiler ve kutu kulesini neredeyse tepelerine binmiş olan iki çürük adama doğru savurdular.

İkiz bağırışlar kulakları yırtan bir gürültüyle noktalandı ama Adelaide onların yaptıklarına bakmak için durmadı. Bunun yerine koştu ve neredeyse deponun önündeki iskelet merdivenlere kadar ulaştı - dışarıdaki sokaklara ve özgürlüğe açılan merdivenlere.

Clayborn onun peşindeydi ve arkasına bakmasa da -hiçbir zaman- ona, "Burası bir düke göre bir yer değil," diye seslendi.

"Bir hanımefendi için ideal bir yer, değil mi?" diye karşılık verdi.

Bir hanımefendi değildi, ama kendi kendine bunun merdivenlerden inmekle meşgul olduğu için olduğunu söyleyerek onu düzeltmedi. İki muhafızın beklediği kapıya yöneldi. Hiç tereddüt etmeden birini

tahta blokla kafasına vurdu. "Sen ortaya çıkmadan önce gayet iyiydim." Diğer adam kafasına jambon büyüklüğünde bir yumruk savurunca eğildi.

Ağır bir *gümbürtüyle* birleştiğini duydu ve umursamadığı bir şey, ne olduğunu görmek için geri dönmesine neden oldu.

Clayborn darbeyi iri bir eliyle yakalamıştı. "Bu hiç de centilmence değildi," dedi sakın bir sesle, haydutun gözleri bu sözler karşısında irileşmişti. "Ve sen de ona vurmadığın için şanslısın." Sözlerini, kötü adamı dizlerinin üzerine düşüren mükemmel bir yüz darbesiyle noktaladı.

Baygın adama bakarken gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ya bana vurmuş *olsaydı*?" Dük cevap vermeyince ekledi, "Böylece dövüşebilirsiniz."

Ona bir kez daha sinirli bir bakış fırlattı. "Ben yalan söylemem."

Tabii ki buna alınmıştı. Doğrusu, Clayborn Dükü bir hüküm meleği gibi geldiğinde Güney Yakası'nın tamamının alevler içinde kalmamış olması şaşırtıcıydı.

Adelaide hızla bir çöp yığınının arkasına saklanıp bıçağını eteğinin cebine geri soktu ve kını kalçasına sıkıca tutturdu.

Clayborn onu izledi ve o da bir şekilde Clayborn'un soğuk bakışlarından gelen sıcaklığı görmezden geldi. "Trevescan Düşesi'nin kuzenisiniz, öyle mi?"

Adam onu teşhis ettiğinde alevlenen şaşkınlığını gizledi. Fark edilmemeye ve görünmez olmaya alışmış bir kadın için Clayborn Dükü'nün tüm dikkatini ona vermesi sinir bozucuydu, özellikle de sırrının ortaya çıktığı ve Mayfair'e dönüp

Londra'nın tamamı onun bir aristokratın kuzeniyle uzaktan yakından alakası olmadığını biliyordu. Yine de,

Adelaide yüzüstlük etti. "Ne yani, aile ağacınızda kayda değer bir meyve yok mu?"

Bir süre onu izledi ve sonra, "Senin kadar dikkat çekici biri yok," dedi.

Oh. Bu beş kelimeye daha sonra dönecekti.

Ama şimdi Adelaide'in gitmesi gereken bir yer vardı. "Sizi ancak buraya kadar götürebilirim Dük. Gündüz vakti bir aristokrat için gelmezler ama Lambeth'in en iyileriyle karşılaşmak istemiyorsanız acele etseniz iyi olur."

Adam daha cevap vermeden, *kız* gitmiş, yakalanırsa bir daha geri dönmeyeceğini bilerek öğleden sonraki kalabalığın içinde kaybolmuştu.

Adelaide Frampton, kızlık soyadı Trumbull için Lambeth'te gün ışığı soğuk bir teselliydi, çünkü babası ve The Bully Boys South Bank'in tamamını yönetiyordu ve burada hiçbir yerde yardım bulamayacaktı. destekçileri değil, Londra'nın en büyük sokak haydutları çetesine karşı koyacak güçten yoksun oldukları için.

Bu gerçeği çok iyi anlıyordu; Zorba Çocuklarla savaşıacak gücü ancak Lambeth'in pisliğini terk ettikten sonra kazanmıştı, bu yüzden aynı şeyi yapacak imkânı olmayanları suçlamıyordu.

Birkaç dakika içinde, depodaki öldürülmüş vahşiler dışarıda yarım düzineye dönüşecekti, bu yüzden Adelaide kuzeye döndü ve Güney Yakası'nın dar labirent sokakları - kendi adını öğrenmeden önce öğrendiği labirent.

Ne yazık ki, onu takip edenler de aynı dersi almışlardı.

George's Circus ile New Cut arasında bir yerde kapana kısılmadan önce yarım düzine dönüş yapmıştı. Alfie'nin adamlarından biri bir uça sessiz, iri bir nöbetçi gibi duruyordu ve arkadan iki kişi daha bıçaklarını çıkarmış yaklaşıyordu.

İri olan çenesini Adelaide'in kolunun altındaki küpe doğru eğdi. "Sana ait olmayan bir şeyi aldın, gel."

Tanınmasını engelleyeceğini umarak bir elini şapkasına götürdü. Beş yıl uzakta olmak yeni bir yüz yaratmıyordu ve insanın saçının rengini değiştirmiyordu. "Birden fazla şey, ama kim sayıyor ki?"

Arkadaşı homurdandı.

Adelaide, bu ikisinin ne taşıdığı hakkında hiçbir fikri olmadığına dair varını yoğunluğunu ortaya koyabilirdi. Kendisinin de hiçbir fikri yoktu ve kesinlikle meclisin en zekisiydi.

Ancak o daha bir şey söyleyemeden arkasındaki vahşi konuştu. "Bırak onu kızım, kimse zarar görmesin."

Şimdi kesinlikle geri vermeyecekti. Adelaide saatini çıkarıp zamanı kontrol etti. Lanet olsun. Geç kalacaktı. "Sanırım bunu yere bırakırsam birinin canı kesinlikle yanacak."

Sırıttı, hiç şüphesiz kırılmış olan birkaç eksik dişini gösteriyordu. "Neden deneyip görmüyorsun?"

Üçlü ona doğru yaklaştı, tereddüt etmemeleri bir bedenin bir sonraki hamlesini hesaplaması için çok az zaman bırakıyordu ama Adelaide sıradan bir düşman değildi. Saniyeler içinde, Diş'i devirmek için ne kadar sert vurması gerektiğini, diğerlerinin ona ulaşmasının ne kadar süreceğini ve ne yapması gerektiğini biliyordu

onları aşağı indirmek için. Açıları ölçüldü, kuvvet hesaplandı, zamanlama tahmin edildi.

Kendini bir dizine indirdi. Meşe küpü yere koydu. "İşte bu, aşkım," dedi Teeth, şimdi daha yakındı. Elini hareket ettirerek eteğindeki sahte cebi açıp, kalçasına saplı bıçağı hedef aldı. Ve sonra ... "Bekle ..." dedi, yumuşak bir ses tonuyla. Artık küçümseme ve nefret dolu değildi.

Şimdi başka bir şeyle dolu. Çok daha tehlikeli bir şeyle.

Tanınma.

"Sen-" diye başladı, ama daha sözünü bitiremeden kıyamet koptu.

Adelaide arkasındaki kargaşaya bakmak için döndüğünde bile Teeth'in dikkati başının üzerinden fırladı, ona doğru ilerleyen iki vahşi aniden Clayborn Dükü ile bir savaşa kilitlenmişti.

Lanet olsun. Mayfair'de evi ve Parlamento'da koltuğu olan bir adamdı bu. Lambeth'e kadar onu takip etmekten başka yapacak işi yok muydu?

Elindeki duruma dönerek ayaklarının dibindeki tahta parçasına uzandı, onu iki eliyle kavradı ve Diş'i geriye savurmak için sertçe yukarı kaldırdı. Diş kafasını kaldırım taşlarına çarpmadan önce Adelaide koşmaya başlamıştı.

Arkasından bir bağırış duyuldu.

Bakmamalıydı. Clayborn'dan bu işe karışmasını istememişti. Kesinlikle bir koruyucuya ihtiyacı yoktu. Bu onun işine yarayacaktı.

Bu ve başka biri onu tanımadan önce oradan çıkması gerekiyordu.

Yine de baktı, tam zamanında Bully Boys'dan birinin Clayborn Dükü'nün yüzüne ağır bir darbe indirdiğini gördü.

Hayatı buna bağılıymış gibi sallanarak geri döndü. Öyle de olduğunu tahmin ediyordu; babasının adamları merhametleriyle tanınmazdı. Yine de dük kendini tuttu, sert bir yumruk ve bir tane daha indirerek rakiplerinden birini dizlerinin üzerine çöktürdü, sonra diğerine dönüp hınzır bir aparkat savurdu ve adamın dengesini bozup en yakındaki duvara çarparak yavaşça yere düşmesine neden oldu.

Adelaide ceset yere yığılana kadar izledi, sonra dikkatini Clayborn'a çevirdi. "Etkileyici."

Öğleden sonraki gölgelerde onun gözlerini göremiyordu ama hissedebiliyordu

Konuşmadan önce onu incelerken bakışları onun üzerindeydi... kelimeler o kadar düzgün ve

Birkaç dakika önce bir sokak kavgasının içinde olduğunu kimse bilemezdi. "Bir şey değil."

Her zamanki kibirli piç. Bakışları onun üzerinde daraldı. "Sana teşekkür mü etmeliydim?"

"Evet." Düşmanlarından birinin üzerinden geçerken çenesinde bir kas titredi, hareketleri uzun ve zarıftı. Adelaide bunu fark etmemişti. Hem de hiç.

"Ne için?"

Yere el salladı. "Belli değil mi?"

Ayaklarının dibinde kıvranan adamları düşündü. "Övgüleriniz için size teşekkür mü etmeliyim? Sanki siz bir kedisiniz ve mutfak kapıma şişman bir fare getirmişsiniz gibi mi?"

"Güzelliğini kurtardığım için bana teşekkür edersin diye düşünmüştüm."

Adam sözünü kesince kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden, Majesteleri, küfürlü bir dil kullanmak üzereydiniz?"

Adam ona kaşlarını çattı. "İtiraf ediyorum, beni baştan çıkarıyorsun."

Onu baştan çıkarmak istiyor.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Ona doğru bir el uzattı. "Kutum, lütfen."

Yani bir kutuydu. Tabii ki kutuydu. Kutuya baktı, ara sokağın çıkışına doğru geri geri giderken elinde evirip çevirdi, rakibinin yüzükoyun yatan bedeninin üzerinden yavaşça geçerek aralarına mesafe koydu. "İçinde ne var?"

Dudakları ince bir çizgi halinde düzleşti ve onun fark edişini görmezden geldi. "Önemli bir şey yok."

"Alfie Trumbull onu çalacak kadar önemli olduğunu düşündü."

"Alfie Trumbull onu çalacak kadar değerli olduğunu düşündü."

Alfie'nin soygundan hoşlanmaması dışında; daha geniş çaplı, daha kazançlı suçlara kıyasla risk almaya değmeyeceğini düşünüyordu. Yani bu kutuda her ne varsa, para değerindeydi. Ve eğer babası onu bir dükten çalma riskini göze aldıysa çok büyük bir paraydı.

Para etmese bile, Lambeth'e bir dük getirmişti, bu yüzden içinde her ne varsa sahip olmaya değer bir sırdı.

Adelaide hayatını güçlü adamların sırlarıyla ticaret yaparak kazanmıştı ve şu anda bu güçlü adama ait sırlarla çok ilgiliydi, bu sırrı kolay kolay verecek değildi. Clayborn'a çarpık bir gülümseme fırlattı. "Bunlar Güney Yakası'nda da aynı şey, Dük. Ama Burada basit kurallara göre oynarız. Kim bulursa, o tutar."

Bununla birlikte tekrar koşmaya başladı, ara sokaktan hızla rıhtıma doğru ilerliyordu.

Elbette o da onu takip etti. Ona ayak uydururken, "Bu özel," diye mırıldandı, kelimeler sanki onları söylemek zorunda kaldığı için içlermiş gibi içinden işkenceyle çıkıyordu. Tabii ki öyle olacaktı; Adelaide gibi sıradan biriyle paylaşmaya tenezzül edecek bir adam değildi bu.

"Bu çok açık, yoksa iyi korunan bir depoda süslü kıyafetlerle dolaşıyor olmazdın." Ona bir bakış attı. "Fark edilmeyeceğini düşünmüş olamazsın."

Bir elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Kılık değıştirme konusunda senin kadar becerikli değilsen beni affet." Tepeden tırnağa soğukkanlı bir bakış fırlattı ama Adelaide onun bakışları altında kendini pek de soğukkanlı hissetmedi. "Oraya öylece girip Londra'nın en güçlü çetelerinden birinin liderinden hırsızlık yapıp çıkabileceğini mi sandın?"

"Aslında, siz tüm öğleden sonrayı bir tarafa gönderene kadar ben de tam bunu yapıyordum."

"Seni koruyordum!" diye hırladı, onun kızgınlığına kendi kızgınlığıyla karşılık veriyordu.

Bu sert ve doğrudan sözler karşısında içinde bir şeyler kıpırdandı ve kendini bir erkeğin koruyucu içgüdülerıyla en son ne zaman karşılaştığını merak ederken buldu. Tecrübelerine göre erkekler onu kendi haline bırakıyordu. O değildi

Alternatifin nasıl hissettirdiğinden emin değildim. Tuhaf. Sıcak.

Bunu *asla* kabul etmeyeceğinden değil. "Gerçekten mi? Nasıl gitti peki? Beni koruyor musun?"

"Ev kadar büyük birkaç adamı indirdiğimi fark etmediniz mi? Yoksa yeni bir gözlüğe mi ihtiyacınız var?"

Adelaide söz konusu gözlüğü burnunun üzerine yerleştirdi ve önce sağa, sonra da hızlıca sola dönerek başka bir ara sokağa girdi. "Benim görme yeteneği kusursuzdur." Yoruluyordu. Etekler ağır ve hantaldı; dünyanın kadınları geride tutmasının bir başka yoluydu bu. Bir eli beline düştü,

Geniş ipek kurdeleler beline dolanmıştı.

O da peşinden gitti, kolaylıkla ayak uydurdu. "Peki sen ne yapacaktın? Onlardan çaldıktan sonra bir depo dolusu çetin cevizle mi uğraşacaksın?" Dirseğinin kıvrımındaki küpü başıyla işaret etti. "Kötü bir silah seçimi."

Ondan uzaklaşmak zorundaydı. Çok fazla şey görüyordu. Çok şey soruyordu. Ona kutuyu vermeli ve serbest bırakmalıydı - istediği buydu ve ona ihtiyacı yoktu. Sadece ilgisini çektiği için almıştı.

Sorun şu ki, artık ona ait olduğunu bildiğine göre, daha da ilgisini çekiyordu.

Açıkçası bu da en az onun kadar sinir bozucuydu. Kutuyu kolunun altına sıkıştırdı ve hızını artırdı. "Bu modern çağda bir kız idare etmeli. Çok zgnm Dk, ama gitmem gereken bir yer var ve bunun için zamanım yok. sen."

Bir ekiştirmeyle sıkıcı, gri eteklerinin belindeki son bağcığı çekti, kumaş arkasından fırladı, kılıcı için bir kılıf ve uzun deri botlarla süslenmiş bir çift ince lacivert pantolon ortaya çıktı ve onu engelsiz bir hıza bıraktı.

Adam arkasından şaşkınlık dolu bir ses çıkardı ve Adelaide onun sert yüzündeki şoku görmek için dönebilmeyi çok istedi. Dürtüsüne direnen Adelaide, önündeki dar boşluğa doğru kaydı, sürpriz unsuru ve eteklerinin kaybolmasının sağladığı ek hız için minnettar oldu ... kazanmıştı. Bir varil yığınının devirecek ve beyefendi alağını geride bırakacak kadar.

Onun centilmen alağı değil. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Laneti onu takip etti ama o etmedi.

Adelaide muzaffer bir edayla loş ışıktan Thames Nehri'nin öğleden sonra güneşine doğru fırladı; sular yükselmiş, tekneler ve karanlık çökmeden işlerini tamamlamak için sağa sola koşuşturan insanlarla doluydu. Nehrin yukarısına baktı, rahatlamıştı. Her şeye rağmen randevusuna yetişecekti.

Adımlarını yavaşlattı, paltosunu ve kasketini çıkarıp tahta sandık yığınının arkasına attı, enfiye kutusunu ve Alfie'nin kitabını pantolonunun ceplerine yerleştirdikten sonra beline tutturulmuş olan sivri uçlu kasketini çıkardı. Siperliği gözlerinin üzerine doğru çekerek kalçalarını indirdi ve adımlarını genişletti. Eski pşk elbiseli kadın gitmiş, yerine uzun boylu, ince yapılı, nehir kıyısına doğru ilerleyen, yine görünmez olan sıradan bir liman işçisi gelmişti.

Nehir kıyısından en yakındaki mavnaya atladı; mavna ağırdı ve kömürle doluydu. Teknenin uzak ucundaki adamlardan birinden sürpriz bir bağırış duyuldu ama Adelaide çoktan gitmiş, harç uvallarıyla dolu bir sonraki mavnaya atlamıştı.

Bunların hiçbiri için zaman yoktu. Kabadayı ocuklar tarafından kovalanmaya zaman yoktu. Keskin, açılı çeneleri ve kavgaya atlayan yiğitleri düşünmeye kesinlikle zaman yoktu.

Kavgaya *neden* olan adamların dikkatini dağıtmaya vakit yok.

Bir sıçrama daha. Başka bir tekne, bu seferkinin yükünün yarısı çoktan boşalmış.

Thames nehrinin gelgit zamanındaki trafik gibi bir trafik yoktu. Kaybolmak için de daha iyi bir yer yoktu. Adelaide bunu genç yaşta öğrenmişti.

Kendini yüksek bir sandık kulesinin arkasına sıkıştırdı ve nehrin yukarısına bakmadan önce saatine baktı.

Birisi güverteye indiğinde düz tabanlı mavna sallanıp durdu.

Adelaide durdu, bıçağını kalçasındaki kayıştan çıkardı ve yükünü yere bıraktı. *Lanet olsun.* Hayatı boyunca kalabalığın içinde kaybolmayı başarmıştı ve aniden bu yeteneği kayboldu.

Clayborn Dükü bunu bir şekilde mahvetmişti -sanki onu görerek dünyanın geri kalanının da görebilmesini sağlamıştı.

Bıçağını kavrayışını düzeltti ve dinledi, takipçisinin ağır adımlarını işleyen nehrin sesleri arasından duymaya çalıştı.

Kasaların kenarından baktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı kendi kendine, sonra bakışlarını uzun boylu, güçlü ve son üç çeyrek saattir rıhtımda kavga ettiği düşünülürse hiç de yıpranmamış olan Dük'e dikti. "Westminster için dönüşü kaçırdın, Dük."

"Mmm," dedi, sesi boğazında kısıktı ve oldukça lezzetliydi, eğer Adelaide doğruyu söylüyordu. Bundan hoşlanmamalıydı. O Clayborn Dükü'ydü. Bir yılını ondan hoşlanmayarak geçirmişti.

Kadının saklandığı yere girdi ve ayaklarının dibindeki küpü topladı. "Hırsızlık bir suçtur."

"Yargıcı arayacak mısınız?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Ama ne çalmak niyetindeydiniz?"

Dokunacak kadar yakındı ve Adelaide ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Dük olmasa bile, hala gün ışığıydı ve Thames görebiliyordu.

Thames Nehri'nde kimse izlemiyordu.

"Bir şey çaldığımı kim söyledi?"

Onunla ilgili bir şey vardı. Bu konuda. Vahşi, sınırsız, heyecan verici ve tehlikeli bir şey. Bir adım daha yaklaştı, sözleri alçak ve karanlıktı, "İtiraf etmene gerek yok. Bir hırsız gördüğümde tanırım." Adam ona doğru uzandı ve kadın nefesini tuttu, nereye dokunacağını merak ediyordu. Eldiveninin derisi teninde nasıl bir his uyandıracaktı.

Ama onun tenine dokunmadı. Onun yerine yumuşak bir şekilde "Kırmızı" dedi.

Bir an için anlamadı ve sonra şakağında bir tutam saçının kaçtığı yerde bir çekilme hissetti. Elini uzatıp adamın elini itti ve kulağının arkasına götürdü.

Hareketleri izledi, bakışları okunamıyordu ve Adelaide onun keşfiyle ve yakın ve sıcak olduğunu ve narenciye gibi taze koktuğunu -Güney Şeria'dan gelmeyen bir koku- aniden fark etmesiyle ateşlendi.

Adelaide için bir koku değildi.

Adelaide Frampton çalışan bir kadındı ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Ne talep edebileceğini de. Bu adam ona göre değildi, bu da onu tatlılar, ipekler, cüzdanlar ve cep saatleri gibi kötü bir cazibe haline getiriyordu. Hepsinin bir araya gelmesi gibi. Bir hırsızın karşı koyamayacağı kadar çok.

Bu yüzden yüzünü onunkine doğru eğdi ve onu çaldı. Bir anlığına. Bir kalp atışı. Onu geri vermeye niyetlendi.

Ama bu bir kalp atışı değildi. Dudakları dudaklarına değdiği anda donup kaldığında olabilirdi. Adam nefesini içine çekti -onun nefesini- ve kadın bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Acaba onu kollarından tutup uzaklaştırabilir miydi?

Şaşırmış olamazdı. Londra'nın gözü önünde öpüşmek Adelaide Frampton'a, dikkat çekmeyen sade Jane'e göre değildi. Hayal bile edilemeyecek bir efsane olan Addie Trumbull için de değildi.

...

Bir elini ona uzattığında -diğer eliyle tahta küpü sıkıca tutuyordu- onu itmedi. Oh, bir an için onun kavrayışındaki tereddütü hissetti, sanki bunu düşünmüş gibiydi. Ama sonra ... o kontrolü ele aldı.

Güçlü kolu kadının sırtına dolanarak onu kendine doğru sabitledi ve bir elini yüzüne götürdü, eldivenli başparmağı çenesinin çizgisi boyunca fırçaladı, ardından ağzına daha iyi erişmek için onu eline alıp eğerken yanağından yukarı doğru okşadı.

Birdenbire adam hırsız, kadın da ödül gibi görünmeye başladı.

Ve orada, Thames Nehri'nin kıyısında, tüm Londra'nın gözü önünde, Adelaide onun hırsızlık yapmasına izin verdi, daha önce hiç yaşamadığı, kendisinin başlattığı ve onun da katıldığı bu öpücüğe kendini bıraktı.

Bu sert, boyun eğmeyen adam, pratik ve üstün bir alçak gibi öpüşüyordu. Adelaide bundan şikayetçi değildi.

Bunun yerine daha da yaklaştı, bir eli adamın göğsüne geldi, sıcaktı ve giydiği yelek ve gömlek kollarının içinde görüldüğünden daha genişti. Adamın nefesini hissedince iç çekti. Adamın keskin çene çizgisini pürüzlendiren sakallarının ağırlığını hissetti. Dudakları, vaat ettikleri baştan çıkarıcılığı yerine getiriyordu.

Neyse ki bu iç çekişten faydalandı, dilini açık dudaklarının üzerinde gezdirdi, alt dudağını kendi dudaklarının arasına aldı, diliyle yatıştırmasından önce dişleriyle endişelendirdi ve içine doğru yaladı - sadece bir kez, yapmaması gerektiğini biliyormuş gibi. Sanki karşı koyamıyormuş gibi.

Tıpkı Adelaide'in yapmaması
gerektiğini bildiği gibi. Adelaide'in
karşı koyamadığı gibi.

Gün ışığı lanet olsun; rıhtım lanet olsun; dük lanet olsun.

Uzakta bir çan çaldı.

Lanet olsun.

Ses üzerine geri çekildi ve sanki geri çekilmesi bir hataymış gibi bir kalp atışı boyunca dudaklarını kovalarken göğsünün derinliklerinde bir hoşnutsuzluk hırıltısı duyuldu.

Kesinlikle öyle hissettirdi.

Çünkü birdenbire bir dük gibi görünmemeye başladı.

Belki de gün batımıydı; ışığın tüm nehri yaldızlaması, gerçekliği çalması ve geriye kolalı, nahoş dükün çok ötesinde olan bu adamdan başka bir şey bırakmaması. Uzun boylu, inanılmaz derecede yakışıklı ve hiç durmaya niyeti yokmuş gibi öpüşüyordu.

Bu da onun için çok daha iyi olurdu.

Adelaide kucaklaşmalarıyla yamulan gözlüklerini düzeltti ve delirip delirmediğini merak etti, çünkü "Bunu yapmamalıydım," dediğinde durmamasını önermek dilinin ucundaydı.

Işık değişti ve gerçeklik, Adelaide'in her zaman bildiği şeyin tatsız bir şekilde doğrulanmasıyla birlikte geri döndü. O Adelaide Frampton'dı ve o da Clayborn Dükü'ydü ve bu her neyse ... büyük bir hataydı. Her ikisi için de. Mayfair tarafından fark edilirse, Adelaide'in akşam yemeği davetlerinden daha fazlasını mahvedecek bir hata.

Neyse ki, adamı susturmak için açık bir yolu vardı.

Parmak uçlarını onun dudaklarında gezdirdi, gözlerinin dokunuşla kapanması hoşuna gitti, koyu renk kirpikleri inanılmaz derecede uzundu. "Hayır," dedi usulca, neredeyse üzgün. "Yapmamalıydın." Ve sonra onun kucağından çekildi, eli
Ön kolunun kordonlu kasları boyunca elindeki ahşap meraka doğru uzanıyordu - zaten çalmıştı ve bu nedenle haklıydı.

Adamın şaşkınlığını fırsat bilerek onu geri aldı ve mavnanın kenarına doğru döndü; Thames'in karanlık, çalkantılı suları birkaç kişiyi tehdit ediyordu.

Metrelerce aşağıda, etekleri olmasa bile nehir onu alıp götürecekti.

"Ne-" Kız sıçrarken sorusu sert bir bağırışa dönüştü. "Hayır! Adelaide!"

Adam son kez bağırırken küçük nehir teknesinin güvertesine indi. Yeni aracının dümenindeki geniş omuzlu adam uzun bir sırıkla mavnadan ayrıldı ve iki gemi arasına kimsenin onu takip edemeyeceği kadar çok nehir koydu.

Clayborn'un ki kadar uzun bacakları olan bir adam bile.

Teknenin kaptanına başıyla teşekkür etti ve kaptan da şapkasını ona doğru eğdi. İkisi de diğerinin adını söylemedi. Nehirde çok fazla dikkatli bakış vardı.

Ve özellikle bir tanesi, yukarıda.

Ona Adelaide demişti.

Adelaide, teknenin geri kalanını tüm dünyadan koruyan tentenin altına daldı. Arkasına bakmamak için kendini zor tuttu. Onun kendisini izlediğini doğrulamamak için.

Onun keskin odağını bir kez daha hissetmek için.

Fark edilmek güzeldi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Adelaide, tüm dünyaya o öğleden sonra kömür, tahıl ya da başka bir sıradan kargo teslimatı yapıyormuş gibi görünen küçük nehir teknesinin loş kamarasına eğildi. Dışarıdan bakıldığında, bu küçük geminin bırakın dört tanesini, tek bir ilginç şeyi bile barındırması mümkün değildi.

Ancak günün de gösterdiği gibi, görünüş aldatıcıdır.

İçeride Richmond'a doğru yola çıkmış bir kargo yığını yoktu. Şehrin doğusundaki görkemli malikânelere teslim edilecek kömür yoktu. Londra rıhtımlarına indirilecek paketler de yoktu.

Bunun yerine, teknede mahremiyetle kaplı, cömertçe döşenmiş bir oda bulunuyordu.

Duvarlarda asılı ipek ve satenleri ya da mekânı dolduran etkileyici mobilyaları ve yemyeşil yastıkları kimsenin görmemesini sağlamak için ekranlar, Londra'nın en güçlü dört kadınının içeride olduğunu kimse fark etmeden şehirde sessizce ve fark edilmeden hareket etmek için ideal bir taşıma aracı haline getiriyor.

Elbette Londra'nın çoğu, söz konusu dört kadının başlangıçta güçlü olduğunu kabul etmeyecekti ve söz konusu kadınların da onları düzeltmeye niyeti yoktu.

Düşük beklentiler gizlilik için çok daha iyi bir kılıftı.

"Her zamanki gibi kusursuz bir zamanlama," dedi Adelaide, The Bully Boys'dan aşırıldığı defteri cebinden çıkarırken. Defteri alçak masanın üzerine koyduktan sonra kulübenin kapısının hemen içindeki kanepeye çöktü ve arkadaşı ve sırdaşı Leydi Sesily Calhoun'dan bir fincan çay aldı -Ve geminin kaptanının karısı.

"Zamanlama konusunda emin misin?" Sesily rahat bir tavırla sordu.

Adelaide içti. "Kusursuz olduğunu mu? Ben öyleyim."

Sesily, "Eğer biri kaçmak istiyorsa, sanırım olabilir," diye önerdi. "Ama sana söyleyeceğim-"

"Kaçmak istiyormuş gibi görünmüyordun, Adelaide." Bunu söyleyen Leydi Imogen Loveless'ti, kabinin diğer tarafındaki koltuğundan öne doğru eğilirken vahşi siyah bukleleri heyecandan titriyordu.

Öpüşmeyi görmüşlerdi. Adelaide biraz daha çay içti, vereceği cevabı düşündü ve sonunda ılık bir "Ne demek istediğinizi anlamadım." cümlesinde karar kıldı. Fincanı tabağına geri koydu ve öne doğru eğilerek masanın üzerinde duran, üzerinde süslü çivit rengi bir çan bulunan mavi dosyaya baktı. Dosyayı açarak şunları düşündü İçindeki belge Lord John Carrington hakkında tam bir dosyaydı; tesadüfe bakın ki, Adelaide'in az önce rıhtımda öptüğü Clayborn Dükü Henry Carrington'ın küçük kardeşiydi.

Önemli olan *tesadüftü*. Bu öpücüğü arkadaşlarıyla tartışmak için hiçbir neden yoktu. Asla. Elindeki dosyayla ilgisi yoktu.

Bu ve onun zayıf anının sonunu duymasına asla izin vermeyeceklerdi. Ki öyle de olmuştu. Çok açıktı. Aslında dosyayı sadece Clayborn'un kardeşini yeniden tanımak için taşıyordu. Kesinlikle Dük hakkında bilgi aramıyordu.

Bunu neden istesin ki?

Kalbi çarpmaya başladı ve ses tonunun sakinleşmesini istedi. "Saat kaç?"

"Oraya varmak için yeterince zaman var," dedi Sesily, Adelaide'in yapmaya niyetlendiği saklanmayı elinin tersiyle iterek. "Kimdi o?"

Onu tanımamış olmaları mümkün görünmüyordu. Bir günlük saçları onun gerçek kimliğini gizlemek için hiçbir şey yapmamıştı ve kadın onu anında tanımıştı.

Tıpkı onu tanıdığı gibi. Yine de cesaretini topladı. "Kim kimdi?"

Arkadaşları soruyu duymuş gibi bile yapmadılar. Tabii ki duymadılar. Çok fazla şey gördüler. Çok fazla şey anladılar. Yaptıkları iş buydu, öyle değil mi?

"Kabadayı Çocuk değil," dedi Imogen.

Adelaide ürperdi. "Kesinlikle hayır." Onu koruduğunu söylemişti. "Eski arkadaşın mı?" Sesily teklif etti.

"Kesinlikle hayır," dedi Adelaide ve bu kadarı da doğrudu. O ve Clayborn Dükü kuzey tarafında yirmi kelimedenden fazla konuşmamıştı.

ve o kısa, korkunç anlar boyunca, bu korkunç adamla asla arkadaş olmamaya yemin etmişti. Gerçekten de, adamın sırlarını ortaya çıkarmak ve bunları ona karşı kullanmak için normalden daha fazla zaman harcamıştı.

Adamın tek sırrının kendisinin değil, elindeki dosyada sıralanan kardeşinin sırları olduğu izlenimine kapılmıştı. Adelaide bir şey yaptı Sanki her şeyi zaten hafızasına kaydetmemiş gibi dosyayı karıştırma gösterisi yaptı. "O ... hiç kimseydi."

Sesily bir kahkaha patlatmadan önce ikili boş gözlerle ona baktı. "Senin -Adelaide Frampton'ın- birilerini öptüğüne inanmamız gerekiyor.

Kimse yok mu?"

"Sebepsiz yere mi?" Imogen ekledi.

"Güpegündüz mü?" Yine Sesily.

"Aslında akşam karanlığıydı," diye araya girdi Adelaide.

"Sizi almamızı beklerken mi?" Imogen cevap verdi.

"Hafif bir suç işledikten sonra mı?"

Adelaide çay fincanını yere bırakıp ayağa kalktı, şapkasını çıkardı ve grubun terzisinin kendisi için hazırladığı vücuda oturan yeğin düğmeleriyle uğraştı.

Sesily bir süre onu izledikten sonra ekledi, "...pantolonun içinde."

Adelaide gözlüklerini düzeltti. "Ben gayet iyi örtünüyorum."

Sesily müstehcen bir sırıtışla, "Evet, kimse pantolonla nehir kıyısında koşturan bir kadına gözünü kırpmaz," diye alay etti. "Özellikle de alacakaranlıkta yakışıklı erkekleri öperken."

"Neden yapsınlar ki?" Adelaide alay etti. "Bunların hepsini daha önce yapmışsınızdır."

Sesily'nin gülümsemesi genişledi ve bir sıra parlayan beyaz dişi ortaya çıktı. "Gerçekten de öyle. Ama bunu benden bekliyorlar."

Bu kadarı doğrudu. Sesily ünlü bir skandaldı; yeni diploma almış bir kontun ve onun küstah kontesinin kızıydı ve birkaç ay öncesine kadar evlenmemişti, otuz yaşındaydı, zengindi, güzeldi ve her kadının sahip olmayı hak ettiği mutlak korkusuzluğa sahipti. Elbette, toplum korkusuz kadınları umursamıyordu, bu yüzden yıllarını Sesily'yi alt etmeye çalışarak, arkasından Sexily diyerek geçirmişlerdi ... bu ismin ona daha fazla özgürlük verdiğini asla fark etmemişlerdi. Daha fazla güç.

Ancak diğer kadın artık alacakaranlıkta yakışıklı erkekleri öpmüyordu. Yakışıklı bir *adamı* öptü. Caleb Calhoun, geminin kaptanı

güverteden bir tekne.

Adelaide arkadaşına bir bakış fırlattı. "İnanır mısın, o rıhtımda durmuş senin gelmeni bekliyordum ve merak ediyordum: *Şimdi, Adelaide, Sesily ne yapardı?*"

Sesily güldü ve "Bu durumda, kesinlikle doğru olanı yaptın" diye karşılık verdi.

"Eğer ikinizin de işi bittiyse," diye yeni bir ses geldi kulübenin uzak köşesinden, Trevescan Düşesi, Mayfair'in ince çevrelerinin çoğunda sadece Düşes olarak bilinirdi, sanki bu unvanın tek temsilcisi oymuş gibi -güzellik, zarafet, para, güç ... ve karısının günleriyle ya da parasıyla ne yaptığını zerre kadar umursamayan, uzun süredir ortalarda olmayan bir dük. O anda hep birlikte seyahat ettikleri gemi.

Adelaide Düşes'e doğru döndü ve bakışları diğer kadının elindeki, kalın bir manşetle süslenmiş gazeteye kaydı:

KOMBINEZONLU ADALET MI? YOKSA GÜZEL KANUNSUZLAR MI?

Adelaide, "Gördüğüm kadarıyla Londra'daki suçları hâlâ bize atfediyorlar," dedi. "Yani dünyada her şey yolunda." Londra'nın altında birkaç yıl çalıştıktan sonra Scotland Yard'ın dikkatini çeken dördü, bir yıl önce Whitehall'da küçük bir olaya neden olmuş ve yeni Metropolitan Polis ve dolayısıyla gazeteler. Kadınların sorun çıkardığına dair bir söylentiye bir gazeteci kadar seven başka kimse yoktur herhalde.

"Bugünkü *suçlar* değil," dedi Düşes. "Özel bir suç."

"Hangisi?"

"Lord Draven'ın Beaufetheringstone balosundaki taklası." Bu, adamın üç kat düşerek ölmesinden bahsetmenin nazik bir yoluydu. "Görünüşe göre olay yerinden kaçarken görülen bir kadın vardı," diye devam etti Düşes. "Hepimizin bildiği gibi."

Havistock Markisi'nin kızı olan Leydi Helene, iki hafta önce Leydi Beaufetheringstone'un değerli gül fidanlarında Lord Draven'in -tatsız, sevimsiz bir adam- bir kapı çivisi gibi ölü bulunmasına neden olan suç mahallinde *de* bulunmuştu.

Ancak kadının babası sadece suç mahallinde bulunmamıştı. Öldüren oydu. Çürümüş adam kötü muamele ile servet edinmiş aristokrat bir ailedir.

dünyanın dört bir yanındaki insanlar. Yalnızca Londra'da, iğrenç koşullara sahip birkaç özel hapishaneye ve yarım düzine fabrikaya yatırım yaptı. İşçilerini South Bank çalışma evlerinden "ödünç alarak" onları dayanılmaz koşullarda çalışmaya zorladılar. *İşçiler*. Onlar işçi değildi. Onlar çocuktur; savunmasız ve unutulmuş... Havistock gibi adamlar tarafından gözden çıkarılabilir olarak görülüyorlardı.

Diğerleri gibi Havistock Markisi de yıllardır Adelaide'in listesindeydi. Adamın sonsuza dek gönderilmesini sağlayacak bir şey yapmasını bekliyordu ve işte yapmıştı. Aristokrasinin çoğu Havistock'un nasıl bir servet edindiği gerçeğini mutlulukla görmezden gelirken, kendilerinden birinin yine kendilerinden biri tarafından öldürülmesini hazmedemeyeceklerdi.

Grubun ihtiyacı olan tek şey kanıttı; Havistock'un öz kızı Leydi Helene, babasının Londra'daki evinin yaldızlı kafesinden kurtulur kurtulmaz bunu sağlayabilirdi.

Adelaide ve diğerleri de bu noktada devreye girdi. "Yani Draven'ı itenin biz olduğumuzu düşünüyorlar." Düşes başıyla onaylayınca Adelaide ekledi: "Ve bunu sağlayan da sizdiniz."

"Geçen Salı Bay ve Bayan West'i ziyaret ettim." *News of London*'ın sahibi Duncan West ve Britanya'da bilmek isteyebileceğiniz herkesi ve her şeyi tanıyan eşi. "Olay yerinden kaçan tek bir kadın değil, bir sürü kadın olduğunu duymuş olabilirim."

Sesily bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "*Sürüden* daha iyi bir kolektif bulabileceğimize emin misin?" Durakladı. "Gurur? Bevy?"

Imogen, "Bir grup kuzguna nezaketsizlik denir," diye önerdi.

Sesily'nin kaşları kalktı. "Şimdi *bunu* destekleyebilirim."

Adelaide güldü ama dikkatini Düşes'ten ayırmadı. "O akşam Havistock'un cebini karıştırdım. O akşam Havistock'un cebini karıştırdım. fabrikalar." Lambeth'te az önce kaldırdığı deftere benzemeyen, markinin nadiren gözünün önünden ayırmadığı, beş fabrikasının her biri hakkında işçi sayıları, iş programları, işçilerin gündelik işleri için çalışma evlerine ödenen fonlar ve daha fazlası dahil olmak üzere bilgiler içeren küçük bir defter.

Sesily, "Whitehall'da bu konuda tek bir ses bile çıkmadı," diye konuştu. "Havistock şüphesiz büyük suçunun dikkat çekmemesi için bizim küçük suçumuzu rapor etmemeye karar verdi. Dürüst olmak gerekirse, biraz kırıldım. Eğer birinden kurtulmak istiyorsak, bunu herkesin önünde yaparız. Birini balkondan atarak değil."

Adelaide de aynı fikirdeydi. Grup, daha az güce sahip olanları cezalandırmaktan zevk alan adamları cezalandırmaktan zevk alıyor olabilir, ancak cinayetten yargılanmamak için ellerinden geleni yaptılar.

"Yine de," diye devam etti Düşes, "gazeteler küçümsenen gizemli kadınların hikayelerini severler."

Adelaide alay etti. "Sanki dünyanın gerçeklerini görmenin tek yolu bir erkek tarafından aşağılanmakmış gibi."

"Sanki hor görülmek insanı gizemli kılıyormuş gibi," diye ekledi Sesily. "Biz gizemli miyiz?" Imogen sordu.

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyin varsa, hayır, Imogen," diye cevap verdi Adelaide.

Patlayıcılar konusunda çılgın olan Imogen genişçe gülümsedi. "Giriş yapmayı severim."

"*Olay* çıkarmayı seviyorsun," dedi Düşes. "Şanslısın ki kimse senin gerçekten bir olay çıkarabileceğini beklemiyor." Adelaide'in yüzündeki küçük gülümsemeye engel olamadı. kelimelerle gelen gülümseme. Gerçek hasar verildiğinde kimse kadınları beklemezdi.

Kimse kadınları beklemiyordu, nokta.

"Mesele şu ki," diye ekledi Düşes, "Havistock hem deli hem de kurnaz ve Lord Draven cinayetine kimin tanık olduğunu bulana kadar rahat edeceğini sanmıyorum. O kişi -Lady Helene- tehlikede. Onun kızı olması önemli değil; ne gördüğünü öğrenirse kesinlikle onun sonunu getirecektir. Ve eğer kızın kaçtığını öğrenirse... onu geri getirmek için hiçbir şeyden kaçınmayacaktır."

Adelaide bu sözler karşısında irkildi ve ardından gelecekler karşısında ürperdi. "Ya da onu susturun."

Dörtlü sessizleşti. Yıllarını Londra'nın en kötüsüyle savaşarak geçirmişlerdi.

-Zayıf olanları kontrolleri altında tutmak için para ve gücü kötüye kullananlar ve bu süre zarfında, güçlerini korumak için çocuklarını seve seve ortadan kaldıracak sayamayacakları kadar çok erkekle karşı karşıya geldiler.

Leydi Helene babasının neler yapabileceğini biliyordu ve normal kanallar için fazla güçlü olan erkeklere adalet dağıtan gizemli kadın dörtlüsü hakkındaki fısıltı ağını takip ederek onlara gelmişti.

Kendisinden önce korkunç olaylara tanık olan düzinelerce genç kadın gibi Helene de güvendiği bir hizmetkâr aracılığıyla bir diğerine, bir diğerine ve bir diğerine haber göndererek Trevescan Düşesi'ne ulaşmıştı.

hemen harekete geçti ve genç bayanın bir daha asla babasının çatısı altında uyumak zorunda kalmamasını sağladı.

Düşes mektubu hemen geri göndermiş ve leydiye o akşam saat tam yedide hazır olması talimatını vermişti. Leydi Helene elinde çantasıyla Havistock Evi'nden çıkarılmayı bekleyecekti.

Dikkat dağıtıcı bir taktik olarak Adelaide aynı anda genç kadının annesiyle de görüşecek ve Leydi Helene'in, Havistock Evi'nin tamamı onu aramaya gelmeden önce bir ipucu elde etmesini sağlayacaktı. Korkunç babası da dahil.

Tabii ki, Londra onun kaybolduğunu fark ettiğinde, kız mutlu bir şekilde Düşes'in Mayfair'deki evinde burnunun dibine yerleşmiş olacaktı; Scotland Yard'a bir tanık ifadesi verirken ve evleneceği adamla birkaç güzel uzun öğle yemeği yerken, Düşes, Sesily, Adelaide ve Imogen babasını adaletle teslim etmek için aylarca süren çalışmaları tamamlarken, aristokrasideki hiç kimse bundan haberdar olmayacaktı.

Her şey plana uygun giderse, ki öyle olacaktı, on gün içinde her şey hallolacaktı. Hiçbir plan Düşes'e karşı gelemmez.

"Şimdi. Neredeyiz? Adelaide, sanırım Zorba Çocuklar'a yaptığın ziyaret başarılı oldu?"

Adelaide masanın üzerindeki küçük kitaba uzandı ve onu kolayca yakalayan Düşes'e fırlattı. "Aferin," dedi Düşes, Imogen küpü masadan kaldırmak için öne doğru eğilirken karalanmış notlara göz gezdirerek Sesily, Adelaide'in giysilerini taşımasına yardım ederken. "Alfie Trumbull'un yirmi yıl içindeki tüm silah zulalarının yerini kaybetmekten hoşlanmayacağını tahmin ediyorum. mil." Yukarı baktı. "Sorun yok mu?"

"Birkaç sürpriz oldu ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Düşes'in mavi gözleri kısıldı. "Ne tür sürprizler?" *Clayborn Dükü oradaydı.*

Bunu söylemeliydi. Bu önemliydi. O aptal değildi. Gizemli tahta küpünü almıştı ve çok geçmeden ona

Onunla ilgili sorular soruyor, Güney Şeria'daki işlerinin tüm kapsamını anlamaya çalışıyordu - hepsini ve işlerini tehlikeye atacak sorular.

Kutu onun sessizliğini sadece bir süreliğine satın alabilirdi.

Ama nasıl olduysa, Adelaide ağzını açtığında tek söylediği, "Alfie'nin yeni bir masası var, kilitleri ve sahte tabanlı çekmeceleri var," oldu.

"Öyle mi?" Düşes espri yaptı. "Eğer dikkatli olmazsa, birileri onun bir işadamı olduğunu düşünebilir. Başka bir şey var mı?"

"Kabadayı Çocuklar kovaladı."

Tüm oda sustu, tek ses Adelaide'in yeleğinin kayarak çıkmasıydı, her kadın sanki içerideki hiç kimse Adelaide'in görülebileceği ihtimalini düşünmemiş gibi ona bakıyordu. Kovalandı. Yakalandı.

Fark ettim.

Imogen bile tahta kutuyu incelemeyi bıraktı. "Ne demek *kovaladı*?"

Adelaide arkadaşlarının şaşkınlığını fark etmemiş gibi yaptı, onun yerine zayıf bir omzunu silkti. "Beni gördüler. Beni kovaladılar. Kaçtım."

Biraz daha sessizlik. Sonra Sesily, "Seni *gördüler* mi?" diye sordu.

Adelaide tişörtünü başının üzerinden çekerek hızlı bir şekilde Sesily'nin ellerinde. "Evet. Sizin de belirttiğiniz gibi, gün ışıdıydı."

"Alacakaranlık olduğunu sanıyordum?" Düşes kum gibi kuru bir sesle sordu.

"Ama *sen ... sensin*," dedi Sesily, iç çamaşırının üzerine hızla bir korse bağlamak için hareket ederek. "*Seni* kimse *görmüyor*, Adelaide."

"Bugün yaptılar," diye yanıtladı Adelaide, bu sözler üzerine yanaklarına dolan sıcaklıktan hoşlanmamıştı. "Bugün ben ..." Önceki olayları düşünerek durakladı. Dikkati dağılmıştı. Bir adam tarafından. Onunla konuşmuştu. Yardımını kabul etmişti. Dürüst olmak gerekirse bundan zevk almıştı. Ve sonra en çok yaptığı şeyi yaptı. hayal edebileceği Adelaide benzeri olmayan bir şey; onu öpmüştü. Sonuçlarını düşünmeden. Hem de hiç düşünmeden. Gözlüklerini burnunun üzerine itti. "Ben ... kendimde değildim."

Imogen dikkatini tahta küpe vererek, "Bence değil," dedi.

"Size randevuların birbirine çok yakın olduğunu söylemiştim," dedi Düşes, kollarında bir ipek yığınıyla dönerek. "Imogen'i gönderebilirdik."

Düşes yaklaşarak siyah ipeği silkeledi ve ortaya gösterişli bir elbise çıktı. Adelaide gözlüklerini çıkarıp yakındaki bir sandalyeye fırlattıktan sonra kollarını kaldırarak Sesily ve Düşes'in köpüklü elbiseyi çekmelerine izin verdi.

Başının üzerindeki giysi, içindeki kabarık etek ve jüponların arasından konuşuyordu. "Imogen fark edilirdi."

"Oh, senin aksine, sis gibi hareket etmek mi?" Imogen karşılık verdi.

Sis gibi hareket ediyordu. Clayborn'un az önce orada *belirdi*. Davetsiz. Başını elbisenin yakasından dışarı çıkardı. "Burayı patlattığında fark edilirdin, Imogen."

Imogen Loveless insanların fark ettiği türden bir kadındı çünkü Onu fark etmemek imkansızdı. O bir semazendi - kesinlikle kapağına bakılarak değerdendirilebilecek bir kitap. Kısa boylu, dolgun, siyah bukleli, günü kurtarmaya olduğu kadar yok etmeye de yatkın kimya deneylerinden hoşlanan Imogen, hem heyecan verici hem de kesinlikle ürkütücü bir arkadaşı.

Partileri çok sevdiğini söylemem yeterli.

"Patlayıcılar faydalı bir şaşırtmaca olabilir!" Imogen elindeki kutuyu Adelaide'e doğru salladı. "Nedir bu?"

Sesily elbisenin arkasındaki bağcıkları sıkmaya başlarken Adelaide elini uzattı. "Ver onu bana."

Imogen'in bakışları parladı. "Nedir bu?" Kutuyu Adelaide'e verdi, o da hemen ters çevirip basit meşe küpü her açıdan inceledi.

Sesily omzunun üzerinden, "Bir çocuk oyuncağına benziyor," dedi.

Öyle de oldu. Altı inç karelik basit bir tahta blok, anahtar delikleri, fark edilebilir mandalları ya da dikişleri yok, üstünün, altının ya da içinin olduğuna dair hiçbir kanıt yok. "Bu değil."

"Nereden biliyorsun?"

Çünkü Clayborn Dükü'ne ait.

Yine söylemedi.

"Çünkü Alfie Trumbull'un bir çocuk oyuncağını masasının çekmecesinin sahte dibinde tutması için hiçbir neden yok. İçinde değerli bir şey olduğuna dair tüm varlığımla bahse girerim." Mayfair'in en saygın, en güçlü aristokratlarından birine ait sırlar en değerli sırlardan biri olduğu için güvenli bir bahisti.

dünyadaki para birimleri. Adelaide hiçbir şeyi bulmacadan daha fazla sevmezdi ve bu bulmaca muhteşemdi. Küpü ellerinin arasında evirip çevirdi.

"Asıl soru, nasıl açıldığı?" Imogen sordu.

"Bilmiyorum," dedi Adelaide usulca. *Ama biliyordu.*

"*Bunun* bir Kabadayı Çocuk tarafından yapılmış olmasına kesinlikle imkân yok," dedi Sesily, Adelaide kutuyu bastırıp çekiştirirken sözcükler boşa gitti.

"Kahretsin," diye fısıldadı, Sesily saçlarını hınzırca sert bir şekilde toplayıp tokaları olabildiğince uzağı ve sıkı bir şekilde oturturken kafa derisindeki acıdan dolayı irkildi. "Ah! Yavaş ol, Sesily."

"Elimde değil," diye kııptı diğerkadın, Adelaide'in inatçı saçlarına bir toka daha saplayarak. "Hepsi dökülüyordu."

Adelaide'in yanakları bu sözler karşısında ısındı. Clayborn'un şapkasından çözülen kilide bakışını hatırladı. *Kızıl* diye fısıldadığında sesindeki o yumuşak rahatlama, sanki bir ömür boyu saçının rengini öğrenmek için beklemişti.

"Onu patlatabiliriz!" Imogen teklif etti.

Düşes, Adelaide'in gözlüklerini iade ederken, "Sanırım bu kadar ilginç bir kabın içinde ne olduğunu bilmek istiyoruz," dedi. "Zorba Çocuklar'ın saklamaya değer bulduğu kadar önemli bir şey."

Adelaide, "Başlamak için çalmaya değer," dedi, sözcükler acil ve istekliydi. "İşte bu yüzden onu açacağım." O şeyi açmak istiyordu. Sonra da Clayborn'un Mayfair'deki evine girip becerisini göstermek istiyordu. Tıpkı o öpücükle olduğu gibi onu yine şok edeceğini hayal etti.

O öpücük.

Üç arkadaşının da onu izlediğini fark etmek için tekrar başını kaldırmadan önce, bunun bir hata olduğunu düşündüğünü kendine hatırlattı. "Meraktan," diye ekledi, ancak üçü de ikna olmuş görünmüyordu.

"Pekâlâ," dedi Düşes, öne çıkarak Adelaide'e yeni bir eldiven seti uzattı ve bir düğme kancasıyla hareketleri takip etmeden önce onları takmasını bekledi. "*Leydi Helene'i İğrenç Babasından Korumak ve Onu Scotland Yard'a Teslim Edinceye Kadar Güvende Tutmak* adını verdiğim şu anki performansımızı bitirdiğimizde tahta küpün gizemine geri döneceğiz hanımlar."

Sesily, "Bu pek de komik bir unvan değil," dedi.

"Katılıyorum," diye yanıtladı Adelaide. "Tam olarak dilden dile dolaşmıyor." "Yine de Tommy'yi şaşkına çevirdiğim kısmı dört gözle bekliyorum."

Imogen mutlu bir şekilde söyledi.

Düşes eldivenleriyle uğraşırken Adelaide sırtıttı. "Dedektif müfettişin ona Tommy demenden hoşlanacağını sanmıyorum, Imogen."

"Saçmalama," diye karşılık verdi Imogen. "Biz artık iyi arkadaşız. Onunla tanışmayı düşünüyorum."

onu akşam yemeğine davet ediyorum."

Sesily bulduğu bir çay kekinin etrafında konuştu. "Onun hapishanesini havaya uçurdun, Im." "Ve bu hikâyeyi başkalarına nasıl anlatacağını düşünsene! Bu neredeyse bir hediye."

"Her ne olursa olsun," dedi Düşes gülerek, "umarım bu özel sorunu dikkatini çekmeden halledebiliriz."

Tommy . . . ya da diğerleri."

Imogen sırtıttı. "Elimden geleni yapacağım."

"Tamam o zaman. Çabuk hareket edelim. Adelaide tekneden iniyor, Helene biniyor."

Düşes Adelaide'e baktı. "Çoktan bir araba yola çıktı bile.

Toplantınız bittiğinde sizi evden çıkaracağım. Unutmayın, çocuğu mahvetmek istemiyoruz. Biz sadece onun telaşlanmasını istiyoruz."

Sesily, Adelaide'in kızıl saçlarının kontrolden çıkabilecek ya da çok fazla görünebilecek her alevini gizleyen siyah şapkasını başına yerleştirirken Adelaide başıyla onayladı. "Bunu daha önce onlarca kez yaptık."

Kulübenin girişinde, Sesily'nin kocasının kapı aralığını doldurduğu yerde bir hareketlenme oldu. Sesily döndü ve Adelaide uzun boylu adamın bakışlarında anlayamadığı bir şey gördü. "Caleb?"

"Buradayız," dedi sessizce.

Sesily bir mıknaş gibi ona doğru hareket ediyordu, sanki o odadayken ona uymaktan başka çaresi yokmuş gibi, selamlamak için kollarına sokuluyordu. Adelaide evlendiklerinden beri geçen bir yıl boyunca bu hareketleri yüzlerce kez görmüş olmasına rağmen, o akşam buna hayret etti.

Bunu deneyimlemenin nasıl bir şey olduğunu merak etti - sadece bir kez, sanki başka bir yarısı varmış gibi hissetmek. Bir çift.

Ne? Saçmalık.

Kendini bu hayalden kurtardı. Merak edecek zaman yoktu.

Omuzlarını dikleştirerek dosyayı masadan kaldırdı. Bu kulübeden ayrıldığında, artık Adelaide Frampton olmayacaktı, en hafif Londra'daki parmaklar.

Londra sosyetesinin kadınları için elmaslardan, ipeklerden ve hatta en son dedikodulardan bile daha değerli olan bambaşka biri olacaktı. Daha fazla erkekler için de tehlikeli.

"Ama-" Caleb alçak sesinin boşlukta yankılandığını söyledi.

Herkes ona baktı.

"Kız ... burada değil."

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Altıncı Clayborn Dükü Henry Carrington çağrılmaktan hoşlanmamıştı.

Bu dünyada geçirdiği otuz altı yıl boyunca, bu deneyimden elde edilen çok az iyi şey olduğunu keşfetmişti.

On yaşındayken, Eton'dan Sussex'e, küçük kardeşi Jack'in doğumu ve ardından kardeşlerinin ölümü için çağırılmıştı.

Dört gün sonra da annesi. On yedi yaşındayken, babasının öldüğünü ve kendisinin dük ilan edildiğini öğrenmek için malikaneye geri çağırılmıştı.

Ondan sonra celpler daha sık gelmeye başladı ve çeşitli nedenlerle onu eve getirdiler. Yirmi yaşındayken, ekinleri tehdit eden bir kuraklıktı. Yirmi ikisinde, Clayborn Malikanesi'ndeki ahırları harap eden bir boğmaca vakasıydı. Yirmi üç, yirmi beş ve yirmi dokuz yaşlarında, Genç Efendi Carrington'ın serseri davranışlarıyla başa çıkması için Jack'in okuluna çağırılmıştı (imkânsız).

Toplum da onu çağırmaktan hoşlanıyordu; ne de olsa her gün bir dük baloya/öğle yemeğine/akşam yemeğine/müziğe/kır dansına/çaya gelmiyordu.

Bir dükün Clayborn gibi doğması da her gün rastlanan bir şey değildi; anne karnından itibaren, klasik bir dik başlılıkla taşıdığı, bitmek tükenmek bilmeyen bir sorumluluk duygusuyla aşılanmıştı. Sert, iyi yetiştirilmiş ve kusursuz bir şekilde terbiyeli.

Neyse ki artık krallığın saygın bir asili olarak görüldüğü ve Lordlar Kamarası'nın halka ve Majestelerine hizmet etmeye çalışan birkaç aktif üyesinden biri olduğu için çok az kişi onu çağırmaya cesaret edebiliyordu.

Anlaşılan kimse Havistock Markizi'ni bu durumdan haberdar etmemişti. Erken yaşta mezarı hak eden aşağılık bir adamla evli olan bu yaşlı aristokrat hanım, Clayborn'u o akşam saat yediye çağırmıştı ve bu da Dük'ün şehrin doğusunda, Thames Nehri kıyısındaki gösterişli malikâneye vardığında neden özel bir ruh hali içinde olduğunu açıklıyordu.

Ruh halinin ne yeni tıraş edilmiş yanağında beliren morlukla, ne de iki değil, üç gün önce saatler önce çalınan mallarını kaybetmişti. Bunun onları çalan ilginç hırsızla hiçbir ilgisi olmadığı kesindi.

Bayan Adelaide Frampton, o dururken yanından geçip gitmişti. Alfred Trumbull'un sıkı korunan karargâhının dışında, içeri nasıl gireceğini ve bulmaca kutusunu nasıl geri alacağını merak ediyordu. Kadın böyle bir plan yapmakta hiç zorlanmamıştı; doğrudan depoya girecek, iyi korunan bir çekmecenin kilidini açacak ve kendisi için değerli olan tek şeyi fark edilmeden çalacaktı.

Adelaide Frampton'ın bir odaya girdiği anda tüm dünyanın onu nasıl fark etmediğini asla anlayamayacaktı.

Londra'nın tamamı onun sessiz, mütevazı bir bayan olduğunu düşünüyordu.

Aristokrasinin en güçlü figürlerinden biri olan Trevescan Düşesi'nin aile kolundaki talihsiz yaprak. Clayborn son beş yıl içinde Adelaide'in geçmişiyile ilgili bir düzine hikâye dinlemişti. Sırtındaki giysilerden başka hiçbir şeyi olmayan fakir bir taşra faresiydi. Bir papazın kızıydı, çok küçük yaşta yetim kalmıştı. Düşes'in çocukluk arkadaşı, kuzeni sayılmazdı. Daha çok bir hizmetçinin çocuğu gibiydi.

Hikâyeler sayısız ve kısaydı ve her zaman hafif bir şaşkınlık ve küçümseme ile anlatılırdı, sanki birinin Adelaide Frampton hakkında bilgi edinmek *isteyeceği* akıl almaz bir şeymiş gibi.

Bu hikâyelerin de saçmalık olduğunu bir yıldır biliyordu; bunu anlamak için Adelaide Frampton'a bakmak yeterliydi. Clayborn onu keşfettiğinden bu yana geçen bir yıl içinde, tüm Londra'nın gözü önünde yarım düzine aristokrati yankesicilik yaparken ve kısa bir süre sonra Newgate'e gelen bir kontu giydirirken görmüştü - güç ve ayrıcalık içinde doğmuş ve hiçbir kadının ona karşı çıkmadığı canavar bir adam.

Eğer Clayborn bahis oynayan bir adam olsaydı, tüm parasını Adelaide'in söz konusu tutuklamayla az da olsa bir ilgisi olması ihtimali üzerine bir servet.

O öğleden sonra, South Bank'in kötü şöhretli çetesinin deposundan kendi eşyalarını çıkarırken onu izlemişti. Eğer onun güvenliği konusunda bu kadar endişeli olmasaydı, etkilenebilirdi.

Clayborn Dükü doğum koşullarından anlayan bir adamdı ve Adelaide Frampton'ın bir papazın kızı, taşralı bir genç kız ya da bir düşesin kuzeni olmasına imkân yoktu.

Thames Nehri'nin her iki yakasında da kimsenin onu fark etmemiş olması tam bir bilmeceydi. Clayborn onu fark etmekten kendini alamıyordu. Onu sürekli fark ediyordu. Balo salonlarında, tuhaf arkadaşlarıyla ortaya çıktığında, akşam yemeği partilerinde, odadaki en sessiz kişi olduğunda ve Hyde Park'ta yaptığı sabah yürüyüşlerinde. Yıllardır Adelaide Frampton'ı kalabalıktan seçebiliyordu. Tanrım, seçememesi mümkün değildi.

Mesele şu ki, o zamandan beri onu rahatça fark ediyordu. Kadın onu hiç fark etmemiş gibi görüldüğü için bu pek de umurunda değildi.

Sinir bozucu.

O öğleden sonra onu fark etmişti. Onunla konuşmuştu. Onunla konuşmuştu.

Ondan çalınmış.

Öptüm onu.

Ve . . . yaralanmaya hakaret eklemek için, onun bulmaca kutusu vardı.

Bunu ondan geri almak zorunda kalacaktı. Eğer burada, Havistock Evi'nin fuayesinde olmasaydı, şu anda onu arıyor olurdu.

Ancak bildirim açıktı.

Clayborn-

Kardeşin hakkında konuşmalıyız.

Saat yedide görüşürüz.

Olivia, Leydi Havistock

Clayborn bu özel çağrıyı birkaç aydır bekliyordu, çünkü Jack, kendi deyimiyle, *ona tamamen ve geri dönülmez bir şekilde aşık* olmuştu *Leydi Helene*. Sanki bir Shakespeare komedisindeymiş ve eşek kafalı bir adam tarafından okla vurulmuş gibi.

Clayborn başını eğdi.

Öyle bir şeydi; matematikte her zaman daha iyiydi.

Önemli olan Jack'in aşık olmasıydı ve Leydi Helene bir şekilde onun gözleri dolu sevgisine katlanmaya istekli görünüyordu. Clayborn Jack'i görmediği için

Son birkaç aydır içki, kumar ve hatta sigara bile içmediği için, ikisi arasında bir evliliği destekleme eğilimindeydi.

Gerçi otuz altı yıldır celp almasına rağmen Havistock Markizi'nin durumla ilgili farklı bir görüşü olabileceğini düşündü.

Giyimli bir hizmetkârın peşinden malikânenin koridorlarından geçerek zengin bir şekilde döşenmiş bir oturma odasına geldi; küçük, özenle oyulmuş ve belli ki amaçtan ziyade görünüş için seçilmiş bir masa vardı. Yine de Havistock Markizi sanki bir sarayda oturuyormuş gibi arkasında oturuyordu; etkileyici güzelliği de bu etkinin altını çiziyordu. Alçak bir kocayla kolay olmayan bir evlilik yapmasına ya da bu evlilikten altı çocuk dünyaya getirmesine rağmen, Markiz her nasılsa başkalarının solgun tenlerinde görülen yıpranmadan kaçınmış, yüzünde en zarif yaşlılık belirtileri dışında hiçbir şey kalmamıştı.

"Clayborn," dedi adam odaya girdiğinde, sanki çok acelesi varmış da adam onu dışarı çıkarıyormuş gibi adını kısaltarak söyledi. "Ne iyi ettin de gel."

Oradan başka bir yerde olmayı dileyen Clayborn, oynayacağı rolü biliyordu, odayı geçti ve Markiz'in elini kısa bir süre için selamladı. Daha iyi bir centilmen olsa davetini kabul etmekten mutlu olduğunu söylerdi ama Clayborn ancak bu kadarını yapabildi.

"Geçen hafta Lordlar Kamarası'ndaki *gösterinizi* okudum," dedi, her kelimesinden küçümseme damlıyordu, zira topluluk önünde onları kendilerinden başka herkese merhamet *göstermeye* teşvik etmeye çalışırken öfkesine yenik düşmesine atıfta bulunuyordu. "Ne kadar iyi bir Samiriyelisin, ne hakkında konuşuyordun? Bir tür işçilik mi?"

"Çocuk işçiliği," diye cevap verdi, buz gibi soğuk bir sesle. Kocasının tereddüt etmeden ve vicdan azabı duymadan kullandığı türden bir işçilik. Marki'ye Clayborn'un mallarını yok etmek için bir hırsız çetesi kiralayacak kadar para kazandıran türden bir işçilik.

Parlamento kürsüsünde gelecek.

Elbette şimdi, çalınan eşya ve içindeki bilgiler, çok daha ilginç bir başka hırsızın elindeydi - pazarlık yapmayı tercih edeceği bir hırsızın.

"Ah, evet," diye devam etti Markiz, sanki bütün konu onun kavrayışının ötesindeymiş gibi bir el sallayarak. "Havistock'un benimle sizin tartıştığınız konular hakkında hiç konuşmadığını biliyorsunuz."

"Çocuk işçiliği sadece *erkeklerin* tartıştığı bir konu olmamalıdır."

Clayborn bu sözler üzerine arkasını döndü ve o anda yanında, siyah ipekten gür, dökümlü etekleri, bileklerine kadar uzanan eldivenleri, pırıl pırıl parlatılmış çizmeleri, küçük bir şapkası ve yarım duvağıyla bir kadının oturduğunu fark etti.

Çok tanıdık bir şokla donakaldı, bakışları onun üzerinde gezindi, düz omurgasını, korsesinin altındaki belinin ince kıvrımını, elbisesinin üstündeki göğsünün çilli tenini, boynunun uzun sütununu, köşeli çenesini ve dolgun dudaklarını - o öğleden sonra yakından tanıdığı dudaklarını - kaydetti.

Adelaide Frampton'a ait dudaklar. Dudaklar Adelaide Frampton'ın vücudunun geri kalanına bağlı.

Başka biri olsaydı, kaşları şaşkınlıkla kalkabilirdi. Ama o Clayborn Dükü'ydü ve şaşkınlık asla kamuya açıklanmazdı.

Onun burada ne işi vardı?

Kadın kıpırdamadı ve adam onun kısa peçesinin ardına gizlenmiş kocaman kahverengi gözlerini okuyamadı. O anlamlı gözleri görmek için her şeyi yapardı. Zekice bir kılık değiştirmeydi bu; kimliğini kolayca ortaya çıkaracak gözlükleri gizleyen bir kılık. Yine de, o aptal siyah şapkayı kafasından söküp atmak ve genellikle sıkı sıkıya tuttuğu saçlarını serbest bırakmak için vahşi bir içgüdüye kapıldı. O öğleden sonra keşfettiği ateşli, kızıl saçları.

Bu kesinlikle Clayborn'a özgü olmayan bir içgüdüydü. Ondan çağırıldığı diğerleri gibi.

"Bu bir tartışma konusu bile olmamalı," diye devam etti, kalbinin çılginca çarpmasına aldırmadan. *"Bir bela. Geçmişin karanlığına sürgün etmemiz ve kilit altına almamız gereken bir şey."* Durakladı. "Geçen haftaki konuşmanızda da böyle dememiş miydiniz, Majesteleri?"

"Öyle," diye kabul etti. Nereden biliyordu ki? "Yanılıyorsunuz tabii ki."

Clayborn'un kaşları kalkarken Markiz şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. Bu sık sık duyduğu bir değerlendirme değildi. "Nasıl olduğunu söyle."

"Günahları geçmişe sürgün ettiğimizde, onları kilit altında tutmamalıyız. Onları yakınımızda tutmalıyız ki hatıraları bize bir daha asla gün ışığına çıkmalarına izin vermememiz gerektiğini hatırlatsın."

Bir insan onu nasıl fark etmez?

"Buna günah dememiz gerektiğinden emin değilim. Kocam bana çocukların çalışarak iyi bir şekilde ödüllendirildiğini söylüyor. Bu onların tembellikten zevk almalarını engelliyor."

Bu, Havistock'un Lordlar Kamarası'ndaki tartışmalar sırasında bir düzine kez dile getirdiği iğrenç bir argümandı. Clayborn dilini tutmak yerine

Görünüşe göre kocası kadar iğrenç olan masanın arkasındaki kadına sert bir eleştiri yöneltti.

Adelaide Frampton'ın böyle bir tereddüdü yoktu. "Gerçekten de, o çocukların ve dünyanın dört bir yanındaki diğer çocukların çalışmalarıyla kazanılan paralarla tembellik için inşa edilmiş bir evde böyle bir tartışma duymak ..." Kadın durakladı ve adam Kibar bir toplulukta kullanabileceği bir kelime aradığını hayal etti. ". . . bir yolculuk."

Markiz'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Madam. Siz aşmak."

Clayborn'un dudaklarından bir karşılık döküldü: Markize ses tonuna dikkat etmesini emreden sözcükler. Haddini bilmesini.

Ancak o daha konuşmadan Bayan Frampton, "Henüz tanıştırılmadık," dedi.

Markiz kendini toparlayıp konuşurken sessizlik çöktü. "Sanırım birbirinizi tanımıyorsunuz."

Neden olmasın? Adelaide Frampton düzenli olarak balolara, yemeklere, danslara ve müzikallere katılırdı.

O daha işaret edemeden, Markiz sözlerine devam etti: "Erkekler hayatın pis yanlarından kaçınmak için ellerinden geleni yaparlar, değil mi?"

Clayborn sorunun retorik olduğunu düşündü.

"Bu, sevgili oğlum," diye devam etti Markiz, "Kibritçi." Saklanacak bir sürpriz daha.

Clayborn genellikle sosyetenin dedikodu ve tartışmalarının dışında kalmak için elinden geleni yapardı. Balolara katılır, kulübünde boy gösterir ve yarışlarda boy gösterirdi ama bunlar siyaset ve adab-ı muaşeret içindi, zevk için değil. Öyle bile olsa, Kibritkiran'ı duymamak için bir kayanın altında doğmuş olmak gerekirdi.

Sosyete kadınları tarafından kızlarıyla evlenmek isteyen erkeklerin soyağacını kontrol etmesi için tutulmuştu. Kibritçi, Mayfair'in her yerinde, ne zaman bir sosyete mücevherine idealden daha az ideal bir beyefendi tarafından kur yapılırsa fısıldanırdı. *Zavallı kız, diye fısıldarlardı hayranlarının arkasından, biri Kibritçi'yi çağırmalı.*

Ve genellikle zaten var olan bir şüpheyi doğrulamak için çağrıldığında, her şeyi biliyordu - çocukluk korkuları, okul çocuğu zaafı, yetişkin kusurları. Borçların tam muhasebesi. Arkadaşlık ağları ve iş tanıdıkları. Metresler. Gayrimeşru çocuklar. İflah olmaz ahlaksızlıklar.

Kibritçinin ortaya çıkaramayacağı hiçbir sır yoktu. Mayfair'in kadınları için bir efsaneydi ... ve erkeklerinin çoğu için düşmandı.

Ve kimse onun adını bilmiyordu. En azından kimse bildiğini itiraf etmedi, Londra'nın bekâr erkeklerinin onu elde etmek için neredeyse her şeyi yapmaya hazır olmalarına rağmen. Kibritçi'nin gerçek kimliği, Clayborn Dükü'nün onun kimliğini keşfettiği o ana kadar, etekli meslektaşlarının en iyi korunan sırrıydı.

Birdenbire Bayan Adelaide Frampton'la arasında uzanan alanın bir kez daha düzleştiğini öğrenince içinden bir heyecan cızırtısı geçti. Kendini gizlediğini sanıyordu, adamın onu bir peçeyi bir günlük sakala dönüştürecek kadar uzun süre izlediğini asla hayal etmemişti, hatta hiç gizlenmemişti.

Clayborn ne düşündüğünü belli etmeden, ayaklarının kibrit çöpü kadar kırılğan olduğunun farkında olarak küçük sandalyesinde döndü ve siyahlar içindeki kadına baktı. "Kibritçi mi?" diye sordu, ses tonunun yavaş ve eşit olmasını isteyerek, Dilinin ucuna gelen neredeyse bir düzine soruya rağmen. "Bu resmi bir atama mı? Kralıçeden gelen bir görev mi?"

Leydi Havistock kıkırdadı. Adelaide gülmedi ve Clayborn onun soğukkanlı tavrına hayret etti. "Sanırım bunun ne kadar önemli olduğunu keşfetmek üzeresiniz, Dük."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, cevap vermedi, onun varlığından bu kadar etkilenmemiş olmasından hoşlanmıyordu. Daha önce çok etkilenmişti; şimdi neden bu kadar soğukkanlıydı?

Adelaide ayaklarının dibine, ancak bir kâğıt parçasının sığabileceği büyüklükte küçük bir çantaya uzandı ve ön yüzünde büyük bir çivit mürekkebi bulunan mavi bir dosya çıkardı.

Clayborn'un kalbi çarpmaya başladı. "Bu da ne?"

"Bu," dedi, kelimeleri ölçülü ve dikkatliydi, dosyayı kucağına koyarken, gece yarısı kadar koyu muhteşem dantellerle kaplı eldivenli bir elini dosyanın üzerine koydu, "kardeşinin dosyası."

Clayborn öne atıldı. "Ve içinde?"

Pembe dudaklar peçesinin altından kıvrıldı. "Her şey."

Ne biliyordu ki?

Kutuyu açmış mıydı? Bu kadar çabuk mu? Hayır. Daha yeni açmıştı. Kılık değiştirme zamanı... Bulmaca kutusunun püf noktasını bulduğunu hayal etmek imkânsızdı. İçinde ne olduğunu anladığını.

Yine de, çalınan malı olmasa bile, böyle bir dosyanın var olabileceği fikri - Jack'in yıllarının geri kalanında peşini bırakmayacak bir şey - ve böyle bir şeyin Adelaide Frampton'ın ve birlikte çalıştığı diğer kişilerin elinde olması, en hafif deyiimiyle sinir bozucuydu. İçinde ne vardı? Jack hakkında mı?

Onun hakkında mı? Ve kim böyle bir şeyi Dosya mı?

Cevap açıktı: Havistock Markisi. Babasının bir zamanlar dostu, sonra da ezeli düşmanı. Clayborn'u yok etmek için her şeyi göze alabilecek bir adamdı, görünüşe göre kardeşinin sevdiği kadınla olan şansını mahvetmek de buna dahildi.

Alfie Trumbull'u bulmaca kutusunu çalması için kiralayan adam, şimdi Adelaide Frampton'ın elinde.

Uzun sürmez.

Dosyayı açtı. "John, senden on yaş küçük kardeşin."

Lanet olsun. Jack aptaldı ama kötü değildi ve soyun varislerini o taşıyacaktı. Bu her neyse onu hak etmiyordu, özellikle de bu bir Clayborn'u susturmak için tasarlanmış bir mesaj. Markiz'in elinde Clayborn'u Parlamento'da susturmak için kullanılacaktı. Çocuk işçiliğine son vermek için yaptığı çalışmaları durdurmak için. Havistock'un kasasını, kendi ayakları üzerinde duramayanların sırtından kazanılan altınlarla doldurmak için.

Bırak onun için gelsinler. Ama Jack'i mahvetmeyecekti. Clayborn'un bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, hayır.

Başparmağını işaret parmağının kenarında gezdirdi, yaklaşma dürtüsüne direnirken kendine izin verdiği tek hareket buydu. Boynunu eğmek için. Çarpan kalbinin sesini duymazdan geldi. *O ne biliyordu ki?*

"Eminim ondan Lord Carrington olarak bahsetmek istemişsinizdir."

Dudakları soğuk düzeltme karşısında düzleşti. "Burnu seninki kadar düz mü?"

Ne?

O daha soramadan, kadın kayıtsızca devam etti: "Arkadaşlarına bakılırsa öyle olduğuna inanmak zor."

"Biliyordum!" Leydi Havistock araya girdi. "Bir alçak!"

Sanki kadın çok daha kötü bir şeyle evli değilmiş gibi.

Adelaide önce davrandığı için Clayborn'un bu düşünceyi dile getirmesine gerek kalmadı. "Mayfair'deki çoğu erkek bu tanımlamayı hak etmiyor değil ama evet. Görünüşe göre bu Carrington denen adam-"

"*Lord Carrington*," diye düzeltti, Adelaide'e toplayabildiği tüm soğukkanlı küçümsemeyle bakarak. Ne yaptığını biliyor muydu? Dosyasının nasıl bir silah olabileceğini?

Yapamazdı. Geçen yıl boyunca onu aristokrasiyle izlemişti. Daha uzun süre. Balo salonlarının kenarlarından onları izlerken gözlerindeki nefrete tanık olmuştu. Bir keresinde onu Havistock'un cebini karıştırırken izlemişti. O adamla iş birliği yapıyor olamazdı.

Sonra ne olacak?

Kadın bir süre sessiz kaldı ve adam onu tedirgin ettiği için sapkınca bir memnuniyet duydu. "*Lord Carrington*," diye yeniden başladı, "kendisinden önceki pek çok züppe gibi, son derece kısa bir süre içinde muazzam miktarlarda borç biriktirme konusunda oldukça yetenekli."

Bir züppeye ait bir evde durduğunu unutmuş muydu? Odada başka bir züppe olduğunu? Ve herhangi bir züppe değil. Bir *dük*.

Clayborn içgüdüsel bir tiksinti sesini bastırdı. Unvanını başkalarının üzerinde kullanan türden bir adam değildi. Bunu kesinlikle etkilemek için kullanmazdı.

Tüm hayatını bu lanet şeye uygun yaşamaya çalışarak geçirmişti. için hak etmişti. Ama bu kadın siyah elbisesi, düz omurgası, şimdi bile serbest bırakmak istediği alev kırmızısı saçları ve bilebileceği tüm sırlarla onu tehdit eden o güzel mavi dosyasıyla onu düğümlemişti.

Sırlar zaten onun elindeydi, çünkü adam kutusunu alıp gitmek yerine onu öpmüştü. *O öpücük*.

Bu bir hataydı. Besbelli. Clayborn Dükü'nün kargo mavnalarında kadınları öpmek gibi bir alışkanlığı yoktu. Özellikle de geleceğini bir düzine farklı şekilde tehdit eden böyle kadınları.

"Ne tür bir borç?" diye sordu Markiz, Bayan Frampton'ın aristokrasiyi açıkça küçümsemesinden hiç de rahatsız olmamıştı.

"Sıradan bir tür." Liste sakın, acımasız ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde geldi

-Clayborn'un kardeşi hakkında bildiği her şey. "Londra'daki çeşitli kumarhanelerde binlerce sterlin kaybetmiş, kumar oynamayı alışkanlık haline getirmiş biri." Clayborn'a baktı. "Şansına, dükün Lord Carrington'ın borçlarını düzenli aralıklarla temizlediği bilindiği için onlara erişimi var."

Hepsi doğruydı. Jack genç, zengin ve amaçsızdı. En azından öyleydi. Clayborn sandalyesinde arkasına yaslandı ve onu izledi. "Kardeşim üç aydır bir oyun cehennemine adımını atmadı."

"Carrington içkiyi sever."

"Vazgeçti."

Dudakları düz bir çizgi halinde sıkıştı. "Ve kadınlar."

Yirmi altı yaşındaydı, evet, kardeşi ayyaşlıktan payına düşeni almıştı. "Bir kez daha, o da tıkanı." "

"Ne zaman?"

"Üç ay önce."

Clayborn onun bakışlarının kendisini hançerlediğini hayal etti. "Sanırım içkiyi de o zaman bıraktığına inanmamız gerekiyor?"

"Aslında, öyle."

Kadın onu izlerken bir duraksama oldu ve adam kadının gözlerindeki perdeyi yırtma isteğine direndi. "Neden? Üç ay önce ne oldu?"

Hiç tereddüt etmedi. "Aşık oldu."

Dudakları peçesinin altından bir an için gevşedi ve "Aşk" diye tekrarladı.

"Oldukça," dedi, sanki bu kadarı yeterliymiş gibi.

"Bu çok hoş ama önerilen bu maçla ilgili raporumla ilgisi yok."

Eldivenli ellerinden birini dosyasının üzerine koydu ve dikkatini taş gibi oturan Markiz'e verdi; söylenenleri duyduğuna dair tek işaret, ellerini birbirine kenetlemiş parmaklarını sıkıca kavramasıydı.

Uzun bir süre sonra yaşlı kadın, "Devam et o zaman. Ona zarar vereceğini mi düşünüyorsunuz?"

Adelaide tereddüt etti ve Clayborn dişlerini sıktı, öfkesi içinde gümbürdüyordu. Kardeşi pek çok şey olabilirdi ve bazen tam bir aptal da olabilirdi ama kendisinden daha zayıf birine *asla* el kaldırmazdı.

"*Kaldırmayacak*," diye ısırdı. "Ağabeyim değişmiş bir adam. Leydi Helene'i seviyor, eğer oyun cehennemlerinden bir avuçtan fazla kayıt içeren dosyalarınızdan birini üretmeye çalışsaydınız bunu bilirdiniz. Ona *asla* zarar vermez."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Evlilikte kadının payını hiç düşünmemiş bir adam gibi konuştun," dedi. Bu sözler doğrudan bir küçümsemeydi ve ardından odadaki sıcaklık sert bir şekilde yükselir gibi oldu. "Bir kadın aşkı yiyemez. Onu giyemez. İçinde yaşayamaz."

"Size Matchbreaker dediklerine inanmak neredeyse zor."

"Yetişkin bir adam olduğuna inanmak neredeyse zor," diye karşılık verdi. "Aşka inanmak peri masalları ve çocuklar için olduğu gibi."

Kaşları kalktı.

Bu kadın kim olduğunu sanıyor?

Onu başından savarak tekrar Markiz'e döndü. "Bence leydim, adamın en kötü özelliği zayıf muhakeme yeteneği ve bu da Leydi Helene'in gelecekteki mutluluğunu etkileyebilir. Beni daha az endişelendiren şey ise borçsuz kalamaması-"

"*Borç* konusunda oldukça endişeliyim!" Markiz bu kelimeyi sanki cinayetle eşdeğer bir suçmuş gibi haykırdı. Sanki ölüm cezasıyla birlikte geliyormuş gibi.

Ve paralı insanlar için, özellikle de söz konusu borçlu kızlarıyla evlenecekse, tam da bunu beraberinde getiriyordu. Aşk unutulmuş. Hiç kimse unvanlı kızların kocalarını sevmelerini beklemiyordu. Evlilik onlar için bir iş teklifiydi. Ailelerin birleşmesi. Sanki iki büyük ulus güçlerini birleştiriyormuş gibi.

"Oh için-" Clayborn kaba bir lafı zorlukla ısırarak söze başladı. "Kardeşimin parasının her kuruşunun yerini ve miktarını çok iyi bilmesem bile, Jack'in benim varisim olduğunu ve borçlarımı ödemekte hiç zorlanmadığımı hatırlatırım."

"Oh, lütfen," dedi Leydi Havistock, birdenbire tüm çeliğiyle çöpçatan bir anne ile geldi. "O uzun süre senin varisin olmayacak. Yakında seni gerçekten isteyecek genç bir gelin bulmak için çok yaşlandığını fark edeceksin ve gördüğün ilk güzel yüzü kapacaksın."

Evet. Clayborn kesinlikle *çok yaşlı* lafı olmadan da yapabilirdi. Güzel ya da değil, herhangi bir yüzü kapmak gibi bir niyeti yoktu ama öyle demedi.

Adelaide Frampton fikrini söylemeye karar verdiğinde bile. "Hanımefendi mükemmel bir noktaya değindi, Dük. Aşka olan sonsuz inancınız yüzünden hakkınızda bir dosya hazırlamamış olmam şaşırtıcı... Mutlaka kalbinizi kazanmak isteyen zavallı bir kadın vardır."

"Aslına bakarsanız, dünyadaki zamanımın büyük bir kısmını kalbimi kazanmak isteyen kadınlardan kaçarak geçirdim." Kelimelerin ardından sessizlik çöktü -kendisini tam bir eşek gibi gösteren kelimeler- ve ilk kez Clayborn Dükü, hayatında ilk kez bir şeyin kendisini ısıttığını hissetti. Tanrım, bu *utanç* mıydı?

Ona bakmayı reddetti, kendisini bağlayan bu sinir bozucu kadına o gün iki kez düğüm attı. Kum gibi kuru bir sesle, "Gerçekten, başardığına inanmak neredeyse zor," dediğinde bile.

Sandalyesinden kalktı. Bu evi terk etmek zorundaydı. Ve bu kadından. "Leydi Havistock," diye başladı, "eğer beni buraya hizmet etmem için çağırdıysanız, yani bu kadının *dosyasında* topladığı bilgilerle kardeşimin kızınıza kur yapmasına son vermek için çağırdıysanız, sizi temin ederim ki ikimizin de vaktini boşa harcadınız.

"Kardeşim yirmi altı yaşında ve başarısızlıkları ya da başarıları ne olursa olsun, o bir kâğıt üzerindeki suçlamalardan çok daha fazlası. Bu sırlar ve yalanlar oyununu oynamayı reddediyorum. Evlenmeye karar verirlerse, Leydi Helene ve Jack Dükaliğin tam onayına ve desteğine sahiptir."

"Gerçekten mi Clayborn, kızımı kurtların önüne mi atacaksın?"

Büyük bir güç gösterisiyle, Leydi Havistock ve Adelaide Frampton'ın kurtlara, sevdiği kadınla evlenmekten başka bir şey istemeyen kardeşinden çok daha yakın olduklarını söylemekten kaçındı.

Bunun yerine soruyu duymazdan geldi ve gitmek için döndü, soğuk bir ses onu durdurmadan önce sadece üç adım atabilmişti. "Madem kardeşin için ısrar ediyorsun

Üç ay boyunca kusursuz bir şekilde davrandı, Majesteleri, belki de iki hafta önce neden South Bank'te, konu işlerine geldiğinde dünyada hiçbir şeyi umursamayan bir grup adama katıldığını açıklayabilirsiniz. pervasızlık?"

Kabadayı Çocukları demek istemişti. Clayborn, Havistock Markisi'nin bizzat birlikte olduğu adamları da eklemek istedi. Evet, Zorba Çocuklar Jack'in en kötü zamanlarında sık sık gittiği üçüncü sınıf kumarhaneleri işletiyorlardı ama aynı zamanda

Kiralık haydutlar, tüm kurallardan yoksun ve bir bedel karşılığında her şeyi yapmaya istekli.

Bully Boys, o öğleden sonra birlikte, omuz omuza mücadele etmişlerdi.

Geri döndü. "Yanılıyorsunuz. Jack aylardır South Bank'in yakınına bile gitmedi." Kadın cevap vermedi ve adamın çenesi acıyla sıkıldı. "Söyle o zaman."

Dosyasına baktı. "On üç gün önce, kardeşiniz bir gece boyunca bir yeraltı dövüş ringinde dövüştü."

"Ne? Neden?"

"Çoğu kişiyle aynı sebepten sanırım. Para." Dosyayı gözden geçirdi. "O zamandan beri yedi kez dövüştü ve ... altısını kazandı. Etkileyici."

İmkansız. Üzerindeki muşta dövüşü kalıntılarını fark ederdi. Jack'i en son ne zaman görmüştü? İki haftadan daha uzun bir süre.

Clayborn yine de başını salladı. "Verdiğiniz bilgi yanlış. Eğer kardeşimin başı dertte olsaydı, bana gelirdi."

"Majesteleri," dedi Kibritçi, kelimeler buz gibi soğuktu. "Verdiğim bilgilerin asla yanlış olmadığını kabul ederseniz, sanırım bu özel görüşmenin çok daha sorunsuz geçeceğini göreceksiniz."

Kendi ayaklarının üzerinde durma zamanın geldi Jack.

Kendi sözleri, içinden fısıldıyordu. Üç ay önce soğukkanlı ve babacan bir şekilde söylediği sözler. *Eğer kızla evlenmek istiyorsan.*

Ona bakabileceğinizi kanıtlayın. Leydi Helene, küçük ve taze yüzlü, dışarıdaki ilk sezonunda pinaforlardan zar zor kurtulmuş görünüyor.

South Bank'teki bir kumarhanenin önünde durmuşlardı; Jack bir kez daha kolay bir servet kazanma vaadiyle aylık harçlığını kaybetmişti. *Bu ödediğim son borç.*

Ya bir sorun olsaydı ve Jack ona gelmeseydi? Ne derse desin -ne kadar sert ağabey rolünü oynarsa oynasın-

Clayborn müdahale edecekti, çünkü ilk oğullar böyle yapardı. Aptalca nedenlerle aptalca kararlar vermiş olsa bile, Jack onun sorumluluğundaydı. Onun gözetimindeydi.

Tıpkı her zaman olduğu gibi.

Ama o anda gerçeği biliyordu. Adelaide Frampton'ın verdiği bilgi yanlış değildi. Bir şeyler ters gitmişti. Jack'in yardıma ihtiyacı vardı.

Kardeşine dönmek yerine, Zorba Çocuklar'a döndü. Ve onlar da ücretlerini aldılar. Jack'i ve zayıflıklarını biliyorlardı. Ve onları kullanmaktan korkmuyorlardı. Clayborn'unkini de kullanmaktan çekinmeyeceklerdi. Onun Jack'in fonlarına giden hat olduğunu biliyorlardı ve bu hattı açık tutmak için her şeyi yapmaya hazırdılar.

Sırlarını çalmak için bir komisyon almak da buna dahildi, sırlar artık güçlü erkeklerin sırlarını dünyaya ifşa ederek kariyer yapan bu kadının elindeydi.

O kutuyu geri almak zorundaydı. Kucağındaki dosyayla birlikte, içinde Tanrı bilir neler vardı.

Ve Jack'e ulaşması gerekiyordu.

"Efendim, kardeşinizin yeni hobisinin şok etkisi yaratmış olabileceğini anlıyorum, ancak üç ay öncesiyle iki hafta öncesi arasındaki fark-"

Kısa bir süre durdu, etrafındaki hava oldukça çatırdıyordu. Ona bakmadan önce bir kez daha dosyasındaki notlara baktı. Clayborn'un nefesi göğsünde sıkıştı. Başka ne biliyordu? Ek ayakkabı nereye düşecekti? Ve düştüğünde sahibi kim olacaktı?

"Kardeşinizin şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum."

"Size inanmıyorum," dedi ve markizden küçük bir şok nefesi aldı.

"Ben yalan söylemem." Bunu o gün ona ikinci kez söylüyordu. "Ama bu konuda tüm gerçeği söylemiyorsun, değil mi?" *Nereden biliyordu ki?*

"Yeterince şey duydum," diye araya girdi Markiz, var olmayan boyuyla ayağa kalkarak. "Haydutun nerede olduğu pek de umurumda değil.

Bir daha asla Helene'ime yaklaşamayacak. Aslında, bu bilgiyi memnuniyetle her yerde paylaşacağım. *Ton*'un genç hanımları bilmeli ki Gerçek. Adam düğ, kadın da düşes olsaydı sorun olmazdı. Ama *ikinci* bir oğul? Akşamlarını bir köpek gibi dövüşerek geçiren biri mi?" Clayborn'a döndü. "Ben bunu zar zor düşünebiliyorum ve sen ... adınıza sürülen bu *leke*?"

Clayborn dilini ısırdı ve Havistock Markisi'yle evli bir kadının, kocasının iğrenç, açgözlü ve sayısız suçunu görmezden gelirken borcu ve yasadışı mücadeleyi bir leke olarak görmesindeki ironiye işaret etme dürtüsüne direndi.

"Kardeşim kızınızı seviyor, Leydi Havistock. Kızınız da onu seviyor."

"Aşk!" Markiz kelimeyi tükürdü. "O adam Helene'ime Sahte fatura, Clayborn. Buna hiç şüphe yok. O, akli başında bir kız ve bunları bile bile senin ne idüğü belirsiz kardeşinle *asla* evlenmez. Ne şimdi, ne de başka *zaman*!"

Leydi Havistock'un son sözleri odanın her yerinde yankılanana, Havistock atalarının küçümseyen bakışları altında maun ve yaldızlara çarpana kadar yemin daha da yükseldi. Ayağa kalktı ve odanın kapısına yöneldi, kapıyı çekerek açtı ve evin içinde bir talep haykırdı. "Biri Helene'i getirsin. Derhal."

Clayborn iç çekti. *Bu işin* sonunun iyi bitmesine imkân *yoktu*.

Gününü mahvetmeyi bu kadınlara bırakın. "Sizi temin ederim Leydi Havistock, kardeşim ile kızınız arasında her ne olduysa, kızınız aktif ve istekli bir katılımcı olmuştur."

Bu söylenecek yanlış bir şeydi. "Bu ima umurumda değil. Erkek olsaydım, seni dışarı çağırırdım." Kibritçisine döndü. "Umarım biraz daha kalmanızın sakıncası yoktur, madam. Helene'in bu konu hakkında Bunu doğrudan senden istiyorum."

Clayborn'un elleri arkada birbirine kenetlendi. "Bu planda bir sorun var leydim."

Adelaide Frampton ona baktı ve kendini bir kez daha onun gözlerini görmek için her şeyi yapmaya hazır buldu. Onun düşüncelerini bilmek için.

Markiz'in gözleri kısıldı. "Ne sorunu?"

Kapı çalındı ve Clayborn'a odayı gösteren hizmetçi, eldivenli elinde katlanmış bir parşömen parçasıyla sessizce içeri girdi. "Hanımefendi," dedi usulca, saygıyla başını eğerek.

"Ne oldu?" Markiz'in canına tak ettiği belliydi.

Hizmetçinin boğazı düğümlendi ama konuşmadı.

Clayborn'un nabızı kulaklarında atıyordu.

"Bu da ne?" dedi Markiz, kelimeleri yine yüksek ve sertti. Sanki ne olduğunu zaten biliyormuş gibi.

Ancak Adelaide Frampton sandalyesinden kalkıp herkesin doğru olduğunu bildiği şeyi söyleyince onu okumaktan kurtardı. "Bahse girerim kızınızdan gelen ve sizi planlarından haberdar eden bir nottur."

Markiz şok olmuş gözlerini Kibritçisine çevirdi. "Ne planı?"

Her şeyi biliyordu.

"Duke?" Bayan Frampton ayağa kalkarak sordu, ipek eteklerinin sesi, sözlerini noktalayan şok sessizlikte silah sesi gibi yerine düşüyordu.

Bir an için o etekler dikkatini dağıttı. Kadının uzun boylu, kıvrak formu - üç saat önce göğsüne sıkıca bastırıldığı zamandan beri yakından tanıdığı bir form. Onun yumuşak kokusuyla -kekik, taze yağmur ve sırlar- her zaman belayla ilişkilendireceği kokusuyla.

"Kızım nerede?!" Markiz'in feryadı karşısında irkilmemek için kendini zor tuttu.

Nereden biliyordu?

Adelaide sanki soruyu yüksek sesle sormuş gibi cevap verdi: "Hâlâ anlamadınız mı majesteleri? Ben her şeyi biliyorum."

Kelimelerin katıksız küstahlığı onun ilgisini çekmemeliydi. Onu baştan çıkarmamalıydı. Kardeşi yanında bekâr bir kadınla kaçıyordu ve Clayborn'un bu pisliği bir an önce temizlemesi gerekiyordu.

Gününü altüst eden ve muhtemelen bundan daha fazlasını yapan bu kadını fark edecek zamanı yoktu. İç çekerek elini cebine attı ve

Markiz'e cevap vermeden önce saatine baktı. "Eğer her şey yolundaysa, Nottingham'a doğru yola çıktı."

Adelaide'in duruşunda bir şeyler değişti. Yumuşadı. Serbest kaldı. Rahatlama gibi.

Bilmiyordu; ama şimdi biliyordu.

Ve kadın gittiği için rahatlamıştı. *Neden?*

"Neden orada olsun ki?" Adelaide ve Clayborn şaşkınlıkla dönüp az önce bir markize hiç yakışmayan bir dil kullanan markize baktılar.

"Çünkü kaçıyorlar," diye yanıtladı Adelaide.

"Kaçmak!" Markiz acısını haykırdı. "Nereye?"

"Sanırım hızlı bir şekilde evlenmek isteyen tüm çiftlerin gittiği yere gidiyorlar."

"Gretna Green?" Leydi Havistock şimdi feryat ediyordu.

"Gretna Green," diye onayladı Clayborn, birdenbire durumun kontrolünü yeniden ele geçirebileceğini hissetti.

"Orijinal değil ama etkili," diye yanıtladı Bayan Frampton. "Tabii elinizde sizi takip edecek biri yoksa."

Leydi Havistock sözlerine sınıksı sarıldı ve Adelaide'e döndü. "Sen! Bu maçı bozman için sana cömertçe para ödedim ve bozacaksın!"

"Arabamı hemen hazırlayacağım leydim." Sanki başından beri tam da bunu planlıyormuş gibi başını salladı ve küçük bir gülümsemeyle sözlerini noktaladı.

Neyin peşindeydi?

Kadının elinde kardeşi hakkında bir dosya vardı, Clayborn'un aile sırrını biliyordu ve her ikisiyle birlikte şehri terk etmeyi planlıyordu. Ki bu onun çürüyen cesedinin üzerinde gerçekleşecekti. Yalnız gitmesine imkân yoktu.

"Yapabilir misin?" Leydi Havistock şüpheyle sordu.

Oh, Adelaide bundan hoşlanmazdı.

"Leydim, çöpçatanlık yaptığım süre boyunca on bir çifti sınıra kadar takip ettim ve hiçbir eşleşme elimden kaçmadı," dedi Bayan Frampton, ayağa kalkıp masanın karşısındaki markizle yüzleşmeden önce dosyayı çantasına geri koyarken ses tonunda belirgin bir kızgınlık vardı. "Şimdi başlamaya niyetim yok. Kızınızı on gün içinde Londra'ya geri getireceğim. Bu noktada sizin işiniz, hiç kimsenin kızınızdan haberdar olmasını sağlamak.

O gitti."

Leydi Havistock başını salladı, rahatlamış görünüyordu. "Helene taşradaki arkadaşlarını ziyaret ediyor."

Adelaide'in dolgun dudakları kıvrıldı. "Onun için ne kadar güzel."

Kapıda ona doğru ilerledi, bakışları peçesinin perdesiyle korunuyordu. *Çıkar onu.* Şapkası saçlarının parlak kızılığını gizliyordu. *Gevşet.* Dudakları, pembe ve yumuşak, güneş ışığı ve yağmur tadında. *Öp onları.* Bunu yapmanın zor olmayacağı kadar uzun.

"Hiç bu kadar düz bir burun görmemiştim," dedi.

Kaşları bu sözler karşısında şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla çatıldı. Burnu neden onun umurundaydı ki?

O daha sormadan, basitçe cevap verdi: "Bazı insanların hayatlarını kırmadan geçirebildiklerine inanmak zor."

Bir an sessiz kaldı, sanki onu ölçüp biçiyordu, sonra bir adım daha yaklaştı ve adamın nefesi bu yakınlık karşısında göğsünde sıkıştı, Yabancı oldukları düşünülürse, herhangi bir odada uygunsuzdu.

Yine de tamamen yabancı değiller.

Sanki adam istemiş gibi, kadın elini kaldırdı ve adamın yanağının üst kısmındaki hassas bir noktaya uzandı.

Leydi Havistock küçük bir nefes verdi. Onu evine çağırmakta tereddüt etmemiş olan kendisi bile ona dokunmayı asla hayal edemezdi. Bu kesinlikle yapılamazdı. Anlaşılan kimse Adelaide Frampton'a böyle bir şey söylememişti, çünkü ona dokunmuştu.

Hayır. Tam olarak değil. Ama orada, eldiveni ile adamın teni arasındaki boşlukta, kadının sıcaklığı elektrik gibiydi. Dokunuşunun tehdidi, o şeyin kendisinden daha güçlüydü.

Kadının, günün erken saatlerinde aldığı sıyrığın üzerinde gezindiğini fark etmesi gerekenden daha uzun sürdü. Depo ile Thames Nehri'nin güney kıyısı arasındaki ara sokakta Kabadayı Çocuklardan biri tarafından yarı inmiş bir yumruk.

Nefesi boğazında düğümlendi.

"Buna birinin bakması gerek." Bulundukları yer göz önüne alındığında kelimeler çok yumuşaktı. Çok özeldi. Her zamankinden daha çıldırtıcı olan bu kadından doğrudan bir zevk vuruşu.

Leydi Havistock'a başıyla selam vererek yanından geçip gitti; kadının kokusu, sıcaklığı ve kayganlığı dilini bağlayacak kadar uzun süre adamın üzerinde kaldı. Kapıda omzunun üzerinden baktı. "Sanırım takip etmek niyetindesiniz?"

Boğazını temizledi; bu, ona uygunsuz bir şekilde karşılık verdiğinin tek göstergesiydi. *Kimi takip edeyim?*

Kardeşi. Leydi Helene. Gretna Green. *Onun*. "Seviyorum."

"Yeterince adil." O cehennem perdesinin gölgesinde gülümsedi. Neden bu kadar hoşuna gitmişti? "O zaman bir yarış olacak."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

O akşam, Covent Garden'ın çatılarında güneş battıktan sonra, Adelaide İskoçya'ya gitmek için arabasını hazırladı. Gecenin köründe böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu. Yanlış yönlendirilmiş bir maçı durdurmak için kuzeye ilk kez gitmiyordu. Bunu ilk kez tek başına, yanında sadece bir arabacıyla yapmıyordu; arabalar daha az yolcuyla daha hızlı hareket ediyordu ve Adelaide görünmeden gitmekte ustaydı.

Bununla birlikte, ilk kez bunun için heyecanlanmıştı.

O zaman bu bir yarış olacak.

Bunu söylediğinde Clayborn Dükü'nün yüzündeki ifade, sanki böyle bir meydan okuma için bir ömür boyu beklemiş gibi, kalbinin çarpmasına yetmişti.

Dük, Adelaide Frampton gibi kadınlarla kafa kafaya vermekten kesinlikle zevk alan bir adamdı. Üstün züppeliği onu son derece rahatsız ediyordu - kaç kez unvanına atıfta bulunmuştu ki

Akşam mı?

Soğuk bir bakışla bir bedene hoş karşılanmadığını hissettirebilirdi, Adelaide bunu ilk elden biliyordu, çünkü geçen yıl birkaç tanesinden fazlasına maruz kalmıştı. Elbette uzaktan. Clayborn Dükü ona yaklaşmaya tenezzül etmezdi.

En azından toplum içinde.

Daha doğrusu, Mayfair'de değil.

Görünüşe göre South Bank halkı farklıydı. South Bank kamusal alanında, ona o kadar yaklaştı ki onu öptü. Kız bu öpücük üzerine daha fazla düşünmedi. Kesinlikle unutulabilirdi.

Tıpkı onun etrafındaki elik gibi kollarının hissi gibi. Sakalının pürüzleri tenine değiyordu. Göğsünün derinliklerinden gelen alçak zevk gumbürtüsü.

Unutulabilir. Hepsi.

Bittiğinde söylediğı bu değil miydi?

Hayır. Çok daha kötü bir şey söylemişti. Bunun bir *hata* olduğunu söylemişti. Utanç verici anının içini dolduran sıcaklığını görmezden geldi,

Adelaide aracın içine fazladan araba tekerlekleri ve bir sepet dolusu yiyecek ve içecek ekleyerek ağırlığı dikkatlice dengeledi.

Hazırlıkları için gerekli eşyalar, hızlı ve verimli bir şekilde çalışarak yola çıkmaya hevesli.

Cebinde, güçlü atları olan ahırların bir listesi.

Kazanmaya hevesli.

Yalnız seyahat eden kadınlara uygun otellerin bir haritası. Halı antası, Kıyafetler, tıbbi malzemeler ve Clayborn'un açılmayan kutusuyla birlikte.

Sokak kavgalarıyla, Havistock House'a gelişiyle, kızın hayatına girmesinin üzerinden ancak altı saat geçmişti.

Onu İskoçya'ya kadar takip etmesi için ısrar etti. *Kardeşim de kadını seviyor.* Sanki bir önemi varmış gibi.

Ve onun uzun, sırık gibi vücudu ve gereksiz yere baştan çıkarıcı öpücükleri. Ki bunları çoktan unutmuştu.

Adelaide boğazını temizledi ve arabanın arka kapağını kontrol ederek yolculuğı için gereken her şeyin yanında olduğunu dikkatle onayladı. Çocukluğundan kalma bir dersti bu, çanta kesmeyi öğrenmek.

Bir plan yapmadıysan hızın hiçbir değeri yoktur. Babasının sözleri, alıştırma yaparken çantasının iplerine iki el ateş ettiğı için onu cezalandıran bir bilek bükme hareketiyle noktalandı.

Burada, apartmanlarının arkasındaki ara sokakta fazladan zaman harcamak, kuzeydeki yarışta onu kaybetmesini önleyecekti.

Nerede olurlarsa olsunlar Clayborn'u Helene ve Jack'e ulaştırmak için her dakikaya ihtiyacı olacağını düşünüyordu. Clayborn ona rekabeti hafife alan bir adam gibi görünmüyordu. Bu da Adelaide'in işine geliyordu, çünkü o kaybedecek türden bir kadın değildi.

Onun meydan okuması karşısında heyecanlanmadığını söylerse yalan söylemiş olurdu. Savaşta kendisine denk biriyle karşılaştığını hissetmeyi uzun zaman olmuştu. Bu savaş gibi bir şey yoktu - bir kızı bulmak için yarışmak

Tehlike. Ona zarar verecek olanlardan korumak için. Kendine özgür ve ödün vermeden bir gelecek kurabilmesini sağlamak için.

Dünyadaki bir kadın için ne büyük bir hediye.

Yaptığı işten memnun olan Adelaide doğruldu ve kapağı kapattı.

"Demek kız Gretna Green'e gidiyor."

Döndüğünde Trevescan Düşesi'nin ara sokağın bitişiğindeki meyhanenin arka kapısından yaklaştığını gördü; meyhane Adelaide'in odalarını tuttuğu meyhaneydi.

Adelaide eteklerini avuçladı. "Kendisinden önceki pek çokları gibi - güvenlik vaadi yerine güvenlik umudunu seçerek."

"Sence çocukla sadece babasından kaçmak için mi evleniyor?"

"Özgürlük yerine acele bir düğünü seçen, akli başında her kadının bunu bir nedenle yaptığını düşünüyorum." Adelaide, yolculuğun ilk ayağı için seçtiği uyumlu grilerden birinin bağını sıktıktan sonra dizginleri ve yularları kontrol etmek için arabanın önüne yöneldi.

"Çok alaycı."

Adelaide arkadaşına bir bakış attı. "Ne zamandan beri aşka inanıyorsun?" Scilly Adaları'ndaki malikânesinden hiç ayrılmayan bir dükle uzun süredir evli olan

Trevescan Düşesi, düşes olmaktan çok neşeli bir duldu ve tüm evliliklerin en iyisi olması gereken, kocası olmayan bir evlilikten zevk alıyordu. Düşes bunun yerine günlerini Dük'ün büyük servetini azaltarak, onun geniş evinde yaşayarak ve geniş muhbir ağını büyüterek geçiriyordu; bunların hepsi daha yüksek bir amaca hizmet ediyordu: Londra'nın en kötü adamlarını yok etmek.

Düşes yaklaşarak, "Ben buna inanıyorum," dedi. "Ben bunun bir Tam bir karmaşa, bu *da* beni kızın onu sevdiğine inandırıyor, çünkü plan tamamen ters gitti." Bir elini atlardan birinin burnuna koyarak hayvanı memnun etmek için sesini alçalttı. "Sanırım onu gerçekten suçlayamayız. Eğer adam çekici ve yakışıklıysa."

"Öyle mi?" Adelaide arabanın yanına doğru ilerledi.

"Büyüleyici mi?"

Adelaide daha önce iki kez incelediği bir araba tekerleğini inceledi. "Yakışıklı."

Düşesin kaşlarından biri mükemmel bir kavisle kalktı. "Bence kardeşine benziyorsa öyle olmalı. Clayborn çekilmez biri olabilir ama hayatımda gördüğüm en kötü şey değil."

Adelaide karanlığa ve yüzünün kızarmasını gizlediği için minnettardı.
"Fark etmedim."

Sessizlik çöktü ve çömeldi, arabanın altındaki mürekkep gibi karanlığa baktı, sanki içinde çok önemli bir şey varmış gibi, aniden tamamen yanlış bir şey söylemiş gibi hissetti.

Düşes küçük bir kahkaha attı. "Kesinlikle fark etmişsinizdir, Adelaide."

İçini çekti ve arkadaşına dönerek ayağa kalktı. "Adam kibirli ve üstünlük taşıyor. Korkunç biri ve kuzeydeki yarışta onu yerle bir etmekten büyük keyif alacağım."

Düşes'in bakışlarında bir şey parladı. "Kan istiyorsun."

"Uygun bir şekilde yere serilmeyi hak ediyor. Onu tavsiye edecek hiçbir şey yok - kendini beğenmiş, katı, sert, nahoş ... kendini beğenmiş."

"İki kere kendini beğenmiş dedin."

"Çünkü diğer akranlarından iki kat daha gösterişli," diye cevap verdi.

"Ama asıl mesele şu ki, tüm bunlar onun yakışıklı yüzünde ya da kesinlikle dükal olmayan dudaklarında bulunan herhangi bir değeri kesinlikle azaltıyor."

Düşes'in kaşları kalktı. "Unducal dudaklar mı?"

Adelaide elini salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Düşes başını öne eğdi. "Dük dudaklarıyla temas kurmayalı uzun yıllar oldu, bu yüzden sizin sözünüze güvenmek zorundayım."

Adelaide arkadaşının ses tonundaki alaycı ifadeyi görmezden geldi ve Düşes merakla onu izlerken sessizlik, şüphesiz bir sonraki sözlerini düşünüyordu.

Arabaya yaslanarak konuyu değiştirmeye karar verdi ve Adelaide buna son derece minnettar oldu. "Peki, bahse girmeniz gerekirse, kız neyin peşinde?"

Adelaide hiç tereddüt etmeden, "Aptallık," dedi.

Düşes güldü. "Yeterince makul. Ama benim için haritasını çıkarın." "İki hafta önce Helene, babasının bir akranını öldürdüğüne tanık oldu." "Bunu biliyoruz."

"Bize söylüyor ama söylediği tek kişi biz değiliz." Düşes anlayışla başını salladı. "Nişanlısı."

"Güçlü, kibirli, sinir bozucu, kendini beğenmiş, yargılama meleği kardeşinden yardım istemek yerine, meseleyi kendi ellerine almaya karar veren ve-"

Düşes araya girerek, "*Yargı meleğine* geri döneceğiz," dedi.

Kesinlikle yapmazlar. "-ve Alfie Trumbull'un dövüş ringine geri döner, hızlıca bir şeyler yapmak ve kızı şehirden çıkarmak için."

Düşes anlayışla, "Kaçmıyorlar," diye ekledi. "Ya da, daha doğrusu, kaçıyorlar, ama kaçıyorlar. Kibritçi, Clayborn Dükü ve ... şansları yaver gitmezse canavar babası tarafından kovalanıyorlar."

"Bir kasap, bir fırıncı ve bir şamdancı." Adelaide durakladı. "Elbette ben şamdancıyım. Gerçekten çok zekice."

Düşes'in kahkahası meyhanenin arka kapısının açıldığını müjdeledi, içerideki kalabalığın sessiz uğultusu dağıldı ve meyhane sahibinin kendisi ortaya çıktı. Maggie O'Tiernen boş bir fıçıyı bıraktı ve yaklaşırken kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Konuştuğunda sesi gür ve derindi, gençliğinin Galway kıyılarının sesiyle zengindi. "İyi misiniz kızlar?"

Adelaide gülümsedi. Sadece Maggie bir düşese ve bir hırsıza böyle hitap edebilirdi, onları meyhanesinin arkasındaki ara sokakta bulmuş olsa bile, belli ki bir şeylerin peşindeydiler.

İmkânı olduğu anda İrlanda'dan Londra'ya gitmiş siyahi bir kadın, Maggie sırtındaki kıyafetlerle yeni bir hayat kurmak için gelmişti. bir kadın olarak özgürce yaşayabilir, gerçek benliğini somutlaştırabilirdi. Dünyanın gerçek anlamda yaşamak isteyenlere neler yapabileceğini bildiği için, burada, Covent Garden'ın karanlık köşelerinde güvenli bir sığınak inşa etmişti - sadece The Place olarak bilinen bir taverna. Kurallar basitti: Eğer bir kadınsan ve onu bulabilirsen, The Place sana sahip olacaktı, nasıl gelersen gel, kimi seversen sev.

Burası, bir mil kadar batıda yükselen saraydan farklı değildi; her iki yerde de kadınlar hüküm sürüyordu.

Ancak Adelaide'e sorsanız, Maggie's'i Victoria'ya her zaman tercih edeceğini söyleyecek ilk kişi o olurdu çünkü Maggie's'te her kadın bir kraliçe olabilirdi. Adelaide, South Bank'ten kaçışını takip eden haftalarda kendini ilk kez evinde hissettiği The Place'e ilk girişini hâlâ hatırlayabiliyordu.

Maggie onun korkusunu, kararsızlığını görmüştü. Adelaide'in geri dönmek ve babasının gazabıyla ve kaçmaya çalıştığı dünyanın kınamalarıyla yüzleşmek zorunda kalabileceği paniğini. Çok hızlı arkadaş olmuşlardı; kendilerine göre olmayan bir hayatın içine doğmuş iki kadın. Kaderlerinde daha fazlası vardı. Bir hafta içinde, Adelaide meyhanenin üstündeki odalarda yaşıyor, Düşes için çalışıyor, hiç hayal etmediği yeni ve canlı bir dünyanın parçası oluyordu.

"Plan mı yapıyorsun?" Maggie sordu. "Her zaman," diye yanıtladı Adelaide.

Maggie çenesini Düşes'e doğru kaldırdı. "Onları genellikle sen yapıyorsun, değil mi?"

Diğer kadın başını eğdi. "Bu gece değil. Bu gece Adelaide savaşın ana hatlarını çizecek."

Savaş. Yine o kelime. Yol boyunca karşılaşacağı zorlu rakibin vaadi. Nabızı hızlandı, onu olacaklara hazırlıyordu.

"Bu hafta gazeteleri gördünüz mü Düşes?" Maggie sordu.

Düşes'in yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Aslında var."

Maggie güldü, sesi sıcak ve derindi. "Bundan mutlu olacağını tahmin etmeliydim."

"Neyle?" Adelaide sordu. "Bazılarımızın yan gelip yatma ve gazete okuma lüksü yok, biliyorsun."

"Zavallı bebek," diye alay etti Maggie. "*Haberlerde* Scotland Yard'dan dedikodular var." Adelaide Düşes'e döndü. "Ne dedikodusu?"

Diğer kadın kolundaki görünmez bir lekeyi fırçaladığını gösteren bir hareket yaptı. "Bunun sadece bir dedikodu olduğunu belirtmek önemli. Lord Draven'ın ölümüyle ilgili anlatılanların yanında saçma sapan şeyler." Maggie'ye bir bakış attı. "Ki bizim bununla *hiçbir* ilgimiz *yok*."

Maggie başını salladı. "Ben öyle düşünmemiştim. Senin ustalığından yoksundu."

Adelaide aptal değildi. Dedikoduların hiçbir zaman tamamen yalan olmadığını herkes gibi o da biliyordu; hele de *Haberler* tarafından aktarıldığında. "Anlat bana."

"Scotland Yard'daki kaynaklar, Dedektif Müfettiş Peck'in geçen yıl orada bir patlama düzenleyen grubun adını bildiğini ortaya çıkardı."

Grup. Bu onlardı. Adelaide sırtıttı. "*İddiaya göre* kurgulanmış." Düşes başını eğerek onayladı. "Çok doğru. Sözde.

O hapishanedeki her şey kendiliğinden yanabilirdi." "Devam et o zaman. Bu *gruba* ne diyor?"

Maggie ve Düşes aynı şekilde sırtıyorlardı. Kulaktan kulağa. "Hell's Belles."

Adelaide bu lakap karşısında içinden kopan kahkahayı durduramadı. "Bu-" Başını iki yana salladı. "Bu-"

"Mükemmel, değil mi?" Maggie kocaman ve cesurca güldü. "Imogen biliyor mu?"

Düşes başını salladı. "Az önce bana Dedektif Müfettiş Peck'i yaratıcılığından ötürü övmek için ziyaret edeceğini söyledi."

Adelaide bu fikre güldü; Imogen ve Thomas Peck en son yakınlaştıklarında Scotland Yard'ı sarsan bir patlama olmuştu. "Peck'in artık onun oraya yaklaşmasına izin vereceğini sanmıyorum." Durakladı. "Hell's Belles. Mükemmel."

Ve sonra, sanki ismiyle çağırılmış gibi, karanlıkta, yükseklerden bir çan sesi duyuldu. Çatıdaki bir nöbetçi, bir şeylerin ters gittiğini işaret ediyordu.

Üçlü kıpırdamadan durdu, etraflarında serin Ekim rüzgârından başka bir şey yoktu.

Düşes'in bakışları Adelaide'in omzunun üzerinden ara sokağın girişine kaydı. "Sıcak bir gece."

"Maggie, Düşes'le omuz omuza ilerleyerek, elini eteklerinin içine, Adelaide'in içinde saklı olduğunu bildiği bıçağa doğru kaydırıldı.

Adelaide yavaşça çömeldi ve çizmesinin içine soktuğu kendi kılıcına doğru yöneldi. Ancak o kılıcına ulaşamadan Düşes, sanki gecenin köründe Covent Garden'ın arka sokaklarından başka bir yerdeymişler gibi yüksek sesle ve parlak bir sesle, "Majesteleri! Ne hoş bir sürpriz."

Adelaide dondu kaldı, sonra döndü.

Elbette Clayborn Dükü yaklaştı, arabanın arkasında sallanan fenerlerin ışığı yakışıklı yüzündeki mavi gözleri aydınlatıyordu.

Bu da ne böyle? O neden oradaydı?

Ona şaşkınlığının tatminini yaşatacağından değil. Bunun yerine gözlüklerini burnunun üzerinde daha yukarı itti ve ona soğuk bir bakış attı. "Mayfair'den biraz uzaktasınız, değil mi Dük?" Durakladı, sonra ekledi: "Ama bugün gittiğiniz yerlerden sonra neden Garden'ı bir denemeyesiniz ki?"

Clayborn birkaç metre ötede durup, "Şehrin epey bir kısmını gördüm, kabul ediyorum," dedi, ara sokağın gölgeleri aristokrat yüzünün sert hatlarını boyuyordu. Bakışları sahneyi, efsanevi bir meyhanenin arkasındaki karanlık bir ara sokaktaki üç kadını inceledi.

"Hanımlar," dedi, sanki arka sokakta değil de bir balo salonundaymışlar gibi küçük, centilmence bir selam vererek. "Yolculuğa mı çıkıyorsunuz, Bayan Frampton?"

O biliyordu.

Çenesini ona doğru kaldırdı. "Kuzey."

"Ne kadar ilginç. Ben de o yöne doğru gidiyorum." Onun nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Bu da peçesinin onu Havistock Evi'nde en ufak bir şekilde gizlemediği ve onun kim olduğunu en başından beri bildiği anlamına geliyordu.

Bu ifşaat karşısında şok olmalıydı. Kızgın. En azından hüsrana uğramalıydı. Ama bunun yerine kendini ... bundan heyecan duyarken buldu.

Değerli bir rakip.

Ve tehlikeli biriydi, çünkü Kibritçi'nin gerçek kimliğini biliyordu - Londra'nın yarısının öğrenmek için çok para ödeyeceği bir bilgi. Eninde sonunda bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı. Ama çantasına sıkıştırdığı kutu

Taşıma işi şimdilik sessiz kalmasını sağlamaya yetmişti. Kibirli dükler bile bilginin para demek olduğunu ve ifşanın misliyle karşılık görmesi gerektiğini bilirdi.

"Dük," dedi, "beni nerede bulacağınızı bileceğinizi ummuyordum."

"Sanırım senin hakkında ne kadar çok şey bildiğime şaşıracaksın."

"Şey," dedi Maggie alçak sesle.

Aynen öyle.

"Adelaide Frampton, Düşes'in kuzeni" -söz konusu Düşes'e baktı- "The Place'in üstünde odaları var."

"Hangi yer?" Maggie en sevdiği soruyu sordu.

Ağzının bir tarafı eğlenerek kalktı. "Tahmin etmem gerekirse, sizin yeriniz, Bayan O'Tiernen."

Maggie çenesini kaldırdı. "Benden daha iyisiniz, Dük."

"Maggie, Clayborn Dükü'yle tanış," dedi Adelaide.

Maggie ona doğru bir selam verdiğinde, "Büyülendim," dedi.

Adelaide, "O kadar emin olma," dedi ve ekledi, "İnsanları umursamıyorum"

Sırlarımı biliyorsun Duke... ve birçoğunu çok çabuk öğrendin."

Yaklaştı, hareketleri uzun ve rahattı, o gün öğleden sonra olduğundan farklıydı. Bu aynı adam değildi elbette. Artık geri adım atmıyordu. Şimdi hücumla liderlik ediyordu. "Hislerimiz karşılıklı. Sahip olduğun sırlar benim de umurumda değil."

"Peki bunlar hangi sırlar?" Düşes çok rahat bir şekilde sordu.

Clayborn'un dikkati diğer kadına kaydı ve ardından, "İnsanların sırlarımı bilmesini umursamıyorum," diye tekrarladı.

"Merak etmeyin Düşes, size sonra anlatırım," dedi Adelaide, gözlerini ondan ayırmadan.

Düşes daha azını beklemiyormuş gibi, "Mmm," derken Clayborn'un bakışları fırtınalı bir hal aldı. Bekliyordu da. Kadın Londra'nın en güçlü adamları hakkında bilgi toplamayı iş edinmişti. Adelaide'in o sabah çaldığı kutunun sahibinin Clayborn Dükü olduğuna inanması özellikle ilgisini çekecekti.

Gerçi Zorba Çocuklar'ın neden böyle tuhaf bir şeye sahip olduklarını Adelaide henüz anlayamamıştı. Karanlıkta onu düşündü - Zorba Çocuklarla vakit geçiren adam tipine hiç benzemiyordu. Çok düzgün. Çok saf. Onu fark etmeye başladığından beri geçen bir yıl içinde, dükten başka bir şeye benzediğini hiç görmemişti. En azından o öğlene kadar. Sakallıydı ve bir liman boksörü gibi yumruk atıyor ve yine bir boksör gibi öpüşüyordu.

Onu bulmak umurunda olmamalıydı. Onu hiç düşünmemeliydi. Ama yine de, "Sende bana ait olan bir şey var." dedi.

Kutu. Başını ona doğru eğdi. "Peki bu ne?"

Bakışları lamba ışığında parlıyordu, ona kızgındı. Yalan söylemeyen bu adam ya çalınan malının varlığını açıklamak zorunda kalacaktı ya da yalan söyleyecekti. Ve bu hiç hoşuna gitmemiştir.

Güzeldi. Ondan da pek hoşlanmıyordu.

"Dosyanız."

Adelaide muzaffer bir kahkaha atarken Düşes bu sözler karşısında boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı. "O dosyada kesinlikle size ait hiçbir şey yok."

"Ailem hakkında bir bilgi."

"Ah, ama duymadın mı? Bulan tutar." Günün erken saatlerindeki sözlerinin yankısıyla bakışları daraldı. Arabasına doğru ilerledi ve bir bomba daha fırlattı. "Eşya daha önce *bir başkasına* ait olsa bile *Dük.*"

Bir vuruş. Unvanına yapılan vurgudan ürktü, sanki günün erken saatlerinde onu bir silah gibi kullanmasından utanıyordu.

"Onu öylece almanıza izin vereceğimi düşünemezsiniz," diyerek ona doğru ilerledi ve ancak Maggie ile Düşes aralarına girince durdu.

Bütün züppeler aynıydı. "Bu konuda *izin* yok. O artık benim."

Yanağında bir kas seğirdi. "Bunun için ne kadar istiyorsun?" "Sana satacağımı nereden çıkardın?"

"Bu senin işin, değil mi? Bu bilgileri toplamak ve en yüksek teklifi verene ulaştırmak? Kalbinizin iyiliğinden dolayı kibrit kırmıyorsunuz - öyle olsaydı, Havistock Evi'ne adım atmazdınız, çünkü Lord ve Leydi Havistock aristokrasinin en kötü örneğini temsil ediyor, öyle değil mi? Dünya kadınlarını kurtarmak için çok fazla."

Hakaret etmek istedi ama işe yaramadı.

Çok az kişi Kibritçi'nin gerçek stratejisini fark etmiştir. Görünüşte, müşterilerini düşünmeden seçiyor gibi görünüyordu - her koşul için uygun, tüm skandallar eşitti. Ancak skandallar eşit olmadığı gibi, eriştiği evler de eşit değildi. Bunun yerine, kaybedecek çok şeyi olan güçlü adamlar tarafından yönetilen, *tonun* en güçlü ailelerini en çok etkileyen skandalları seçti. Çalışmaları sayesinde, eşler ve ailelerden oluşan bir ağa erişebiliyordu.

Her zaman erkeklerin hayal ettiğinden daha fazlasını bilen ve çoğu zaman bunu paylaşmak isteyen kızları ve kız kardeşleri, en büyük günahın kefaretni ödemek için ... kötü bir adama bağlanmak.

Belles onların kefaretni ödemek için oradaydı. Ve o adamların en kötülerini alaşağı etmek için.

Havistock Markisi kötünün de kötüsüydü; ailesine karşı acımasız, dünyaya karşı zalim ve üstelik bir katildi. Adelaide adamın ölümünden zevk duyacaktı.

"Satılık değil." Durakladı. "Özellikle de sana."

Sinirini kontrol ederken bir an durdu. "Benimle yarışmak istediğini söylemiştin."

Konunun değişmesi karşısında gözünü kırpmadı. "Ben yaptım. Ve şimdiden en önde olduğumu söyleyebilirim."

"Eğer kazanırsam, geri verirsin."

"Ben sadece değerli rakiplerle yarışırım." "Bu da ne demek?"

"Kendini kanıtla, o zaman göreceğiz." Onun devam etmesini bekledi. "İlk ayağı kazan."

Yüzünden memnuniyet ifadesi geçti. Kibirli adam. "Tamamdır. Yerini söyle."

Maggie o zaman güldü, zaten noktaları birleştiriyordu. Ya da duruma göre ilan hanlarını. Adelaide dikkatini düke vermeden önce birbirlerine baktılar. "Bunun neresinde meydan okuma var?"

Trevescan Düşesi, Adelaide'in omzunun üzerinden Clayborn'u izledi. "Çok kötü bir morluğun var Clayborn," dedi ve dikkati Clayborn'un

yüzünden Adelaide'inkine kayarak, "Nereden geldi?" diye sordu.

Adelaide kaşlarını kaldırdı. "Birinin o züppeye vurmak istemesine şaşırдың mı?"

Maggie güldüğünü gizlemek için öksürdü ve Düşes gülümsedi. "Düşündüğümde, geri tepmeyi hak etmeyen tek bir dük bile tanımıyorum."

"Evet, şey ... bu bugün onunkini aldı." *Onun yanında savaşıırken.*

Adelaide bu düşünceyi ve beraberinde gelen suçluluk duygusunu görmezden geldi, bunun yerine omzunun üzerinden ona bakarak, soğuk bakışlarının sözlerine verdiği tepkiye dair hiçbir şey göstermediğini fark etti. Bu hoşuna gitmemişti. Onu sinirlendirmek istiyordu. Adamın loş ışıktaki şaşırtıcı derecede mavi olan gözleriyle buluştu. "Gitsem iyi olacak Duke. Kardeşin kendini bulamayacak."

Ona sırtını dönerek, yolculuğun ilk ayağında onu Londra'nın dikkatli gözlerinden koruyacak olan arabacı Marcus'un çoktan oturmuş, mesafeye ve hıza hazır olduğu sürüş bloğuna doğru başıyla işaret etti. Atları değiştirdiklerinde Marcus şehre dönecekti ve o da hızlı, hafif bir arabada tek başına olacaktı.

Clayborn hâlâ onu izliyordu. "O

halde yarına kadar," dedi.

"Nefesimi tutmayacağım."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, ellerini ceplerine soktu ve aniden, bir anlığına, rıhtımdaki adam geri döndü. Rahat, zarif ve baştan çıkarıcı.

Hayır. Dükler cazip değildi. Hele bu hiç. Yumuşak bir sesle "Göreceğiz." dediğinde bile.

Arkasını dönüp ara sokağa geri döndüğünde, karanlığın içinde kaybolduğunda, sanki geride kalan kendisiymiş gibi çılgınca hissetmesine neden olduğunda bile.

Uzun bir süre sonra Maggie'nin alçak ısıığı duyuldu. "O adamın *benim* arabamda kalmasına aldırılmazdım."

Adelaide kaşlarını çattı ve Düşes kahkaha attı; ses, tavernanın ötesinden gelen uzak sohbetlerin ve kahkahaların gürültüsüyle noktalandı. "Şunu söyleyeyim," diye ekledi Düşes alaycı bir ifadeyle. "O dudaklar... şimdiye kadar gördüğüm hiçbir dük dudaklarına benzemiyor. Bu öğleden sonra güpegündüz onları öpmene şaşmamalı, Adelaide."

Adelaide'in yanakları alev aldı. Lanet olsun. Bunu çözeceklerini bilmeliydi. Adelaide arkadaşına bir bakış attı. "Siz ikiniz buraya bir şeyler neden?"

Düşes ciddileşerek, "Aslında öyle yaptık," dedi. "Kabadayı Çocukları kızdırdın, Adelaide. Görüldün ve kaçtın ve Alfie aptal yerine konmaktan hoşlanmaz. Danny şimdiden etrafı kokluyor. Seni arıyor."

Adelaide dudağını büktü. Danny Stoke, Alfie Trumbull'un sağ koluydu ve bir nebze incelik gerektirecek kadar önemli kirli işleri halletmek için gönderilmişti. Adelaide'in yaşındaydı ve Alfie'nin düzenli olarak hiç sahip olamadığı çocuğu olarak bahsettiği çocuktu.

Bu durum Adelaide'i hiç rahatsız etmemişti, çünkü sürekli olarak babasının hiç sahip olmadığı çocuk olmayı diliyordu.

Danny'nin ortaya çıkması sürpriz değildi. Depodan kaçarken tanındığını biliyordu - Clayborn'un hatasıydı. Ve Alfie, uzun zamandır kayıp olan kızının - Lambeth'te çoktan fısıldanmaya başlamıştı - kendisinden çalmak için geri döndüğüne dair bir fısıltıya bile dayanamazdı.

"Alfie beni cezalandırmak istiyor," dedi ve sözlerine Güney Şeria'nın havasını kattı.

Maggie başını salladı, kara gözleri ciddiydi. "En azından sorular soruyor." "Yine de uzun süre sormayacak, değil mi?" Kabadayı Çocuklar

nezaket ya da kibarlıkla tanınırlardı. Kaba kuvvetle hareket ediyorlardı ve The Place daha önce de acı çekmişti.

Düşes, "Bizi tekrar burada yakalamak istiyorlarsa tepeden tırnağa silahlı gelmeleri gerekecek," dedi. Burası hem meyhanenin içinde hem de dışında birkaç güvenlik katmanı tarafından sıkı bir şekilde korunuyordu. Zorba Çocuklar bile burayı ele geçirmeye gelecek kadar aptal olamazlardı. "Ama bu gece hepimizi istemiyorlar."

Adelaide meyhanenin kapalı kapısına baktı. "Sadece ben."

Yine de bu kadınları ya da Mekân'ın içindekileri tehlikeye atmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Eğer Zorba Çocuklar onun hakkında bilgi sahibiyse, bu onun savaşıydı. Tek başına. Arkadaşlarına, yıllar önce ona yeni bir yol, yeni bir başlangıç sunan bu kadınlara baktı. "Peki ya sen? Beni sakladığınızı düşünüyorlarsa ..."

Her iki çene de meydan okurcasına kalktı. "Bırakın gelsinler," dedi Maggie.

Düşes öne çıktı ve Adelaide'i omuzlarından tuttu. "Haber göndereceğiz. Güvenli yerlere gidin. Duvarların bizi dinlediği yerlere." Britanya'nın dört bir yanındaki posta yollarında bulunan taverna ve hanlardan oluşan geniş bir ağ, mürettebatlarından biri olan, bira yapımı ve sırları konusunda yetenekli Pencaplı bir bira üreticisi olan Mithra Singh tarafından yönetiliyordu. "Ve tetikte olun."

Hayatı boyunca olduğu gibi.

Adelaide sertçe küfretti, haklı olduklarını biliyordu ama yine de bundan nefret ediyordu. Başka çaresi kalmayınca arabaya döndü. Karanlık kamaraya doğru ilerlerken elini onaylarcasına ağzına götüren Marcus'a başıyla selam verdi.

Düşes onu takip etti ve Adelaide kapıyı arkasından kapatamadan kapının önünde durdu. "On gün uzun bir süre değil." Adelaide cevap vermeyince, her zaman bir adım önde olmakla övünen kadın devam etti, ses tonu kuru ve biraz da eğlenceliydi. "Sana katılamadığım için neredeyse üzgünüm, Adelaide. Bu oyunu izlemeyi çok isterdim."

"Bu bir oyun değil," dedi Adelaide sertçe. "Bir kız yalnız, muhtemelen katil babası tarafından takip ediliyor, onu güvende tutacak işe yaramaz bir aristokrattan başka hiçbir şeyi yok ve ben de rüzgarın içindeyim."

Clayborn Dükü'yle birlikte diye eklemekten önce dilini ısırdı.

Düşes basitçe, "Her zaman yaptığın gibi onu bulacaksın," dedi. "Onu bulacaksın, sağ salım geri dönmesini sağlayacaksın ve biz de sonrasında onu güvende tutacağız. Eğer çocuğu seviyorsa, eninde sonunda ona sahip olabilir. Ama şu anda-"

"-Bizim başka planlarımız var," diye bitirdi Adelaide. Bir aristokrati mahvetmek.

Onu bir katil olarak ifşa etmek. Adaleti sağlamak.

"Bunların hepsi kolay olacak."

Adelaide'in kaşları kalktı. "O zaman zor olan ne?"

Düşes ve Maggie sırttıktan sonra Maggie, "Dük ile olan oyun," diye cevap verdi.

Cevap kadının içinde uğuldadı. "Dük ile herhangi bir oyun olmayacak."

"Elbette olacak," dedi Düşes. "Ve eğer seni tanıyorsam, o dük peşindeyken rüzgârın içinde olmak, en sevdiğin oyuna dönüşecek."

Adelaide dükün ne yaptığını umursamıyordu. Ve yine de sordu, "Bu ne oyunu?"

"Kedi ve fare."

Maggie arabanın kapısının arkasından güldü, gür sesi karanlığın içinden taşıyordu. "Kedi kim, fare kim?"

"Ona bir bakın: Adelaide Frampton, hınzır bir adalet duygusu ve hırsızlık yeteneği olan yalnız bir dahi." Düşes her şeyin plana uygun gittiğini gösteren o gülümsemeyle gülümsedi. "Belli ki kedi o."

Beşinci Bölüm

Clayborn ertesi gece çamur içinde ve hayal kırıklığıyla dolu bir halde Şahin ve Kirpi'nin kaldığı hana geldi.

İçeri girerken taverna sıcaktı ve konuşmalarla doluydu, dışarı çıkarken bir müşterinin yanından geçip dışarıdaki soğuk yağmur fırtınasına karıştı. Clayborn'un, gözleri altın ışıyla çalkalanan aydınlık iç mekâna alışırken, odanın sesinin nasıl kısıldığını fark etmesi bir anını aldı.

İçerideki insanların çoğunun dikkatini çekmişti; gezginler ve yerlilerden oluşan geniş bir kesit. İş elbiseleri giymiş bir grup kadın uzaktaki bir masada gülüşüyordu. Barda duran bir çift genç delikanlı, çamurlu botlarıyla aşınmış meşe zemini kirletiyordu. Yuvarlak yüzlü, esmer tenli, bir ev kadar iri bir çiftçi ve yanında ona yaslanmış dolgun bir güzel. Ve barın arkasında, pırıl pırıl siyah saçları, porselen teni ve yay gibi kıvrılmış ağzıyla tombul bir meyhane sahibesi. Adam onun karanlık, kapüşonlu gözleriyle karşılaştı ve sanki onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi eğlenerek tanıdığını fark etti.

Daha doğrusu, sanki bilmesini istemediği bir şeyi biliyormuş gibi. Adelaide'i kaybetmişti.

Onu böyle gayri resmi bir şekilde düşünmemesi gerektiğini biliyordu. Ne de olsa o bir düktü ve onu düşünmek ne kadar farklı hayal etmesine neden olsa da, o çok az tanıdığı bir kadındı. Ve Tanrı biliyordu ki son yirmi dört saattir onu düşünüyordu.

Londra'yı geride bırakırken onu düşünmüştü, doğuda şafak sökerken, daha büyük, daha ağır arabasına saatler içinde yetişeceğinden emindi. Gökyüzü açıldığında ve kasketini alnına doğru çekip omuzlarını kamburlaştırarak sığınacak bir yer bulmayı reddederken de onu düşünmüştü. Düşünceler sinirlilikten hayal kırıklığına sıçramış, sonra da

özelliklerinin kataloğu. Tel çerçeveli gözlüklerinin ardında bilgiyle parlayan keskin kahverengi gözleri. Dik çenesi meydan okurcasına kalkıktı. Ekim ayının akşam serinliğiyle parlayan yanakları ... ya da daha fazlası?

Onu öptüğünde de pembeydiler. Dudakları gibi pembeydi.

Eşleştirdiği atlar kuzeye doğru koşarken, düşünceleri olması gerekenden daha uzun süre o dudaklarda kalmıştı. Yolculuğa saatler kala sahibine dair herhangi bir iz bulmak için aramaya başlamıştı.

Adelaide Frampton ortadan kaybolmuştu.

Hanslope'daki Tipped Pheasant'ta ondan hiç iz yoktu.

Wilton'daki Cock and Canary'de de yok.

Shawell'de, Singing Stone Inn'de dört sarhoş serseri vardı, kadehleri yardımcı olamayacak kadar derinlere dalmıştı.

Şahin ve Kirpi'nin arabasına vardığında Clayborn yemek yemeye, banyo yapmaya ve söz verdiği gibi onu geçtiği için duyduğu kızgınlığı uyuyarak atacağı bir yatağa hazırdı. Bir daha asla sürüş becerileriyle övünemeyecekti.

Ve şimdi, daha da kötüsü, bütün bir taproom dolusu insan onu izliyordu.

Clayborn sertleşti, omuzları ve omurgası dikleşirken odanın onu fark etmediğini anlamaya çalıştı. Ne de olsa o bir düktü. İnsanlar onu çoğu zaman fark ederdi ama bunu genellikle hayranlıkla yaparlardı.

Bunun yerine bu grup ona, Mary Shelley'nin romanından fırlamış hantal bir yaratıkmış gibi baktı. Ancak sıcak yemek ve uykunun siren şarkısı geri çekilme dürtüsünden daha güçlüydü, bu yüzden meyhanenin sahibesine yaklaştı.

"İyi akşamlar, gezgin." Barın sonundaki bir noktaya el salladı. "Bira? Yemek mi?"

Clayborn barın arkasındaki fıçıya doğru başıyla işaret etti. "Teşekkür ederim."

"Elbette," dedi ve bir bira bardağı alıp adamın önündeki parlak maunun üzerine koydu. "Majesteleri."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Sen benden daha iyisin."

Sırıttı. "Arabanız düklük arması taşıyor, buna dikkat etmelisiniz, biliyorsunuz... siz bir otoban kadınının ödülüsünüz." "Dürüst olmak gerekirse, yolun sizi kapılardan fırlatmış gibi görünmesine rağmen, unvan kokuyorsunuz."

Görünüşe göre, Şahin ve Kirpi'de unvanın pek bir önemi yoktu. "Özür dilemeli miyim?"

"Neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum," dedi soğukkanlılıkla. "Nasıl doğduğun senin suçun değil."

Sözler içinde yankılandı, doğruydu ve bir şekilde inanması imkânsızdı ama ne kadar misafirperver görünürse görünsün bu kadınla bunu tartışmak için hiçbir nedeni yoktu. "Bir oda istiyorum, lütfen. Ve bir banyo. Ve yemek."

Gülümsedi, sanki adam çok eğlenceli bir şey söylemiş gibi kocaman bir sırıtış. "Tanrı bilir dükkânların parası da herkesin parası kadar harcanır."

Clayborn bir uyarı duyduğunda anladı ve elini cebine atarak bu kurnaz iş kadınının o akşam bir aristokrata yer bulmak için ekleyeceği her türlü vergiyi ödemeye hazırlandı.

Cebinin boş olması dışında, kumaşta üç inçlik bir yarık vardı. Çantası yoktu.

Taverna sahibesinin parıldayan gözlerine baktı, kadın başını eğmeden önce bile şüphesi alevlenmişti. "Bir sorun mu var, majesteleri?"

Sorunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. "Kredi vereceğinizi sanmıyorum."

Nefesini içine çekiyormuş gibi yaptı. "Tecrübelerime göre, zengin olanlar borçlarını asla ödemezler."

Snickers odaya yayıldı, ancak onlarla yüzleşmek için alana baktığında, izleyicileri kendi işlerine dalmış görünüyordu. Saçmalık. İşine bu kadar düşkün bir grup insanla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Omzundan bir ses yükselirken Clayborn bir lanet yuttu. "Dükü ben koruyacağım, Gwen."

Bu sözler üzerine ateşi yükseldi.

Onu kaybetmemişti.

Bunu hissetmenin aptalca olduğunu bilse bile, zafer onun içinde cızırdadı. Sanki o paha biçilmez bir hazine değildi, lanet olsun. Yine de ona doğru döndü ve Adelaide Frampton'ın baş belası, aykırı, asi bir kadın ve aynı zamanda bir hırsız olduğunu kendine hatırlatmak için elinden geleni yaptı.

Sanki onun kadar uzun süredir ata biniyormuş gibi görünüyordu, koyu renk pelerininin altındaki zengin yeşil seyahat elbisesi yağmurla ıslanmıştı, etekleri

etekleri çamurla kaplanmıştı. Bir elini gözlüklerini çıkarıp sıcak bara girdiğinde üzerlerinde oluşan buğuyu temizlemek için kaldırdığında yanakları gecenin soğuk havasıyla kızarmıştı. O

Kusursuz kalan tek şey, çözüldüğünü görmek istediği tek şeydi; kasketinin altına sıkıca gizlenmiş, rıhtımda onu baştan çıkaran bakır parlaklığıyla gözlerden uzak duran saçları.

Dağınık görünmeliydi; bakımsız ve asi, bir aynaya ve bir lavaboya ihtiyacı vardı. Ne de olsa Adelaide Frampton'ı tanıdığı onca zaman boyunca -Mayfair balo salonlarında ve South Bank mavnalarında Adelaide Frampton'ı izlerken- onu hiç kontrolden çıkmış görmemişti.

Tamamen yanlış görünmeliydi.

Onun yerine, son derece doğru görünüyordu. Buraya, hırsızlarla dolu bu meyhaneye aitmiş gibi görünüyordu.

Sanki bir ömür boyu sakladığı sırları varmış gibi ona gülümsüyor olması da işe yaramıyordu. Elbette öyleydi, çünkü dış görünüşü ne olursa olsun, Adelaide Frampton herkesten bir adım öndeydi.

o zaman.

Ama o değil. O zaman değil. "Ben kazandım."

Acele etmedi, başını eğmeden önce gözlüklerini burnuna geri taktı. "Öyle mi yaptın?"

"Bu bir yarıştı. Ve sen daha yeni geldin." "Geldim mi?"

Onunla dalga geçiyormuş gibi görünmesi hiç hoşuna gitmemişti. "Ben girdiğimde burada değildin."

"Öyle değil miydin?" diye sordu.

"Seni fark ederdim." Gözlerinde bir şey değişti, parlak, alaycı sıcaklık karanlığa ve zenginliğe dönüştü, onu keşfetme isteği uyandırdı. "Mmm," dedi, gülümsemesi gizemli bir hal aldı ve kızın sahibine döndü. müessese. Kapüşonunu geriye iterek omuzlarına düşmesine izin verdi ve adamın dikkatini bir kez daha şapkasına çekti. Sakladığı şeye. "Sana ne borcu var?"

"Bira," dedi Gwen, çenesini bira bardağına doğru kaldırarak. "Ve bir yemek."

Adelaide başını salladı ve pelerininin altından bir çanta çıkardı.

Clayborn hemen itiraz etti. "Hayır. Ben para alamam-" Clayborn onun deri keseyi açışını izlerken sözleri kesildi. *Tanıdık* deri kese. Uzun, çevik parmakları içine daldı ve bir pound banknot çıkardı.

"Bu yeterli olacaktır. Aynısı benim için de geçerli."

Tüm mekânın yemek ve bira masraflarını karşılamalıydı ama mesele bu değildi. "Yankesicilik yaptın."

Dönüp ona baktı. "Bu büyük bir suçlama." "Ve bu inkar edilecek bir şey değil, seni hırsız. O benim cüzdanım."

"Emin misin?" İçindeki madeni paranın ağırlığını test ederken dolgun dudakları kıvrıldı. "Kesinlikle benimmiş gibi hissettiriyor."

Bakışları onun üzerinde daraldı. "Bulan mı, tutan mı?"

"Çabuk öğreniyorsun," dedi çantasını pürüzsüz maun üzerinde ona doğru kaydırmadan önce. "Senin gelmeni beklerken canım sıkıldı."

"Bu bir bahane mi?" diye sordu, onun kendisini beklediğini bilmenin verdiği hazzı görmezden gelerek. Onu bekleyip beklememesi umurunda değildi. Önemli olan tek şey Jack ve Helene'i daha önce bulmamış olmasıydı.

Yine de Adelaide omzunu hafifçe silkerek kaldırdığında olması gerekenden daha fazla hoşuna gitti. Sonra kadın, "Boşta kalan eller ve diğerleri," dedi ve bu, ceplerini karıştırmak dışında boşta kalan ellerini meşgul edebileceği bir dizi yolu düşünmesine neden olduğu için olması gerekenden *çok* daha fazla hoşuna gitti.

Boğazını temizledi. Belli ki bu yol kenarındaki meyhanenin havasında bir şey vardı ve bu da onun, daha önce bir şey almadığını hatırlamasını zorlaştırıyordu.

Adelaide Frampton ile birlikte. Çantasını kaldırdı ve kadının mahvetmediği cebine soktu. "Seni hissetmedim."

"Tabii ki yapmadın," dedi, sözcükler kırgınlıkla doluydu. "Bir zamanlar Londra'daki en iyi çocuk bendim."

"Özür dilerim," dedi. "Kraliyet ailesine mensup olduğunuzu bilmiyordum."

"Hürmette kusur olmaz." "Onun yerine sana bir yemek ısmarlasam?"

"Korkarım başka bir zaman, çünkü yemeğinizin parasını çoktan ödedim." Kadın adamın yanından geçip odanın uzak bir köşesindeki masaya doğru ilerlerken kekik ve taze yağmur kokusu burnundan gitmiyordu.

Takip etmemeli.

Tek başına oturup akşam yemeğini yemeli ve odasına çekilip erken kalkmalı ve onun önüne geçmeliydi. Ama Clayborn Dükü için "yapmalıyım" artık geçerli değildi. *Zorunluluk* her şeyi ele geçirdiğinde değil. *İhtiyaç* onu bir köpek gibi peşinden sürüklerken değil.

Masanın uzak tarafındaki bir sandalyeye kayarak, düzinelerce meraklı gözün sıcaklığını açık bir şekilde hissettiren adamı odaya arkası dönük bir şekilde bıraktı.

"Dükler buralarda nadiren görülür," dedi Adelaide. "O kadar belli oluyor muyuz?"

Güldü ve sıcak, dolgun sesi onu fiziksel bir dokunuş gibi etkiledi.

"Karıştığını düşünemezsin." dediğinde oturduğu yerde kıpırdandı. "Gerçekten de öyle düşünebilirim."

Bir kahkaha daha, bu seferki daha parlak. "Hayatın boyunca hiç kaynaşmadın."

"Dün öğleden sonra gayet iyi uyum sağladım."

Kadın ona inanmayan bir bakış attı.

"Yapmadın." "Neden?"

Nedenlerini parmaklarının ucunda sıraladı. "Bir dük gibi yürüyorsun. Bir dük gibi konuşuyorsun. Bir dük gibi giyiniyorsun."

"Bir dük gibi giyinmedim! Gömlek kollu bir palto, sıradan çizmeler ve bir şapka giyiyordum. Tıraş olmamıştım!"

Ona bir bakış attı. "Ve bir günlük sakalın bile mükemmeldi. Yumuşak, yağlı ve uşağından başka kimsenin görmesine izin vermeyen bir dükün sakalı gibi."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırmaktan kendini alamadı. "Yumuşaktı, değil mi?"

Kızardı. *Zafer*. "Sessiz kalmanı sağlarken fark etmeden edemedim. Sıradan bir insan gibi *saklanamıyordun* bile."

"Ah," dedi, hâlâ anın tadını çıkarıyordu.

Bakışları adamın yüzünde gezindi. "Sakalların çabuk uzuyor."

Bir elini, bir günlük tüylerin uzadığı yanağında gezdirdi. "Günde iki kez tıraş oluyorum."

Bir an sessiz kaldılar, bakışları birbirine kilitlendi ve aynı anda onun sakallarının uzama hızını tartışmamaları gerektiğini fark ettiler. Gwen elinde iki tabak dolusu yemekle döndü. Yemekleri masaya koyarken, ondan Adelaide'e baktı. "Gördüğüm kadarıyla seni affetmiş?"

Adelaide gülümsedi ve gözlüklerini düzeltti, yanağında güzel bir gamze parladı. Bunu şimdiye kadar nasıl gözden kaçırmıştı? "Meydan okumayı sever."

Meyhane sahibi güldü. "Sizinle kesinlikle bir tane var." Clayborn Gwen'e baktı. "Çok mu?"

Kadın soruyu duymazdan geldi ve elini önlüğünün cebine sokarak küçük bir kâğıt parçası çıkardı ve Adelaide'e uzattı. "Beş dakika kadar önce mutfak kapısına geldi."

"Hmm," dedi Adelaide parmağını balmumu mührün altına kaydırarak. "Geç oldu."

Adelaide mesajı okurken Clayborn öne doğru eğildi. O daha sözcüklerin anlamını çözmeden, uzun parmakları kâğıdı yeniden katladı ve eteğinin kıvrımları arasına sıkıştırdı. "Teşekkür ederim, Gwen. Görünüşe göre bu gece burada kalacağım."

Geceyi burada geçirmeyi planlamıyor muydu? "Dışarıda yağmur yağıyor Orada," dedi, sözlerinde şaşkınlık vardı. "Herhalde arabayı sürmeye niyetli değildiniz."

Adelaide ona baktı. "Eğer ağabeyiniz arabayı sürmeye niyetliyse, ben de öyleydim, evet. Ama Lord Carrington ve Leydi Helene yolun iki saat yukarısında bir handa kamp kurdular. Bu havada bu süre dört saate yakın, yani ben" -sonunda önündeki yiyecek yığınınına baktı- "Gwen'in biftekli ve biralı turtasıyla tika basa doyabilir, yatağa uzanabilir ve yarın."

"Evet, yapabilirsin." Gwen güldü ve yakındaki siyah saçlı bir çocuğa el salladı. "Wei'ye çantalarınızı yukarı getirmesini söyleyeceğim."

"Eğer kabul ederseniz, odamın parasını ben ödeyeceğim, Bayan Gwen," dedi.

Adelaide'e soğuk bir bakış fırlatmadan önce proprietress. "Şimdi paramı geri aldım."

Gwen anında ciddileşti. "Korkarım odamız kalmadı, Duke."

Clayborn'un kaşları birbirine çarptı. "Beş dakika önce içeri girdiğimde bir tane vardı..."

"Evet, ama o zamanlar hiç paran yoktu. Ben de verdim."

Odanın etrafına baktı ve geldiği zamandan beri değişmemiş olan yüzleri inceledi. "Kime?"

Sessizlik çöktü, anlayış ağır ve hızlı geldi. Kaymağı yiyen kedi gibi görünen Adelaide'e baktı. "Erken kalkan yol alır."

Gwen, Clayborn'a dönmeden önce, "Odalarımı solucanlarla kıyaslamana alındım, Adelaide Frampton," dedi. "İstersen ahırda sıcak bir çatı katı var."

"Tek bir oda bile boş değil," dedi Adelaide'e dönerek. "Düşünebiliyor musunuz?"

Omuz silkti ve çatalını kaldırarak önündeki böreğin hamuruna yumuldu. "Aslına bakarsanız bir oda boş. Son oda. Benim oda."

Sadece son oda değil. Son yatak.

Onun yatağı.

Onsuz nerede uyuyacağını. O uyurken . . .

"Ahırlar o zaman, Dük?" Gwen sordu ve Clayborn bir *oyunun* parçası olduğu izlenimine kapıldı -*Dük ile Oyuncak*. Bundan hoşlanmamıştı.

Adelaide Frampton'ın yaygara koparmasını bekliyormuş gibi onu izlemesinden de hoşlanmıyordu. Sanki onun, rahatsızlık dolu bir gece için fazla saf ve mükemmel bir rol oynamasını bekliyormuş gibi. "Ahırlar iyi olacak," dedi ve verdiği cevap karşısında Adelaide'in gözlerinde beliren şaşkınlığın tadını çıkardı.

"Mükemmel. Bunu faturanıza ekleyeceğim."

"Sanırım saman için bir prim ödeyeceğim."

Gwen müstehcen bir göz kırptı. "Kaz tüyü kadar yumuşak, yemin ederim." "Dükün pürüzsüz teni için en iyisi," dedi Adelaide, dudakları

biraz alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Onun kendisiyle alay etmesine izin vermemeliydi. Bakışlarını farklı türden bir tene, seyahat elbisesinin çizgisinin üzerindeki güzel, şeftali rengi bir genişliğe çekmesine izin vermemeliydi. Sözlerinin ne kadar pürüzsüz hissettireceğini ima etmesine izin vermemeliydi.

Meyhanenin kapısı arkasından açıldı, rüzgâr ve yağmurun soğuğu içeri girdi ve ona yolların gece geç saatlerde başka bir hana yapılacak yolculuğu bitmez tükenmez hale getireceğini hatırlattı. Şahin ve Kirpi'nin samanlığı hiç yoktan iyiydi.

"Eminim her şey yoluna girecek, Gwen. Teşekkür ederim."

Gwen kocaman ve parlak bir kahkaha attı, onu omzundan alkışladı ve Adelaide'e baktı. "Burada gördüğüm en kötü dük değil diyebilirim."

Adelaide kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Ona biraz zaman verin."

Gwen bir başka kıkırdamayla bara doğru gözden kayboldu ve Adelaide çatalını kaldırarak yuvarlak bir patates sapladı ve ağzına attı. Adamın kendi yemeğine dalmasını izledi, bakışları altında rahatsız olmadan önce uzun dakikalar boyunca onun hareketlerini takip etti.

Çatalını yere bıraktı. "Ne oldu?"

"Neden kardeşini ve Leydi Helene'i takip ediyorsun?"

Soru sürprizdi; öyle hızlı ve beklenmedik bir şekilde gelmişti ki, gerçeği ortaya çıkarmıştı. "Çünkü kardeşim mutluluğu hak ediyor."

Daha fazlasını bekledi. "Bu kadar basit mi?"

"Daha karmaşık olmak zorunda mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Benim bir kardeşim yok."

"Sana ağaca tırmanmayı öğretecek kimse yok mu?"

"Büyüdüğüm yerde pek ağaç yoktu," dedi yumuşak bir sesle ve adam bu sözleri merak etti.

"Düşes'in kuzeni ya da uzaktaki bir papazın kızı değil o zaman?"

Gülümsedi. "Papazın kızı için kötü bir örnek, gerçekten de, eğer dünü düşünürsek."

"Dünü düşünecek olursak, South Bank'te büyüdüğünüzü tahmin ediyorum."

Yemeğine döndü ve çatalına mükemmel lokmayı yerleştirmek için zaman ayırdı. O haklı mıydı? Orada mı büyümüştü? Başka bir şeyin doğru olması imkânsız görünüyordu - ara sokaklara girip çıkarken sanki orası tenine işlenmiş gibiydi.

Düşünceli bir şekilde çiğneyerek sonunda şu cevabı verdi: "Bir kardeşim ya da ağaçlarım yoktu ama çok sayıda çatım ve onlara tırmanarak hünerlerini sergilemek isteyen daha da fazla çocuğum vardı. Çatılar ve ağaçlar o kadar da farklı değil sonuçta. İkisi de daha iyi bir manzaraya sahip."

Bir görüntü parladı - Adelaide Frampton Londra'da bir çatı katındaydı, güneş ufukta batıyor, kızıl saçlarını saf aleve dönüştürüyordu. Ve sonra, beklenmedik bir şekilde, görüntü değişti ve Clayborn oradaydı, ona uzanıyordu. Onu kendine çekiyordu. Ağzını yalamadan önce alt dudağını yumuşak bir ısırlıkla ısıırıyordu. Gerçeklik tarafından alt edileceğini bildiği bu görüntü karşısında anında sertleşti.

Bunu asla öğrenemeyeceğinden değil. Boğazını temizledi, günahkâr düşünceleri uzaklaştırmak istedi. Rıhtımdaki öpücüklerden daha iyisini hak ediyordu. Yol kenarındaki tavernalardaki fantezilerden. Ona sunabileceğinden daha iyisini. Şimdi bunun zamanı değildi.

Adelaide Frampton'ı bir çatıda çıplak hayal

edin. "Peki ya sen?" diye sordu.

Gözlerini kırptırdı. Boğazını tekrar temizledi. "Affedersiniz?"

Kaşları bilmiş bir gülümsemeyle kalktı. "Kardeşine ağaca tırmanmayı öğret."

"Ah. Hayır." Durakladı. "Aslında Jack sekiz yaşındayken bir ağaçtan düştü ve kolunu kırdı."

"Peki sen neredeydin?"

İçerideydi. Ders çalışıyordu. O zamana kadar öleli bir yıl olmuş olan babalarını etkilemek istiyordu. O zaman bile mirasa uygun yaşadığından emin olmak istiyordu.

Onun yerine, Jack'in ağaçtan düşmesini kaçırmıştı. Ona eve kadar yardım etmeyi kaçırmıştı. "Doktoru görene kadar bunu yaptığını bile bilmiyordum." Jack kolu alçıda, yüzünde cesur bir gülümsemeyle geri dönmüştü, bir sonraki pervasız maceraya hazırdı. En ufak bir hayal kırıklığına uğramamıştı. Ama Clayborn hayal kırıklığına uğramıştı.

"Yapmalıydım ..." Durakladı, bir parça bifteği düşünceli düşünceli çiğnerken ona baktı, gözlüklerinin arkasından bile her şeyi görüyormuş gibi görünen ve bir şekilde hiçbir şeyi yargılamayan o kocaman kahverengi gözleriyle onu izliyordu ve kendini durduramadığını fark etti. "Daha dikkatli olmalıydım. Ona daha iyi bakmalıydım."

"Sen . "Kaç yaşındaydın, on sekiz mi?" dedi ve adam hemen ona baktı, bildiklerinden dolayı şok olmuştu, sonra hatırladı ki Elbette biliyor. Dosyasında olurdu. Jack'in temel bir gerçeği. Ailelerinin.

Başka ne biliyordu?

O sormaya fırsat bulamadan ekledi: "Sen de erkek sayılmazsın."

"Unvanı elinde tutacak kadar adam. Mülkü yönetecek kadar," dedi, sözlerindeki soğukkanlılığı duyarak. Bunun tatsız olduğunu biliyordu. Belki de gerisini bu yüzden söylemişti. "Ona daha iyi bakmamı gerektirecek kadar adam." Durakladı. "O zaman ve şimdi."

Tanrım. Bu nereden çıkmıştı?

Gözlerinde bir şey parladı. Anlayışlı bir şey. Acıma gibi bir şey. Lanet olsun. *Bunu* istememişti.

Bir şey söyleme, diye vasiyet etti sessizce.

Öyle bir şans yok. "O mutluluğu hak ediyor." Kadın onun sözlerini tekrarladı ve adam başıyla onayladıktan sonra ekledi: "Yani onu takip ediyorsun ve onun sırlarını açığa çıkarmamı engellemeye çalışıyorsun."

Clayborn, "O dosyada evlenmesini engelleyecek hiçbir sır yok," dedi. "Leydi Helene'in kocası olarak güçlü ve emin bir geleceğe sahip olmasını engelleyecek hiçbir şey yok."

"Çünkü o senin varisin."

Başını salladı. "Çünkü o benim varisim."

Bir patates daha mızrakladı ve ona doğru sallayarak, "Evlenip bunlardan birine sahip olmayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

Buna izin vermeyeceğim.

Gwen geri döndüğünde farklı bir cevap bulmak zorunda kalmaktan kurtuldu, bu sefer daha arkadaş canlısıydı, eli Clayborn'un omuzlarını bir dükten başka bir şeymiş gibi okşuyordu. "Bu gece bir tavernam dolu. Yağmur herkesi sıcak aramaya getirdi. Çok da konuşkanlar sorular."

Bu aşinalık karşısında kaskatı kesildi ve kalçasını omzuna yaslamış olan meyhane sahibesine baktı. Adamın edep konusunda ısrar etmesine fırsat vermeden sırtını odanın geri kalanına verdi ve eğilerek maun masanın üstünü silme hareketi yaptı. "Onları suçlayamam. Burası sıcak, değil mi? Adelaide?"

Sıcak değildi. Hem de hiç.

Adelaide'in dikkati ondan uzaklaşarak -hiç bu kadar dikkatle incelenmiş miydi- omzunun üzerinden kapıya doğru kaydı. Koyu kahverengi bakışlarında, odanın geri kalanı için fark edilmesi imkânsız bir şey değişti. Sadece

Onu fark etti çünkü bu kadını fark etmek gibi korkunç bir alışkanlığı vardı.

"Ne tür sorular?" Kulağa sıradan geliyordu ama öyle değildi.

"İnsanlar oda arıyor. Ahırlarda yer olup olmadığını merak ediyorlar." Adelaide'e attığı bakış Clayborn'un sorusunu çekecek kadar anlamlıydı. "Senin sorduğun soruların aynısı."

Adelaide'in bakışları tekrar uzaklaştı, gözlüklerinin arkasındaki kahverengi gözleri keskinleştirdi, onun arkasında bir yere, bara doğru yerleşmeden önce içki salonunu izledi.

Dikkatini neyin çaldığını görmek için dönmek istedi ama kız ona doğru uzandı, eli masanın üzerinde onun kine geldi ve hareketini engelledi. Adamın dikkati kızın dokunuşuna kaydı, yumuşak ve sıcak parmaklarını hissedince nefesi kesildi. Vahşi bir dürtü onu elini kaldırmaya ve öpmeye itti. Dilini parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. *Daha fazla.*

Koltuğunda kıpırdandı ve fantezinin kendisinden kaçmasını engelledi. Merdivenlerden yukarı, sessiz bir odaya ve yumuşak bir yatağa. Saçlarının aleviyle süslenmiş bir yastık.

"Clayborn," diye fısıldayarak onun dikkatini çekmeye çalıştı. Clayborn onu bıraktı ve kapüşonunu yukarı çekerek yüzünü gölgeledi. "Odamda bana katılır mısın?"

Bu da ne böyle? Bardaki sesler uyumsuzlaştı, kafasının içinde fokurdadı. Onu yanlış anladığından emindi.

Gwen bile teklif karşısında şok olmuş görünüyordu. "Ne?"

"Düşes'e söyleme." Adelaide çoktan hareketlenmiş, masadan kalkmış, Clayborn'un tavırları onu da yanına çekmişti.

Diğer kadın bir süre şaşkın şaşkın baktıktan sonra, "Mezara tabii ki," dedi.

"Düşes'in bu konuyla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Sırları sever."

Bu davet bir sırrı hak ediyordu. Odasında bir gece. Tek başına. Sadece ikisi. Gürültü geri dönmüş, düşüncelerini bulandırıyor. Ama arzu . . . o gitmemiştir.

Yine de direnmeye başladı. "Yapamam, bu-" "Uygunsuz olur," diye bitirdi

Gwen onun yerine ve aynı anda minnettar oldu ve sinirlendi. "Evet. O."

Adelaide eteklerini silkeleyerek ayağa kalktı. "Hiç görgü kuralları hakkında endişelendiğimi gördün mü, Gwen? Ahırlar çok sıcak olacak ve Dük'ün bana ayak uydurabilmesi için iyi bir gece uykusuna ihtiyacı var."

Clayborn ahırın sıcak olmadığına dair tüm servetiyle bahse girebilirdi. Kapı her açıldığında bu dolu meyhaneye yayılan kötücül soğuğa rağmen.

"Ahh," dedi Gwen, sanki kendisi de bunu düşünmemekle aptallık etmiş gibi. "Çok doğru. Hassas aristokratlar için fazla sıcak."

"Hassas değilim," dedi.

"Saçmalık. Bütün aristokratlar hassastır." Adelaide bakışlarını sertleştirerek diğer kadına döndü. "Arabasıyla siz mi ilgileneceksiniz?"

Gwen, Wei adını verdiği çocuğun bir sonraki talimatları için hazır beklediği bara doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Clayborn Adelaide'e baktı. "Arabamın nesi var? Bu yeni bir barouche."

"Mmm, ve yakışıklı," dedi, tabağını masadan kaldırıp eline tutuşturarak. "Şehirde hız için yapılmış, burada güç için değil. Ve düklük mührüyle süslenmiş."

"Tabii ki öyle," dedi. "Burası bir düke ait." Kadın kaşlarını kaldırdı. "Hürmetle diz çökmeli miyim?"

Alaycı sözler karşısında dilini ısırды. Çağrıştırdıkları imgeye - çılgınca uygunsuz. Kadının sivri dili düşünüldüğünde hoş karşılanmadığından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Dilini düşünme.

"Dükler samanlıklarda uyumaz. Benim odamı paylaşacaksın. Ve şimdi çekilelim." Kadın kendi tabağını kaldırıp odaya doğru giderken, adam onu takip etmedi.

arka merdiven. Fark ettiğinde geri döndü, pelerininin başlığı gözlerini gizleyerek "Majesteleri?" diye sordu.

Başlık onu özgür bıraktı. Omurgasını dikleştirdi. Bir şeyler değişmişti ve kadın bunu ondan saklıyordu. Tavernaya baktı, yanlış bir şey bulamadı. Yeni gelen biri barda onlara arkasını dönerek oturmuştu. Çiftçi ve güzelliği her geçen an daha da uygunsuzlaşıyordu. Köşedeki üç genç kadın gülüyor ve bira için bağıryorlardı.

Başını salladı ve Gwen'e baktı. "Burası çok sıcak."

Gwen başını salladı. "Yangınların nasıl olduğunu bilirsin, bir yeri rahat tutmak imkansızdır."

"Burası hiç de sıcak değil," dedi, sanki replikleri olmayan bir sahne performansındaymış gibi hissederek.

"İnsanlar aşırı sıcak olduklarında bazen böyle hissederek," dedi Adelaide masadan uzaklaşarak. "Bunu soğuk sanırlar."

"Tam tersi oluyor" dedi. "İnsanlar soğuğu sıcak sanıyor. Kıyafetlerini çıkarırlar ve maruziyetten ölürlər."

"Adam elbiselerini çıkarmaktan bahsediyor, Adelaide. Herkesi rahatsız etmeden önce onu yukarı çıkarsan iyi olur," diye araya girdi Gwen.

Bunun imkânsız olduğundan emindi. Yine de kadınların duyabileceği şekilde kıyafet tartışması yapmamalıydı. Bu basitçe yapılmazdı.

Düşünüyorum da bunların hiçbirini yapılmadı.

Dondu kaldı. Hangi oyunu oynarsa oynasın, Clayborn Dükü olarak kalıyordu. Bu da bir şey yapılmadığında, *onun tarafından* yapılmadığı anlamına geliyordu.

Adelaide zar zor döndü, yüzü kapüşonunun kenarıyla gölgelenmişti. *Gizli. Neyden? Kimden?* Bir gün, bu kadına gün ışığında, aralarında engeller olmadan bakma ve ona şunları sorma şansı olacaktı cevaplayacağı sorular. "Şimdi,

Duke."

Emir almaya alışkın olmadığı için gözlerini kırıştırdı. "Şimdi mi?"

"Şimdi," dedi usulca, kalabalığın içinde kaybolup hanın odalarına çıkan merdivenlere doğru gitmeden önce.

Bunların hiçbirini yapmamalı.

Onunla yemek yememeli, sohbet etmemeli ya da bir handan diğerine onu takip etmemeliydim.

Ve *kesinlikle* onu bir içki salonunda, kendisini özel odalara götürecek bir merdivene kadar takip etmemeliydi.

Oda. Tek kişilik, özel bir oda. *Ve yatak.*

Ama o lanet görüntü geri gelmişti. O yatak. Adelaide içinde, saçları ipeksi dalgalar halinde dağılmıştı. Ve bunun gerçeğe dönüştüğünü görme fırsatını reddetmek zordu. Kesinlikle reddedecekti. Kelimeleri bulur bulmaz.

Hayal etmeyi bitirir bitirmez.

Ancak meyhanede ilk başta düşündüğünden daha fazla insan vardı ve kadın çoktan ortadan kaybolmuş, onun da kendisini takip etmesini bekliyordu.

Hayır, aklının bir köşesinden fısıltı geldi. Kaybolmadı. Kaçtı.

Bu da birinin onu kovaladığı anlamına geliyordu. Kendisinden başka biri. Ve buna izin veremezdi.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Şahin ve Kirpi'nin arka merdivenlerinin tepesine vardıklarında, Adelaide aşağıda keşfedilme olasılığı yüzünden kalbinin küt küt attığını söyledi.

Alfie Trumbull, şehir dışındaki insanları takip etme konusunda bir iki şey bilmeden Londra'daki en büyük suç çetelerinden birini kurmamıştı. Eğer bir akranı bir soruna daha az tuzlu bir çözüm arıyorsa, Zorba Çocuklar bunu halledebilirdi - ağır bir bedel karşılığında.

Babasının imparatorluğunu kurmasını izlemek, Adelaide'e güvenli tavernalar ağı fikrini Düşes ve Güzeller'e götürmesi için ilham vermişti. Şimdi, daha fazla

Yirmiden fazla kişi Trevescan Düşesi'ni koruyucu olarak çağırdı ve Mithra Singh ile bira üreticileri ve ulaklardan oluşan ekibi tarafından hizmet edildi.

Aşağıda sorular soran adam -Alfie için çalışsın ya da çalışmasın- Gwen'i tedirgin etmişti ve Adelaide'in sorduğu soruların aynısını sorduklarını söylediğinde mesaj açıktı. Tavernadaki adam da tıpkı Adelaide gibi Helene ve Jack'in peşindeydi. Adelaide'in gözcü ağına sahip değildi ve bu çiftin iki farklı kişi olduğu bilgisine sahip değildi. saat kuzeyde.

Öte yandan Adelaide, Clayborn'la Gretna'ya gitmek için sadece birbirleriyle yarışmadıklarını, Havistock'un kiralık adamlarıyla da yarıştıklarını artık biliyordu. Her iz sürücü Helene'in Clayborn Dükü'nün kardeşi John Carrington'la birlikte geldiğini bilirdi. Bu yüzden Clayborn'un da gözden uzak durması gerekiyordu ki Helene'in peşindeki adamlar onun kokusunu almasınlar.

Bu ve eğer onunla birlikte bulunursa, onu Kibritkırın'la ilişkilendirmek çok kolay olacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, aristokratlar her şeyi daha da zorlaştırıyor.

Özellikle de geniş omuzları ve kendini taşıma şekliyle tüm dikkatleri üzerine çeken Clayborn Dükü gibi aristokratlar.

O emrederse tüm dünya onun iradesine boyun eğecekti.

Gwen izciyi besleyecek, sulayacak ve ona gerçeği söyleyecekti; sabahtan beri bu handa boş oda yoktu ve Gretna Green'e gitmek için acele eden bir çift de görmemişti. Ahırda, Dük'ün arabasının üzerindeki mühür çoktan çamurlanmış, karanlıkta kimsenin fark etmemesini sağlamıştı.

Yüce Tanrım. Adam gizlice seyahat etmeyi bile beceremiyor. Bir de *uyum* sağlayabileceğini sanıyordu.

Merdivenlerin tepesine ulaşmış diğer misafirlerden uzakta bulunan odasına doğru döndüğünde kalbi yine göğsünde güm güm atıyordu. Adelaide bu kez kendi kendine bunun muhtemelen efor sarf etmekten kaynaklandığını söyledi. O gün fazla bir şey yememişti ve araba yolculuğundan dolayı yorgundu.

Bu kesinlikle onun arkadaşı değildi.

Ne de kapı arkalarından sessiz bir sesle kapandığında *snick*, keşfedilme korkusu olmadan tamamen yalnızdılar.

İlk bakışta oda sıradan görünüyordu, yoldan geçen herhangi bir yolcu için hazırdı. Ancak Duchess'in desteklediği tüm hanlarda olduğu gibi, bu odanın da sıradan bir yanı yoktu; doğrudan hanın yemek salonunun üzerinde yer alıyordu ve geniş penceresi sayesinde yolu net bir şekilde görebiliyordu.

Britanya'nın dört bir yanındaki tavernalarda bulunan yirmi oda gibi bu oda da, Düşes'in tanıştırmasıyla gelen ya da Düşes'in güvenilir yardımcılarının biri olmadığı sürece, gelip geçen yolculara asla sunulmazdı.

Adelaide, Clayborn Dükü Atmaca ve Kirpi'nin kapısını kararttıktan çok sonra da gelebilirdi ve o yine de ahırlara bırakılırdı.

O gece olması gerektiği gibi.

Tek başına olsa meyhanede kalır, görünmez olurdu. Ve fark edilse bile saklanabileceğinden, güvenli yerlerde kalabileceğinden, İskoçya'nın derinliklerindeki taverna sahiplerinin onun için gelen her şeyi, hatta Kabadayı Çocukları bile seve seve kokusundan uzaklaştıracığından ve görünmemesini sağlayacağından hiç şüphesi yoktu.

Ancak Clayborn Dükü saklanamazdı. Koyun sürüsündeki bir aygır gibiydi. Fark edildiği anda, Leydi'yi arayan herkes Helene doğru yolda olduklarını bilecek ve bu da

her şeyi daha da zorlaştırıyordu ve bu yüzden Adelaide'in başka seçeneği yoktu. Onu yakınında tutmak zorundaydı.

Onu davet etmesinin tek nedeni buydu.

Odanın içinde pelerinini çıkarıp uzak duvardaki bir kancaya astı ve o da aynısını yapmak için hareket ederken tabağı elinden aldı. Yemeği yakındaki bir masaya koyduktan sonra arkasını döndüğünde onu kapının arkasında dururken buldu. "Aç değil misin?"

"Hayır."

Bir omzunu silkti ve tabağından kavrulmuş bir yaban havucu aldı. Lezzetli sebzeyi ısırarak biraz çiğnedi. "Yemek için yalnız kalmayı tercih edeceğimi düşünmüştüm."

"Bu şekilde değil. Seninle değil."

O bir hataydı.

Adelaide bu sözlerden alınmamaya çalıştı. "Elbette, o zaman, Dük. İçki salonuna dönebilirsiniz." Dük sessiz ve hareketsiz kalınca Adelaide ekledi: "Ben kendi adıma yemek yiyeceğim. Uzun bir gün oldu, hatta sizin için daha da uzun. Size de aynısını yapmanızı öneririm."

Tabağını kaldırarak masanın arkasındaki pencerenin kenarındaki banka tünedi ve yağmurdan ıslanmış camdan seyislerin ve yolcuların olmadığı yola baktı. Sabah yollar geçit verirse şanslı sayılırlardı. "Eğer arkadaşsızlığınla beni aşağılamayı düşünüyorsan, ben Sizi temin ederim, bu mümkün değil. Hayatım boyunca tek başıma ve anında yemek yedim."

Ve böylece turtasına dönüp kocaman bir ısırık aldı, dükün o akşamdan önce bir kadının resmi bir yemek odası dışında yemek yediğini görüp görmediğini merak etti.

"Neden?"

Lezzetli yiyecekleri yuttu ve tabağıyla konuştu. "Konuşuyor!" "Yine Shelley," diye homurdandı.

Sonra merakla ona baktı. "Yine mi?" "Neden hayatınız boyunca yalnız yemek yediniz?"

Adelaide sorunun tonundan hoşlanmamıştı. İçinde bir tür acıma duygusu olsaydı, sanki bu yüzden onu daha az düşünüyormuş gibi, bunu sorun etmeyebilirdi. Bu onun gururunu ve korunmasını harekete geçirebilirdi. Sanki yalnız olmak bir başarısızlıkmiş gibi hoşnutsuzluk dolu olsaydı gözünü bile kırpmazdı. Ama bunun yerine, hiç yargılamadan konuşmuştu. Sadece bir soruydu.

Ve Adelaide'in nefret ettiği bir Şeyi harekete geçirdi. Utanç.

"Benim için sorun değil," dedi.

"Pekâlâ."

"Hayır," diye ısrar etti, sanki kanıtlaması gereken bir Şey varmış gibi. "İşleri yalnız yapmaya alışkırım. Dürüst olmak gerekirse bunu tercih ederim."

Adam onu dikkatle izliyordu ve kadın ne kadar aradıysa da adamın dikkatinde bir yargı bulamadı.

Omuz silkti ve turtadan bir ısırık daha aldı. "Yalnız yemek yemek, soğuğa terk edilmeden önce bir yemeği paylaşmaya tercih edilir. Yalnızken hiçbir işlem yapılmaz. Ölçüleri tutturamayacağınızdan asla korkmazsınız."

Adelaide'in utanmasına yetecek kadar uzun bir sessizlik oldu, o da yemeğiyle meşgul oldu. Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra duvardan indi ve odayı geçerek ona katıldı, sessizce birkaç ısırık aldıktan sonra, "Birinin senin yeterli olmadığını düşüneceğine inanmakta güçlük çekiyorum," dedi.

Utanç ateşi başka tür bir ateşe dönüştü. "Bunu söylemek zorundasın. Senin için ya benim odam ya da ahır."

Gölümsediğinde, bu çok hoşuna gitmişti. Bu her neyse onu durdurmaya yetecek kadar. "Her halükârda, başka insanlarla bir sürü yemek yedim. Arkadaşlarımla. Hatta seninle bile akşam yemeklerine katıldım. Gerçi sen muhtemelen hatırlamazsın."

"Elbette hatırlıyorum." *Bu* tamamen farklı bir tondaydı. Hakaret. Kızgınlık. Suç.

"Ben-" diye başladı ve durdu. "şaşırdım. Bana karşı pek de nazik değildiniz."

"Bayan Frampton," dedi adam ve her yerden kilometrelerce uzaktaki bir handa, bir yatak odasında oldukları düşünülürse, resmiyetle alay etmekten kendini alamadı. Resmiyet pencereden uçup gitmişti. "Kendinize güçlü bir düşman edinmenize engel oldum -Lord Coleford tehlikeli bir adamdı."

Güldü. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bunu bildiğinizi biliyorum. Hayatının geri kalanını Newgate'te geçirmesinin sebebinin sen olduğundan hep şüphelenmişimdir."

"Adam *birkaç* karısını öldürdü. *Bu* yüzden kalan günlerini Newgate'de geçirecek."

"Size ve sizin sayesinde. Kendinize ne diyorsunuz?"

Tereddüt etti, adamın onu fark etme şeklinden hoşlanmamıştı. Buna alışık değildi. "Bilmiyorum, kimi kastediyorsun?"

"Sizi gördüm," dedi. "O gece yemekte sadece üçünüz vardınız. Leydi Imogen orada değildi. Ama genellikle dört kişisiniz. Ve sonra, dün gece, daha fazla olabileceğiniz aklıma geldi."

Daha fazlası vardı. Düşes. Imogen. Sesily. Maggie. Diğerleri. "Benim arkadaşlar." Scotland Yard onlara Cehennem Çanları diyordu. Gazetelerde onlar için bir sürü isim vardı. Gossamer çetesi. Kabarık etek kaosu. Muslin kargaşası.

"Daha önce tanıştığım hiçbir arkadaşıma benzemiyorlar," dedi. "Daha fazlası gibi görünüyorlar. Bir kontun işini bir çırpıda bitirebilecek türden arkadaşlar."

"Bu bir heves değildi," dedi, onun teorisini kabul etmeye yaklaşmaması gerektiğini biliyordu. Makul olandan daha fazlasını, kendinden daha fazlasını riske attığını biliyordu.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. İyi planlanmış olduğunu düşünüyorum. Sessizce," dedi. "Güzel parlamento konuşmalarına gerek yok."

"Değişiklik yapmak için sesimizi yükseltmemiz gerekene kadar sessiz olalım," diye kabul etti. Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Yine de senin için yeterince gürültülü."

Bu adam, her şeyi gören. Her şeyi fark eden.

Onu kim fark etti?

"Sırrın benimle güvende," dedi, gözlerinde hayranlık gibi bir şey vardı ve ona inandı. İnanmaması gerektiği halde.

Tehlikeliydi.

"Konuyu tam olarak anladığımdan emin değilim."

"Bu dostluk," dedi kesin bir tavırla. Adelaide hiç kimseyle arkadaşları hakkında konuşmamıştı ve konuşmak da istemiyordu. Onun anlamasını istememeliydi. Yine de . . . "Bana yalnız olmadığımı hissettiren ilk insanlar onlardı. Onlara zar zor uyuyorum - Düşes gibi unvanlı değilim, Sesily gibi zengin değilim, ... şey ... kimse Imogen gibi değil."

"Leydi Imogen daha çok bir helter-skelter gibi."

"Oldukça zeki biri." Çılgın arkadaşını düşünerek gülümsedi.

"Biri diğerini engellemez," dedi ve kendi sesinde yarı bir gülümseme vardı.

Daha fazlasını söyleme isteğine direnen Adelaide boğazını temizledi ve gözlüklerini düzeltti. "Ne fark ettiğinizi düşündüğünüzü bilmiyorum."

Dudaklarında gizli bir gülümseme belirdi. "Fark ettim ki güçlü adamlar düştüğünde, sen genellikle yakınlarda oluyorsun."

Elbette vardı. "Bu sizi endişelendirmiyor mu? Siz güçlü bir adamsınız."

Cevap vermeden önce bir süre onu izledi. "Endişeli değilim. Ama endişelenseydim, endişelenmek için iyi bir nedenim olurdu, çünkü kibrit kırmak yaptığınız en tehlikeli şey değil, Bayan Frampton." "Gerçi şu anda bunu yapmak için tek başınıza Britanya'nın dört bir yanına koşuyorsunuz."

"Yalnız değil," dedi düşünmeden. Kelimeler ağzından çıktığında kızardı, başını eğdi ve adamın onu dikkatle izlediğini bilerek yemeğinden bir ısırık daha aldı. İncelemesinin altında tehdit eden keyfi görmezden geliyordu.

"Sana başka ne düşündüğümü söyleyeyim mi?" dedi ve kız başını sallayınca devam etti. "Onları kibrit kırmak için kovaladığını sanmıyorum. Ağabeyim zaman zaman bir pislik olabilir, bazen de aptal olarak adlandırılabilir ama Helene'e asla zarar vermez." Sonra sanki eminliği onu Helene'e doğru itiyormuş gibi hareket etti. "Ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

Kadın şaşkınlığını yuttu. "Sana bunu düşündüren nedir?"

Kara kaşlarından biri kalktı. "Dikkatimi verdim, Adelaide Frampton. Kardeşim ve Leydi Helene'in Londra'dan Gretna'ya doğru yola çıktıklarını duyduğunuzda şok olmadınız, kızmadınız ve korkmadınız. *Rahatlamıştın.*"

O haklıydı. Öyleydi. O da fark etmişti.

"Umarım bir gün bana nedenini söylemenin bir yolunu bulursun," diye bitirdi. "Ama şimdi senden bu umudu beslemeni istemiyorum. Senden para, güç ya da intikam da istemiyorum. Bunun yerine, seninle yemek yememe izin verip vermeyeceğini soruyorum. Böylece ikimiz de yalnız kalmayız."

Ve adamın tehlikeli olduğunu düşündüğü iki gün içinde, en korkutucu hale geldiği an, ona karşı koyamayacağı bir şey teklif ettiği andı. Arkadaşlık.

Birlikte yemek yediler, aşağıdaki içki salonunun sesleri mekânda uzak bir uğultuya dönüşüyordu. Adelaide daha fazla sessiz kalamayana kadar göz ucuyla onu izledi. "Havistock Evi'nde John'a varisim demiştin."

Gözleri masmavi bir gün gibi onun bakışlarıyla buluştu. "Jack benim varisim." "Çünkü evlenmek gibi bir planın yok."

"Doğru."

"Neden olmasın?"

Aşağıda cevap vermekten kaçındığı soru buydu. Clayborn sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir süre onu izledi. "Teklif mi ediyorsun?"

"Ne? Hayır. Ne?" Gerçekten inanamıyordu-

"Adelaide," dedi, kızın nefret ettiği ve çok hoşuna giden alaycı bir gülümsemeye. "Şaka yapıyorum ama gururuma indirdiğin kötü bir darbeyle beni doğrudan yerime oturttuğun için teşekkür ederim."

"Evlenmeye uygun olmadığınızı kastetmemiştim," demek için acele etti. "Teşekkür ederim."

"Yani, sen bir *düksün*."

Başını salladı.

"Öyleyim."

"Aşka inanan bir düğün... ya da siz öyle diyorsunuz." Bu da onu Adelaide'in şimdiye kadar gördüğü mitolojik bir yaratığa en yakın şey yapıyordu.

"Kardeşimin Leydi Helene'e aşık olduğuna inanıyorum, evet." "Ve bu yeterli mi?"

"Hanımefendi de onu sevdiğine göre, sonsuza dek mutlu yaşamalarını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Bunu sanki basit bir gerçekmiş gibi kesin bir ifadeyle söyledi.

Bu, birinin söylediğini duyduğu en nazik şeydi ve belki de bu yüzden "Neden buna inanıyorsun?" diye sordu.

Yemeğine döndü ve tabağıyla konuştu. "Çünkü ben buna şahit oldum."

İtirafındaki dürüstlük onu cevap vermeye çağırdı. "Peki bunu kendin için istemiyor musun?" diye sormasının tek açıklaması buydu.

Aralarına Adelaide'in tanımlayamadığı ağır bir sessizlik çöktü. Sanki haddini aşmış gibi onu rahatsız eden bir şey. Elbette haddini aşmıştı. Clayborn Dükü'nün aşk isteyip istemediği kesinlikle onu ilgilendirmiyordu.

"Şey," dedi, adamın cevap vermeyeceği belli olduğunda. "Eminim bir sürü el değmemiş, mükemmel bayan seninle evlenip bir sürü varis doğurmaktan mutluluk duyacaktır."

"Kibritçi'nin görüş alanının dışında kalmayı tercih ederim."

Sözlerindeki hafif alay onu sinirlerinden kurtardı ve normale döndürdü. Onunla birlikteyken *normal* olan her neyse. "Senin hakkında bilmem gereken bir şey var mı, Henry Carrington, Clayborn Dükü, kusursuz eğitilmiş, çılgınca bilgili, Mayfair'in genç hanımlarını kokulu tuzlarına gönderecek kadar yakışıklı ve sıradan insanlar için uygun bir kahraman?"

Kaşları birbirine çarptı. "Bana öyle deme." "Yakışıklı mı?"

"Bir kahraman." Sözlerinde hoşnutsuzluk vardı.

"Gazeteler size böyle diyor," dedi. "Senin güzel sözlerine bayılıyorlar. Dünyayı değiştireceğinizi söylüyorlar."

"Değerli bir amaç, değil mi?"

"Kesinlikle," diye izin verdi. "Ama bunu Parlamento'dan yapamazsınız." "Siyaset umurunuzda değil."

"Ben dünyada yaşayan bir kadını, Majesteleri. Varlığım politikadır, öyle olmasını istesem de istemesem de. Önemli olan politika değil, politikacılarıdır."

Başını salladı. "Değişiklik yapabileceğimizi düşünmüyorsunuz."

"Bence güçlü erkeklerden oluşan büyük grupların değişiklik yapmak için çok az nedeni var." Durakladı. "Yine de konuşmalarınızın güzel olduğunu söyleyebilirim."

Ve öyleydiler. Bir keresinde, Lordlar Kamarası'nda çocuk işçiliği, gümüş kaşıkları ve unvanları olmadan doğanlar hakkında konuştuğunda galerideydi ve haklı öfkesiyle neredeyse onu ayağa kaldıracaktı. Kendisinininkine benzeyen bu öfkeyi tanımıştı.

Gerçi bunu kabul etmezdi. "Güzel," dedi, "ama yeterli değil."

Bir omzunu silkti ve pastadan bir lokma daha aldı. "Yapılacak bir eylem varken neden konuşalım?"

"Çoğu gün ben de böyle hissettiğimi itiraf etmeliyim." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "O halde dosyanızda benimle ilgili pek çok şey var."

"Seni tanımak için bir dosyaya ihtiyacım yok," diye alay etti. "Sadece *News* aboneliğine ihtiyacım var."

"Peki ya beni kırmak için tutulduysan? Bu yeterli olur muydu?"

Kim seni kırmak ister ki? Anlık tepkisini bastırmak için bir ısırık daha aldı. Düşünceli bir şekilde çiğnendi. Yuttu. "Herkesin sırları vardır. Kahramanların bile."

Karanlık bakışlarında bir şey parladı. Adelaide'i zafere ulaştıran bir şey. Çünkü kızı Güney Lambeth'ten çıkarabilirdiniz ama hırsız kızdan çıkaramazdınız. Clayborn Dükü bir şeyler saklıyordu. Bir sır.

"Neden bu odayı benimle paylaşmayı teklif ettin?"

Ona gerçeği söyleyemezdi. Savaşabilecekken düşmanından kaçacak bir adama benzemiyordu. Gerçekten de onun kendisinden daha güçlü ve kuvvetli adamlarla tereddüt etmeden dövüştüğünü görmüştü.

Bu ve yağmur fırtınasında iki saat ötede aşkının kollarında güvende olan bir kızı arayan bekâr izci, onu buraya davet etmesinin nedeni değildi.

Ona daha iyi bakmalıydım. Bu hikaye, Clayborn'un kardeşinin yükünü omuzlama şekli. Sorumluydu. Düşünceli. Terbiyeli. Orada Adelaide'in hoşuna giden asil bir şey vardı. Dürüst bir şey.

Ama o *kadar* da dürüst değildi. Bir sırrı vardı ve bu sır Alfie Trumbull tarafından çalınacak ve dükün kendisi tarafından takip edilecek kadar değerliydi.

Tabağını masaya bırakan Adelaide, yatağın ucundaki alçak bankın üzerinde duran halı çantasına doğru ilerledi. Clayborn'un yoğun dikkatinin farkında olarak çantayı açtı ve aradığını bulana kadar içinde aradı.

Ona doğru dönerek kardeşinin dosyasını masanın üzerine koydu. Tabağını kaldırmadan önce meşe küpünü üstüne yerleştirdi. Yerine oturarak turtadan bir ısırık daha aldı ve onun ödülü için koşma dürtüsüne direnmesini izledi.

Onun gözlerini buldu. "Onu bana geri getirdin."

Kadın başını eğdi. "Belki de."

Yüzünü şüphe kapladı. "Bir bedel karşılığında."

"Kalbimin saf iyiliği bir olasılık değil mi?"

Küçük bir nefes verdi. Gülmek için yeterli değildi ama gülüşünün nasıl bir şey olduğunu merak etmesi için yeterliydi. "Biraz bile değil."

Çatalını küpün olduğu yöne doğrulttu. "Aç onu ve dosya senin olsun."

Bakışlarındaki mizah hemen kayboldu. "Hayır."

Kaşları havaya kalktı. "İlginç. Yani içinde her ne varsa... kardeşinin dosyasından daha mı değerli?" *Büyüleyici.*

Bunun üzerine tereddüt etti, sadece isteğini reddederek ona amaçladığından daha fazla bilgi vermiş olmaktan açıkça nefret ediyordu. "İçeride olanlar *özel*dir."

Bu kelimeyi küpün içindekileri tanımlamak için ikinci kez kullanmıştı. Tabağını bıraktı ve kutuyu kaldırarak inceledi, sözlerine memnuniyet kattı. "Ve açılabilir."

"Evet." Kelime sanki zorla söylenmiş gibi ağzından çıkmıştı.

Kutuyu elinde evirip çevirerek bir şey aradı. "O zaman bir anahtar olmalı."

Uzun bir süre onu izledi, ta ki mesafesini koruyamayacak hale gelene kadar. Onun karşısına geçip oturdu ve "Bir ipucu ister misin?" diye sordu.

"Bana bedavaya bir tane vereceğinizi düşünmekten daha iyisini biliyorum." Başını eğdi. "Bunun neresi eğlenceli?"

"Hiç yok." Bunu anlamıştı. Bir takas. "Ne o zaman? Fiyatını söyle."

"Sorularıma cevap verin."

Bu son derece maliyetli olabilirdi. Yine de cesaretini topladı. "Bu kadar mı?"

"Evet. Doğru cevap verdiğin her soru için sana kutuyu açman için bir ipucu vereceğim. Ve açtığında, her şeyi alacağım. İçinde ne olduğunu ve dosyada ne olduğunu."

Başını öne eğdi. "Peki ben ne alacağım?"

"Nasıl açılacağını bilmenin verdiği tatmin."

Adelaide, adamın kendisine ölçüsüz bir ödül sunduğundan hiç şüphesi yokmuş gibi verdiği bu kendini beğenmiş cevap karşısında arzuyla dolup taşı.

Ciddi olamazdı, tabii sorular Adelaide'in doğru dürüst cevap vermeyeceği türden değilse. Ama Adelaide daha önce gitmişti. Kısa yaşamında birden fazla kez yargıçlık yapmıştı ve nasıl hikâye anlatacağını iyi biliyordu. "Kaç soru var?"

"İhtiyacınız olduğu kadar."

Başını salladı. "Devam et o zaman."

"Kardeşimin nerede olduğunu nereden biliyorsun?" "Şu anda mı?"

"Evet."

"Nasıl bilmezsin? Kaçtıklarını biliyordun."

Başını salladı. "Gördüm, ama senden çok kısa bir süre önce. Alelacele yazılmış bir not, Havistock House'a çağrılmamdan birkaç dakika önce elime geçti."

Başını salladı. Mantıklı geliyordu. Helene ve Jack çabucak ayrılmışlardı ve eğer alt kattaki gözcü herhangi bir gösterge ise, babasının avından kaçmak için tam zamanında gelmişti.

Clayborn'un doğrularına karşılık o da kendisinden bir şeyler söyledi.

"Gretna Green'e giden çiftler seçimleri konusunda nadiren akıllı davranırlar. Düzenli olarak hızı güvenliğe tercih ederler ve izlerini neredeyse hiç gizlemezler.

-Yetki sahibi olmanın çöküşü." Burada durabilirdi ama ekledi: "Ağabeyiniz ve Leydi Helene'in evlenmek için yarım düzine olası seçeneği vardı. Gece. Matchbreaker'ın geniş kapsamlı bir ağı var ve her birinde gözleri var. Onları takip etmek zor değil. Onları yarın yakalayacağız."

"Biz mi?" diye sordu.

Dilini ısırdı. "Onları yakalayacağım. Eminim sen de eninde sonunda yetişeceksin."

Adamın ağzının kenarı seğıirdi, kadının adamın ağzını fark etmesinin tek nedeni de buydu. Bunun loş ışıkla, sıcak ateşle ve yatak odasında birlikte oldukları gerçeğıyle hiçbir ilgisi yoktu. Ne de o dudakları öptüğünde dudaklarının üzerinde nasıl hissettiğinin sürekli hatırlanmasıyla.

Bunu yapmamalıydım.

Onu öptükten sonra söylediğı sözleri hatırlamak için kendini zorladı. O bir hataydı.

Çenesini kutuya doğru kaldırdı. "Karşılıklı iki köşeye baskı uygularsanız, bir dış paneli döndürebilirsiniz."

Talimatları takip etmek için acele ederek meşe küpü defalarca yuvarlarken içinden bir heyecan dalgası geçti. Başarısız bir ilk denemeden sonra, bulmacayı harekete geçiren köşeleri buldu ve *çevirdi*. Ona baktı. "İnanılmaz."

Adamın dikkatini üzerinde hissedebiliyordu, eskisinden daha fazla odaklanmıştı. "Mmm." İlk kez böyle gürlemiyordu, anlaşma ile başka bir şey arasında bir şey ... *onay* gibi bir şey.

Bundan hoşlanmamalı.

Bu adamla ilgili hoşlanmaması gereken çok fazla şey vardı.

Ama yine de kendini durduramıyor gibiydi.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır."

"Sırada ne var?" diye sordu, parmakları kutunun üzerinde gezinerek anahtarlar ya da düğmeler için yeni yolculuklar. Ve orada, daha önce olmadığı yerde, küçük bir çentik vardı. Zar zor fark ediliyordu. Küçük bir sevinç sesi çıkardı ve onu inceledi. Bastı, çekti.

Bir fikir kıvılcımlandı. Çatalını kaldırdı.

"Hayır." Sözcük sertti. Israrcıydı. İtaatsizlik edilmemeliydi. Kadının dikkati adama yöneldi ve durdu.

"Hayır mı?"

"Hayır," dedi, sanki bu kadarı yeterliymiş gibi. Kadın onu yere bıraktı.

"Peki ... ne?" "Başka bir soru."

"Ya da çalışmaya devam ederim."

Başını salladı. "Ya da üzerinde çalışmaya devam edersin. Ama artık nerede olduğunu bildiğime ve akşam için birbirimize kilitlendiğimize göre onunla fazla zaman geçireceğini sanmıyorum."

Kelimeler içinde cızırdadı. Çağırmasına rağmen yatağa bakmadı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak arkasına yaslandı. "Başka bir soru sorayım mı? İşleri hızlandırmak için?"

Başını salladı. Sadece bir tane daha. Bir tane daha ve gittikçe daha tehlikeli hale gelen bu oyunu durduracaktı. "Ben açık bir kitabım."

"Hayır, Adelaide." Onun adı. Onun adını söylemişti. "Açık bir kitap gibi değilsin. Şimdi söyle bana, aşağıda ne oldu?"

Hiç irkilmedi. Onun yerine soğukkanlı bir bakış attı. "Kutunun içinde ne var?"

Tereddüt etti - cevap vermeyi düşünüyor olamazdı ama yine de bir an için cevap verebileceğini düşündü. "Seni odadan koşarak çıkaracak bir şey değil."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi. "Ve ben yarışmadım."

Onaylamadığını belli eden bir tavır takındı. "Yalanlar için ipucu vermem. O meyhanede bir şey seni tedirgin etti, Adelaide Frampton. Ve sen kolay kolay ürkecek bir kadına benzemiyorsun. Ne oldu?"

Başını salladı, ona söyleyemezdi. Ona güvenemezdi. Ne? Helene, Adelaide'in ona ulaşmasına engel olmayacağına güvenemiyordu. Onu koruyacağına. "Orada hiçbir şey."

Bir anda sandalyesinden kalktı, kapıdaki yerine döndü, "Tehlikede misin?" diye sormadan önce uzun bir süre sırtı ona dönüktü.

Tabii ki bunu sordu. "Hayır."

Omzunun üzerinden baktı. "Olacak mısın?"

"Dün yarım düzine Kabadayı Çocuğu birlikte gönderdik, Majesteleri. Bir gün yine tehlikede olabileceğime inanıyorum, evet."

Cesur cevap karşısında hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti, kızın kendisine durumun tüm kapsamını anlatmayacağını zımnen kabul etmişti. Dönüp sırtını kapıya verdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani sen basitçe kaos."

Bu tanımlama karşısında içinde bir şeyler ısındı - daha önce hiç kimsenin ona karşı kullanmadığı bir tanım.

"Ve düşünsene," diye devam etti, "kendini fark edilmez sanıyorsun."

"Beni burada nasıl buldun?"

"Soruları benim sorduğumu sanıyordum."

Kutuyu bir kez daha masaya koydu. "Sıra bende. Bu gece beni nasıl buldun?"

"Önce diğer üç hanı aradım. Hava çok soğuk ve çok ıslaktı."

Başını öne eğdi. "Peki ya ben burada olmasaydım? Vazgeçer miydin?"

"Hayır, Adelaide," dedi, "vazgeçmezdim."

Cevap onu tedirgin etti. Başını salladı.

hissi. Kelimelerin gerçekliğini sil. "Kutun ve kardeşin için." "Mmm." Yarım bir anlaşma. Parşömen üzerine yazılmış bir kelime gibi.

Yağmur.

"Peki beni Covent Garden'da bulacağını nereden bildin? The Place'de mi?" Oraya odası demekten kaçındı. Orada yaşadığını bilmesine gerek yoktu. Orada yaşadığını bilmesini istemiyordu, iki odalı dairede tek başına, sadece meyhanenin gürültüsü eşliğinde.

"Bilgiye erişimi olan tek kişinin siz olduğunuzu mu sanıyorsunuz?"

Bakışlarını ona dikti. "Bilgilerimin izinsiz paylaşılmasından hoşlanmıyorum."

Masanın üzerindeki dosyaya doğru kaşlarını kaldırdı. Kardeşi hakkındaki bilgileri Leydi Havistock'la paylaşmıştı. "Ne tuhaf. Geri kalanımız bundan oldukça keyif alıyor."

Yanlış anlamış gibi davranmadı. "Paylaştığım bilgiler, bunu hak eden insanlara karşı kullanılacak."

"Kardeşim bunu hak etmiyor."

"Hayır, hak etmiyor."

Verdiği hızlı cevapla ikisini de şaşırttı. "Bunu ne zaman fark ettiniz?"

"Dün, Havistock Evi'nde." Jack'in, Lord Carrington'ın, Leydi Helene'i güvende tutmak için Kabadayı Çocuklar için yumruk yumruğa dövüşmeye başladığını fark ettiğinde. Sevdği kadını korumak için elinden geleni yapan iyi bir adam.

İyi, kardeşi gibi.

"Yine de onları kovalıyorsun. Bu maçı bozmak

için." Bu nedenle değil. "Evet."

"Neden?"

Çünkü korkunç bir adam masum bir kızın peşindeydi. Ve Belles'in onu güvende tutması gerekiyordu. Ve Kibritkırın cephaneliklerindeki en iyi araçı.

Ama bunlar ona ait olmayan sırlardı. Yapabildiği en iyi şey, "Çünkü kardeşin bu işin en önemli parçası değil," demek oldu.

Vücudu sertleşti ve dudakları birbirine yapıştı, kapıya yaslanırken kollarını bir zırh gibi göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ve bu yüzden anlaşmazlık içinde olacağız."

Çenesini kaldırdı, öfke içermeyen ve gerçeklerle dolu basit kelimelerin hissettirdiklerini görmezden geldi. "Bu, güçlü adamlarla ne ilk ne de son anlaşmazlığım olacak." Bunu orada bırakmalıydı. Bilmesi gereken başka bir şey yoktu. "Hayatım boyunca güçlü adamlarla anlaşmazlıklar yaşadım," diye ekledi.

Onun tartışmasını bekledi. Kardeşinin farklı olduğunu söylemesini. Onun farklı olduğunu. Onlara güvenilmesi gerektiğini. Daha fazlası için ona baskı yapmak. Bu iyi bildiği bir oyundu.

Sonunda konuştuğunda ise yeni bir senaryoyla konuşuyordu. "Bu gece olmaz." Kızın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Yarın, yeniden başlıyoruz. Bu gece, anlaşmazlık içinde değiliz." İmkansız. "Neden olmasın?"

"Çünkü burada, bu odada birlikteyiz. Ve aşağıda seni rahatsız eden her neyse. Seni kim sinirlendirdiyse. Bu gece benim aracılığımla gelmek zorunda kalacaklar."

Ne söyleyeceğine dair bir düzine tahminde bulunsa, bu listede yer almazdı. Ve sözlerdeki vaadi ne kadar sevdiğini inkâr edemezdi, daha önce hiç kimsenin ona vermediği bir vaat.

Onu korumak için. Yapabileceğinden başka bir nedeni yoktu.

Göğsünde yasak olmayan bir zevk çiçek açtı. İstenmeyen. Kimdi bu adam? Bu oyun neydi? "Ben başı dertte bir genç kız değilim."

"Aynı fikirde değilim. Kalçana bağlı tuttuğun bıçağı gördüm."

Söz konusu silah kılıfında ağırlaştı. "Ve sanki ben öyleymişim gibi hâlâ nöbet tutuyorsun."

Uzun bir sessizlik daha, Adelaide'in geceyi bitirip bitirmediklerini merak etmesine yetecek kadar uzun. Ayağa kalktı ve bir kez daha çantasına yöneldi, onun dikkatli bakışları altında kendini meşgul etmeye hevesliydi.

"Babam bulmacaları severdi."

Dört kelime, bir vahiy gibi. Aşktan bahsederken bile kendinden hiçbir şey göstermeyen Clayborn Dükü'nden bir hediye.

Kadın durdu ve ona baktı. "Kutuyu o yaptı."

Cevap vermesine gerek yoktu. Kadın haklıydı ve bu birçok şeyi açıklıyordu, en önemlisi de Clayborn Dükü'nün Güney Lambeth'e neden gömlek kollarıyla girdiği. Kutunun içinde her ne varsa zenginlikten öte bir değer taşıyordu. Söylediği gibi özeldi.

"Ben de bulmacaları severim," diye ekledi ve kadın tekrar başını salladı. Duvardan indi. "Bu yüzden seni depodan beri takip ediyorum. Rıhtıma kadar. Covent Garden'a. Bu yüzden seni dünyanın ucundaki bu hana kadar takip ettim."

"Londra'ya bir günlük mesafedeyiz."

"Ama buradaki kurallar farklı, değil mi?" Adam yaklaştıkça kelimeler sessiz bir gümbürtüye dönüşüyordu. "Biz de diğer tarafta olabilirdik. gezegen." Onu kapının yanındaki yerinden kaldırdığı için pişmanlık duymaya başlamıştı, adamın yumuşak ve emin hareketleri kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu, ağır ve hızlıydı, adamın yakınlığındaki tek bir değişiklik bile başını döndürmeye yetiyordu. Elbette bu saçmalıktı.

Ama adam oradaydı, önünde duruyordu, uzun boylu ve yapılıydı; daha önce gördüğü hiçbir aristokrata benzemiyordu. Aristokratların küçük, dar, solgun paketler halinde gelmeleri gerekirdi. Korkutmaları ve sinmiş ve şikayet ediyordu. Kimse Clayborn Dükü'nü böyle bir şeyden haberdar etmemişti.

Çenesini kaldırdı ve içinin nasıl kıpır kıpır olduğunu belli etmemek için kendini zor tuttu. "Hâlâ aç mısınız?"

"Öyleyim." Ancak masada durmadı. Masanın kenarından dolaştı. Ta ki kıza yaklaşıp kadar, pantolonu kızın eteklerine sürtünmekle tehdit ediyordu.

Ayağa kalktı.

Yemek. Yapabileceği yiyecekler. "Kavrulmuş sebze oldukça-" "Fark ettim." Sözüünü kesti. Ve hareket etmedi.

Titriyordu. Titriyor muydu?

"Yemeğiniz soğuyor."

"Bulmacaları severim," diye yanıtladı.

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Bir yapbozu yiyemezsin." Ağzının bir tarafı alaycı bir gülümsemeyle kalktı. "Mmm."

Bu ses, içinde ağır ve sıcak bir şeyler hissetmesine neden oldu. Nefesini içine çekti.

Bunu duydu, kara kaşlarından biri mükemmel bir kavisle kalktı. "Bana doğruyu söylersen sana kutuyla ilgili ipuçları vereceğime söz vermiştim... ve sanırım

nefes ... bu gece en dürüst olduğun an olabilir." Sonra elini kaldırdı, ona doğru uzandı. Onu baştan çıkarıyordu.

Durdu, onun dokunuşunu bekledi, nefesi göğsünde sığılaştı ve düzensizleşti.

"Aşağıda ne demiştin?" diye sordu, alçak sesle ve derinden. "Burası sıcak mı?"

Kelimeler aşağıda bir şifre gibiydi. Adelaide onların burada da bir şifre olduğunu hissediyordu. Ama farklı bir şifre. Anlamadığı bir şifre.

"Bu kadarı doğru," diye devam etti. "Kızarmışsın." Parmakları kızın yanağına dokundu ve tenini ateşe verdi. "İşte." Parmaklarını yanağında gezdirdi.

Çenesine, boğazının hizasına, her zaman boynunda asılı duran altın zincire, sonra daha aşağıya, elbisesinin kumaşının altında kaybolana kadar. Adam orada oyalandı ve kadın zinciri kaldırıp çekip çekmeyeceğini merak etti. Kolyeyi, teninde bir sır gibi durduğu yerden çıkardı.

Adamın dokunuşu bir kez daha zinciri takip ederek boynunun dibine kadar ilerlediğinde, kalbinin nasıl hızla çarptığını fark ederek gözlerini kapattı.

"Bu ..." Nabzının zonkladığı, ona ihanet ettiği yerde, teninde küçük bir daire çizdi. "Bu senin en dürüst olduğun an."

Kızın gözleri açılıp onunkilerle buluştu, zaten onu izliyordu. Ona bakmasını bekliyordu. Ona ne yaptığının bilgisiyle parlıyordu. *Lanet olsun.*

Elini kaldırdı, dokunuşunu kaldırdı. *Lanet olsun. Lanet olsun.*

"Kutunun anahtarı yok," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer onu zorlarsan kilitlenir. İçindeki bilgiye erişmenin hiçbir yolu olmayacak. Ama sen bunu zaten hissetmiştin."

Başını salladı, zar zor dinliyordu. Elini tutup tenine geri götürürse ne yapacağını merak ediyordu. "Kırıp açabilirsin," dedi, kendi sesini zar zor tanıyarak, nefesi kesilmişti. "Bir çekiç işimi görür."

"Yapabilirsin," diye yanıtladı. Şimdi daha mı yakındı? Kulağına mı? Kelimeleri okşuyor muydu? "Ama o zaman yok olur. Ve bu *kabul edilemez.*"

Adelaide, sanki böyle bir şeye izin vermeyecekmiş gibi kesin ve karanlık bir ifadeyle söylenen bu söz karşısında ürperdi.

Sessizlik içinde beklediler, Clayborn sonunda bir adım geri çekilip uzaklara, yemeğe bakarak sessizliği bozdu. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

Sözünü bitirdiğinde Adelaide, "Öyle değildi-" dedi.

Kendi cümlesini tamamlayacak kelimeleri bulmasına gerek kalmadı çünkü adam araya girdi. "Bu kabul edilemezdi."

Sadece birkaç saniye içinde iki kez söylenen bir kelime nasıl bu kadar farklı anlamlar taşıyabilir?

"Bu gece sana dokunmamalıydım."

Ama o istemişti.

"Dün seni kesinlikle öpmemeliydim."

Dişlerini sıkı ve aralarına mesafe koyarak, özür dilemekten nefret ederek uzaklaştı. Halı çantasının içindekileri inceliyormuş gibi yaptı. "Dün için özür dilemeye gerek yok."

Küçük bir kahkaha attı. "Bu benim ihlallerimin en ağırı."

"Nedenini bilmiyorum," dedi. "Beni öpmedin."

"Ne?" Şaşkınlığını gizleyemiyordu. Bu hoşuna gitmişti. "Beni öpmedin."

"Ben yaptım." Israr.

"Yapmadın."

"Bayan Frampton-" Ona böyle hitap etmesinden *nefret* ediyordu. "Sizi temin ederim ki ettim.

Ben de oradaydım."

O zaman ona baktı ve başka bir zaman olsa, onun şaşkınlığı hoşuna gidebilirdi. Ama o zaman değil. "Hayır. Seni öptüm. Bu tamamen farklı bir şey. Bu yüzden özür dilemene gerek yok."

Sert bir ses çıkardı. "Sen-"

"Hatanız üzerinde durmanıza gerek yok, demek istediğim bu, Majesteleri." Yatağa el sallayarak sözünü kesti ve hızlı bir şekilde, duygularını belli etmeden devam etti. "Şimdi, yorgunum ve yarın kardeşinizi ve Leydi Helene'i yakalamak için uzun bir gün olacak. Yatakta mı uyumayı tercih edersen yoksa sandalye?"

Bir ses daha, sanki boğuluyormuş gibi. Tekrar ona baktı, kaşları soruyla kalkmıştı.

"Sandalye," dedi.

Tabii ki sandalyeyi seçti. Tam bir centilmen, öpüldüğü, ona dokunduğu ve genel olarak tahammül edilmesi zor biri olduğu için özür diliyordu. "O halde sakıncası yoksa odadan çıkar mısınız, ben de ..." Yatağa doğru bir el salladı.

Hemen kapıya doğru döndü ve sırtını ona döndü. "Tabii ki. Affedersiniz. Evet. Elbette." Kapıya doğru birkaç adım attı ve sonra ipin ucuna ulaşan bir taziye gibi durdu. Arkasına baktı. "Yalnız, eğer gidersem ..."

"Evet?"

"Burada güvende değilsin."

Adelaide küçük kahkahasına engel olamadı.

Kaşlarını çatı. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Kendimi güvende tutamayacağımı düşünmeniz bence çok komik." Sanki kendi kurtarıcısı olmayı erken öğrenmemiş gibi.

Kaşları çatıldı. Cevap vermeden kapıyı kapatarak çıktı. Adelaide köşedeki lavaboya döndü ve kendi kendine her şeyin en iyisi olduğunu söyledi. Özür. Rıhtımdaki öpücükten dehşete düştüğü belliydi. Ona dokunarak. Ne de olsa o bir düktü, kadınsa nehrin yanlış tarafında doğmuş bir hırsız.

Geri kalan her şey kılık değiştirmeydi.

Çantasından sabun ve diş pudrası çıkardı, gözlüklerini çıkardı ve iç çamaşırına kadar soyunmadan önce hızlıca abdest aldı.

Odayı geçerek dosyayı bulunduğu yerden aldı, ancak bir not bıraktı.

Masanın üzerinde yanan mum, bulmaca kutusunun pürüzsüz yüzeyinde dans eden gölgeler.

Dosyayı çantasına geri koyarken, kendi kendine onun sırlarını alabileceğini söyledi.

Onlar için piyasada değildi.

Elbette bu bir yalandı. Clayborn Dükü'yle geçirdiği her an, onu daha yakından tanımak istiyordu. Bu gerçekten de tehlikeliydi, çünkü bilmek hoşlanmaya yol açıyordu. Hoşlanmak da istemeye yol açıyordu.

Clayborn Dükü de Adelaide Frampton'a göre değildi.

Sabah uyandığında meşe küpün masanın üzerinde, sönmüş mumun yanında durduğunu gördü. Odanın diğer ucunda, Clayborn Dükü kapıyı kapatmak için taşıdığı sandalyede uyuyordu.

Benim aracılığım la gelmek zorundalar.

Adelaide bu anı karşısında göğsünün sıkışmasına aldırmadı ve onun rahatlamış, gömlek kollu, bir yerlerde bulduğu yün battaniyenin altında bir şekilde güneşten öpülmüş bir tene sahip görüntüsünü hatırladı. Sessizce giyindi-

Yılların pratiği bunu mümkün kılıyordu. Sırlarını masada bıraktığına hayret ediyordu. Ona güvendiği için.

Bir hata. Bir hırsız çalmak için doğar, değil mi?

Adam uyanmadan önce gitmişti, hazinesi elindeydi.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Clayborn Dükü kötü bir ruh hali içindeydi.

Omuzlarını paltosunun altında kamburlaştırdı, şapkasının kenarını alnının üzerine çekti, dizginleri sıkıca kavradı ve Ekim ayından çok Aralık ayını andıran ısıricı rüzgâra küfretti.

Ancak onu bu ruh haline sokan şey hava değildi.

Arabanın içinde zıplaya zıplaya, sallana sallana, yol gittikçe daha az düzgün hale geldikçe ve öğleden sonra güneşi batmaya başladıkça tekerlekler inleyerek yapılan yorucu yolculuk da değildi.

Hayır, o sabah Hawk and Hedgehog'da, soğuk bir odada, sert bir sandalyede, bir bedeninin uykuda bulabileceği en rahatsız pozisyonda uyandığından beri -havaya, yollara, araçlara, neredeyse kafasını koparacak olan sarkık bir meşe dalına ve onu değiştirirken tam bir saat geri kalmasına neden olan kırık bir tekerleğe lanet ederek- bu ruh halindeydi.

Doğrusu, ruh hali boynundaki çatlaktan kurtulabilirdi. Ama

Adelaide ortadan kaybolmuştu.

Bu imkânsızdı ya da en azından o uyurken sandalyeyi kapıya dayadığında öyle olduğunu düşünmüştü. Odaya girdiğinde, kadın yatağında yatıyordu, tek bir mum dışında hepsi sönmüştü, o da yolunu aydınlatıyordu.

Küçük bir battaniye, sönmekte olan bir ateş ve rahatsız bir sandalyeyle kendini olabildiğince rahat ettirdi.

Işığı söndürüp kendi kendine uyumaya çalıştığında, evli olmayan bir kadınla aynı odayı paylaşmaması gerektiğini bildiği için bu neredeyse imkânsızdı.

Karanlıkta kendi kendine bunların hepsinin ırklarına hizmet etmek için olduğunu söyledi.

Adelaide'in onu uyandırmadan ayrılamaması da ek bir avantaj olmuştu.

İkinci günkü yolculuklarının başından itibaren ona ayak uyduracaktı.

-Şafaktan itibaren gözlerinin onun üzerinde olması, onu bir daha kaybetmemesini sağlayacaktı.

Sadece yarısı doğruydı. Odasını paylaşmasının başka bir nedeni daha vardı. Kapının yanında bir nöbetçi gibi durmak. Onu güvende tutmak istiyordu.

Saatlerce uykunun peşinden koşmuş, centilmen kalmak için elinden geleni yapmıştı. Odadaki tek yatakta sıcacık ve yumuşacık yatan onu düşünmekten kaçınmak için. Yatağa girmeden önce elbisesini çıkarıp çıkarmadığını merak etmemek için.

Kızıl saçlarını indirip indirmediğini. Daha önce hayal ettiği gibi, kesinlikle yapmaması gerekirken çarşafı yayılıp yayılmadığını.

Merak etmemesi gereken her şeyin bir listesini yapmıştı ve bu faaliyet dinlenmek için hiçbir şey yapmamıştı. Dışarıdaki koridordaki saat on biri gösteriyordu. Sonra gece yarısını.

Biri çaldığında, sonunda uykusunun yumuşak, eşit ritmini dinlemesine izin verdi. O nefesleri koyun gibi saymak için, ondan önce uyanacağından emindi.

Onun yerine, onsuz uyandı. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

Tekrar küfretti, atları yolun daha yukarısına doğru itti, takımı değiştirmek için durduğunda onu bekleyen hızlı ve güçlü bir takım olduğu için minnettardı - Adelaide'i yakalama yarışında geride kaldığını ve kardeşinin peşinde kendi atlarını ne kadar zorlayacağını bilmediğini düşünürsek, o gün olan tek iyi şey buydu.

Clayborn onu yakalamak için elinden geleni yapmış, hemen uyuduğu sandalyeden kalkmıştı. İki şeyi keşfetmesi uzun sürmemişti: Birincisi, odanın gizli bir çıkışı vardı.

Yatağın bir tarafındaki özenli duvar kâğıdı, doğrudan ahırlara çıkan bir dizi arka merdivene açılıyordu. Bunu beklemesi gerekirdi -Adelaide Frampton özgür olabilecekken kapana kısılmasına asla izin vermezdi.

İkincisi, kutusunu da yanında götürmüştü.

Öne doğru eğildi ve atlara cesaret verici bir "yah!" çekti, bıraktığı mesafeyi kapatmak için kendilerini motive edeceklerini umuyordu.

Gitmişti.

Kutu konusunda ona güvenmiş, karanlıkta otururken kendi kendine kutu için gelirse onu duyacağını söylemişti. Hayır. Bu saçmalıktı. Kendi kendine söylediği şey, onun kalacağı ve kutunun, onun elinde ya da kendi elinde, onunla kalacağıydı.

Ama Adelaide Frampton önce hırsızdı, her şey ikinci plandaydı... ve sabahın altı buçuğunda dükün sorgusuyla dehşete düşürdüğü seyise göre, şafak sökmeden hemen önce gecenin karanlığında kaçmıştı.

Çok geride değildi ve güçlü bir at grubu tüm farkı yaratabilirdi.

Ama Clayborn, Adelaide'i hafife almaması gerektiğini çok iyi biliyordu ve güneş batıp soğuk ısırmaya başladığında ve atlarının yakında yorulacağını hatırladığında, Clayborn düşüncelerinin kontrolünü kaybetti -kendisine uzak tutacağına söz verdiği düşüncelerinin.

Zararsız bir şekilde başladı. Bir mantık fısıltısı. Atları da yorulacaktı, değil mi?

O da durmak zorunda kalacaktı.

Sıcak yemek onu da cezbederdi. Ve yumuşak bir yatak-

Bu onun hatasıydı, onu yumuşak bir yatakta düşünmesine izin vermek. Onun yumuşak olan diğer yanlarını hatırlamak. Uyurken aldığı nefesi. Bir gece önce ona dokunduğunda yanağının tenini. Nabzını bulduğu zamanki çırpınışı, hızlı ve baştan çıkarıcı. Dudakları.

Ve henüz keşfetmediği diğer tüm parçaları. Uzun kolları, kızarmış göğüsleri ve ona doğru eğilirken sırtında beliren teni ile bir fantezi hücumuna uğradı. Onunla dalga geçtiği iç çekişi. Hâlâ görmediği ama dokunduğu o alev kırmızısı saçlar... ipek gibi yumuşak ve saf baştan çıkarıcı.

Yumuşaklık kayboldu, yerini ellerinin saçlarını sıkıca kavraması, dişlerinin omzunu ısırması gibi düşünceler aldı. İletebileceği talepler.

İnledi, yoldaki bir virajı dönerken hayal kırıklığına lanet okudu, kendini ondan başka bir şey düşünmeye zorladı - toynakların gümbürtüsü, arabanın tekerleklerinin takırtısı, soğukta yayların gıcırtısı.

Düz yolu bir kez daha bulduğunda bakışları uzaklara kaydı ve düşünceleriyle onu çağırıp çağırmadığını merak etti. Çünkü orada, Yüz metre ileride bir at arabası vardı. Ama onu yakalayabileceği kadar yavaştı.

Yakala onu.

Ve bu oydu. Bunu sorgusuz sualsiz biliyordu.

Sanki onu yanına çağırmış gibi.

Zafer, sıcak ve ödüllendirici bir şekilde geldi ve ekibini tamamen dizginleyerek onları tek bir hedefle ileriye doğru teşvik etti - mesafeyi kapatmak. Kadın yarış mı istiyordu? Bunu ona verecekti. Kazandığında da *ödülünü alacaktı.*

Yüz metre önce elli, sonra yirmi beş metre oldu. Yanına gelmeye hazırlanırken yolda aralarına mesafe koyarak geri çekildi. Bağırarak varlığını duyurmak istedi, böylece onun gelişiyte tedirgin olmayacaktı, ama o bunu yapamadan kadın döndü ve omzunun üzerinden baktı, şaşırmamıştı.

Onun orada olduğunu biliyordu.

Kaşları kalktı ve "Bana söz verdiğin yarışı vermeye geldin, öyle mi?" diye bağırdı.

Kelimelerin içindeki alaycı ifadeden zevk aldı. Meydan okuma. "Kaçıp gitmeseydin daha önce verebilirdim!"

Ona daha önce hiç görmediği kadar hafif bir sırtış fırlattı. Taze, dürüst ve kalbini çarptıracak kadar güzeldi. "Seni uyandırmaya dayanamadım Duke... çok rahat görünüyordun!"

Bu sözler üzerine tekrar yola döndü, kendi gülümsemesini gizleyerek atların yolunu kontrol etti ve "Bu gece mevcut yatağı kazanmaya niyetliyim!" diye bağırdı.

Ona bir bakış fırlattı. "Gerçek bir yarış o zaman! Bir sonraki hana!"

Bakışları kızın üzerinde gezindi, gözlerindeki parıltı gözlüklerinin arkasından bile görülebiliyordu, yanaklarındaki pembelik, bir hediye gibi geniş gülümsemesi. Eldivenli elleri gergin dizginleri kavırıyordu, üzerinde bir palto vardı ama ata binerken esen rüzgâr paltonun eteğini, bahar renginde zengin bir yeşil olan, kumaşı gövdesine ve bacaklarına kalıp gibi oturan sürücü elbisesinin üzerine doğru savurmuştu.

Aklına, nereye gitmek isterse onunla yarışabileceği geldi. Bu düşünceyi görmezden gelerek ekibine seslendi ve onları daha hızlı gitmeye çağırdı. Kazanmaya hevesliydi ... sadece ödül için ya da bununla övünmek için değil, yapabileceğini ona göstermek için.

Yarışı kazanmak için . . . ve onun hayranlığını.

Bunu ona kolayca vermeyecekti. Güzel; oyunu istiyordu.

En son ne zaman içmişti? Hiç içmiş miydi?

Kutunun üzerinde öne çıktı, dizginlere yaslandı, paltosu arkasında dalgalanıyor, etekleri güçlü kalçalarına yapışuyordu. Neredeyse

Şimdi onu kontrol etmekten kendini alamıyor, sürekli ileri geri gidip geliyordu - yol, arabası, tekrar yol.

İleride bir ağaç yollarına eğildi, yapraklı bir dal özellikle Adelaide'in tarafına doğru alçalmıştı. İkisi de onu gördü ve adam ona dikkat etmesi için bağırdı.

Buna ihtiyacı yoktu. Blokun üzerine geri oturdu, eğilmek için eğildi, kolayca temizledi ve bir Roma savaş arabacısı kadar pürüzsüz bir şekilde gülümseyerek geldi. Gözlüklerini düzeltti ve ona bir gülümseme fırlattı, kibirli gururu açık ve kesinlikle mükemmeldi.

Bu kadının at arabalarıyla yarışmasını sonsuza dek izleyebilirdi.

Bu düşünce aklından daha yeni geçmişti ki bir rüzgar esti. Yolun karşısında, soğuk, sert ve şapkasını başından kaldıracak kadar sert. Bir "Oh!" çekerek şapkaya uzandı ama şapka çoktan gitmiş, yolun kenarındaki çalılıklara doğru savrulmuş, zengin ve güzel kahkahası tarafından kovalanmıştı.

Bir an için içgüdüleri devreye girdi ve atlarını yavaşlattı -durup onu almak için. Bir turnuvadaki ödül gibi ona geri vermek için. Durmak istedi. Bir centilmen olmak istemişti.

Rüzgarın iddia ettiği tek şey şapka değildi.

Saçları çözülmüş, ipek ve ateşten vahşi bir buluta dönüşmüştü.

Ve her şeyi unuttu, çünkü gözlerini ondan alamıyordu, sonunda özgürdü, yerçekimine meydan okuyan bir fırtına halinde onun etrafında dalgalanıyordu, uzun, gür, canlı ve hayal ettiğinden çok daha güzeldi.

Tanıştıkları andan itibaren fark ettiği bu kadını artık görmezden gelmek imkânsızdı.

Bu yüzden yoldaki çukuru kaçırdı.

"Clayborn!" diye bağırdı, tel çerçeveli gözlüklerinin arkasından endişeyle ona bakarak. "Yol!"

Artık çok geçti. Hava koşulları ve yıpranmadan dolayı çökmüş olan -Durdurmak için bir şey yapamadan, hızlı ve becerikli bir şekilde tepki verip dizginleri sertçe çekerek blokun üzerinde ayağa kalkarken bile, bunun çok az ve çok geç olduğunu biliyordu. Araba yana yattı, kayma güçlü bir çatırtıyla noktalandı. Zaten çılgınca zıplayan sürüşte bir tekleme. Ve sonra eğim daha da ileri gitti, daha tehlikeli. Başka seçeneği yoktu.

Adelaide'in arabasının, kendi arabasının başına gelecek olan şeyin yolu üzerinde olmadığından emin olduktan sonra dizginleri bıraktı ve atladı.

Sıçramanın ivmesini takip ederek eğildi, yuvarlandı ve hiçbir şeyi kırmamak için elinden geleni yaptı, ancak bir hendekte durduğunda

Hızla kararan yolun kenarında, nefesi ciğerlerinden kesilmiş halde yatarken, tek parça olmadığından oldukça emindi.

Yine de, metalin iniltisi, tahta ve metalin çarpışmasıyla noktalandı. cam ve devrilmiş bir arabayı sürüklemeye çalışan haklı olarak dehşete düşmüş iki atın vahşi sesleri onu hemen ayağa kaldırdı, bacaklarını ve kollarını test etti ve kendini hak ettiğinden daha şanslı buldu.

Ancak her nasılsa, vahiyde çok az sevinç vardı. Arabası harap olmuş, atları paniğe kapılmış ve vücudu yara bere içinde kalmıştı.

Gururundan bahsetmiyorum bile.

"Clayborn!" Onu kontrol etmek için arabasını durduran Adelaide görüldüğünde bu sözlerle irkildi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Enkaza yaklaşırken ona el salladı.

Atları sakinleştirmek için harekete geçerken onunla yüzleşti, hayvanları mümkün olduğunca çabuk çözdü ve mucizevi bir şekilde zarar görmediklerini keşfetti.

"İyi değilsin!" dedi. *"Ölebilirdin."*

"Ama ben değildim," dedi, atları yakındaki bir ağaca götürürken sakin olmaya çalıştı, sonra arabanın yanına çömelip yolun kenarındaki bir hendeğin ortasında yan dönmüş aracın karışıklığını inceledi.

"Sen atladığında-" diye devam etti, onun yanına geldi, sözleri karşısında çenesinin nasıl gerildiğinden habersizdi. İçine dolan sıcak utancın farkında değildi. "Tanrım, senin-" diye sözünü kesti, boğazına bir şey takılmıştı.

Ona baktı. *Onun için endişeleniyor muydu?*

"Senin olduğunu sanıyordum-"

Kadının gözlerinde gördüğü şey hoşuna gitmemişti. "Adelaide," dedi sertçe. "Bana bak." Adelaide ona baktı ve adam "Buradayım" demeden önce bir süre onun güzel kahverengi bakışlarını tuttu.

Adam çantalarını kurtarmak için enkaza tırmanırken başıyla onayladı. Enkazı toplamak istediğinden daha uzun sürmüştü; satıcının ona söz verdiği gibi brougham modern bir beyefendi için en iyi ulaşım aracıydı. Bir çocuk oyuncağı gibi parçalara ayrılmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu ve adam kelimeler karşısında sustu.

Sen oldun.

Gözlerimi senden alamadım.

O zaman bile dersini alamamış bir şekilde ona baktı.

"Görünüşe göre yarışı kazandınız," dedi. "Neden devam edip kazancınızı talep etmiyorsunuz?"

Kendine ait bir oda. Yumuşak bir yatak.

Hayır. Artık onu yatakta düşünmeyecekti. "Ne?

Seni terk etmiyorum."

Aramasına devam ederken onu görmezden geldi ve istediğini yapmasını istedi.

Sonunda çantasını bulup, tekrar dağınıklığın içinden çıktı. "Oyalanmanıza gerek yok."

Kaşları çatıldı, hızla azalan ışık tenini turuncu bir parıltıya bürüdü.

"Kesinlikle oyalanmamı istiyorsun. Sizi en yakın hana başka kim götürecekt?"

Durakladı. "Seni en yakın hana başka kim götürecekt?

Kardeşim?"

"Yani şimdi bir takım mı olduk?" dedi.

Bir duraksamadan sonra, "Belki, ama ben kullanacağım. Sana güven olmaz."

Alay karşısında sertleşti. "O kazanın kutu üzerindeki becerimle hiçbir ilgisi yoktu."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Ne o zaman?"

"Dikkatim dağılmıştı." Söylemesine izin verdiği tek şey buydu. "Neye?"

Saçından. "Şapkandan."

Gözlerinde bir şey parladı. "Şapkamla..."

"Gerçekten de. Onu kaybettin." Tanrım. Sesi

aptalca geliyordu. "Ben şapkamı kaybettim ve sen arabanla kaza yaptın."

"Bu bir brougham," diye açıklığa kavuşturdu, konuyu değiştireceğini umuyordu ama bunun yerine sadece kendini beğenmiş görünüyordu.

"Bunun şapkamla bir ilgisi var mı?" Dudakları seğiriyor muydu?

"Bu durumla ilgili eğlenceli bir şey göremiyorum Bayan Frampton."

Dudakları kesinlikle seğiriyordu. Adam kaşlarını çatı. "Gitmeniz gerektiğini söylüyorum-" diye başladı, çok fazla düşünceyi açığa vurmadan önce ondan uzaklaştı.

Atlara baktığında, Clayborn'un varlığıyla tamamen ilgisiz görünen, biri beyaz, diğeri siyah, ikisi de ev kadar geniş iki adam tarafından toplandıklarını fark edince durdu. "Oy!" diye bağırdı,

Adelaide'i enkazın kenarına iterek çantasını bıraktı ve onlara doğru ilerledi.
"ekil!"

Duraklamadılar.

Lanet olsun. Tüm vücudu ağrıyordu ve bu adamlarla savaşmak zorunda kalacaktı.

"Clayborn-" diye başladı Adelaide, tam o sırada gölgelerin arasından bir kadın sesi duyuldu.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım." Arkasını döndüğünde çalıların arasından ufak tefek bir kadının çıktığını gördü, kara gözleri parlıyordu ve kahverengi yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Bir elinde, batan güneşin altında ateş gibi parlayan gümüş rengi bir tabanca tutuyordu.

"Bu da ne böyle?" Hemen Adelaide'e doğru geri dönerek onunla silah arasına girdi. Önce arabasını parçalamıştı, şimdi de onu öldürtecekti.

Tabancalı kadın hiç tereddüt etmedi. "Sürpriz, değil mi?" Adam gözlerini kırıştırdı. "Siz kimsiniz?"

"Bu önemli değil. Önemli olan Clayborn Dükü olmanız ve biraz başınız dönmüş, değil mi?"

Kaşları birbirine çarptı. "Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Armanız dış tarafta-" Elini eski aracına doğru salladı. "Bu yollar için gerçekten daha iyi tekerlekleriniz olmalı, Majesteleri." Adam bu kuru sözlerle cevap veremedi kadın ekledi: "Bunu ona söylemedin mi Addie?"

Elbette Adelaide'i tanıyordu. Muhtemelen haftalık whist oyunlarında Surrey'deki büyük evlerden hangisinin en kolay çalınan gümüşe sahip olduğunu tartışıyorlardı.

Adelaide sanki hepsi çay içiyormuş gibi, "Dürüst olmak gerekirse, anlamadım," diye cevap verdi. "Rekabet içindeyiz."

Yeni gelen gülümsedi. "Haberler iyi. Görünüşe göre sen kazandın. Şimdi, Duke, iyi bir adama benziyorsun ve Adelaide sana bir şey yapmadı, bu da muhtemelen iyi bir adam *olduğun* anlamına gelir - bunlar nadirdir. O çantayı, atları ve antanda ne varsa alıp seni bırakayım mı?"

Kaşları kalktı. "Eşkiya. Tabii ki."

Onaylamayan bir ifadeyle dudak büktü. "Otoban *kadını*, sakıncası yoksa." Tabancasını ona doğru salladı. "Ceplerinizi boşaltın lütfen."

Ellerini iki yana açtı. "Ya sana arkadaşının dün gece beni soyduğunu söylersem? Altımdan cüzdanımı çaldığını söylesem?"

"Yalan söylediğini anlar," dedi Adelaide onun omzundan. "Onun parasını ben almadım. En azından hepsini değil."

"Yumuşuyorsun, ha?"

Clayborn, Adelaide'e bir bakış attı ve ona en iyi dükalık kınamasını yaptı. "Sanırım bu iyi insanlarla çalışıyorsunuz?"

Otoyol kadını kıs kıs güldü. "İyi olduğumuzu düşünüyor gibi görünmüyor."

Adelaide, küçük kadının elindeki tabancaya başını sallamadan önce, "Ben olsam kişisel olarak algılamazdım, çoğu insanın iyi olduğunu düşünmüyor," dedi. "Gerçi bu silah muhtemelen davanıza yardımcı olmuyor."

"Sanki üzerinizde ölümcül bir silah taşıyıyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz." Adelaide'e baktı. "Sakın bana bir tabancan olduğunu söyleme."

Başını salladı ama ona bakmadı, onun yerine enkazı inceledi. "Silahlardan hoşlanmam. Çoğu zaman değerlerinden çok daha fazla sorun çıkarırlar. Lucia, Clayborn Dükü'yle tanış. Clayborn, Lucia'yla tanış." Clayborn'un atlarını kendilerine doğru yürüten iki zalime doğru bir el salladı. "Ve Tobias ve Rufus."

Adamlar, sanki olup biten her şey kibar ve kurallara uygunmuş gibi şapkalarını eğerek karşılık verdiler.

"Ah," diye alay etti otoyol kadını. "Bu sadece göstermelik. Kan dökmek için gelmedik. Biz sadece üzerimize düşeni yapıyorduk."

"Peki bu hangi bölüm?"

Lucia ona parlak bir gülümsemeyle baktı. "Zenginliğin yeniden dağıtımı." *Tabii ki.*

Çantayı havaya kaldırdı. "Bu kilitli, bu da bana içinde çalınmaya değer bir şey olduğunu söylüyor."

"Muhtemelen vardır," diye karşılık verdi Adelaide. "Dükler hafif seyahat etmez."

"Ne diyorsunuz, Dük?" Lucia da eşlik etti. "Altın külçe ya da başka bir şey mi içinde?" Adelaide'e baktı. "Anahtarlarınızın yanınızda olma ihtimali yok mu?" "Elbette anahtarlarım yanımda," dedi Adelaide. "Ama bu anahtar "Hırsızlık için, Lucia."

Lucia kaşlarını kaldırdı. "Düşes'in koruması altında mı?"

Adelaide kayıtsız bir omuz kaldırdı.

İkinci bir kaş ilkiyle eşleşti. "Sizin korumanız altında mı?"

Clayborn sanki orada değilmış gibi konuşulmasına yeterince katlanmıştı. Hele bu şekilde, mürebbiyeye ihtiyacı olan bir çocukmuş gibi konuşulmasına hiç. "Kesinlikle kimsenin *korumasına* ihtiyacım yok."

"Emin misin?" Lucia sordu. "Adamlarım seni kolayca soyup soğana çevirebilir." Clayborn vücudundaki ağrıyı görmezden gelerek, "Ben savaşılabilecek durumdayım," dedi.

Arabadan atlarken aldığı darbenin etkisiyle omzunu incitmişti. "Okulda altı yıl boks yaptım."

"Söylemiyor musun?" Lucia başını öne eğdi. "Altı yıllık boks okulu mu?" Adelaide'in dudakları seğirdi. "Ve bunu göstermek için böyle düz bir burun!"

Clayborn ona bir bakış attı. "Belki de kaybetmeyi alışkanlık haline getirmediğim için burnum diktir."

"Daha çok kimsenin bir dükle uçmak istememesi gibi, ama geceleri sizi ne rahatlatırsa, Majesteleri." O daha fazlasını söyleyemeden Adelaide Lucia'ya baktı ve başını arabaya doğru eğdi. "Tamir edilemez, değil mi?"

"Bu noktada kibrit çöpleri ve metal var. Dükünüz Hyde Park için yapılmış bir araçla bu kadar kuzeye gelirse olacağı budur."

Adelaide, "Benim düküm değil," diye karşılık verdi.

Doğruydu ama bunu bu kadar çabuk söylemesi hoşuna gitmemişti, sanki ondan kurtulmak için sabırsızlanıyor gibiydi.

Bakışları titreyerek uzaklaştı ve enkazın arka tarafını incelemek için etrafına bakındı, çömeldi, bir elini kırık çıtalara uzatarak bir şey aradı.

"Yine anlaşmazlık içindeyiz, değil mi?"

Ona bakmadı. "Her zaman öyle değil miyiz?"

Öyle olduklarını sanıyordu. Ama bazı anlar vardı -dün gece, bugün yarışırken, rıhtımda öpüşürken- başka bir yol varmış gibi görünüyordu.

"Ve yine de, beni bu her neyse ona terk etmek yerine benimle kalıyorsun."

"Lucia ve adamlarının size yapacakları düşünüldüğünde, biraz minnettarlık yersiz olmazdı, Majesteleri."

Vahşiler yaklaşırken gülümsemek için döndü. İri yarı adamlar da sanki yol kenarındaki bir arabanın etrafında oyalanmıyorlar da bir bayram panayırındaymış gibi gülümsediler.

Clayborn üçlünün arasındaki rahatlık karşısında dişlerini sıktı. Onun başkalarına gülümsemesini istemiyordu. Onun *kendisine* gülümsemesini istiyordu, kahretsin.

Bunu en son yaptığında, adamın gözlerinin o kadar kamaşmış olması ve bir arabayı devirmiş olması önemli değildi.

Hayır. Önemi vardı. Kadın bir kargaşaydı.

Clayborn kendini toparladı ve burnunun ucuyla ona baktı. "Sizin korumanıza ihtiyacım yok, Bayan Frampton."

Bu sözler üzerine her şey durdu. Tobias ve Rufus dondu kaldı. Lucia başka bir çantayı karıştırdığı yerden başını kaldırdı, bu seferkinin kilidi açıktı.

"Tabii ki bilmiyorsun. Araban bir çukura yuvarlanmışken burada gayet iyiydin," dedi Adelaide, enkazın içinden bir fener çıkararak.

Kahretsin, bunu yapabilirdi.

Ellerine tutuşturdu. "Açık konuşayım, Dük. Listede Korumakla ilgilendiğim insanlar arasında siz en alt sıradasınız. Ama Leydi Havistock'un dünyanın yarısına Clayborn Dükü'nün bir çukurda ölü yatmasının sebebinin Kibritçi olduğunu söylemesi kesinlikle ihtiyacım olan son şey. Bu iş için son derece kötü olur."

"Ben de gittiğimde beni özleyeceğini düşünüyordum," diye karşılık verdi ve bir kibrit alıp feneri yakmak için elini cebine attı.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Kelimeler hayal kırıklığı ve hoşuna gitmeyen başka bir şeyle doluydu.

Bir kez daha kendini aptal gibi hissetti. "Adelaide."

Gözlerini kaçırdı. "Bir dahaki sefere Britanya'da biriyle yarışmaya karar verdiğinde, daha iyi tekerlekler seçmelisin."

Aralarına ağır ve rahatsız edici bir sessizlik çöktü ve Clayborn, Lucia'nın araya girerek, "Bilmelisin ki Dük, kardeşin

Yaklaşık altı saat önce buradaydı. Yanında güzel bir kız vardı ve sanki dünyada onlar için başka hiçbir şey yokmuş gibi birbirlerine bakıyorlardı." Clayborn'a sert bir bakış attı. "Senden daha yakışıklı."

"Benden on yaş daha genç."

"Muhtemelen burnu kırılmıştır," diye ekledi Adelaide.

Lucia arkasını döndü, arabanın ışık havuzunun dışında maviye dönüşen karanlık yolu düşünüyordu.

Clayborn Adelaide'e bir bakış attı. "Asla korkma. Zorba Çocuklar ve senin yanındaykenki şansım arasında, burnumun kısa sürede kırılmasını bekliyorum."

Lucia bir elini kaldırdı. "Sus."

Sustu ve uzaktan gelen sesi duydu.

"Tek sürücü," dedi Lucia usulca, gözlerini karanlıktan ayırmadan. "Hızla geliyor. En iyisi kışını sakla."

"Benim toff'um değil," dedi Adelaide sessizce, çoktan harekete geçmiş, onu enkazın arkasına çömelmesi için çekmiş ve çizmesindeki bıçağa uzanmıştı.

Clayborn'un her zerresi ona direndi. "Saklanmaya ihtiyacım yok."

Adelaide bir kez daha çekiştirerek, "Burada, araban paramparça haldeyken bulmana da gerek yok," dedi. Kendisini yanına çekmesine izin verdi, elini cebine sokup ışıktaki keskin ve hınzırca parıltıya bir bıçak çıkarırken yan tarafındaki çarpmanın acısını görmezden geldi.

"Etkileyici," dedi sessizce.

"Aşağılanmış olmalıyım. Kılıç taşıyan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Enkazın içinden bakıyordu, dokunabilecek kadar yakındı. Ona bakmak için dönerse, dokunmaktan daha fazlasını yapabilecek kadar yakın olacaktı. Ne zaman

diye cevap verdi, zar zor bir sesle. "Yeterince güzel, Duke ... ama kullanabilir misin?"

Çenesini sıktı ama atlı, harap olmuş arabayı görmek için yavaşlayarak görüş alanına girdiğinde cevap vermedi.

Tobias ve Rufus ön tarafa gelerek kendilerini araçla Lucia'nın arasına, devasa muhafızların arasına yerleştirdiler. Clayborn kaskatı kesildi, bir çocuk gibi saklanmasından nefret ediyordu. Bir aristokrat olabilirdi ama korunmaya ihtiyacı yoktu. O korurdu, lanet olsun.

Ayağa kalkmak, başını çevirip atlıyla yüzleşmek için hamle yaptı. Ama yirmili yaşlarının sonlarında, uzun boylu, beyaz bir adam, omuzlarında ağır bir pelerin, alnında düşük bir kasket belirince her şey değişti. Adelaide Clayborn'un yanında taşa döndü, yumuşak soluğu tüm dikkatini topladı.

Adamı tanıdı. Ve ondan hoşlanmamıştı. Bu da

Clayborn'un ondan kesinlikle nefret etmesine neden oluyordu.

Adama baktı, yüksek bineğindeki kasketine dokunurken sinsi yüzünü ezberledi. "Kötü şans."

Lucia'nın cevabı duyulduğunda üçlünün hiçbiri kıpırdamadı. "Ya da iyi, eğer bizseniz."

Atlı çok yüksek sesle güldü ve arabayı inceledi, bakışları doğrudan saklandıkları yere dikilmişti. Clayborn onları göremediğini biliyordu ama Adelaide'in eli kalçasında yumruk haline gelmişti.

O da bundan hoşlanmamıştı. Hiç düşünmeden ona uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. Oradaki titremeyi hissetti. Sinirler.

Bundan *gerçekten* hoşlanmadı.

Parmaklarını onunkilere geçirdi, ona sıkıca sarıldı, eldiven giymemiş olmayı diledi, onu izledi. Onun kendisine bakmasını bekledi. Bakmadı ama kızın eli sıkılaştı ve adam bu küçük hareket için minnettar oldu; kızın kendisine güvendiğinin, en azından yeni gelene güvendiğinden daha fazla güvendiğinin küçük bir kanıtı olduğu için.

Adam, "Hiçbiriniz düke benzemiyorsunuz," diye işaret etti. Clayborn dişlerini sıktı. Armayı tanımıştı.

"Yine de bulan alır," dedi Lucia, cesur ve parlak bir sesle. "Bu ganimet bizim; devam edin."

Atlı bir sonraki hamlesini düşünürken bir duraklama oldu - Rufus ve Tobias'ın ev kadar büyük oldukları düşünülürse bu çılgınlıktı. Yine de tüm topluluk nefesini tutmuş gibiydi.

Sonunda atını sürdü ve Clayborn da aynısını yapmadan önce Adelaide'in nefesini bırakmasını bekledi. Adelaide ayağa kalktığı anda, onu güvende tutma dürtüsü içinde çığlık atarak onu takip etti.

"Adelaide."

Başını iki yana salladı, adamın sormak istediği soruyu daha oluşmadan duymuştu. Cevabı yumuşak çelik gibiydi. "Hayır."

Lucia adamın adını soramadan arabanın kenarına geldi. Israr etti. "Rufus seni Hen'e götürsün," dedi otoyol kadını.

Adelaide gözlüklerini düzeltti. "Buna gerek yok. Arabam buradan beş dakika uzakta değil."

Lucia sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi bakıyor, bakışları Clayborn'a ve parmaklarının iç içe geçtiği ellerine kayıyordu.

Ta ki Adelaide elindekini yakar gibi yere düşürene kadar. Bütün gece ondan uzaklaşıyordu.

Lucia tekrar ona baktı. "Ve Lord Six-Years-at-School-Boxing senin beden erkeğin mi?"

"En son ne zaman bir beden adamına ihtiyacım oldu?"

Diğer kadın küçük bir kahkaha attı. "Bu gece kızların yanında değil, Adelaide Frampton." Clayborn'a doğru çenesini kaldırdı. "En iyi seçeneğin o olabilir."

Üç gün önce bıraktığı The Bully Boys'u sayma dürtüsüne direndi. "Bu arabayı ortadan kaldırmak ne kadar?"

Lucia bir an için onu düşündü. "Peki ya arma?"

"Özellikle de arması."

Geniş geniş gülümsedi. "Araba için beş sterlin. Arma için bir onluk daha."

Bir servet. "Sanırım en iyi hizmeti alıyorum." "En iyisi, Majesteleri."

Lucia'ya ödeme yapmak için elini cebine attı. "Atları alıyorum. Ve çantamı."

Çantayı mutlulukla uzattı. "Bir çuval kravat ve bir kap tıraş sabunuyla ne işim olur ki?"

Adelaide'e döndü. "Hana ne kadar var?" Adelaide'in yarışlarının tam olarak nerede bittiğini bildiğinden emindi. Oradaki insanların onu kollarını açarak karşılayacağından da emindi.

"Otuz dakika."

Başını salladı, iniltisini tuttu. Yaptığı sıçramadan sonra bir banyoya, bir yatağa ve muhtemelen bir iğne ve ipliğe ihtiyacı vardı. Bu yollarda bir saat daha geçirmek istemiyordu. Ama bu dördüne zayıflığını kabul etme zevkini tattıracak değildi.

"Trevescan Düşesi'nin iyi maaş verdiği insanlarla dolu olduğunu ve kaçışınız için gizli geçitlerle dolu olduğunu varsayıyorum?" En azından üzgün görünme nezaketini gösterdi. "Mükemmel. Evimde gibi hissedeceğim. Ayrıca gelecek olan her şeye *hazırlıklı* olun."

Bu çılgınlık her neyse artık canına tak etmişti, hızlıca başını sallayarak Lucia'ya döndü. "Sizinle tanışmak bir zevkti, Bayan Lucia."

Eğlenen bir gülümsemeyle kaşları kalktı. "Adelaide'in herhangi bir arkadaşı ..." "O benim arkadaşım değil," diye itiraz etti.

"Kesinlikle hayır," diye onayladı Clayborn. "Aramızda anlaşmazlık var." "İşte, gördünüz mü?"

"Ben sadece gecenin içinde kaybolup günü kazanabilecekken kurtarmak için geri döndüğüm adamım."

Çenesi düştü ve eğer acı çekmiyor olsaydı, bundan daha çok keyif alabilirdi. "Bu değil-"

Bu anıyı daha sonra düşünmek üzere bir kenara bırakarak çantasını Omzunu silkti ve uzaktaki adamlara baktı. "Ve siz ikiniz. Atlarımı çalmadığınız için teşekkür ederim."

Tobias şapkasını eğdi.

Clayborn sıraladıktan sonra Adelaide'e baktı. "İsterseniz arabanız, Bayan Frampton."

Herkes Clayborn Dükü'nün kontrolü ele aldığını anlayıncaya kadar bir süre geçti.

"Şunu söyleyeceğim-" Lucia başladı.

"Keşke yapmasaydın," diye sözünü kesti Adelaide.

"-O şimdiye kadar hoşlandığım ilk dük olabilir."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Otuz dakika sonra Hungry Hen'e girdiklerinde insanlarla dolu bir taverna ve başka bir kadın barmenle karşılaştılar. Mary Bright, Gwen kadar dost canlısı değildi ama uzun bir bira dolduruyor, güzel bir yatak hazırlıyor ve kuzeye, sınıra doğru ilerleyen Adelaide ve diğerleri için mutlu bir şekilde mesajlar hazırlıyordu. Adelaide ve Clayborn geldiğinde barın üzerine koyduğu gibi mesajlar.

Mary, Hell's Belles ağına yeni katılmıştı ve Hungry Hen'in yönetimini kısa bir süre önce teyzesinden devralmıştı.

Düşes'in uzun zamandır irtibatta olduğu kişi. Ama Adelaide kendini tanıttığında hemen harekete geçti ve Belles'e ayrılan odanın anahtarını almaya gitti.

Yolculuk sessiz geçmiş, Adelaide öğleden sonra olanları, yarıştan aldıkları zevki, Clayborn'un arabasının yolda parçalanmasını izlemenin dehşetini düşünmüştü.

Ölebileceği için değil elbette. Ne isterse yapabilirdi. Bu yakışıklı adama hiç ısınamıyordu, zira onun sandığı gibi dar görüşlü bir aristokrat değildi. Otoban kadınları ve kapının yanındaki sandalyelerde uyuyarak vahşi bir içgüdüyle beslemek ve onu güvende tutmak.

Eli onunkindeydi, parmakları onunkilere dolanmıştı.

Bu daha önce hiç başına gelmiş miydi? Hiç bu kadar korunduğunu hissetmiş miydi?

Tabii ki hayır ve sorun da değildi. Kendini koruyabilecek durumdaydı. Zaten korunmaya ihtiyacı olan *oydu*. Eğer o orada olmasaydı, Lucia ve adamları tarafından soyulacaktı, ya da daha kötüsü Alfie Trumbull'un güvenilir teğmeni Danny Stoke'un elleri

The Bully Boys'un deposundan çaldığı gece onu arıyordu, hala burada onu arıyor.

Bu da Zorba Çocuklar'ın işin içinde olduğu anlamına geliyordu ve gözden uzak durması gerekiyordu.

Alfie'nin Danny'yi onu bulması için Londra dışına göndermesine biraz şaşırmıştı. Adelaide'in şehirden ayrılmak gibi bir alışkanlığı yoktu ve oradayken de bulunması imkânsız değildi. Ama burada, şehrin iki gün kuzeyinde aranıyor olması iki anlama geliyordu: Ya çok değerli bir şey çalmıştı ya da Alfie Trumbull kızgındı.

Danny'nin arabaya bakışı, bakışlarının Clayborn Dükü'nün tepesinde dolaşması, kümese bakan aç bir tilki gibi

-Her ikisi de olduğuna dair bir his vardı içinde. Bully Boys'un çoğu kulaklarının arasında pek bir şey olmayan kiralık katillerken, Danny farklıydı. Danny'nin babasının sağ kolu olmasının bir nedeni vardı. Ne yaptığını biliyordu ve ona sevdiğinden çok daha yakındı.

Bu düşünceyi bir kenara itti, parmağını balmumu mührün altına kaydırды ve içindeki kısa mesajı her zamanki gibi hayretle okudu. Sıradan ölümlülerin dinlenmeye ihtiyacı vardı ama Düşes'in böyle bir şeye ihtiyacı yokmuş gibi görünen geniş bir haberci ağı vardı. Mithra Singh'in geniş haberci ağıyla birleşince

Tavernalar ve posta hanları, Britanya adasında Belles'in kırk sekiz saat içinde erişemeyeceği hiçbir yer yoktu.

Adelaide mesajı kapattı. Helene ve Jack güvendeydi. Şimdilik.

"Kardeşim, sanırım?"

"Bir saat kuzeyde," dedi. "Yol kenarındaki bir hendeğe sapmanıza rağmen çok geride değiliz."

"Bizden altı saat önde başladılar," dedi. "Neden bu kadar yavaş hareket ediyorlar?"

"Gretna'ya giden çiftler, zamanları olduğuna inanırlarsa oylanma eğilimindedirler."

"Neden? Bu işi halletmek istemezler mi?"

Onun bakışlarına karşılık verdi, yanaklarında sıcaklık alevlendi. "Başka şeyleri de halletmek istiyorlar."

Gözleri anlayışla irileşti. "Ah."

Gözlüklerini düzeltti. "Yemek yiyip dinlendikten sonra atları değiştirip gitmeliyiz."

Clayborn'un dudakları ince bir çizgi halinde düzleşti. "Hâlâ maçı bozmaya niyetli misin? Kızı evlenmemiş ve mahvolmuş halde mi bırakacaksın?"

"Leydi Helene'i Londra'ya geri götürmek niyetindeyim." Adelaide soruyu geçiştirmek için elinden geleni yaptı.

"Tatsız ailesinin evine mi? Sevgi dolu kocasının evine dönebileceği zaman mı?"

Belles'in planında her şey yolunda giderse, Helene ve Lord Carrington günlerini romantik bir mutluluk içinde geçirecek, Helene'in babası ise Newgate Hapishanesi'nin derinliklerinde olacaktı. Ama Helene kaybolursa, plan da kaybolurdu. "Londra'ya."

İçini çekti. "Bir noktada bana neyin peşinde olduğunu söylemek zorunda kalacaksın." Bu imkânsızdı. *Her şeyi* açığa vurmada onay hiçbir şey söyleyemezdi. Havistock'un cinayeti. Helene ve Jack'e yönelik tehdit. Belles'in planı.

Kadın cevap vermeyince, göğsünün derinliklerinden bir ses çıkardı - tam bir hayal kırıklığı. Kesinlikle hiçbir yere gitmeyen bir hırıltı.

Yüzü meyhanenin parlayan mum ışığında aydınlanan adama baktı ve irkildi. "Sen ..." Tereddüt etti, ona doğru uzandı, sadece durdu ona dokunmadan önce. Sağ yanağında bir çizik vardı. Sol çenesinde bir sıyrık. Saçları darmadağınktı.

"Dağınıklık mı?" diye sordu.

Başını salladı ve yumuşak bir sesle, "Şapkanı da kaybetmişsin," dedi.

Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi, bakışları kaza mahallinden ayrıldıklarında aceleyle yeniden tuttuğu kendi saçlarının üzerinde gezindi. Gözlerinde bir şey parladı - yarı tehlikeli yarı heyecan verici bir şey

-Adelaide gözlerini kaçırmak için kendini zorladı. Boğazını temizleyerek odayı gözden geçirdi, her bir sakini katalogladı, Danny'yi aradı.

Sorgusuz sualsiz tanıdığı Danny, her neredeyse *onu* arıyordu.

"O burada değil," dedi Clayborn, kelimeler alçak ve sertti, mavi bakışları ciddi ve aceleci. "Bakmaz mıydım sanıyorsun? Burada olsaydı oyalanmamıza izin verir miydin sanıyorsun? Bu kadar şaşırmana gerek yok, Adelaide. Onun sana yaklaşmasına asla izin vermezdim." Durakladı, sonra yumuşak ve kararlı bir sesle ekledi: "Seni daha önce hiç kimse güvende tutmadı mı?"

Mary, Belles'lerin odasının anahtarıyla döndüğünde cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

Clayborn hiç de ahlaklı olmayan bir tavırla barın üzerine eğildi. Diğer kadını *etkiliyor* muydu? Barmaid, rezervasyon defterine bakıyormuş gibi güzel bir gösteri yapmadan önce, yaralı maun ağacının yanından kıkırdadı.

İkilinin oluşturduğu güzel tablo karşısında kaşlarını çatma isteğine direnen Adelaide, Mary'nin, "Korkarım bu akşam için boş odamız yok, efendim," demesi üzerine eğildi. "Hiç mi yok dediniz?" Biraz daha eğildi, bakışları kitaptaki notlar. "Hmm." Ve sonra, ona bir kitap bulmasını önermeden önce Ahırdaki saman balyalarını topladıktan sonra Adelaide'e döndü ve ona odanın sıcaklığını yükseltecek kadar sıcak bir gülümseme fırlattı.

O kadar sıcaktı ki, elini ona doğru uzattığında, onu tutmaması gerektiğini unuttu. Onu daha yakına çekmesine izin vermemeliydi.

Kesinlikle şöyle demesine izin vermemeliyiz: "Sorun değil. Karımla paylaşmak zorunda kalacağım."

Bu sözler üzerine Adelaide'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neyiniz?"

"Sadece bir oda," dedi, kelimeler akıcı ve sevecen. "Yine mi, inanabiliyor musun?" Adam sırtıtarak elini -kendisine ihanet eden elini- dudaklarına götürüp parmak boğumlarına bir öpücük kondurduğunda içinde yuvarlanan heyecanı görmezden geldi.

Bundan kesinlikle hoşlanmadı.

Ama adam bunu ikinci kez yaptığında nedense geri çekilmedi ve gülümsemesini Mary'ye geri çevirdi. "Yeni evliler. Biz hala tanımlayıcılar konusunda rahatım. Odamıza yemek ve banyo gönderir misiniz?"

"*Bizim* odamız mı?" Bu adam kim olduğunu sanıyordu? Dün gece özel bir durum olmuştu.

"Oldukça," dedi ceplerini yoklarken, bakışlarında ateş ve öfke parlıyordu. "Ve şanslıyım diyebilirim, çünkü cüzdanım bir kez daha gitmiş gibi görünüyor."

"Lucia," dedi hınzır bir gülümsemeyle. Bunu hak etmişti.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Senin akraba ruhun."

"Hafif parmaklar ağır cepler yapar," diye yanıtladı basitçe. "Bu dürüst bir iş."

"Öyle mi?" Durakladı. "Onun adamları, Tobias ve Rufus- onlar-"

Adelaide basitçe, "Onun adamları," dedi. Clayborn'un kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Gerçi bana sorarsanız, bu bir bedenin ihtiyaç duyduğundan daha fazla adam demek."

"Görünüşe göre Lucia farklı düşünüyor," dedi kuru bir sesle.

Adelaide Lucia'nın şikâyet ettiğini hiç duymamıştı, bu doğruyd.

"Mary!" Adelaide'i bu konuşmadan, odanın öbür ucundan bağırarak taverna sahibesini çağıran çok iri, çok gürültülü bir kaba adam kurtardı; Adelaide'in çok iyi bildiği bir şekilde başladı, omurgası dikleşti ve gülümsemesinin kaybolduğunu gizlemek için çenesi eğildi. "Bana bir içki getirin!"

Adamın bir içkiye daha ihtiyacı yoktu. Adelaide bundan emindi, diğer kadının yüzünde fırtına bulutları dolaşırken ve kendisine söyleneni yapmaya hazırlanırken bile. Adelaide bu oyunu daha önce de görmüştü; bir hödükle karşı karşıya gelmek ne Mary için ne de zengin, güçlü ve erkek olmayan herhangi bir gezgin için güzel bitiyordu.

Mary'nin koluna uzandı, hareketini engelledi ve gözleriyle buluştu. Diğer kadın çekilip sarhoşun yanına gitmeden önce aralarında bir ömür boyu süren bir konuşma geçti.

"Kim bunlar?" diye sordu adam, sorusu odanın her tarafına ulaşacak kadar yüksek sesle, ama Mary'nin sessiz yanıtını duymak mümkün değildi. "Züppeyle konuşmayı kes. Onun için yeterince pahalı değilsin."

Kahkahası çok gürültülüydü; erkekler eğlenmek değil, ilgi çekmek istediklerinde böyle gülerlerdi. Adelaide kaskatı kesildi, parmakları bir bıçak bulmak için kaşınıyordu. Adama bir uyarı vermek için.

Clayborn dirseğinin dibinde, sözleri çelik gibi keskin, "Onunla kapışacaksan bir saniyeye ihtiyacın olacak," diye fısıldadı.

Dikkatini barın sonundaki adamdan ayırmadı. Ses tonunu anlayamıyordu ama anlamasına da gerek yoktu. Mary'nin Sanki bir şekilde kendini küçültebilirmiş -görünmez yapabilirmiş- gibi omuzları biraz sarktı. Öfke alevlendi. "Teklif mi ediyorsun?"

"Duruma göre değişir. Fark edilmekten kaçınmaya mı çalışıyoruz?" Kalp atışları hızlandı. "Nadiren fark edilirim." Biraz inanmayan bir ses çıkardı.

Ona baktı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bir gün Adelaide Frampton, seni gözden kaçırmanın kesinlikle imkânsız olduğunu anlayacaksın."

Mary buna cevap veremedi, barın karşısındaki adam Mary'yi çenesinin altından itti - eğer öyle hissettirmeseydi şakacı bir hareket olabilirdi böyle bir tehdit gibi. Clayborn kaskatı kesildi, barın üzerinde bir yumruk oluştu.

Adelaide elini onun koluna götürdü ve kolundaki sıkı kasları hissetti. "Şimdi olmaz."

"Neden olmasın?" Adam ona baktı ve gözlerindeki ateş hoşuna gitti, sanki hiçbir şey yapmama fikri onun için nefret uyandırıcıydı.

"Çünkü böyle erkeklerle başa çıkmanın başka yolları da var" dedi.

"Sessiz yollar. Ve etkili." Bu adamı gecenin içine gönderecek ve bir daha Hungry Hen'in kapısını asla karartamayacağını görecektir yollar.

Çünkü buranın yarısının zaten baktığı ve diğer yarısının da bakmaya yöneldiği bir ortamda, almak üzere oldukları uyarıya güçleri yetmezdi.

"Oy!" Bağırış barın karşısından geldi. Dev gibi adam onlara, o sırada boyunun ölçüsünü almış olan Clayborn'a kaşlarını çatmıştı, çünkü nasıl çatmasındı ki?

"Ben de etkili yöntemler biliyorum Bayan Frampton."

Kız cevap veremeden sarhoş devam etti. "Neye bakıyorsun, toff?"

"Kahretsin Clayborn," diye mırıldandı Adelaide nefesinin altından. Yukarı çıkmaları gerekiyordu. Çabucak. "Hiçbir şey söyleme."

Bir an için onun kendisini duyduğundan emin olamadı. Sonra sesini yükselterek, Adelaide'in o güne kadar duyduğu en üstün ses tonuyla tam olarak bunu söyledi.

"Hiçbir şey."

Odanın öbür ucundaki vahşi bu hakareti yanlış anlamadı, ayağa kalktı ve yumruklarını kaya gibi sıktı.

"Kahretsin, Clayborn!"

"Dışarı!" Mary sarhoşu işaret ederek bağırdı. "Senin saçmalıklarından bıktım, Billy."

Billy, Clayborn'a ulaşmak için insanları yoldan itmeye başladığında, "Dışarı o zaman," diye cevap geldi.

Adelaide o zaman Clayborn'u kapıya kadar götürmek için kendi itiş kakışını yaptı. Acele ederlerse, atlar çözülmeden arabaya ulaşabilirlerdi.

Ama Clayborn taşa dönmüştü. Taşınmaz.

Adelaide ona baktı, ilerleyen adam tarafından perçinlenmişti. "Onunla dövüşemezsin."

"Keşke şunu kesebilseydin," dedi sakın bir sesle.

"Neyi durdurayım?" Lanet olsun. Bıçağına ihtiyacı olacaktı. Elini cebine attı, uyluğuna bağlı bıçağı bulmak için içindeki açıklığı aradı.

"Maçta iyi olmadığım konusunda ısrar etmeyi bırak."

Devasa adam yaklaştı ve Clayborn bakmıyordu bile.

Adelaide itiraz etti, "Altı yıl boyunca okulda kavga etmek-"

"Geri çekil," diye araya girdi.

Soğuk talimat karşısında gözlerini kırptırdı.

"Düşünemezsin-" "Orada, merdivenlerin yanında."

"Beni erkeklerden ve onların anlamsızca savaşma ısrarlarından kurtar." Başını iki yana salladı, bakışları rakibini izliyordu. "Hayır. Gitmeliyiz."

"Bir kez olsun beni dinle, seni mutlak cadaloz. Merdivenlerin yanında. şimdi."

Emir keskin ve inatçıydı ve bir şekilde, nedenini asla anlayamayacak olsa da, Adelaide onu takip ederek geri çekildi.

Tıpkı onun yapacađını bildiđi gibi, emrini yerine getirmesini beklemedi, bunun yerine zaten ona dođru uzanan dűřmanla yüzleřmek için döndü.

Canavarın hiç şansı yoktu.

Clayborn'un yumruđu esrarengiz bir hızla iri adamın suratına dođru uçtu ve onu bir un çuvalı gibi dođrudan yere dűřürdü.

"Bu iş görür!" Mary yarı sevinçli yarı rahatlamış bir sesle bağırdı. "Aman Tanrım!" Adelaide kendini tamamen başka bir şey hissederek fısıldadı.

Clayborn tezgahın arkasındaki Mary'ye baktı, Billy'nin Yurttaşları dűřműř adamlarını alıp meyhaneden götürmek için geldiler. "Beni ilgilendirmez ama bu adamın mekânınıza sık sık gelmesine izin verilmemeli hanımefendi." Mary gözlerini kırptırdı ama cevap veremeden adam Adelaide'e döndü. "şimdi. Yolunuz nedir?"

Kadın hemen cevap vermeyince Clayborn tüm odanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle ekledi: "Karım ve ben rahatsız edilmek istemiyoruz."

Ve sonra doğrudan Adelaide'e yöneldi, yüzü sert ve inatçıydı. Adam aralarındaki mesafeyi kapattıkça kalbi çarpmaya başladı ve onun ilerleyişine karşı geri adım atmayı reddederek yerini koruduğu için oldukça titredi.

İstemiyorum.

Ona ulaştığında eğildi, ona dokunacak kadar yaklaştı. Daha fazlasını yapmak için.

Onu öpmek için.

Çenesini kaldırdı. "Sadece altı yıl mı?" Kara kaşlarından biri kalktı.

"Okulda." *Gerisini nerede*

öğrenmişti?

"Etkileyici," dedi ve bunu kastetti. Daha fazlasını söylemek istiyordu. "Üst kata. şimdi."

"Bana neden öyle dedin?" Vücudundaki her kas emre uymak için çığlık atsa bile kıpırdamadı. "Karın mı?"

"Ne tercih ederdiniz? Dűřman mı? Dűřman mı? Nemesis mi?"

"Hepsi daha doğru," dedi.

İç çekti. "Belki de seni korumanın en hızlı yolunu arıyordum."

"Korunmaya ihtiyacım yok," dedi hemen. Yıllardır kendini koruyordu. Diğerlerini de.

İtiraz etmedi ama dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "En az dirençli yol o zaman."

"Neye karşı direnç?"

"Bana diren. Şu anda seninle savaştığım gibi bir niyetim yok."

İşte o zaman bir terslik olduğunu fark etti. Dikkatini adama, adamın dik ve mağrur duruşuna ve hafifçe sola doğru eğilmesine verdi. Doğrusu kimsenin fark edeceği kadar değildi ama Adelaide sıradan biri değildi, bu adam da öyle. Adam çantasını arabanın arkasına attığında ve her zamankinden daha sert hareketlerle binaya tırmandığında bunu daha önce fark etmiş olmalıydı.

Yolculuklarının son dakikalarında adamın çenesi sıkılaştığında bunu fark etmeliydi. Ya da çantasını alıp Hungry Hen'e girdiğinde, omuzları olması gerekenden biraz daha fazla kamburlaşmıştı.

Gerçi bunların hiçbirisi onu bir adamı yerin dibine sokmaktan alıkoymamıştı. Kadının kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Ona baktı. "Önemli bir şey değil. Hareket halindeki bir arabadan Taşımacılık ve birkaç çürük parmak eklemi, bir bedenın sıcak bir banyo ve dostane bir arkadaş istemesine neden olabilir, hepsi bu."

Bakışları adamın yanağındaki sıyrığa kaydı. İçgüdüsel olarak geri döndü, onun görmesini istemiyordu. Ona en ufak bir zayıflık belirtisi bile göstermek istemiyordu.

"Ben tamamen dostane biriyim."

"Evet, seni tam olarak böyle tanımlardım," dedi, ses tonunda mizah vardı, elini tutmasına izin verdi. Yumruğunu kaldırmasına ve başparmağını hafifçe eklemlerinin üzerinde gezdirmesine izin verdi.

Adam dokunduğunda nefesini içine çektiğinde -acı mı? -başka bir şey mi? - kadın konuştu, sözleri ancak fısıltı halindeydi. "Kalk o zaman."

Yukarı, odasına. Banyoya. Yemeğe.

Dinlenmeye. İkisine, yalnız.

Yolu o açtı.

Oda hanın arka tarafında, ahırlara bakan ve aşağıdaki meyhanenin gürültüsünden uzak bir yerdeydi. Clayborn'un odayı getirmesi İçki odasına kaos, yemek ve kaynar banyo suyu getirilmişti ve kapı kapatılıp kilitlendiğinde, sudan yükselen buhardan başka hiçbir şeyle baş başa kalmamışlardı.

Bir duvarda asılı duran, neredeyse bir insan boyundaki, her biri altınla vurgulanmış beyaz örtülere bürünmüş, ellerinde kılıç ve kalkan tutan altı kadının resmedildiği devasa yağlı boya tablo haricinde küçük ve mütevazı olan düzenli odayı inceledi. "Tanrıçaların sizi izlediği odanın size tahsis edilmesine neden şaşırmadım?"

"Kalkan hizmetkârları," diye düzeltti onu. Adam sorgulayan gözlerini ona çevirdi.

Meşgul olmak için can atarak çantasına yöneldi; aşağıdaki olayların, artık o kadar da dük gibi görünmeyen dük hakkındaki düşüncelerini nasıl değiştirdiğini düşünmek istemiyordu. "Savaş alanında hangi savaşçıların yaşayıp hangilerinin öleceğine onlar karar verdi." Hızla hareket ederek bir şişe yağ getirdi ve sıcak banyoya birkaç damla damlatarak suyu karıştırıp havaya zengin biberiye kokusunu saldı.

Adam kapının yanında duvara yaslandığı yerden onu izlerken bile sırtını ona dönmek için elinden geleni yaptı. Ona bakmak istemiyordu. Sonrasında ne olacağını düşünmek istemedim.

"Ne oldu?" Soru da oda gibi sessizdi ama yine de bir dokunuş gibi tenini sıyrıyordu.

Yağı çantasına geri koydu. "Defne ve biberiye esansı. Ve söğüt kabuğu. Acıya iyi gelecektir."

"Demek yaşamama karar verdiniz," dedi.

Acı çektiğini inkâr etmemişti ve buna hayranlık duydu. "Başka bir savaş için, şüphesiz," dedi. "İçeri girmelisin. Su soğumadan önce."

Adam homurdandı ve kadın pencereye doğru ilerleyerek karanlığa baktı aşağıda, mumdan gelen ışık camda yansıyor. "Perde yok," dedi usulca. "Bakmayacağım."

O aldırıyor gibi görünüyordu ve Adelaide bu sesle kendinden geçmişti. Onun soyunması -yün ve pamuğun kayması- sessiz odada yavaş, günahkâr bir baştan çıkarıcıydı. Onun suya adım atışını duydu. Boğuk iniltisini. Derin bir nefes. Uzun bir nefes.

Cildi kas ve kemiklerin üzerinde gergin, sıcak ve rahatsız bir hal aldı ve dönüp ona bakmamak için kendini zor tuttu. Kendisinininkinden çok farklı bir dünyadan gelen bu adamla aynı dünyada olmaları imkânsız görünüyordu. Aynı evreni, aynı binayı, aynı odayı bile. O yıkanırken.

Bakmak için çok fazlaydı.

Vitrindeki mücevherler, ipekler ya da kürkler gibi. Çok pahalı.

Çalın onu.

"Teşekkür ederim. Banyo için."

Adelaide bu sözler karşısında kaskatı kesildi ve çantasını karıştırarak bir şey bulamadı. "Elbette," diye cevap verdi koyu renk brokarın içine.

"Adelaide," dedi usulca.

"Bana öyle dememelisin," dedi, çünkü demesi gerektiğini hissediyordu.

"Haklısınız. Bayan Frampton." Kahretsin. Onun da aynı fikirde olması hoşuna gitmemişti. "Öte yandan," diye ekledi hain dili, "eğer bir oyun oynayacaksak

evli olmak ..." Sözünü bitirdiğinde sessizlik çöktü ve kadın, bitmek bilmeyen bu uzamada yanaklarındaki sıcaklığın gitmesini diledi.

"Birçok evli çift unvan kullanır."

Burnunu kııştırdı. "Ne kadar romantik."

"Romantik şeylerle ilgilendiğinizi düşünmezdim." "Değilim," demek için atladi. "Ama kabul etmelisiniz ki, verilen isimler

Kravat bağlama, pantolon katlama gibi her konuda ortağımız olacak kişiden en azından bunu beklemek gerekir."

Küçük bir kahkaha attı. "Bir eşten mi yoksa bir uşaktan mı bahsediyoruz?" "Çok mu farklılar?"

"Sanırım bu evliliğin romantik olup olmamasına bağlı." Mavi gözleri mum ışığında parlıyordu. "Adelaide."

Tadını test ediyormuş gibi söyledi. Tadı nasıldı? Neden umursuyordu ki?

"Eğer bu oyunu oynayacaksak, romantik versiyonunu da oynayabiliriz."

Bu öneri karşısında sustu, başka bir teklif. Çalabileceği başka bir şey. Ama eli çabuk yankesici ve efsanevi hırsız Adelaide Frampton, Thames Nehri'nin iki yakasında da faaliyet gösterdiği onca zaman boyunca, suç işlediği takdirde başına gelebileceklerden hiç bu kadar tedirgin olmamıştı.

"Bana bak." Başka bir emir.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Bu gece şansını denerse, bu gece hırsızlık yaparsa, bunun tek fırsatı olabileceğini biliyordu. Verilecek cezanın daha önce çektiklerinden daha kötü olabileceğini de biliyordu.

Aralarındaki mesafeyi koruyacak bir şey bulma hevesiyle çantaya uzandı ve içinden kutusunu aldı. Ancak o zaman, elinde meşe kalkanla, onunla yüzleşti.

Kural olarak, Adelaide aristokratları çekici bulmazdı. Onların pürüzsüz, düz kenarlarından ve kusursuz kıyafetlerinden hoşlanmazdı. Bu şekilde

Saçları asla yerlerinden kaymaz ve beyaz eldivenleri asla işaretlenmezdi. Asla yüksek sesle gülmemeleri, hapsirikle gafil avlanmamaları ve çorbalarını asla höpürdetmemeleri hoşlarına gitmiyordu. Adelaide'e göre aristokratlar, iyi yaşanmış bir hayat için kusurlu olmak gerekirken, mükemmellik için çok fazla zaman harcıyorlardı.

Clayborn Dükü de mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi. Genellikle.

Ancak o zaman, banyoda, saçları dağınık, yanakları arabada yuvarlanmanın ve sudan yükselen nemli sıcaklığın izleriyle kızarmış, omzunda darbe aldığı yerde bir çürük oluşmuş ve sağ eli, sanki aşağıya indirdiği darbenin acısını çıkarabilecekmiş gibi bakır küvetin kenarında dalgınca esniyordu... Onunla ilgili hiçbir şey mükemmel değildi.

Çenesi keskin, burnu dümdüzdü ve o güzel ağzını açtığında -ki deneysel olarak çok güzeldi- en iyi evlerde ve en iyi okullarda geçen bir ömrün düzgün, pürüzsüz tonuyla konuşacağını biliyordu. Adelaide'in asla çekici bulmadığı türden bir adam. Ona göre olmayan türden bir adam.

Ama orada, Lancashire'da bir yerdeki Hungry Hen'in içki salonunun üstündeki küçük bir odadaki küvette, mavi gözleri onunkilerin üzerinde, düşünmeye cesaret edemediği bir sıcaklıkla dolu Clayborn Dükü ... sert görünüyordu. Vahşi. Özgür.

Sanki onun olabilirmiş gibi.

Adelaide nefesini içine çekti ama konuşmadı. Ne söyleyebilirdi ki?

Seni istiyorum.

Adamın bakışları yavaşça kutuya kayınca konuşmaktan kurtuldu. "İade mi ediyorsun?"

Küpü sıkıca kavrayarak, "Karın olarak bu zaten bana ait değil mi?" dedi.

Ağzının bir tarafı seğirdi. "Devam et o zaman, çözümü buldun mu?"

Dikkatinin dağılmasına minnettar olan Adelaide kutuya baktı. Alt kısmını çevirdi. Bir gece önce ona gösterdiği gibi köşelere bastırdı ve sonra tabanı tekrar döndürerek küpün yan tarafındaki küçük bir kareyi, basıldığında bir inçten daha uzun olmayan dar bir silindiri ortaya çıkaran bir tür düğmeyi patlattı.

Adamın bakışlarıyla karşılaştı, şaşkınlığını ve daha da iyisi hayranlığını fark etmekten büyük bir zevk duydu. Silindiri havada tuttu. "Çözüm mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama doğru yönde atılmış bir adım. Etkilendim."

Başını öne eğdi. "Teşekkür ederim."

"Bu kadar hızlı ilerlemeniz beni korkutmalı."

Ona alaycı bir gülümseme sundu. "Benim girişimlerim karşısında tereddüt eden ilk kişi sen olmazsın."

Gülmedi. "Seni temin ederim Adelaide, eğer bana yaklaşacak olursan hiç tereddüt etmem."

Hayır, bu tehlikeliydi.

Yap şunu. İlerleyin.

Yapamazdı. Bu adamla arzularının peşinden gitmenin hiçbir yararı olmayacaktı. Bunun yerine boğazını temizledi ve silindiri salladı. "Ne oldu?"

Adam başını salladı ve kadın daha o konuşmadan kuralları uygulamak üzere olduğunu anladı. "Yarışımızı beğendin mi?"

Tehlikeli. İhtiyatlı davrandı. "Bu konu hakkında fazla düşünmedim."

Bu bir yalandı. Yarışa bayılmıştı. Onu bulduğunu fark ettiğinde kalbinin nasıl çarptığını hâlâ hissedebiliyordu. Onu yakalamıştı.

Bakışları daraldı, çok az, sadece ne oynadığını bildiğini anlamasına yetecek kadar hızlı. "Hoşuna gitti."

Küçük aleti inceliyormuş gibi yaptı. "Arabadan atlama ve taverna kavgacılığınız için övgü mü bekliyorsunuz?"

"Liman kavgalarında da iyidim, değil mi?" Öyleydi.

Çok iyiydi.

Bakışları onunkilere kaydı. "Ne tür bir dük kavgada iyidir?" "Seni bulduğumda hoşuna gittiğini söyle. Yarıştığımız zaman."

Gerçeğe karşılık gerçek. Ne aptal kurallar.

Adelaide cevap vermeyince, iki elini banyonun kenarına koyarak, "Yeterince adil," dedi ve Adelaide onu durdurmak için bir şey yapamadan ayağa kalktı. Utanmadan.

Yüce Tanrım.

Hazırlıklı olsaydı, bakmayabilirdi. Arkasını dönebilir, vücudundan aşağı, kaslarının çıkıntıları ve açılırları üzerinden akan su nehirlerini fark etmekten kaçınabilirdi - hiçbir aristokratın sahip olmaması gereken kaslar. Gövdesindeki morlukları -sadece arabasından atlarken değil, rıhtımdaki dövüşün kalıntıları- kataloglamayı kaçırmış olabilirdi. Onun için dövüşmüştü. Kızın, "Kraliçe "nin eline düşmesini engellemek için.

Bully Boys, tıpkı onu önce Danny'den, sonra da alt kattaki Billy'den uzak tutmaya niyetlendiği gibi.

Çürükler Adelaide için yeni değildi. Onlara bakarak bir ömür geçirmişti. Onlarla ilgilenerek. Güney Yakası'nda dünyanın düzeni böyleydi.

Peki neden onun çürüklerine dokunmak için kaşınıyordu? Onları iyileştirmek için? Neden ona aitmiş gibi hissediyordu?

Neden hoşuna gitti?

Ve adamın bir havluya uzanıp onu kalçalarına sararak geri kalanını, kataloglayamadığı gölgeli özel yerlerini gizlemesinden neden bu kadar *hoşlanmamıştı*?

Banyodan çıktı, suyun sesi onu böldü.

İri, kaslı ellerinin ketenin bir köşesini kalçasının kordonuna sıkıca sıkıştırdığı yerden düşüncelerini ve dikkatini topladı. Tanrım, adam yakışıklıydı.

"Teşekkür ederim."

Bakışları onunkilere kaydı ve sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi gizemli bir gülümsemeyle durumu açıkladı. "Banyo için. Yağ için, haklıydın. Yardımı oldu."

Onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Önemli bir şey değildi. Eşler kocaları için ne yapar, değil mi?"

Bu da ne böyle? Bu da nereden çıktı?

"Bilemem. Muhtemelen tüm eşler değil."

Sonra ona baktı. "Sadece sahte olanları."

Adam güldü ve bu, itiraf etmek istemediği kadar hoşuna gitti. "Tüm evlilik kurumunu utandırıyor."

"Olduğu gibi," diye mırıldandı, adam ona keskin ve meraklı bir ifadeyle bakınca söylediğine hemen pişman oldu.

"Evlilik kurumunu önemsemiyor musun?" Omuz

silkti. "Ben Çöpçatan'ım."

"Neden?" Kızın kaşları çatılınca ekledi: "Neden yapıyorsun?"

Uzun bir süre düşündü ve sonra, "Başlangıçta bunu yaptım çünkü biri benim için yaptı," dedi.

"Evlenecektiniz."

"*Evlendirilecektim*," diye düzeltti. "Babamın tek kızı, iş dünyasındaki rakibine bir barış teklifi."

Kaşları birbirine çarptı ve konuştuğunda alçak sesle, tehditkâr bir hırıltıyla konuştu. "Ne oldu?"

Bir süre hafızasını kaybetti. "Her şey çok sıradandı - sayısız başkaları için olduğundan farklı değildi. Ben bir kız olarak doğdum ve bu yüzden değer evlilikteydi. Para, güç ya da huzur için takas edilmek. Beni neyin beklediğini biliyordum ve buna hazırlandım. Gelinliğimi giydim ve yağmur altında St. Stephen's'a tek başıma yürüdüm."

"Yalnız." Bir küfür fısıldadı. "St. Stephen's," dedi. "Nerede orası?" Ona söylemek istemedi. Bunun henüz bitmesini istemiyordu.

Başını salladı, anlamış gibi görünüyordu. Yargılamadı. "Devam et."

"Damat yanımda duruyordu ve her şey son derece sıradandı. Tamamen normaldi. Papaz başladı ve ..."

"Ve?" diye dürttü.

Başını iki yana salladı. "Tören sona ermeden önce bana yeni bir yol önerildi."

"Trevescan Düşesi."

Çok şey fark etti. Herkesin fark ettiğinden çok daha fazlasını. Adelaide başını salladı. "Kaçmama yardım etti."

"Peki ya düğün?"

Soruyu yanlış anlamamıştı. Evli olup olmadığını öğrenmek istiyordu. "Gerek yoktu."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Adamın sesindeki rahatlama hoşuna gitmişti. Sanki cevabı farklı olsaydı kendisi de bir Parlamento Yasası isteyecekti.

Başını salladı. "Ondan sonra yapmak istediğim işin bu olduğunu anladım. Kötü eşleşmeleri bitirmek. Kadınlara yeni yollar sunmak. Onlara kötü bir adamla evlenmenin, evlenmeden geçirilecek bir ömürden daha iyi olmadığını hatırlatmak. Eşleşmelerine geniş gözlerle ve umarım dolu kalplerle girmelerini sağlamak."

"Kalpler dolu," diye tekrarladı.

Başını salladı. "Her eşleşmenin bir aşk eşleşmesi olduğunu iddia etmiyorum, ama evlendiğinizde size umutla gelen bir gelin istemez misiniz?"

Adelaide hayatı boyunca yarı çıplak bir adamla böyle bir konuşma yapacağını hayal bile edemezdi. Bırakın yarı çıplak bir *dükü*. Bu kısmı hatırlasa iyi olurdu. Dükler ve erkekler çok farklıydı.

Adam tereddüt etti ve kadın bu duraklamayı merak etti. Bunun ne anlama geldiğini. Sormak yerine, "En azından bunu beklemeliyiz," dedi.

"Dolu bir kalp," dedi dilindeki sözcüklerin tadına bakarak. "Bu bana aşka inanıyormuşsun gibi geliyor."

Gözlüğünü burnunun üzerine itti. "Sen bilirsin."

"Mmm," diye yanıtladı. "Demek buna inanıyorsun."

"Buna inanıyorum," dedi ve bu doğrudu. Bir yıl önce farklı şeyler söyleyebilirdi. Ama Sesily'nin çılgınca aşık olduğunu görmüştü; arkadaşının şimdi kocası olan adamı korumak için ne kadar ileri gidebileceğini görmüştü. Fedakârlığı, üzüntüyü ve muazzam sevinci görmüştü. Ama o Sesily'di.

-Hayatında bir kez bile hayır cevabını kabul etmemişti.

Adelaide Sesily değildi. "Ben de bunun herkes için olmadığına inanıyorum."

Adam uzun bir süre onu izledi ve kadın onun ne düşündüğünü merak etti - "Katılıyorum" da karar kılmadan önce verdiği tüm cevaplar.

Öyle mi yaptı?

"Senin için de mi değil?" Bunu neden sormuştu? Umurunda değildi.

"Değil," dedi, sanki bu soruyu uzun uzun düşünmüş gibi. "Evlenmek gibi bir niyetim yok."

Sözcüklerin, kardeşinin varisi olduğuna dair yaptığı açıklamayı çağrıştırdığı anının üzerinde durdu. "Evlenmeye niyetin yok," dedi. "Ama bu sevmeye niyetli olmamakla aynı şey değil."

Başını iki yana salladı. "İkisi de benim kartlarımda yok."

"Ne saçmalık," dedi, ses tonundaki yargılamayı tutamadı. Adamın gözlerinde şaşkınlık parladı. "Öyle mi?"

"Öyle. Sen iyi bir adamsın, zengin, güçlü ve aristokratsın ve dürüst olmak gerekirse tek bir amacın var."

"Öyle görünüyor," dedi kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Devam et."

"Aslında kanunen evlenmeniz gerekiyor. Tercihen sizin zengin, güçlü, aristokrat dünyanızı anlayabilecek biriyle.

size zengin, güçlü, aristokrat mirasçılar sağlayacaktır."

Çocukluğunu South Bank'te yolunu kaybetmiş zengin züppelerin ceplerini karıştırarak geçirmiş bir kızdan dünyanın tamamen diğer ucundaki biri. Kendisini asla yol kenarındaki bir meyhanenin üst katındaki karanlık bir odada yarı çıplak bir adamla sohbet ederken bulmayacak biri. *Duke*.

O kısmı atlamış.

"Jack ve Helene bana zengin, güçlü, aristokrat mirasçılar bırakacak," dedi küvetin kenarına yaslanarak. "Ve şimdi onun evlendiğini görmek için neden bu kadar kararlı olduğumu biliyorsun."

"Varisleriniz için mi?" Kendini suyun altındaymış gibi hissetti. Evlenip kendi mirasçıları olabilirdi ama yine de işi kardeşine bırakmıştı.

Elindeki kutuya baktı. *Bu adam ne gibi sırlar saklıyordu?*

"Kendi varisleri için. Kendi aşk eşleşmesi için. Plan her zaman buydu."

"Planın ne olacak? Aşk maçın ne olacak? Mükemmel karınla?"

"Bana uygun bir aşk yok" derken gözlerinde kesinlikle hüznü yoktu.

Tereddüt etti ve sonra ekledi, "Ve eğer o

Yaralarım için biberiye yağı ile gelirse, o kadar da mükemmel olmayacağını düşünüyorum." Bu bir şaka olmalıydı. Gerçekten de öyle olmasını istiyormuş gibi başladı. Görünüşte sözler son derece samimiydi, sıradan, centilmence bir minnettarlıkla doluydu.

Ama sesleri yumuşak ve alçaktı ve "Teşekkür ederim Adelaide," diye eklediğinde hiç de centilmence değildi.

Yapmamaları gerektiği halde onu kendisine doğru çektiler. "Bir şey değil."

Konuşmaya devam etti, sesi alçak ve vaat doluydu. "Bu gece evlilik oynuyoruz ve ben oyumu verilen isimlerle gelen türden yana kullanıyorum. Tek getirisi beni katlayacak biri olacaksa oynamaya hiç değmez gibi görünüyor. pantolonlar."

"Pantolon giymiyorsun."

Gözleri karardı ve aralarındaki mesafeyi kapatarak doğruldu. "Çok anlayışlısın."

"Bu iyi bilenmiş bir beceri," dedi dikkati dağılmış bir şekilde, adam ilerlerken. Hâlâ yarı çıplaktı. Çoğunlukla çıplak, eğer bu tür konularda titiz bir insan olsaydı.

"Evli olsaydık sana Adelaide derdim ve bu bir skandal olmazdı."

Eğer evli olsalardı, bu kadar sıcak olmazdı. Bu kadar cezbedici. Ona doğru ilerlemezdi. Daha yakına, daha yakına, gidecek hiçbir yeri kalmayana kadar. Üzerindeki biberiye yağının kokusunu alana kadar.

Banyosunun sıcaklığını hissedecek kadar yakın. Ona dokunmak için.

"Ben sana Adelaide derdim, sen de bana ..." Sözleri o kadar alçaktı ki, göğsünde bir gümbürtü gibiydi. Onları teninde bir dokunuş gibi hissetti. Bir söz gibi.

Bitirme. Söyleme.

"Henry." Verdiği ismin tadına varacak kadar yakın -yasak -Dilinde.

Gözlerinin nasıl karardığını, merkezlerinin nasıl genişlediğini görebilecek kadar yakındı.

Eli yanağına geldiğinde, yüzünü kendi yüzüne doğru eğip onu öptüğünde hoşuna gidecek kadar yakındı.

Bu da onun daha çok hoşuna gitti.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Onu öpmenin kötü bir fikir olması için en az yarım düzine neden vardı.

Birincisi, bu rahat bir tatil değildi. Jack ve Helene'i bulma arayışındaydılar ve at değiştirmeye hazırlanmaları gerekiyordu, hanlardaki ortak odalarda oyalanmaları değil.

İkincisi, Adelaide muazzam bir hırsızdı -sosyete aptallarının sıradan koleksiyonu bunu fark etmemiş gibi görünüyordu ama o fark etmişti ve şu anda sahip olduğu en önemli şeyi elinde tuttuğu için öpüşmek söz konusu olmamalıydı.

Üçüncüsü, ona yalan söylüyor gibi görünmese de, arayışlarıyla ilgili muazzam miktarda bilgiyi kesinlikle saklıyordu. Sırf bu yüzden bile onu öpmemeliydi.

Ve en önemli neden? Adelaide Frampton onu öpecek, sevecek ve onunla evlenecek bir adamı hak ediyordu. Ve Henry o adam değildi.

Ama o anda, mumlar ve şömine ışığı odanın etrafında uzun, dans eden gölgeler oluştururken ve omzundaki ... yanağındaki ... yanağındaki ağrılar biberiye büyüsunün kokusuyla ve iksirini yavaşça demlemek için suyun etrafında dönen uzun, sevimli parmaklarının anısıyla azalırken, bu nedenlerin hiçbirini düşünmedi.

Onun yerine, Adelaide Frampton'ın çok fazla kıyafet giydiğini düşündü.

Ve sonra nefesi kesildi, onu öpücüğüne açan yumuşak, küçük bir iç çekişti ve adam hiç düşünmüyordu. Onu daha yakına çekiyordu ve elinde tuttuğu kutu yumuşak bir *gümbürtüyle* halıya düştü, ağzının vahşi cazibesi olmasaydı umursayabilirdi, geniş ve yumuşak ve çok *Güzel*.

Düşünmeye geri döndüğünde, onu öpmenin kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini kendine hatırlatacaktı.

Ama şimdi, o güzel dudaklar ayrıldı ve Henry öpücüğü derinleştirdi, ağzını onunkiyle hizaladı ve dilini dolgun alt dudağı boyunca kaydırды, ona doğru eğilirken, ellerini geniş omuzlarında kaydırırken, kollarını boynuna sararken ve kendini yakınlaştıtırırken onun tatlı ve günahkâr tadının tadını çıkardı.

Evet, evet. Bir onay iniltisiyle öpücüğü derinleştirdi, dilini onunkinin üzerinde bir, iki kez gezdirdi, sonra kadın okşamayı kesip yüzünü tavana doğru eğdi ve boğazının uzun soluk sütununu ona sundu.

Aldı. Almaması gerektiğini bilerek. Bir beyefendinin yapmayacağını bilerek. Bir centilmen olmadığını bilerek.

Adam boynundan kulağına doğru öpücükler kondurduğunda nefesini içine çekti ve Adelaide'in adını tekrar fısıldadı: "Adelaide," dilindeki tadı çok hoşuna gitmişti. Bunu söylemenin ona kendini bir hırsız gibi hissettirmesi, bu aşinalığı hak etmemesi. Parmaklarının Adelaide'in saçlarına kayması ve sıkışması da hoşuna gitmişti; Adelaide'i kavrayışının acısı onu ileriye doğru itiyordu.

Onun dokunuşunun ısırığına kendi ısırığıyla karşılık verdi, kulağının yumuşak lobunu dişlerinin arasına aldı, kız zevkten titreyene kadar oradaki deriyi endişelendirdi.

Gülümsemesine engel olamadı. "Hoşuna gitti."

"Mmm," dedi ve alçak ve zengin ses, neredeyse onun felaketiydi. Sert ve ateşliydi ve onu kollarına alıp hemen yatağı götürmesini engelleyen tek şey, sırayla onu çözme arzusuuydu.

"Başka nelerden hoşlanırsın, Adelaide Frampton?"

Soru karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı, gözbebekleri zevkten büyümüştü ... ve başka bir şey daha. Sanki cevaptan emin değilmiş gibi. Sanki o ondan korkuyordu.

Geri çekildi, başparmağı yanağını okşadı, cevap vermesini beklerken göğsünde beklenmedik bir şey sıkıştı. Sonsuza kadar bekleyebilirdi.

"Bilmiyorum" diye fısıldadı.

Eğildi ve dudaklarının köşesine yumuşak bir öpücük kondurdu, orada kaldı, yumuşak tenine hayran kaldı. "Bu doğruuydu. Kutuyu açmak için bir sonraki adımı söyleyeyim mi?"

Küçük bir kahkaha attı, parmak uçları adamın kollarının çıplak teninde durdu. "Lütfen, eğer sana bu konuyu önemsemediğimi söylersen, benim hakkımda kötü düşünme.

kutu hemen şimdi."

Verdiği cevaba bu kadar minnettar olmasaydı gülerdi. Yine de onu korkutup kaçırmaktan korkarak adımlarını hafifçe attı. "Farklı bir oyun o zaman."

Kız geri çekildi, iri kahverengi gözleri merak ve sinir doluydu ve adamın göğsünde beklenmedik ve önemli bir şey sıkıştı. Onu hemen serbest bıraktı, ellerinin kollarına gelip onu sıkıca kavrayışının tadını çıkardı. Belki de denge için. Onu yakınında tutmayı umuyordu.

Kız küçük, sorgulayıcı bir ses çıkarırken bile ondan uzaklaştı ve bir kez daha onunla yüzleşmeden önce pantolonunu bulmak için hızlıca havlusunu değiştirdi. Kadın onu izlerken o da pantolonunun düğmelerini ilikledi, kadının bakışları açgözlülükle adamın hâlâ çıplak olan tenine yöneldi.

"Sen-" diye başladı, sonra bir sonraki kelimeyi düşünerek durdu. "Geçmek mi?"

Tanrım, hayır. "Sen istemedikçe olmaz," dedi, adımlarını ona doğru geri atarak.

Yavaşça.

Hemen başını salladı. "Bilmiyorum."

Güzel. "Sadece bu kadar acil olmasaydı oyundan daha fazla keyif alabileceğini düşünmüştüm."

Dikkati tekrar adamın vücudundaydı ve pantolonunun belindeki ellerindeydi. Yutkundu. "Pantolon daha mı az aciliyet yaratıyor?"

Küçük, mizahsız bir kahkaha attı, sert boyu söz konusu giysiyi protesto ediyordu. "Yardımcı oluyorlar."

Yine o küçük ses, bilgiyi değerlendirdiğini ve nasıl devam edeceğine henüz karar vermediğini gösteren ses.

Devam et Adelaide, diye buyurdu.

Bakışları adamın gövdesinde gezindi. "Kötü bir çürüğün var. Birden fazla."

Dikkatini ondan ayırmadı. "İyiler."

"Değiller," dedi. "Bir şey kırmış olabilirsin."

"Yapmadım." Olsaydı bile bunu itiraf etmezdi. Daha başlamadan onu durdurma riskini göze alamazdı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu ve bu soru biraz içinde vahşilik vardı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Kararsızdı. Belirsiz. Kontrolünden çıkmıştı. Bundan hoşlanmıyordu, Henry de bunu anlıyordu.

"Adelaide," diye güvence verdi ona.

"İyileşeceğim." Kız onun bakışlarıyla karşılaştı. "Emin misin?"

"Bugün ellerinde ölü bir düğ yok, aşkım."

Bunun üzerine küçük bir kahkaha attı ve adam bu sese ısındıktan sonra bir sonraki sözleriyle ateşlendi. "O zaman bana oyunundan bahsetmen gerektiğini düşünüyorum."

Evet. "Neyi sevdiğinizi keşfediyoruz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neyi sevdiğimi mi?"

Kelimelerdeki gıcırta olması gerekenden daha çekiciydi. "Bu o kadar yabancı bir kavram mı?"

"Hayır," diye cevap verdi, kelimeyi o kadar uzatmıştı ki adam tam olarak inanmadı. "Ama ... hiç kimse ... yani Ben hiç gerçekten ...
... Ben ..."

"Bayan Frampton," diye alay etti. "Sizi suskunlaştırmanın mümkün olmasına ne kadar şaşırdığımı hayal edin."

Kaşları birbirine çarptı. "Nutkum tutulmadı."

Henry ona doğru uzandı, bir elini boynunun arkasına doladı, başparmağı çenesinin hizasına yerleşti ve aralarındaki mesafeyi kapatırken yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "O zaman bu işi daha iyi yapmalıyım."

Kadın itiraz etmek için ağzını açtığı anda, adam yavaş ve günahkâr bir öpücükle sözcükleri ondan çaldı ve öpücük bittiğinde ikisi de derin derin nefes aldı. "Hiç kimsenin sana neyi sevdiğini sormamış olması affedilemez bir hata. Bunun düzeltildiğini görmek niyetindeyim."

"Beni öpmekten hoşlanmadığını sanıyordum."

Dondu kaldı. Kesinlikle yanlış duymuştu. "Ne?" Bakışları adamın omzunu geçerek uzaklaştı. Onun görüş alanına doğru eğildi. "Hayır. Yapma bunu. Ne yaptın sen? ne diyorsun?"

"Sen . . ." Kadın tereddüt etti ve adam kendini sabırlı olmaya zorladı. "Öpülmeye değmeyeceğimi söylemiştin."

Ne . . . "Bunu ne zaman söyledim?"

"Dün gece."

"Kesinlikle *yapmadım*." Bu fikir onu çok rahatsız etmişti.

"Bunun için özür diledin." O güzel kahverengi gözleri ikisinin arasında aşağıya doğru dönerken onu izledi. Göğsüne. Tanrım, kadının bir erkeği mahvedecek kirpikleri vardı.

Henry'nin kirpiklere pek önem verdiği söylenemezdi.

Ancak konumuza geri dönelim. "Özür diledim çünkü centilmence bir davranış değildi," dedi. "Zamanı değildi. Kovalanıyordun ve ben senden faydalandım."

Ona baktı. "Benden faydalanmadın."

"Sizi temin ederim, yaptım."

"Hayır," dedi. "Seni öptüm."

"Ben de seni öptüm."

"Çünkü sen istedin." Başını

salladı. "Hem de çok."

Bunun üzerine küçük, gizli bir gülümseme verdi, bu onun çok hoşuna gitti. Yumuşak bir sesle, "Güzel. Oldukça sade olduğumu biliyorum ama ..."

Cevap olarak söylemek istediği bir düzine şey vardı. Ama en önemlisiyle başladı. "Adelaide... kim sana sade olduğunu söyledi?"

Soru karşısında irkildi ve başını salladı. "Herkes. Hiç kimse. Hiç kimse. Hiç kimse bunu yapmak zorunda kalmadı. Neyin güzel olup olmadığını biliyorum ve ... Başka özelliklerim de var." Ona aynı anda hem yanıldığını söyleyecek hem de kendisini sonsuza dek o odada bırakmasına izin vermeyecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordu ve onun duraklamasını özelliklerini saymaya teşvik olarak algılamış olmalıydı. "Güçlüyüm, hızlıyım ve zekiyim ..."

"Sen bunların hepsisin," diye izin verdi. "Ama aynı zamanda ..." Uygun tanımı bulmak için durakladı. ". . . Tanrım, sende sade olan hiçbir şey yok. Sen ... *muhteşemsin*."

Bu söz üzerine kızardı, başını eğdi ve ona inanmadığını biliyordu, bu da onu derinden hayal kırıklığına uğrattı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve kararlı bir şekilde, "Sana söyledim, yalan söylemem," dedi.

Uzun bir süre onun bakışlarını inceledi. "Ve sen benim öpülmeye değer olduğumu düşünüyorsun."

Biraz inanmaz bir kahkaha attı. "Seni temin ederim, Adelaide. Seni öpmekten daha değerli çok az şey vardır." Yanağının yumuşak tenini okşadı. Nasıl bu kadar yumuşak olabiliyordu? "Şu anda Seni öpmekten daha değerli bir şey olduğundan emin değilim." Onun kendisine bakmasını bekledi ve "Bunu kanıtlayayım mı?" dedi.

"Lütfen," diye fısıldadı ve adam bu yumuşak kelimeyle inanılmaz derecede sertleşti

-O gece bu şarkıyı tekrar tekrar dinlemeye karar vermesine neden olan şeytani bir cazibe.

Yavaş ve derin bir öpücükle başladı, ta ki kadın iç çekip ona doğru eğilene kadar, güzel uzun parmakları çıplak göğsünü izledi, onu kaldırıp sandalyeye taşırken ve kucağına oturturken arkalarında ateş bıraktı. Adam bir an için tatlı, dolgun alt dudağında oyalanırken, hareket karşısında nefesi kesildi. Küçük bir ısıruk. Lezzetliydi. Onu serbest bırakıp memnun gözleriyle buluştuğunda, "Buna ne dersin? Hoşuna gitti mi?"

Bir küçük gülümseme daha, "Evet" demeden önce dudaklarından hızla öptü. Uzun parmakları teninin üzerinde kayarak zar zor ilerliyordu. "Ama üşümüyor musun?"

"Tanrım. Hayır." Adam yanıyordu. Onun tarafından kavrulmuştu. O yerde yaladı

Boynuyla omzunun birleştiği yerde, korsesinin içinde sakladığı altın zincir yumuşak tenine sıcak bir şekilde uzanıyor, güçlü ve hızlı nabzını koruyordu. Kadının verdiği tepkiden duyduğu memnuniyet içini titretti. "Ve sen de öyle."

"Hayır, ben ... yanıyorum."

"Mmm. Bu hoşuma gitti." Adam zevkle homurdandı ve kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Ama bu oyun *senin* neyi sevdiğinle ilgili." Dudaklarını kızın çenesinin alt tarafına bastırdı, kızın kollarında titremesini ve parmaklarını saçlarına geçirmesini sevdi.

"Bu," diye fısıldadı. "Bunu sevdim."

İtirafını sırtına uzun, gür bir vuruşla ödüllendirdi, bir elini göğsünün kenarına kaydırmadan önce onu kendine daha sıkı çekti.

İkisi de dondu kaldı, Henry tüm gücünü kullanarak onun onayını bekledi.

Parmakları adamın saçlarında sıkılaştı ve o gizli gülümsemesiyle bir kez daha ona baktı - artık o kadar da gizli değildi. O kadar da ağırbaşlı değil. Birdenbire ne istediğini tam olarak bilen bir kadın. "Sanırım-"

Başparmağının göğsünün dış kabarıklığı boyunca yavaşça kaymasına izin verdi. Nefes nefese kaldı, eli onunkini buldu. Sıkıca tuttu. Sıkıca bastırdı. "Ne düşünüyorsun?" Kendini durduramayarak homurdandı.

Tanrım, o

bu kadını istiyordu.

"Sanırım ..." Sözleri kesildi ve aklını kaybedebileceğini düşündü.

Ve sonra hareket etti, tutuşu sıkılaştı. Elini hareket ettirdi. Kullanıyordu. Onu kullanarak.

Onu istediği yere koyuyordu. Olmak istediği yere.

"Burası mı?" Parmak uçları kızın göğsünün üzerinde gezinirken, korsajının altındaki sıkı, çakıllı meme ucunu bulurken, alçak sesle ve kırık dökük çıkan kelimeyi zar zor tanıdı. Kız kucağında kıpırdayana ve ikisi de nefes nefese kalana kadar endişelendi. "Bu hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Evet, hoşuma gitti."

Onu bir öpücükle ödüllendirdi. "Başka ne istersin?"

"İstiyorum ..." Kelimelerden sonraki sessizlikte asılı kaldı. Ne isterse istesin, ona verecekti.

Ve sonra ayağa kalktı, lanet olsun.

Ona doğru uzandı. "Neredesin-"

Ama o daha sorusunu tamamlayamadan, kadın eteklerinin bağıyla uğraşıyor, sihirli, muhteşem bir şekilde bir şeyleri çözüyor ve başka bir şeyin düğmelerini açıyordu ve hepsi gitmiş, üzerinde sadece elbisenin bedeni ve yemyeşil ipekten bir pantolon kalmıştı. Kadın sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi tekrar adamın kucağına tırmandı ve adam, "Kendimi terzinize son derece minnettar buluyorum," dedi.

Güldü, kalçalarının üzerine otururken dizlerini kalçalarının yanındaki sandalyeye sıkıştırdı.

Kalçalarını kavradı ve onu kendine çekti, bir öpücük daha çaldı, eğildi ve diliyle korsajının çizgisini izledi, elleri bir kez daha ellerini bulana kadar ellerini gövdesinin uzun çizgisi üzerinde kaydırды, göğüslerini yakalamak, lezzetli ağırlıklarını test etmek için hareket ettirdi.

Güzel gözleri kayarak açıldı. "Daha fazla." "Daha fazla, ne?" diye alay etti.

"Biraz daha, lütfen."

Beklediği bu değildi, ama Tanrım, istediği buydu. Bu Ona her şeyi, o nefes nefese muhtaç sesiyle istediği her şeyi vermek için yanıp tutuşuyordu. Korsesinin ön dantelini buldu. Onu zar zor örtünceye kadar bağları çözdü. Giysinin kenarını kavradı, parmaklarının arkası göğüslerinin sıcak tenine değiyordu. İkisine de işkence ediyordu.

"Henry," diye soluk soluğa bağırdı ve ona verilen isim neredeyse onu uçurumun kenarına göndermeye yetecekti.

Neredeyse.

"Tekrar sor."

Ona baktı. "Lütfen."

"Mmm," diye homurdandı ve ona istediğini verdi. İkisinin de acısını çektiği şeyi... Korsesini aşağı çekip ağzıyla meme ucunu buldu, yumuşak yalamalar ve uzun emişlerle gergin ucunu yatıştırdı, ondan saklayamadığı fısıltıların tadını çıkardı.

"Tanrım, evet, *lütfen*."

Ve o kelimeyi - o lezzetli, çökmekte olan kelimeyi - her söylediğinde, onu her istediğinde, tekrar emdi, tekrar yaladı, ona ne verdi

Zevkten nefes nefese kalana kadar, kucağında sallanırken tırnaklarını adamın omuzlarına geçirmeyi diledi, kadının sıcaklığı adamın zorlanan sikine karşı hem bir hediye hem de bir cezaydı.

Onu serbest bırakarak, yarı bağlı korsesini başının üzerinden yukarı çekti, ona dokunmak, tenine daha fazla erişmek istiyordu. Kadın kollarını kaldırıp ona izin verdi ve adam kollarını orada, bir eliyle başının üzerinde tuttu.

diğeri tenini okşuyor, sıcaklığını test ediyor, pürüzsüz mükemmelliğine hayret ediyordu.

"Kendine bir bak," dedi usulca, onu ateş ışığına doğru çevirerek, kabarıklıklarının ve kıvrımlarının tadını çıkararak. Bir parmağını sonunda ortaya çıkardığı ağır kolyeye götürdü, göğüslerinin arasında pirinç bir silindir vardı. Başını kaldırıp ona baktı. "Sırlarla dolu."

"Onları seninkilerle takas edeceğim."

Neredeyse kabul ediyordu. Ama o akşam için başka planları vardı. "Çok güzelsin."

Başını iki yana salladı. "Bana olabileceğimi düşünüyorsun."

Elbette yanılıyordu ve adam bunu kanıtlamaya koyuldu, vücudunu öptü, yaladı ve emdi, belindeki çukurluğu, yan tarafındaki yumuşak teni, karnının güzel kabarıklığını okşadı.

Ve kadın ona izin verdi, onun pençesinde uzun süre gerindi, göğsünün alt tarafını yaladığında zevkle iç çekti, onunla alay ettiğinde kıvrandı. O kadar duyarlıydı ki, uzun dakikalar boyunca odanın dışındaki her şeyi unuttu. Onun kendisini keşfetmesine izin verdi.

Yara izini görmeden önce hissetti, sol tarafında kaburgalarının altında iki inç uzunluğunda kabarık bir çizgi.

Üzerinde durmak istememişti. Gerçekten de, ne bulduğunu fark eder etmez, kendine onu bırakmasını söyledi. Görmezden gelmesini. Eski ve iyileşmiş bir şeydi ve onu ilgilendirmiyordu.

Belki de dokunuşu bir anıyı geri getirmiş gibi irkilmeseydi, bunu yapabilirdi. Biri onu incitmişti. Yara iyileşmiş olsa da, acısı henüz geçmemişti.

Henry onu bağlarından kurtardı, bir kolunu işaretin üzerine sararken korseyi odanın diğer ucuna fırlattı. *Sana kim zarar verdi? Nasıl? Ne zaman?* Sorularını ve ona bir isim vermesi ısrarını geri püskürttü. Bundan hoşlanmayacağını bilmek için sormasına gerek yoktu.

Ve onun bundan hoşlanmasını istiyordu.

Ondan hoşlanmasını istiyordu.

Bu düşüncenin şokuyla tekrar ona baktı, her şeyi gören, her yolu takip eden, her riski hesaplayan o gözleri yakaladı. Adelaide Frampton'ın günlerini risklerle yüzleşerek geçirdiğini bilecek kadar onu tanıyordu. Ve o risk olmak istemiyordu. Tamamen ödöl olmak istiyordu.

Onun gözleriyle karşılaştı. "Adelaide?"

"Evet." Henüz sormadığı bir sorunun cevabıydı. "Saçını indir."

Hiç tereddüt etmeden, sıkı bağlarından iğneleri çekmek için uzandı. Bir düzine, belki de daha fazla vardı ve bu hızlı bir işlem değildi. Ama Henry bunun her yavaş ve uzun saniyesinden zevk alıyor, saçlarının omuzlarından aşağıya doğru yuvarlanışını, kıvrımlarını okşayışını, göğüslerinin etrafını sarışını ve sonra ...

O kadar çoktu ki, bir ateş bulutu gibi vahşi ve özgürdü. Lanet okudu, alçak ve hınzırca, ona uzanıyor, parmaklarını onun içinde kaydırıyor, yumuşak, ipeksi dokusundan zevk alıyordu.

"Bu," diye homurdandı. "Tanrım, Adelaide, bu saç bugün beni neredeyse öldürüyordu... ve sanırım yine öldürebilir."

Uzun, kırmızı bir kilit aldı ve meme ucunun etrafında daireler çizmek için kullandı, ona karşı kıvrılırken, kendini ona teslim ederken horozu çelik kadar sertti. Ağzını daha fazla ondan uzak tutamadığında, dilinin düz kısmıyla yatıştırmadan önce dişlerini gergin pembe tepe üzerinde kazımak için öne doğru eğildi. Kadın haykırdı ve adam onu serbest bırakarak tekrar geri çekildi.

"Bunu sevdim," dedi. "Hepsini."

"Biliyorum."

Küçük bir kahkaha attı ve ona uzandı - dokunuşu bir hediye idi - onu öpmek için eğildi, görkemli saçları bir perde gibi etraflarına düştü. "Son derece kibirlisin."

Onu öyle yaptı. Bütün dünyaya haykırmak istemesini sağladı. "Sanki böyle olmak için bir nedenim yokmuş gibi konuşuyorsun."

Güzel, kırmızı bir kaş meydan okurcasına yukarı kalktı. "Siz de kendinizden son derece eminsiniz."

Cevap olarak hareket etti, onu kaldırdı, döndürdü, pozisyonlarını tersine çevirdi ve önünde dizlerinin üzerine çökerken onu sandalyeye oturttu. Adam eğilip onu öptüğünde kızıdan küçük bir zevk sesi geldi. Onunla buluştuğunda parmakları saçlarına dolandı. Onunla eşleşti.

Adam kadının kalçalarını çekiştirerek onu sandalyeden aşağı, sandalyenin kenarına doğru çekerken, kadın da adamın göğsünü ve gövdesini okşayarak pantolonunun kenarına geldi ve kumaşı kavrama sırası ona geldi. Daha yakına çekmek için.

Kız kalçalarını açtı ve Henry onun beline kadar çıplak, zevk ve arzuyla kendisine baktığını görünce kendini kaybedebileceğini düşündü ve o cesur, güzel değerlendirmeyeyle ona en iyi yanlarını göstermek istedi.

"Size ne istediğimi söyleyeyim mi?" diye sordu.

"Lütfen."

Yine o kelime. Bu onun felaketi olacaktı. "Seni çıplak istiyorum."

Kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ben-sen mi?"

"Hem de çok," dedi, elleri kadının pantolonunun bağcıklarına gitti. "Ve bu özel durumda, pantolonlar yardımcı olmuyor."

Küçük bir kıkırdama sesi çıkardı, ama bu ses onu ürkütmüş gibiydi ve bir eli sanki onu tutmak istiyormuş gibi ağzına gitti.

Bu durumdan, kadının zevkini içine atmasından nefret ediyordu ve yeşil ipeği gevşeterek düğmelerle uğraşırken ona içine atamayacağı türden bir zevk göstermek için elinden geleni yapacağına yemin etti. "Bir gün, seni bunların içinde izleyerek bir iki saat geçirmek isterim. Ama bu gece-" Düğmelerle işi bitince belinden çekiştirdi, kadının kalçalarını kaldırıp onu cırılçıplak soymasına izin vermesine bayıldı.

Önünde uzanan, ateşin ışığını saçan kadına bakarak nefesini tuttu. Gölgeleler çıplak vücudunda, göğüslerinin kabarıklığında, gövdesindeki kaslarda, kaburgasındaki yara izinde, kalçalarındaki açılarda ve uzun uyluklarının arasındaki kumral buklelerde, bir ömür boyu çalışmaktan kaslanmış ve güçlenmişti.

Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Lanet tanrıların bir hediyesi.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve bir elini ağzına götürdü, onun uzun ve güzel görüntüsü dikkatini dağıtmıştı.

Ne kadar uzun süredir ona baktığını fark etmemişti, ta ki kadın bakışlarının altında kendini örtmek için hareket edene kadar. Ve ancak o zaman, onun neyle ilgili olduğunu anladığında, o da hareket etti, ellerini yakaladı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Hayır."

Kızardı ve her nasılsa yanaklarındaki kırmızı isyan onu daha da güzelleştirdi. Onu daha da şanslı yaptı.

"I-" Kelimeler aradı. "Bir şey söyle" de karar kıldı.

Aklına hemen bir düzine şey geldi. Ona güzel olduğunu söyleyebilirdi. Onu büyülediğini. Onun her santimini tanımak istediğini. Ona daha önce hiç bu kadar sertleşmediğini, daha önce hiç kimseyi onu istediği kadar çok istemediğini ve kesinlikle daha önce hiç kimseyi bu şekilde -biraz delirdiğini düşünmesine neden olan acil, istekli bir şekilde- istemediğini söyleyebilirdi.

Ama onu korkutmak istemedi. Ve onun kendisine inanmasını istiyordu. Ona güvenmesini.

Bu yüzden Henry, kızın sözleri karşısında içinden geçen çılgınca, beklenmedik şeyleri söylemek yerine, birbirine dolanmış ellerinin üstündeki yumuşak tene bir öpücük kondurdu ve kızın nefesi sert ve kesik kesik gelene, parmakları yeniden saçlarına dolanana kadar orada yavaşça bir daire çizdi.

Ve ancak o zaman, "Başka nelerden hoşlandığınızı görelim mi?" dedi.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Bunu daha önce de yapmıştı. Çok değil, ama onun gibi doğmuş bir kız bekarete değer vermemeyi çabuk öğrenmişti. Evlenmek üzere nişanlanmıştı ve genç ve öfkeliyken birkaç erkekle birlikte olmuştu. Bir ya da iki kez hoşuna bile gitmişti.

Elbette, diğer kadınların bu eylemi çok daha hoş bulduğunu biliyordu. -Sesily ve Caleb'in ortadan kaybolma ve kırıksık, dağınık ve ısıltılı bir şekilde geri dönme alışkanlıklarına tanıklık ettiği bir yıl bunu kanıtlamıştı ama Adelaide bunun *iyi* olabileceğini hiç düşünmemişti.

Ve sonra Clayborn Dükü onun önünde banyo yapmıştı. Ona Adelaide diye seslenmiş, dokunuşuyla onu yakmış ve daha önce kimsenin öpmediği bir düzine yerinden öpmüştü ve birdenbire her zaman hızlı, beceriksiz ve en iyi ihtimalle iyi olan bu hareket ... sanki ... şey ... son derece *iyi* olabilirmiş gibi görünmüştü.

Ve sonra onu çırılçıplak soydu ve sanki açmış gibi ona baktı ve kız ateşlendi, ağırlaştı ve hiç olmadığı kadar istekli hale geldi ve sadece onun dokunuşundan değil - gerçi bu muhteşemdi - ama Çünkü onu istediği çok açıktı.

Onun bir hırsız olarak yeteneklerini, etrafındaki güce erişimini ya da Londra'daki erkekler hakkında sahip olduğu muazzam miktarda bilgiyi istemiyordu.

Onu istiyordu.

Ve Adelaide bunu her şeyden çok seviyordu.

Çünkü o da onu istiyordu.

Onu sandalyeden daha da aşağı çekti, büyük ellerini kalçaları boyunca kaydırды, onu açması için ikna etti. Ona izin verdi, hissettiği duyguya hayret etti - daha önce hiç bu kadar sıcak ya da ağır olmamıştı, hiç bu kadar muhtaç hissetmemişti. Karşı koyamadı

Ona uzanarak parmaklarının göğsünde ve gövdesinde kaymasına izin verdi, daha önce hayran kaldığı kasları keşfetti. Adamın yan tarafında filizlenen bir çürüğün üzerinde oyalandı. "Yaralanmışsın."

Elini tuttu ve avuç içini sıcak tenine bastırdı. "Bu yardımcı olur."

Bu da hoşuna gitmişti. Onun üzerinde, daha aşağıda, teninin pantolonuyla birleştiği yere kadar iz sürerken kaslarının dokunuşunun altında sıkılaşması hoşuna gitti.

O anda ikisi de tereddüt etti ve Adelaide'in içinde bir sevinç patlaması oldu.

Göğsünde baş döndürücü bir keşif duygusu. Adamın sert uzunluğunu keşfederken gelen alçak zevk tıslamasından zevk alıyordu.

Pantolonunun kumaşı.

"Göster bana," diye fısıldadı, bundan sonra olacıklara hazırdı. Bunun için hevesliydi.

Başını iki yana salladı. "Önce sen." Ve onun kalçalarını açtı, aralarından geçerek onu geniş, açıkta, sıcak ve çıplak bir şekilde tuttu.

Adam ona bakarken nefesini tuttu, bakışları sert ve odaklanmıştı, sanki onun görüntüsünü ezberlemiş gibiydi. Saniyeler sonsuzluğa uzanıyor gibiydi, ta ki daha fazla dayanamayıp kendini örtmek için hareket edene kadar.

Kızın ellerini ondan önce yakaladı ve sandalyenin kollarına koyarak onu bir kez sert ve vahşi bir şekilde öptü. Kız okşamaya karşılık veremeden adam gitmiş, omzunun yumuşak derisini yalamaya, dişlerini göğsünün kabarıklığı boyunca gezdirmeye, önce bir tanesini nazikçe emmeye başlamıştı.

Önce meme ucunu, sonra diğerini... Ta ki ona karşı çıplak olması umurunda olmayana kadar... Tek umurunda olan, vaat ettiği sonsuz zevk dalgalarını yerine getirmesiydi.

Kalçalarını kaldırdı, boştu, acıyordu ve *istiyordu*.

Sanki yüksek sesle konuşmuş gibi, dudaklarını aşağı indirdi, topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, bakışlarını göbeğinde hissedinceye kadar onu geniş ve açık bir şekilde yaydı. "Sen de bundan hoşlanıyorsun, değil mi aşkım?"

Kalçaları bir kez daha kıpırdadı. Bir nefes daha. Onun adını haykırdı.

"Henry . . ."

Piç güldü, sesi alçak ve övgü doluydu. "Yakında," diye fısıldadı ve sözünü kızın kalçasının iç kısmındaki yumuşak tene çevirdi. Oraya bir dizi öpücük kondurdu.

Bunu açıkça ona işkence etmek için yapıyordu, kendisi için yapıyor

olamazdı.

Erkeklerin her şeyden zevk aldığını düşünerek kendini kandırmıyordu.
gerçek olay. Ve bundan daha çok zevk almasına rağmen

Her ne olursa olsun, kendini asıl etkinliğe kendi başına gitmeye fazlasıyla istekli buldu. "Yapabilirsin-" Nasıl söyleyeceğini bilemediği için durdu. "Demek istediğim-" Bir yanlı başlangıç daha. "Bu-"

Dili bir daire çizerek kızın kalçasına doğru ilerledi ve kızın içini cızırdatarak zevk verdi. Derin bir nefes aldı. "Bunu daha önce de yapmıştım."

Henry yavaşça ağzını kaldırdı ve ayaklarının dibinde, dizlerinin üzerinde durduğu yerden ona baktı. *Aman Tanrım*. Bu hoşuna gitmişti. Geniş ve yakışıklıydı ve ona böylesine zevk veren dudakları küçük, meraklı bir

Özellikle de adam basitçe "Benim de var" dediğinde, bu eğri yanaklarını ısıttı.

Gözlerini kapattı. Bu kadarı açıktı. Hissettikleriyle, Adelaide onun Mayfair balo salonlarındaki saksı eğrelti otlarının arkasında çok rağbet gördüğünü hayal ediyordu. Muhtemelen bu özel senaryodan daha az utanan kadınlar tarafından. "Demek istediğim-"

Tekrar kalçasına döndü. Tekrar öptü. Daha yukarıdan. Ağrıyan yere yaklaştı.

Yüce Tanrım. "Yapmak zorunda değilsin-" Daha fazla öpücük.

Daha yükseğe.

Kadın kıpırdandı ve adam ağır bir elini karnına koyarak hareket etmesini engelledi. Ama durmadı, bir öpücük daha gönderdi - bu seferki karşı uyluğa. Küçük bir yalama. Bir emme.

Küçük bir iç çekişle nefesini verdi. "Bunu basitçe yapabilirsin."

Bu kez ona baktığında, serulean bakışlarında yeni bir şey vardı. Arzuyu kesen bir şey. Vahşi bir şey. "Ne yapmak?"

Tavana baktı, yukarıdaki gölgelerin içinde kaybolabilmeyi diledi. "I-"

"Hayır," dedi, başparmağıyla tenini okşarken yaptığı tek hareket buydu. "Söyle bana. Ne yapacağım?"

Bir an için bir hanımefendinin ne söyleyeceğini düşündü. Sonra bir hanımefendinin onun sorusunun cevabına yakın bir şey söyleyebileceği hiçbir durum olmadığını fark etti. Bu yüzden hayatı boyunca duyduğu kelimelerde karar kıldı. Adamın ne istediğini biliyordu. "Beni basitçe becerebilirsin."

İçindeki hava *bir* anda dışarı çıktı.

Gözlerini kapattı. Çok kaba davranmıştı. Lanet olsun. Duracaktı.

Ama yapmadı. Bunun yerine, sanki böyle bir olasılığı hiç düşünmemiş gibi, "Hmm," dedi ve elleri kadının kalçalarına doğru kayarak onları iyice açtı. "Önerin için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi, başparmakları daha önce hiç bu kadar uzun süre dokunulmamış bir tenin üzerinde dolaşırken kelimeler huzursuzca geliyordu.

"Söyle bana, bunu yapabilir miyim? Sana böyle dokunabilir miyim?" "Evet."

"Beğendin mi?"

"Evet." Hem de çok.

Hareket etti, okşayarak teninin üzerinden geçti. "Peki seni buradan öpebilir miyim?"

Kalçasının gövdesiyle birleştiği yere bir öpücük kondurdu. Bu nasıl bu kadar iyi hissettirdi? "Evet."

"Hoşuna gitti mi?" "Evet."

"Hmm." Bu ses. Ona bir şeyler yapmamalıydı. Bir kelime bile değildi ama yine de içini acıtıyordu. "Ve sakıncası yoksa ..." Adam sözünü kesti ve uzun bir hava akımını kadının göbeğine doğru üfledi.

"I-oh-no ..." diye nefes nefese kaldı. "Bundan hoşlanıyorsun."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladı. "Evet."

"Güzel," dedi, bu sözcük ona övgü gibi gelmişti. Onu daha sıcak yapıyordu.

Daha ıslak.

Boğazından yumuşak bir gümbürtü geldi. "Mmm . . . Sen de bundan hoşlanıyorsun, değil mi Adelaide? Sana ne kadar iyi olduğunu söylediğimde? Zevkinden bahsettiğinde beni ne kadar memnun ediyorsun."

"Evet," diye fısıldadı.

"Aferin kızıma," dedi, sözcükler kadının içinden bir zevk cızırtısı gönderdi.

Ve sonra onun dürüstlüğünü, onu tamamen ateşe veren uzun, yavaş bir yalamayla ödüllendirdi. Zevkten, adamın amının tepesinde oyalanışından haykırdı ve başını kaldırdığında nefes nefese kalmıştı ve vücudu artık onun değildi, kalçaları ona doğru kalkıyordu, parmakları saçını yakalayın ve onu pozisyonuna geri getirin.

O da bunu biliyordu, bilmiş bakışlarındaki parıltı kibirli bir vaatti. "Seni basitçe *becermek* gibi bir niyetim yok, Adelaide. Sana yapmak istediğim şeyin basit bir yanı yok. Sana dokunmak istediğimde de basit bir şey yok.

Seni öpmek istediğim yollar hakkında." Tanrım, parmakları oradaydı, onun merkezindeydi, bir parmağını yumuşak buklelerin arasından kaydırıyordu.

onu korudu, kıvrımlarını ayırdı. "Ve bunu yaptığımda... bunun da basit bir yanı olmayacak."

Heyecandan titriyordu, en mahrem yerinde ipeksi bir vaat hissediyordu. Hiçbir şeyi onu istediği kadar istememişti.

Ve sonra dedi ki, "Ama bu gece seni becermeyeceğim, aşkım."

"Yapmayacak mısın?"

Öyle değil miydi?

"Hayır," dedi çekirdeğine, ıslak sıcaklığının üzerinde okşayarak, şimdi iki parmağı, çığlık atmak, ağlamak ve gülmek istemesine neden olan yavaş, dayanılmaz hareketlerle yukarı ve aşağı. Parmaklarını kızın sıcaklığının içine iterek ona bir İsteddiği şeyin tadı. Onunla dolu olmanın, güçlü ve derin olmanın nasıl bir şey olduğuna dair bir ipucu.

Bir duraksama ve sonra, "Belki biraz sevişme."

Mayfair'de, Eton'da, Oxford'da ve Lordlar Kamarası'nda bilenmiş aksan nasıl oluyordu da laneti daha da iğrenç bir hale getiriyordu? Kendine engel olamadı. Ona karşı hareket ederek onu daha derine itti. "Evet. Lütfen."

"İhtiyacın olan bu mu?"

Yumuşak okşayış karşısında gözlerini kapadı ve alçak sesle bir zevk iniltisi çıkardı. "Hmm." Bu ses, alçak, zengin ve keşif dolu. Ve sonra başparmağını ekledi, daireler çizdi, aradı, onun nefesini kesen ve iç çekmesine neden olan yerleri buldu ve tüm bu süre boyunca konuştu. "Buran çok ıslak. Çok yumuşak." Kalçasının iç kısmına bir öpücük kondurdu. Fısıldadı, "Çok tatlısın."

Adam zevkin biriktiği yerde dar bir daire çizdi ve kadın haykırdı. "İşte!"

"Sen de bundan hoşlanıyorsun." Adamın cevabı o kadar küstahçaydı ki, eğer bu adam onun felaketinin aracı olmasaydı, kadın onu seve seve tekmelerdi.

"Durma," diye nefes nefese kaldı.

Sormadı. Ama "Emin misin?" diye sordu.

"Tanrım, evet."

Adam daha hızlı hareket etti, daha sıkı daireler çizdi ve kadın kendini tekrar kaldırdı, daha sonra -çok daha sonra- ahlaksızlığından utanacağını bilerek onun dokunuşuna bindi. Arzusuyla yaptığı gösteriden. Ama şu anda umurunda değildi. Şu anda tek istediği onun kendisine dokunmasıydı.

Tek istediği oydu.

"Çok güzel," diye fısıldadı. "Çok mükemmel."

Olmadığını biliyordu. Ama o anda ona inandı. "Lütfen durma."

Doruk noktası ona doğru hızla ilerlerken gerildi, tam da parmakları kalçalarının ritmine, sert ve çaresiz nefesinin kesik kesik sesine uyarak derinlere, daha derinlere ilerlerken.

Çok çaresizdim. Bu yeterli değildi. "Henry . . ."

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Daha fazlasını istemesine. O zaten biliyordu. "Hmm." Keyif almaya başladığı o ses, yani onunla yapabileceği tüm kötü şeyleri düşündüğünü söyleyen ses.

Ve Adelaide daha bu kötü şeyleri düşünemedi, o bunları yapıyor, ağzını parmaklarının hemen üstündeki, Adelaide'in onun için acı çektiği yere yerleştiriyor, ondan bir lanet koparıyordu.

Parmaklarını adamın saçlarının arasına sokarak ona doğru bastırdı, adamın onay hırıltısı onu çılgına çevirdi, ona tam olarak istediğini verirken bile daha fazlası için yalvarmasına neden oldu, ağzı bir hediye gibiydi. Cennet gibi.

Dili onun üzerinde yaladı, karanlık, ıslak, sıcaklığını her şekilde keşfetti - uzun, sert vuruşlar onu nefes nefese bıraktığında, lanetlemesine, itmesine, ağrmasına ve yalvarmasına neden olan lezzetli bir işkenceye yavaşladı ve sonra, kalçalarını omuzlarından sarkıttı, büyük ellerini poposunun üzerine yaydı, onu yakınına kaldırdı, hızlandı, gözleri açılıncaya ve bakışlarındaki mavi ateşle tanışmak için vücuduna bakana kadar üzerinde dans etti. Kendini beğenmiş, tatmin olmuş, günahkâr bir ateş.

"İşte bu kadar." Adam kadının özüne seslendi, titreşim kadının titremesine neden oldu, parmakları adamın saçlarında sıkılaştı. "Al onu."

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ama bunu istiyordu. Onun talimatlarına uymak istiyordu. Ve böylece ona söylediği gibi yaptı, onu kendisine sıkıca tuttu, dilinin muhteşem bir ritimle çalıştığı yerde, ileri geri, tekrar tekrar

Ona karşı sarsıldı, nefes nefese kaldı, çığlıklarını tuttu, ulaşamayacağı o muhteşem zevkin peşine düştü.

"Lütfen," diye fısıldadı ona. Evrene. "Yapamam... lütfen."

Ve sonra, tüm dünya hareket ediyordu. Hayır, o hareket ediyordu. Hareket ediyordu, onu serbest bırakıyordu, hayır. *Hayır*. Ne yapıyordu? Neden duruyordu?

Adam onu sandalyeden kaldırırken kadın ona sarıldı. "Ne-"

"Bunu daha çok seveceksin, güzelim."

Çok güzel. Ne güzel bir kelime. Ne güzel bir isim.

Kız, içinden ya da yüksek sesle onu düzeltmeye fırsat bulamadan, geriye doğru yatağa düştü ve adam da onu takip ederek kalçalarını bastırdı

Tezgâha doğru genişliyor. Göbeğindeki ağrıyan çıkıntıya küçük bir öpücük kondurdu. Biraz emerek ondan küçük bir ıglık kopardı. "Daha iyi, değil mi?"

Onun zevkle parlayan gözleriyle karşılaştı. "Hayır. Daha kötüsü." Adamın kaşları hafifçe çatıldı. "Daha mı kötü?"

Başını salladı, ona ne olduğunu anlamamıştı. "Durdun." "Ah," dedi adam, anlamaya başlamıştı. "Korkunç bir şey bu."

Gülümsemenin o ipucu geri gelmişti ve başparmağını adamın yakışıklı ağzının köşesinde gezdirdi. "Bu hoşuma gitti."

Başparmağının etini ısırdı ve kız kollarında titreyene kadar dilini üzerinde gezdirdi. "Ağzım mı? Anlayabiliyorum."

Küçük bir kahkaha attı. "Hayır. Gülümsemen. O kadar nadir ki. Değerli hissettiriyor." Gülümseme kayboldu ve o anda söylediklerine pişman oldu.

"Size neyin nadir ve değerli olduğunu söyleyeyim mi?"

Sorunun sıcaklığı inkâr edilemezdi. "Lütfen."

"Bu," dedi, onu tekrar okşayarak, vücudundaki her sinirin bitiyor gibi görüldüğü yeri bulduğunda onu bir kez daha anında ateşe verdi.

Bir, iki kez daire çizdi ve onunla konuştu. "Yumuşak ve ıslak ..." Bir şey yaptı

küçük bir ses çıkardı ve kalçalarını ona doğru salladı. "Ve çok duyarlı."

Eğildi ve onu yaladı, baştan çıkardığı tomurcuğun üzerini yaladı. Tekrar durdu.

"Tadın yaz gibi. Sıcak ve cennet gibi . . . ve günah gibi." Bir kez daha emdi.

Bir başka uzun yalama, saçlarını tutana kadar üzerinde sürtünme. "Ve bana bindiğinde ..." Bu sözler karşısında gözlerini kapadı, adamın gür sesiyle o kadar iğrençti ki. "Bana her şekilde binmeni istiyorum. Boşalana kadar."

Kız cevap veremeden, kelimeler kızın içine sıcak bir ateş gibi yayılırken, adam iki parmağıyla kızı iyice bastırdı ve eğildi, yaladı, emdi, sert, sıkı daireler çizerek okşadı, kıza hiç acımadı. Şimdi ona durmasını söylemesine gerek yoktu, söylemeyecekti de. Ona ne olduğunu söylemek zorunda değildi.

sevdiğini biliyordu. Her nasılsa, onun bedenini şimdi ondan daha iyi tanıyordu ve beden ona karşı titrediğinde, onun kontrolü dışında, onun ellerinde kalıyordu - elleri ona hükmediyor, onu kontrol ediyor, tenini okşuyor, yatıştırıyor, dokunduğu her yerde zevk ve övgü bırakıyordu.

Adelaide onun adını ve daha bir düzine saçma sapan şeyi haykırdı, adam onu acımasızca yuttu, ta ki Adelaide parçalanıp boşalıncaya, okşayışının ve Adelaide'in özünde çıkardığı ısrarlı, ikna edici, lezzetli seslerin altında

paramparça oluncaya kadar. Ve kız sert ve hızlı bir şekilde boşaldığında, adam orada kaldı, kız ona karşı titrerken dili kızın üzerinde düzleşti, nefessiz kaldı ve kendini tutamadı, kendisi ve dokunuşu dışında her şey yok oldu ve onu dünyaya geri döndürdü.

Ve sonra Henry onun vücuduna tırmandı, bacaklarının arasına girdi, sert uzunluğunu onun dokunuşuna ihtiyaç duyduğu yere bastırdı, bir şekilde onun için hala acı çektiğini biliyordu, pantolonunun kaba kumaşı onu içinde olmaktan alıkoyan tek şeydi. Kalçalarını yavaş ve günahkâr bir şekilde ona doğru yuvarladı. "Seni güzel şey. Ateş gibi dokun. Saçların ateş gibi. Beni yakmakla tehdit ediyorsun," diye fısıldadı. "Nerelerdeydin?"

Hiçbir yere. Kelime içinden fısıldadı ve konuşmamak için dudağını ısırды, o anda, adam vücuduna doğru bastırırken, bir eliyle yanağını yakalarken ve onun zevkinin tadına varan yıkıcı, derin bir öpücükle ağzını yalarken ve Sanki yeniden yaratılmış gibi hissediyordu.

Farklı bir Adelaide. Tanımadığı biri. Zevkle şekillendirilmiş biri. Kendi başına olmayan biri.

Ve bunun farkına vardığında, Adelaide aynı anda hem korkuya hem de çok daha kötü bir şeye kapıldı. Umut gibi bir şey. Öpüşmeyi bitirip yüzünü iki avucunun arasına aldığı anda ve sanki bakılması gereken bir şeymiş gibi ona baktığında ona inanmanın ne olacağını merak etmesine neden olan bir şey. Fark edilmesi gereken bir şey. Değer verilecek bir şey.

Sanki aralarında bu andan daha fazlası varmış gibi. Bu yerden. Bu gece.

Ki öyle bir şey yoktu.

O Adelaide Frampton'dı, nehrin yanlış tarafından gelen, karanlık sokaklarda yaldızlı balo salonlarından daha rahat olan, doğuştan hırsız. Ve o da lanet bir düktü.

Kafanı topla, gel. Fısıldayan ses, son birkaç yıldır saklamak için çok uğraştığı Güney Şeria'nın kırılmış aksanıyla geliyordu.

Dinlemeye karar verdi, ona uzandı, kendi öpücüğü için onu kendine çekti, kendi kontrolünü yeniden kazanabileceği umuduyla onu sahiplendi. Durumun. Her ne olacaksa. Kendini ona teslim ettiğinde aldığı hazzın sadece kontrolle ilgili olduğunu, onun kendisini etkilediği gibi kendisinin de onu etkileyebileceğini bilmenin verdiği keyifle ilgili olmadığını söyledi.

Durumu kontrol altına alması gerekiyordu. Ve bunu yapabilmesinin kesin bir yolu vardı.

Adelaide onun yanağına, günlük sakalının kaba kirli sakalına bir öpücük kondurdu ve "Emin misin?" diye fısıldadı.

Çıplak göğsünü okşadı, başparmağı sert bir tomurcuk haline gelene kadar meme ucunun etrafında dolaştı. "Neyden eminsin?"

"Bu gece beni götürmeyeceğini mi?"

Durdu, ellerini yatağa koydu ve ona bakmak için kendini yukarı itti, derin ve yakıcı bakışlarını araştırdı. Sanki her şeyi görebiliyordu - onun belirsizliğini, kontrol arzusunu. Sanki bu isteğin zevkten öte, güç kazanmakla ilgili olduğunu biliyordu. "Hayır, aşkım. Bu gece olmaz." Adamın mavi gözlerinde gördüğü şeyden hoşlanmamıştı. Hayal kırıklığı olabilecek bir şey ama daha çok anlayış gibi görünüyordu, sanki onun düşüncelerini duymuş ve oynadıkları bu oyunda zaten bir düzine hamle öndeymiş gibi.

Bu onda saklanma isteği uyandırdı.

Kadın adamın göğsünü itti ve adam sırt üstü yuvarlandı. Hayal kırıklığı içinden akıp geçti. Bitmişti -ki bu onu hayal kırıklığına uğratmamalıydı. Bu beklenen bir şeydi, değil mi? Adelaide Frampton ve Clayborn Dükü için artık hiçbir şey olmadığını biliyordu; Hungry Hen'in arka tarafındaki bu sessiz odadan başka bir şey yoktu. Bu geceden başka bir şey yoktu.

Gecenin bu kadar çabuk bitmeyeceğini umması yanlış mıydı? Adam onu kendine çekerek düşüncelerini böldü ve uzun kollarıyla sardı, Güçlü kollarıyla onu sardı ve yanına yatırdı. Direnmek istese de -çekilip kendini kumaşa sarmak ve sabaha kadar ondan saklanmak- bunu yapacak iradeyi kendinde bulamadı. Adam bu kadar sıcak, sert ve hoş karşılanırken olmazdı. Parmak uçları omzunu okşayıp dokunuşuyla boyadığında değil.

Dönüp şakağına bir öpücük kondurduğunda ve onu kulağının dibinde kalbini duyabileceği kadar yakın tuttuğunda değil.

Uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde yattılar, aşağıdaki taverna sessizdi, dışarıdaki dünya unutulmuştu. Adelaide onun kollarında kendini nasıl hissettiğini, nasıl dağıldığını ve bu yerin, bu gecenin, bu adamın Sanki kardeşine ulaşmak, Leydi Helene'i kurtarmak, babasından ve adamlarından kaçmak için yarışmıyorlarmış gibi. Sanki o sokak kızı Adelaide Frampton değildi ve o da Clayborn Dükü değildi.

Sanki bir gelecekleri varmış gibi.

Sanki dünya kadar zamanları varmış gibi, oysa yoktu. Oysa sadece o geceleri vardı.

Bir geceden az bir süre sonra, "Yapmalıyım-" diye fısıldadığında

Adam durdu ama kadın cümleyi bir düzine şekilde tamamladı.

Yapmamalıyım

bunu yapmamalıydım. Seni asla öpmemeliydim. Seni asla takip etmemeliydim. Asla seninle birlikte olmamalıydım.

Gitmeliyim.

"Henry," diye fısıldadı sonunda göğsüne, parmakları oradaki siyah saçların üzerinde oynuyordu. Ona bakamıyordu. Reddetmesinin yaratacağı utancı göze alamazdı - zaten tehdit altında olan bir utanç. Bu utanç bütün akşam bilincinin bir köşesindeydi; yalnız bir kadın olmanın, çok fazla yer kaplamanın getirdiği utanç. Çok fazla şey istemenin. "Benimle yat."

Adamın parmakları kızın omzunda durduğunda, utanç sanki saldırmak için tam bu anı bekliyormuş gibi kafesinde volta atan, avuçlarını yalayan canlı bir şeye dönüştü. Aptal Adelaide, nehrin yanlış tarafından gelen, bir *düke* evlenme teklif eden bir kız.

Elbette bu isteği reddedecek ve sorumlu, uygun beyefendi rolüne geri dönecekti. Onun için ayırdığı sandalyeye geri dönecek, sandalyeyi kapının yanına koyacak ve rahatsız bir şekilde uykuya dalacaktı. Ve kadın yatağa bırakılacaktı, bütün olarak yutulmak üzere.

Ama her nasılsa, bu utanç verici durum karşısında bile, Adelaide bu ricaya bir şey eklemekten kendini alamadı: "Çok isterim," dedi.

O da alçak sesle, acıyla, "Adelaide" diye cevap verdi.

Gözlerini sıkarak kapattı. *Korkunçtu. Mutlak dehşet.*

Gitmeliydi. Adam onu terk etmeden önce onu terk etmeliydi. Arabasına binmeli ve o anda kendisini asla terk etmek istemeyen bir adamla yatakta olan Leydi Helene'in yanına gitmeliydi.

Ama Adelaide daha bunu yapamadan, avucu teninde düzleştirdi, sıcak ve ağırdı, yatağın örtüsünü üzerlerine çekerken onu kendine doğru çekti. İsteğine cevap veriyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldılar, kalpleri yavaşlıyor, nefesleri daha az sert geliyordu ve Adelaide gözlerini kapatıp uyumaya çalışması gerektiğini biliyordu. Bu adamla kesinlikle konuşmamalıydı.

ayartma gibi kelimeler. Onunla konuşmaya alışmamalıydı.

Onunla ilgili hiçbir şeye alışmamalıydı.

"Bana bir hikaye anlat."

Başını kaldırdı. "Ne tür bir hikâye?" Adam

kaşlarını kaldırdı. "Müstehcen bir hikâye."

Sırıttı. "Bir keresinde yol kenarındaki bir handa bir dük vardı."

Kahkahası sıcak göğsünden gelen alçak bir gümbürtüydü. "Bunu sevdim." "Ben de," diye onayladı, onu öpmek için eğildi, yavaş ve yumuşak.

Öpüşme durduğunda kadın içini çekti ve adam "Bana ilk öpüşmeni anlat" dedi.

Tereddüt etti. Lambeth'in kalbinde doğan bir kız masumiyetini genç yaşta kaybederdi - babası orada kral olsa bile. Belki *de* babası orada kral olduğu için. Masumiyet Mayfair'den gelen kızlar içindi. Onun gibi kızlar için değil.

"Bir karşılaştırma mı yapmak istiyorsunuz?"

Hiç kimsenin bu kadar kibirli görüldüğünü görmemişti. "Sanırım bunu aşabilirim."

Bundan hiç şüphesi yoktu. Ama ellerini adamın göğsüne koydu ve çenesini onların üzerine yerleştirdi. "Jamie Buck yolun aşağısında yaşıyordu. Babası benim için çalışıyordu."

"Ah. Kuledeki kız."

Kule yoktu ama Adelaide bunu ona söylememişti. Geldiği yeri değiştiremezdi ve kendi dünyasının onunkinden çok farklı olduğunu hatırlamak ikisine de iyi gelecekti.

Ama onun bunu düşünmesini istemiyordu. Şu anda istemiyordu. Şimdi onun bir zamanlar olduğu kızı tanımasını istiyordu ve bu yüzden ona bilmesi gerekenden daha fazlasını anlattı.

Çok saçma.

"Westminster Köprüsü'nü seviyorum." Konunun değişmesiyle yakışıklı yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Garip olduğunu biliyorum ama seviyorum. Sanırım basitçe köprüleri sevebilirim -ve genellikle köprüleri severim- ama bu köprüde bir şeyler var. Onunla ilgili bir şiir var; Wordsworth, sanırım? Şehre oradan bakmakla ilgili. *Şehir şimdi bir giysi gibi sabahın güzelliğini giyiyor.* Bunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi adam ve kadın hikâye anlatımında çok ileri gittiğinden korktu - köprüler hakkında yazılan şiirlerin ilginç bir yanı yoktu. "Ama ben

sabahın güzelliğini giydiğini görmek hoşuma gidiyor."

Kelimeler içinde yuvarlanarak nabzının hızlanmasına neden oldu ve aklına köprüler hakkında yazılmış şiirlerin aslında büyüleyici bir yanı olabileceği geldi. "Bu çok hoş."

"Çok tatlısın," diye cevap verdi, gözleri hâlâ sıkıca kapalıydı. "Devam et. Westminster'ın Jamie Buck'la ne ilgisi var?"

"Yaklaşık yarı yolda bir kule var ve size muhteşem bir manzara sunuyor.

Parlamento Binası. Bütün köprünün böyle bir

bir şey, ama bu doğru değil. Westminster tarafından dördüncü sırada, Parlamento'nun küçük odalarını doğrudan görebileceğiniz mükemmel bir açıda yer alan özel bir kule ve eğer tam olarak doğru zamanda oradaysanız ... sihir gibi," dedi basitçe, keşke daha net açıklayabilseydi. "O küçük kulede saatlerce oyalanırdım, keşke ..." Sözüünü yarıda kesti.

"Ne dilemek?"

Onun durmasına izin vermeyeceğini bilmeliydi. "Keşke yanımda biri olsaydı," dedi usulca. "Günün büyük bir kısmında yalnızdım. zaman. Bundan hoşlanmıyordum ama babam insanları, özellikle de erkekleri korkuturdu. Korkutmadıkları da ona ulaşmak için her şeyi yapmaya hazırdı; buna kızıyla arkadaşmış gibi davranmak da dahildi."

Adamın gözleri şimdi açıktı, tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyormuş gibi onu izliyordu ve dudaklarını endişelendirdi, utanmış ve garip hissediyordu, sanki kendisinden çok farklı olan bu adama kendinden bir parça vermemeliydi - ondan çok uzakta - gittiğinde onları geri alma umudu olmayacaktı.

"Eskiden kulede durur ve bir arkadaş isterdim," diye itiraf etti usulca. "Sahip olduğum dünyanın ötesinde bir şey için - babamdan korktuğu ya da ona erişmek istediği için benimle ilgileniyormuş gibi yapmayan biri. Beni daha büyük bir şeye giden bir yol olarak görmeyen biri. Bir ortak olabilecek birini istiyordum. Beni ben olduğum için sevecek birini. Sanırım beni ben olduğum için *sevecek* birini."

Onu daha sıkı kavradı. "Devam et."

Yutkundu, aniden aralarında mesafe olmasını diledi. "Bir öğleden sonra . . . On dört yaşında mıydım? Belki on beş? . . . ve orada, kulede. Jamie bir grup başka çocukla birlikte yanımdan geçip gitti. Ama önce o beni gördü." Gözlerini kapattı. "Beni ilk o *duydu*."

"Ne diyordun sen?"

Hikâyeyi ona anlattığına hemen pişman oldu ama duramayacak kadar yolun başındaydı. "Lütfen kafası hayallerle dolu genç bir kız olduğumu aklınızdan çıkarmayın. Artık bu kadar etkilenebilir değilim."

"Bunu duymak beni şimdiden hayal kırıklığına uğrattı."

Kahkahalar utancına yardımcı oldu. Zar zor. "Kendi kendime konuşuyordum."

"Ne hakkında?"

"Aslında kendim değildim sanırım. Başka biriyle konuşuyordum. Orada olmayan biri. Hayalini kurduğum partnerim varmış gibi davranıyordum."

duydum. Ve Jamie Buck bunu *duydu*. Güldü ve güldü ..."

Henry'nin gözleri kısıldı. "Ve?"

"Ve herkese söylemekle tehdit etti. Şimdi bu çok aptalca görünüyor -kim umursar ki? Ama o zamanlar bu korkunç bir teklifti. Biliyorduk ki benim ..." Tereddüt etti, sessiz oldukları ve adamın yakın olduğu bu anda geçmişini açıklamak istemiyordu.

Her şeyi öğrenmesi an meselesiydi. Ama Adelaide her zaman hırsızdı ve şimdi de zamanı çalmaya bakıyordu.

"Babam bundan nefret ederdi," dedi. "O kuleyi bir daha asla ziyaret etmememi sağlardı. Jamie onu öpersem sırrımı saklayacağını söyledi."

Henry nefesini içine çekti ve kızın bakışları Henry'nin gözlerinde öfkeyle buluştu. "On dört yaşındaydın. Bu on bir yıl önce miydi?"

Başını salladı.

"Orada olabilirdim. Parlamentoda olabilirdim. Tam o anda oradan geçiyor olabilirdim. Genç Jamie'yi o lanet kuleden aşağı atabilirdim."

Bunun üzerine sırtıttı. "Bu biraz abartılı görünüyor."

Göğsünün derinliklerinde bir hırıltı duyuldu. "Hiç eğlenmiyorum, Adelaide."

"Köşeden onu izleyen yarım düzine çocuk tarafından cesaretlendirildiğini bilmenin bir faydası var mı?"

"Öyle *değil*." Adam kesinlikle öfkeli görünüyordu ve kadın bundan hoşlandığını itiraf etti.

"Morina balığı gibi öptüğünü ve salamura ringa balığı gibi koktuğunu duymak yardımcı olur mu? Tüm dünyanın duymasını sağladığımı iki gerçek?"

"Şey. Genç Jamie'nin şu anki adresini açıklamanızı önerecektim ama bu incelemenden uzun süre kaçabildiğini sanmıyorum." Durakladı. "Yine de seni o kuleye götürüp seni hak ettiğin gibi öpeceğim."

Yapmazdı ama bu hoş bir düşünceydi. Elini adamın yanağına götürdü, sakalının sertliğini test etti, çenesinin açısını ve dokunuşuyla soluduğu nefesin tadını çıkardı. "Köprü ya da değil, Majesteleri, siz bundan çok daha unutulmaz bir öpücüksünüz."

Sonra bunu kanıtladı, uzun, gür ve lezzetli, onu hissi, tadı ve nefesiyle doldurdu. Ve işi bittiğinde, çenesine yumuşak öpücükler kondurdu ve kulağına *güzel* şeyler fısıldadı ve kadın duramadı

Tekrar güldü ve yanağını onun göğsüne dayadı. "Sanırım arabamda senin için de yer var," dedi, bu kadar mutlu olmaması gerektiğini bilerek.

teklif etti. Birlikte oldukları her anın, kendisi için özenle inşa ettiği hayatı tehdit eden bir an olduğunu biliyordu.

Eli kızın omzuna kaydı ve kulağının dibinde gürledi. "Benimle paylaşmak istiyor musun?"

Belki de odanın sessizliği idi. Yatağın sıcaklığı. Belki de Başının tepesine bir öpücük kondururken sakalının sertliğini fark etti. Ama soru artık arabalarla ilgili gibi görünmüyordu. Gerçi fark etmezdi, çünkü Adelaide cevabın aynı olacağını hissediyordu. "Evet. Bunu isterim."

"Mmm." O lezzetli ses, sıcak ve harika. "Bu gece gitmek zorunda mıyız?"
Yapmalılar.

Ama Jack ve Helene bir saat kuzeydeki odalarında, Düşes'in gözcüsünün dikkati altında güvendeydiler. Ve bir saat o kadar da uzak değildi. Adelaide ve Clayborn erken ayrılabilirlerdi. Öğle yemeğine kadar onları yakalayabilirdi. Onları Gretna'ya götür. Orada ve dönüşte onları güvende tut.

Londra'dan biraz daha uzak dur. Gözden uzak.

Birlikte.

"Sanırım bekleyebiliriz," dedi usulca, zaman çaldığını biliyordu. Bunun bir risk olduğunu biliyordu.

Onaylarcasına kolunu onun etrafında sıktı, onu kendine yaklaştırdı, parmaklarının uçlarını omzunda gezdirdi, yavaş, ritmik kalp atışlarıyla aynı zamanda ileri geri hareket etti. Düşüncelerinin Jack ve Helene'den, Belles'den, Kibritçi'den, Alfie Trumbull'dan ve Havistock'tan ... ve nihayet Henry'den uzaklaşmasına izin verdi. Ve onun sırlarına.

Evlenmeyeceği fikrine - sadece ... çürüyeceği fikrine. Yalnız kalacağını... Bu fikirle içinde bir şeyler alevlendi. Bu onu rahatsız etmemeliydi. Yalnızdı, değil mi? Bir ömür boyu öyleydi ve bir ömür boyu daha öyle olmayı bekliyordu.

Ama onun yalnız olduğu fikri... ikisinin yalnız olduğu fikri... Orada bir şey vardı. Özgür bir şey.

Ona ne yapmıştı?

"Eğer evlenmezsen," diye fısıldadı. Adamın parmakları kızın teninde gezinirken, kızın parmakları da göğsünün üzerinde yavaşça ilerlemeye başladı ve oradaki koyu renkli tüylerle oynadı. "Eğer bu konuda hiçbir planı olmayan bir kız bulursan. Kim bilir nelerden hoşlanır..."

Her nasılsa, karanlıkta, geleceğine dair planları önlerinde uzanıyordu. Adelaide daha fazlasını gördü. Olasılık gibi bir şey.

"Dinliyorum." Eli kızın omzunda düzleşti ve onu sıcaklığına bastırdı. Onu içine çekti. "Evlilik tek yol değil." "Beni metresine götürmesine izin vereyim mi?"

Soru alçak sesle ve karanlık bir şekilde sorulmuş ve Adelaide diledi. *Belki de*. Belki orta bir yol vardır? Onunla bir anlaşma? İşine devam ettiği, kendi dünyasında kaldığı ve sadece ... böyle geceler eklediği bir anlaşma? Onunla mı?

Elbette ihtiyatlı olmak zorundaydılar. O, dünyanın en Parlamento'da tanınan yüzler. Zeki bir hatip. Kurnaz bir zeka. Güçlü bir ses.

Ama Adelaide hayatı boyunca fark edilmemeyi başarmıştı. Ya bu geceyi tekrarlayanın bir yolunu bulabilirlerse? Neden kabul etmiyorsun?

Sessizlik içinde yatıyorlardı, aşağıdaki meyhanenin alçak gürültüsü yerini o kadar inanılmaz bir sessizliğe bırakmıştı ki, artık kalbinden başka hiçbir şey duyamıyordu. Yoksa kulağının dibinde sabit bir ritimle atan, göğsünün yükselip alçalması ağırlaşp eşitlendikçe yavaşlayan ve onu kollarına alarak uykuya dalan onun kalbi miydi?

Adelaide bir süre -dakikalarca, belki de saatlerce- onun vücudunu kendi vücudunda hissetmeye devam etti. Sıcak tenini ve banyosundaki biberiyeyle karışan güneşte ısınmış derinin zengin kokusunu. Daha önce bir erkeğin kokusunu hiç fark etmemişti. Üzerindeki izden hiç zevk almamıştı.

Kısa bir an için de olsa onun olduğunu bilmenin verdiği keskin hazzı hiç hissetmemişti.

Onu yakın tutmanın bir yolu olup olmadığını hiç merak etmedim. Sıkı tutmanın.

Karanlığa "Benim" diye fısıldamasına neden olan şey, deneyimin vahşiliği idi - mutlak çılgınlığıydı.

Bu kelimenin ona düşüncelerinde olduğundan daha fazla zevk vermesi kesinlikle delilikti. Zevk ve zafer ve adını koymaktan daha iyi bildiği, içgüdüsel olarak eğer

... bunu inceledi ... eğer kelimelere dökerse ... bunu asla unutamayacaktı.

Ama . . . ya öyle olsaydı?

Adelaide ilk kez Clayborn Dükü'nü, tüm o dokunulmaz aristokrat ilahiliğiyle unutmak zorunda olmadığı ihtimalini düşünmesine izin verdi. Belki de onlar için ileriye dönük bir yol vardı - alışılmadık ve sınırlı, ama birlikte yürüyebilecekleri bir yol.

Hanımefendi, demişti. Şakaydı.

Daha önce hiç düşünmediği bir kelimeydi bu, çünkü Adelaide gibi kadınlar metreslik için yaratılmamışlardı. Erkekleri yatağına çağırarak kadar güzel, eğlenceli ya da ateşli değildi. Ama neden başka bir kelime olmasındı? Eğer ona sahip olacaksa? Neden *yol arkadaşı* değil? Neden *sır tutucu* değil?

Neden *ortak* olmayalım?

Düşünceleri şekillenirken nefesini tuttu. Ömrünü yalnız geçirmiş, acıya, tehlikeye ve yalnızlığa göğüs germiş, hınzır bir adalet duygusuna ve bunu sağlamak için her şeyi yapmaya hazır bir kadın olarak dünyada kendine bir yer edinmiş olan Adelaide Frampton, o anlarda, karanlıkta ... kendini *umut* tarafından çözülmüş buldu.

Yabancı ve sinir bozucu olan bu his değişerek daha tanıdık bir şeye dönüştü. Görmezden gelmek daha kolay. Korku. Bir başkasını umut etmesine izin veriyorsa o kimdi?

Ona bir isim koymasına izin verirse? Bir yüz? Onu çaldıysa? Kendisi için mi?

Cevaplar başka bir gün içindi. Ama o gece, Adelaide bir kez olsun, bir sevgilinin kollarında güven içinde ve istenerek uyumanın ne demek olduğunu tattı.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Henry kapının arkasından gelen bir sesle uyandı.

Oda, gecenin en yoğun zamanının getirdiği koyu karanlıkla doluydu; mumlar çoktan sönmüş, ocaktaki ateş kor halini almıştı. Adelaide kollarındayken uykuya dalmıştı, tanıştıklarından beri ilk kez sıcak, yumuşak ve rahattı. Adelaide'in yağmur gibi taze kokusu, Adelaide'in ağırlığı ve sıcaklığı, Adelaide'in parmaklarının göğsünün üzerinde yumuşak, yemyeşil daireler çizerek oynaması, Hungry Hen'i satın almak ve bir daha asla terk etmemek istemesine neden oluyordu.

Her bir sırrını paylaşana kadar onu orada, o yatakta tutmak istiyordu.

Ona her şeyini anlatmak istiyordu.

Tabii ki bu delilikti.

Öyle değil miydi?

Ona bir gelecek sunmuştu.

On dört yaşından beri evlenmeyeceğini biliyordu. Diğer erkekler gibi aşka düşmemek için elinden geleni yapacağını. Kendine soğukkanlı, tereddütsüz bir kimlik inşa etmişti - onu kadınlara tavsiye etmeyen bir kimlik. Ya da başka birine, bu konuda. Diğerleri düklüğün erişilebilir olmadığını anladıklarında, kalmanın pek bir getirisi olmadığını için yollarına devam ettiler.

Ama her nasılsa, bu kadın dokunuşuyla, öpücüğüyle ve ona bir hazine gibi armağan ettiği küçük bakışlarıyla kendi yolunu bulmuştu. Bu da iyi bir şeydi çünkü eğer bunları hediye etmeseydi, adam onları çalabilirdi. Onun hayatından, dünyasından, zihninden parçalar. Öpücükleri.

Ve sonra, dün gece, onu kollarına aldıktan sonra ve ona Evlilik onun geleceği değildi, bir başkasını ondan daha çok sevmekten nasıl korkuyordu?

onu sevebilirdi, onun sırlarını sormamıştı.

Onun yerine, yeni bir yol önerdi.

Onun metresi olmak için.

Elbette bu imkânsızdı. Adelaide Frampton'ı, onun için hiçbir şeyin yarım kalmayacağını bilecek kadar uzun süre izlemişti. Ona her şeyi verebilecek bir adamı hak ediyordu. Evliliği. Bir ev, eğer isterse lanet olası bir saray. Onu kahkahalarla dolduracak çocuklar. Dürüstlük. Sırların olmadığı bir hayat.

O dolu kalbi hak ediyordu.

Ama orada, gecenin derinliklerinde, dünyanın sonu gibi gelen o karanlık handa, gözlerini kapatırsa, onun kendisi olabileceğine inanabilirdi.

Yapmaması gerektiğini bildiği halde, kolunu onun etrafında sıkarak onu daha yakına çekti. Eli sırtının yumuşak derisi üzerinde gezindi, kabarık bir iz bulduğunda durakladı. Başka bir yara izinin ipucu. Yanındakinden daha uzun.

Dünya bu kadına ne yapmıştı? Öfke içinden geçiyordu, sıcak ve sabırsızdı, ona haksızlık edenleri bulup yok etmek için duyduğu baş döndürücü arzusunun peşinden gidiyordu. Onun intikamını almak için. Onu korumak için.

Korunmaya ihtiyacım yok, demişti aşağıda, adam hayvanın peşine düştükten sonra. Ona karım demişti.

Ve yapmadı. Her zaman değil. Onun kendini koruduğunu çok görmüştü. Hem aristokratlarla hem de kabadayılarla başa baş gittiğini görmüştü. Tanrım, onu hareket halindeki bir tekneye atlarken görmüştü. Thames, bu talihsizliği yaşayan hiç kimsenin canını almazdı.

Korunmaya ihtiyacı yoktu. Yine de onu koruması gerekiyordu.

Bu düşünce karanlıkta netleşti ve odanın kapısı ağır bir çizme kuvvetiyle duvara çarparak kırıldı.

Ve sonra, onu korumaya *gerek* kalmadı; sadece bunu yapmak vardı.

Adelaide uykusundan sıçrayarak kalktı, yatak örtüleri beline kadar düştü,

Henry yataktan kalkıp bıçağına uzanırken bile "Kal!" diye bağırdı.

"Oh, bunu yapmamın imkanı yok," dedi adam yatağın üzerine çıkıp onu geçerken, davetsiz misafirlerle yüzleşmek için ayak ucundan aşağı atlayarak onlarla arasına girerken.

Henry, koridorun ötesinden gelen fener ışığında, biri uzun ve ince, diğeri iri, geniş ve bira kokan iki kişiyi seçebiliyordu.

Ağır ağır yürümesiyle tanınabilirdi. Bu aşağıdan gelen vahşiydi. "Ah, Billy," dedi Henry öne çıkarken. "Gitmiş olmalıydın."

"Bir züppe tarafından alt edilmeyeceğim, etmeyeceğim," dedi Billy, jambon büyüklüğündeki yumruklarını gölgelerin içinde kaldırarak. "Ve tesadüfe bakın ki, bu adamın seni yola getirmek için yardımına ihtiyacı vardı."

Henry geride, gölgelerin arasında duran diğer adama baktı ve onu tanıdı. Yoldaki atlı. Yavaşlamıştı. Sanki ne avladığını biliyormuş ve onu bulmuş gibi, tam bir yırtıcı hayvan gibi eğilmişti.

Henry'nin onu dışarı çıkarmasını kolaylaştırması da iyi oldu.

Arkalarında bir çakmak taşı çakıldı ve bir mum alev aldı. Billy Adelaide'e bakarken gözleri irileşti, etli dudakları iğrenç bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu manzarayı beklemiyordum doğrusu. *Karın* kıyafet giydiğinde pek bir şeye benzemiyor."

Henry'nin duyması gereken tek şey de buydu. "Belli ki dersini almamışsın," dedi soğuk bir kesinlikle. "Hani şu kadınlara saygılı davrandığın ders."

Billy ona baktı. "Çıplak kışlı olmadıkları zaman onlara saygılı davranacağım. Anlaşılan bir hanımefendi bile fahişe gibi görünebiliyor."

Ve alaycı bakışlarını tekrar Adelaide'e çevirdiğinde Henry'nin aklı başından gitti ve Billy'yi keskin, hınzır bir darbeye geriye savurdu. Diğer adam haykırarak sendeledi ama Henry ona hiç acımadı. "Ona bakmıyorsun," dedi, kelimelerdeki soğuk öfkeyle, her biri başka bir yumrukla, başka bir ilerlemeyle noktalanıyordu. "Onu düşünmüyorsun."

Son bir darbe indirdi ve canavar tekrar yere düştü, bayıldı. Clayborn yaptığı işi değerlendiremeden, arkasındaki komodinin üzerinde bir şey tıkırdadı. Bir şamdan, bir su sürahisi, asla bilemeyecekti. Her neyse, hoşuna gitmemişti ve tereddüt etmeden yüzleşmek için döndüğünde nedenini anladı.

Bir hata yapmıştı. Gerçek bir tehlike olamayacak kadar gururlu ve gerçekten de aptal bir adamdan intikamını alırken, diğer adam - sessiz olan, yakında çok daha tehlikeli olduğunu keşfedeceği adam - Adelaide'e gitmişti.

Ve bekleneneği gibi yardım için çılgılık atmak yerine, sanki yere düşme tehlikesi olan bir çarşafla örtülü değil de tam zırhlı bir savaşçıymış gibi uzun boylu ve dik omurgalı bir şekilde ona baktı.

Kız çıplaktı. Onu çırılçıplak soymuş ve yatağa götürmüştü, onları aşağıda düşman haline getirmiş olduğu gerçeğini görmezden gelerek. Birkaç saat önce, hızla giden bir arabadan atladığı gerçeğini görmezden gelerek, bu eylem onu yıpranmış bir halde bırakmıştı.

Uyumadan önce giyinmeleri gerekirdi ama onun tenini kendi teninde hissetmek istemiş, bir yandan da onu başlarına gelebilecek her şeyden koruyabileceğine inanmıştı. Ve bencilliğiyle -kibriyle- onu tehlikeye atmıştı.

Onlara doğru hamle yaptı ama tüm manzarayı görünce sakinleşti.

Çarşıftan başka bir şey giymemiş, tüm dünyaya bir tanrıça gibi görünen Adelaide, saldırganın boynuna keskin bir gümüş bıçak tuttu.

Konuştuğunda, daha önce kesinlikle boğaz kesme tehdidinde bulunmuş birinin sakinliğiyle konuşuyordu. "Daha fazla yaklaşma Duke. Elimini kaymasını istemem."

Durdu ve durumu değerlendirdi. "Dürüst olmak gerekirse, elinin kayması konusunda ne hissettiğime karar veremedim. Yolda onun icabına bakmalıydım."

Ona bakmadı -iyi kız, düşmanına odaklan- ama diğer adama gülümsedi. "Dük seni öldürmemi öneriyor Danny. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Danny adındaki adam sanki boğazında bir bıçak yokmuş gibi rahatça cevap verdi. "Senin içinde hiç olmadı, Addie."

Ve orada, küçüğün tanıdıklığında, Henry ikisinin birbirlerini sadece tanımadıklarını, bir geçmişleri olduğunu fark etti.

Kıpırdamadan durdu ve kızın yüzündeki duygu oyunlarını izledi. Hayal kırıklığı. Hayal kırıklığı. Öfke. Ve başka bir şey. Utanç gibi bir şey. Henry yumruğunu böğründe sıktı, oradaki yaraların acısını zar zor hissediyordu. Adelaide'e utanç gibi bir şey hissettirdiği için adama öfkelenildi.

Ondan birkaç santim daha uzun ve iki taş daha ağır olan Danny, kollarını iki yana açtı ve çenesini kaldırarak boynunu cesurca ortaya koydu. Burada, karanlıkta, boğazında bir bıçakla durmaktansa, aşağıda bira içmeyi tercih ederdi. "Artık kendine ne isim verdiğinin bir önemi yok. Mayfair, sen her zaman Lambeth olacaksın, Addie Trumbull." Clayborn'a hırçın bir bakış fırlattı. "Bir dükü kucaklarken bile." Sırıttı. "Ama belki de züppelerin sık sık yaptığı gibi aşağılarda olmayı seviyordur."

İşte o zaman Henry bu adamı yok etmeye karar verdi. "Pekala Danny, beni buldun. Şimdi ne olacak?"

Takip edildiğini biliyor muydu? Neden kovalanıyordu ki? Ve bu kertenkele tarafından?

Adam gülümsedi. "Alfie seninle konuşmak istiyor. Mekânına girip sana ait olmayan şeyleri aldığın için mutlu değil."

Başını salladı. "Alfie'nin cezalarını daha önce de çektim."

Başını Clayborn'a doğru eğdi. "Şimdi o ... *Onu* beklemiyordum. Başına ödül konmuş. Seni almaya gelirken Dük'ün arabası yolda enkaza döndüğünde ne kadar şaşırdığımı düşünsene, Addie? Kibritçi ile seyahat eden Dük mü? İşte bu şanslı bir gün diyebilirim." Burnunu çekti. "Tabii, gerçek bir pezevenk gibi kapıda mühürle ata binmesi Dük'ün kendi hatası. Ve kas için değil para için yapılmış bir tekerlek takımı." Cık cık etti. "Pek akıllıca bir seçim değil, Addie. Baban mutlu olmayacak."

Babası mı?

"Dükün üzerinde kimin parası var?" Adelaide sordu.

"Havistock yarım kalmış işleri sevmez ve birkaç ceset için iyi para öder." Burnunu çekti. "Onları teslim etmek niyetindeyim."

Havistock. Henry, Havistock'un kendisini mahvetmek istediğini biliyordu ama "Havistock neden ölmemi istiyor?" diye sordu.

Danny omuz silkti ama ona bakmadı bile. "Bizim için fark etmez - para iyi ya da kötü nedenlerle harcanır."

"Alfie bir dükü öldürme işini mi aldı?"

Adam ona kibirli bir bakış attı. "Alfie artık ben ne iş verirsem onu alıyor."

"Bunu aldığı için onu doğrudan Bedlam'a göndermelisin," dedi, sesi tam bir Güney Londra tonundaydı. "Bir dükü öldürmek, bir adamın bağırsaklarını deşmekten daha hızlı bir şekilde ipten sallanmana neden olur, Dan-o."

"Şansımı deneyeceğim. Şimdi tek sorum şu: Seni istediğin gibi, biraz yıpranmış olarak babana mı geri vereceğim, yoksa Kibritçi olarak Londra'ya mı getireceğim? Seni ölü görmek isteyen o kadar çok zengin piç var ki, bilet satıp kendimize bir hayat kurabiliriz."

Bu sözler üzerine nefesini içine çekti ve Clayborn Sesteki sertlik. İçindeki endişe. Sırrını biliyordu çünkü Londra'da Adelaide Frampton'ın ışığının yanlış ellerde yanmasını istemeyen tek kişi o gibi görünüyordu.

Düşmanını susturmak için ne yapması gerektiğini düşünürken Adelaide, "Ne yani, sessizliğinin bedelini ödeyeceğimi mi düşünüyorsun?" dedi.

"Bence başka seçeneğiniz yok," diye cevap verdi adam. "Ama dürüst olalım

-Mayfair'in geri kalanının, onları mahvetme şeklinin intikamını almak için ödeyeceği paranın yakınına bana ödeyemezsin. Kızların kasalarını boşaltsa bile." Tekrar Clayborn'a baktı. "Dükün bir ya da iki bozuk para atsa bile olmaz. Mayfair senden o kadar nefret ediyor."

"Bunun acıtması mı gerekiyor?" diye sordu.

Sırıttı. "Bunun iyi hissettirmemesi gerekiyor, kedicik."

Bıçağının ucunu daha derine bastırdı ve boynunun yan tarafından bir damla kan süzüldü. Adam keskin bir nefes aldığı anda ve yüzündeki sırıtış kaybolduğunda, "Sanırım beni üzmemek için vasat erkeklerin ortak fikrinden daha fazlası gerektiğini anlayacaksın, Danny." dedi.

"Hala bir sürtüksün, değil mi?"

Clayborn bu hakaretten dolayı onu paramparça edemedi, adam kendini cehenneme mahkûm etti, kızın bıçak tutan elini yakalayıp sırtına doğru çekti ve gücünü ve hızını kullanarak Adelaide'i kendine yaklaştırdı, pis ellerini kızın vücudunda gezdirdi, çürümüş dişlerini sırtarak ona baktı.

Henry çılgına döndü.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye homurdandı, kelimeler nadiren kabul ettiği bir yerden geliyordu -kontrol dışı bir yerden. İkisi de sese doğru döndü ve davetsiz misafir yıldırım hızıyla hareket etti, ay kılıcından parlıyordu.

Adelaide boynunu öperken nefesini içine çekti ve Henry anında durdu, hayal kırıklığına uğramış bir öfkeyle titriyordu.

Adam, gözleri sapkın bir zevkle parlayarak, "Ne kadar da eğlendirici," dedi. "Ne kadar çabuk durduğuna bakın. Bir çocuğun oynadığı gibi ip." Bir elini Adelaide'in gövdesinde gezdirdi, kirli bir eliyle çarşafı yumrukladı. "Çarşafın içinde iyi olup olmadığını hep merak etmişimdir. Görünüşe göre yeterince iyisin."

Henry alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde hırladı. "Bırak onu gitsin."

"Hayır, alacağımı sanmıyorum," dedi adam. "Görüyorsunuz ya, sizi nasıl alacağımızı merak ediyordum. Her gün bir dükü yakalama şansınız olmuyor, biliyorsunuz." Bıçak Adelaide'in boğazında sıkıştı ve Adelaide gözlerini kapadı. "Ama işte buradasın, Addie'mizi güvende tutmak için her şeyi yapmaya hazırsın, değil mi?"

Bizimki de bu adamın bedelini ödeyeceği bir başka suçtu. Henry takip ediyordu.

"Ona dokunduğun her saniyenin bedelini ödeyeceksin," dedi Henry, kelimeler öfkeli bir kontrole söylenmişti. Kadın hareketsiz ve kıpırtısızdı, yüzünden düşüncelerine dair hiçbir şey okunmuyordu. Ama Henry'nin gözleriyle buluşan gözlerinde Henry'nin hoşlanmadığı bir şey vardı.

Danny, "Hiçbir şey değildi," dedi. "Geri dönüyoruz, değil mi Jel? South Bank'in isiyile boyanmış olarak. Darılmaca gücenmece yok, değil mi Addie?"

"Her zamankinden fazla değil," diye tısladı.

"Neredeyse seni önemseddiğini düşüneceğim. Ama bu doğru olamaz, kimse seni umursamıyor. Sen hiç kimse değilsin. Hiçbir şey değilsin. Sen gittiğinde baban bile umursamadı. Her şeyi bana devretti."

Adelaide bu sözler karşısında güçlkle de olsa sustu ama Clayborn'un bunu fark etmesine ve nefret etmesine yetecek kadar. Hareket etti, doğrudan ikiliye yöneldi, bıçağı savurmaya ve onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırды. Onu güvende tutmak için.

Billy'nin uyanması dışında.

Henry daha ona ulaşmadan, sarhoş hödük onu yere serdi ve sadece mantıksızlığıyla eşleşen bir ustalık eksikliğiyle onu yakaladı. Saldırının momentumunu kullanan Clayborn yere indiğinde dönerek önceki düşmanıya karşılaştı. "Lanet olsun, Billy. Sen bir otomatsın."

"Seni kurdele gibi kesecek biri mi bu?" Billy kocaman yumruğunu Henry'nin yüzüne doğrultarak sordu.

"Hayır, aslına bakarsan," dedi, Billy yumruğunu döşeme tahtalarına indirirken son anda dönerek uzaklaştı. Henry ayağa kalkmak için yuvarlandı ama rakibi toparlandı, onu belinden yakalayıp yere yatırdı ve üstünlüğü ele geçirmeden önce birkaç güçlü darbe indirdi, pozisyonlarını tersine çevirdi ve Billy'yi bir kez daha kolaylıkla alt etti.

"Bunu senin için söyleyeceğim, Addie. Kendine güzel bir dövüşçü bulmuşsun. Hem de kirli dövüşüyor. Onun için Queensberry kuralları yok."

"Okulda altı yıl," dedi Henry, ayağa kalkarken, öncekinden daha yavaştı.

"Hangi okul?" Danny sordu.

"Beni öldürmek için bir planınız olsa iyi olur, çünkü ona yaptığınız tehditlerden sonra, eğer beni canlı bırakırsanız, hayatınızı cehenneme çevirene kadar rahat etmeyeceğim."

"Ne tehditler ama!" dedi Danny. "Her şey tamamen normal. Ben sadece Adelaide'imizle sohbet ediyordum."

Benim Adelaide'im. Sözcükler Henry'ye öyle bir çarptı ki, onları karanlığa haykırmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. *Benim Adelaide'im.*

"Ben de seninle geleceğim," dedi.

Oda sustu. Tüm Britanya sustu. Ve Henry öfke dolu kükremesini durduramadı. "Ne?"

"Dinliyorum," dedi Danny.

"Seninle geleceğim. Beni babama götürürsün, Kibritçi olduğumu açıklarsın, nasıl istersen."

Billy'nin darbelerinden birinin Henry'nin fark ettiğinden daha sert olduğu belliydi. "Çürüyen cesedimin üzerine."

"Endişelenme Duke. Muhtemelen böyle olacak," diye cevap verdi

Danny. "Adelaide. Bu oyun nedir?" Henry sordu.

Başını salladı, güzel kahverengi gözleri berrak bir şekilde onun bakışlarıyla buluştu.

Gerçeklerle dolu. "Oyun yok. Danny ile gidiyorum. Beni Londra'ya geri götürür. Bir şartla..." Durakladı. "Havistock'un parasını masada bırakacaksın. Leydi Helene'i adamıyla birlikte Gretna'ya giderken bırakacaksın. Clayborn'u burada bırakacaksın."

Helene mi? Neler oluyordu?

"Lanet olsun, Adelaide," dedi. "Eğer onunla gidersen burada kalmam için beni öldürmesi gerekecek."

Danny, "Bunu ayarlayabiliriz," diye cevap verdi.

Başını iki yana salladı. "Jack ve Helene'e ulaşmalısın. Onu güvende tutmalısın." Öfkesine rağmen kelimeler bulmacanın yeni bir parçasını oluşturuyordu. *Onu* güvende tutmak. Adelaide değil, Helene. *Neyden güvende?*

Danny bir an için bunu düşünmüş gibiydi - Clayborn'un bunu yaptığı için öfkeden delireceğini düşünmesine yetecek kadar uzun bir süre - Danny'nin bu işi halledeceğine güvenmiyordu. Onları bu durumdan kurtarmak için.

Ve sonra kötü adam dedi ki, "Hayır. Anlaşma yok. Yine de güzel sözler." Gözünden akan bir damla yaş fırcalıyormuş gibi yaptı. "Küçük Addie, Mayfair'e aşık olmak

Her zaman yaptığın gibi, o çok sevdiğin köprüde durup Parlamento'ya bakıyordun, sanki sana farklı bir hayat sunabilirmiş gibi."

Onu bıraktığı anda Clayborn adamın boğazını parçalayacaktı.

Danny dramatik bir şekilde dudak büktü. "Yapabileceğinin en iyisi bu, değil mi? Hepimizi South Bank'te bıraktın ve sonunda çalışan bir kız oldun. Dük ya da değil, karanlıkta tüm erkekler aynıdır, değil mi?"

Sonra sesinde South Bank'in geniş aksanıyla karşılık verdi. "O kadar emin olma Danny, bazıları orada ne yapacağını bilir."

Hakaret yerini buldu ve Danny zalim bir kahkaha atarak onu kendisine doğru çevirdi. Henry, bıçak boğazına geri dönene kadar, değişimin kalp

atışında hareket etti. Şimdi daha sıkı. Derisinde bir damla kan oluştu.

Bir ılık attı.

"Hâlâ bir kaltak," dedi Danny. "Biliyor musun, seni yanımda götürmek iyi olacak. Sana yıllar önce öğretmem gereken bir ders vereceğim. Her zaman benden daha iyi olduğunu düşündün."

"Senden daha iyiydim. Sadece ne kadar iyi olduğumu unutmuşum." Onu daha sıkı kavradı.

"Ancak unutmadığım şeyler de var." Danny cevap veremeden kadın doğrudan yüzüne tükürdü, sonra uzun, kıvrak bir bacağını kaldırdı ve dizini doğrudan Danny'nin kasığına sapladı. Hiç acımadı.

Aferin kızıma.

Clayborn, acı içinde iki büküm olan Danny'nin başını kavrayıp dizini burnuna dayarken bile hareket ediyordu.

Adam ılık attı ve bir ağaç gibi devrildi.

Adelaide çoktan dönmeye başlamıştı. "Gitmemiz gerekiyor." Odayı geçti, bir gece önce yere yuvarlanan kutusunu yerden kaldırıp çantasına attı. "Şimdi. Helene'e gitmeliyiz."

"Adelaide," diye seslendi Danny yerde kendi üzerine kıvrılmış pozisyonundan. Kadın geri döndü. "Kızların seni her yerde koruyamaz." Sözlerindeki tehdidi yanlış anlamak mümkün değildi. "Dükünüz de sizi daha fazla koruyamayacak. Korur mu? Mayfair'den gelen oğlanlar South Bank'ten gelen kızlarla birlikte olmazlar."

Clayborn bir an bile düşünmeden Billy'nin üzerinden atladı ve Danny'ye doğru ilerledi.

Adelaide ona elini uzatarak, "Hayır," dedi. "Hayır."

Adam onu görmezden geldi.

"Henry," dedi. "*Zamanımız yok.*"

Bunun için zaman olacaktı. Bunun için zaman yaratacaktı. Bunun için zamanı *durduracaktı*. Eğildi ve diğer adamı gömleğinin önünden tutup kaldırdı, zar zor açılan gözlerine baktı. "Ona ve soran herkese Adelaide Frampton'ın Clayborn Dükü'nün koruması altında olduğunu ve ona yaklaşan herkesin benimle yüzleşeceğini söyle."

Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Bir saniye geçti. İki saniye. Ve sonra Adelaide usulca, tam olarak yanlış bir şey yaptığını belirten bir şekilde şöyle dedi: "Clayborn."

"Oooh," diye öttü eşek. "*Koruma.*" Henry yüzünün buruşmasına direndi. vurguyla geldi. Kelimenin ne anlama gelebileceğinin farkına varınca. Bu

Adelaide ona eşlik ettiği için para alabilirdi. Sonra Danny tekrar Adelaide'e dönerek, "Çarşaplarda beklediğimden daha iyi olmalısın," dedi.

Siktir et bu adamı.

Henry hiç tereddüt etmeden onu bayılttı.

"Seni bunu yaparken izlemekten bıkacağımı hiç sanmıyorum," dedi Adelaide ve bir gün öncesinden kalma eteklerinden birkaç uzun kurdele çıkarıp ona uzattı. "Al bunları."

"Zekice," dedi parlak renkli kurdelelere bakarak. "Tuhafiye ürünlerini asla küçümsememem gerektiğini hatırlat bana."

Ona hızlı bir gülümseme fırlattı, sonra da kayboldu. "Uygun kıyafet kurallarına uymamız gerekiyorsa, bunları kendi yararımıza kullanabiliriz."

Henry ikiliyi etkili bir şekilde bağlayıp ağızlarını tıkadı ve silahlarını aldı; Adelaide ise artık taktığı gözlüklerin ardından sessizce giyiniyordu.

İşi bittiğinde ona doğru gitti, onu kendine yaklaştırdı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğerek gözlerinin derinliklerine baktı. "Sen iyi misin? Seni incitti mi?"

Bir elini onunkine bastırdı. "Hayır. Ben iyiyim." Çenesini adamın boştaki elindeki kötü adamların kılıçlarına doğru kaldırdı. "Ayakkabılarını da almalıyız."

Kaşları çatıldı. "Ayakkabıları mı?"

Üzüntüyle başını eğdi. "Eski alışkanlıklar."

"Ne tür alışkanlıklar rakibin ayakkabısını çalmayı gerektirir?"

"Rakibin sizi takip etmesini zorlaştıracak türden. Ve ihtiyaç duyduğunuzda yeni bir çift ayakkabınız olduğundan emin olun."

Henry hayatı boyunca yaşadığı onca şüphe ve belirsizliğe rağmen ayakkabılar konusunda hiç endişelenmemişti. Bu sözler, Henry'ye Adelaide'in büyüdüğü dünya, ona o akşam topladığı her acıyı, sızıyı ve ağrıyı hak ettiğini hissettirdi.

Ve onlardan çok vardı.

Bir elini maçıdan dolayı ağrıyan burnuna götürdü. "Sanırım istediğin şeyi elde etmiş olabilirsin."

Dudakları endişeyle düzleşti. "Nedir o?" "Bahse girerim burnum kırılmıştır."

İncelemek için yaklaştı ve sanki haftalar önce yapılmış gibi gelen banyodan sonra bir havlunun unutulduğu küvete döndü.

Kumaşın bir parçasını artık soğumuş olan suya batırarak adamın yüzündeki kanı temizledi ve adam irkildi.

"Kötü bir çürük oluşmuş," dedi usulca. "Birden fazla." Başını salladı.

"Yüzüm sonunda bir karaktere sahip olacak."

Gülümsemesi de dokunuşu kadar yumuşaktı. Onun alaycılığı gibi.

"Sonunda, bakmaya değer bir şey."

"Bana Havistock'u anlatacaksın," dedi. "Burada uygunsuz bir düğünü durdurmaya çalışan öfkeli bir babadan daha fazlası var."

Tereddüt etti.

Güven bana, Adelaide. Yardım edeceğime güven.

Onun dinlemeyeceğini bildiği için söylemedi.

Onun gözleriyle karşılaştı, aradığını bulacağını umduğu kadar uzun süre aradı. Gerçeği. Onun bir müttefik olduğunu. Sonunda başını salladı.

"Güvende olduğumuzda."

Bu yeterli olmalı, dedi kendi kendine onu ararken, zarar görmediğinden emin olmak istiyordu. Çok uzağa bakmasına gerek yoktu.

"Kanamam var."

Elini boynuna götürdü. "Bir çizik."

Havluyu ondan aldı. Onun hareketlerini tekrarladı. Bıçağın deriyi deldiği yeri temizledi. "Onu tekrar parçalara ayırmak istiyorum. Her damla kan için."

Başını iki yana salladı. "Bu gece olmaz." Kadın haklıydı. Belli etmemek için elinden geleni yapsa da, savaş zaten yara bere içindeki vücuduna çok zarar vermişti.

"Ona daha kötüsünü yapacağız," diye ekledi.

Kaşları kalktı. "O da ne?"

"Kaybettiği için cezasını çekmesi için onu Zorba Çocuklar'a geri gönderiyoruz. Kimse bir haydutu kaybettiği için kendisinden biri gibi cezalandıramaz."

"Denemek isterim," dedi sallanıp küvetin kenarına tutunmadan önce, kadının fark etmemesini umarak.

Fark etti. Tabii ki fark etti. "Clayborn?"

Unvanı tekrar diline dolanmıştı. Ay ışığı pencereden süzülüp gümüş gölgeler oluştururken ona Henry demesini söylemek istedi. hızla örttüğü tenini. Her zaman bu kadar güzel miydi?

Her zaman.

Yan tarafında parlayan keskin acıyı görmezden gelerek nefesini içine çekti. Bir yatağa ihtiyacı vardı. İyi bir uykuya. Bunun için zaman yoktu; Helene ve Jack'e ulaşmaları gerekiyordu.

"Kıyafet giyiyor olmalıydın. O zaman sana zarar veremezdi."

Kadın ona doğru ilerledi, gömleği elindeydi, kaşları çatılmıştı. "Suçlular kapıyı kırdığında korse bağlayacak zamanım olmadığına inanabiliyor musun?" Kadın kumaş topunu adamın göğsüne bastırdı ve adam bu dokunuşla geriye doğru sallandı.

"Ne-" Sorunun sonu boğazında düğümlenirken dikkatini adamın vücuduna yöneltti, elleri karanlıkta endişeli bakışlarını takip ediyordu.

"Adelaide, senden ne kadar hoşlansam da-" "Ah, kapa çenenin," diye onun sözünü kesti.

"Özür dilerim-" *Acı*. Adamın eli kadının elinin yanına uçtu. "Tanrım!"

"*Kahretsin*." Ünlemi daha renkliydi. "Bir doktora ihtiyacın var." Başını kaldırıp ona baktı. "Yürüyebiliyor musun?"

"Elbette yapabilirim!" diye ısrar etti, alınmıştı. "Ama ben gayet iyiyim. Doktora ihtiyacım yok." Yan tarafında düzgün bir kesik keşfetmek için aşağı baktı. "Billy bir tane indirmiş olmalı."

"Bozuk bir saat bile ..." diye karşılık verdi ama adam onun gözlerindeki endişeyi okudu. "Ben iyi olacağım. Sadece bir çizik."

"Bu bir çizik değil," dedi. "Çizik de gördüm, bıçak da gördüm. Yaraların ve ikisinin de başına neler geldiğini gördüm ve senin bakıma ihtiyacın var." Her ikisinin de çantalarını topladı ve onu geçerek odanın uzak tarafına doğru ilerledi. "Bir cerraha ihtiyacın var," diye tekrarladı ondan çok kendi kendine, "ve buradan mümkün olduğunca uzağa gitmeliyiz."

Çantasını onun elinden kaptı. Onun çantasını taşımasına izin vermeden önce ölmüş olacaktı. "Yoksa ne olur?"

"Ya da Danny kendine gelir ve bir kez daha bize katılır," dedi ve bir zamanlar parçalanmış olan kapıya doğru başını salladı.

"Danny," diye tekrarladı, içinden geçen öfke dalgasından hoşlanmamıştı. "Onu tanıyorsun."

Cevap vermedi, içeri girdiğinde fark ettiği resme doğru hızla ilerledi. Onlara ne demişti? Kalkan-kızlar. Tabloyu kavradı. ve resmi duvardan çekti.

Hayır. Duvardan değil.

Çekerek açtı ve başka bir kapı ortaya çıktı.

"Başka bir geçit," dedi bakışlarını onunkilerle buluşturarak. "Sonuncusunu bulmam yirmi dakikamı aldı."

Eteklerinin arasından bir enfiye kutusu çıkarırken zinciri korsajından çekip pirinç kolyenin vidalarını açarken kaşları bu sözler üzerine kalktı. "Etkilendim. O bundan çok daha zordu."

Kutunun içinden bir parça seçip silindire yapıştırırken onu dikkatle izledi. Bir iskelet anahtar yapmıştı. Mükemmeldi. "Britanya'daki her handa geçitleriniz var mı?"

"Özür dilerim Duke," dedi, güzel ağzının bir yarısı gözleriyle tam olarak buluşmayan bir gülümsemeyle kalktı. "Şu anda senin yapboz kutunla oynayacak vaktim yok."

Ona şaka yapmasına izin verdi. Sırlarını saklamasına izin verdi.

Muhteşemdi.

"Ahırlarda hava kararıyor," diye fısıldadı. "Eğer şanslıysak, onlar uyanmadan dışarı çıkmış oluruz."

Ahıra vardıklarında arabası çoktan bağlanmıştı ve Mary arabanın yanında duruyordu. Kadına başıyla teşekkür etti. "Lucia'ya haber gönder. Teslimat için çocuklardan birine ihtiyacımız var. Ve ona ihtiyacım olduğunu söyle. Beni nerede bulacağını bilir."

Genç kadın başını salladı ve Clayborn'a gergin bir bakış gönderdi. "Billy-"

"Billy bir dükü bıçakladı ve hayatta olduğu için şanslı," dedi

Adelaide. "Peki ya ben onun buradan başka bir yerde hayatta olmasını dilersem?"

"O zaman onu diğeriyle birlikte gönderin. Kargosu ödendi ve onu bir daha asla göremeyeceksiniz. Gitmeliyiz, burası güvenli değil," dedi. kapıyı açtı ve çantasını aracın içine atarak içeri girmesini işaret etti. "Atla Duke. Oyalanacak vaktimiz yok."

Henry başını salladı. "Seninle birlikte yukarı

çıkacağım." "Hayır. Düz yatman gerek."

"Ve seni koruyacak birine ihtiyacın var."

"Peki bunu nasıl yapacaksın, kanlarını mı akıtacaksın?"

Ondan uzaklaştı ve zayıflığından utanarak yukarı tırmanmaya çalıştı. Kasları artık kontrolünde değilmiş gibi görünüyordu. Sonunda oraya vardığında, ona doğru eğildi, gözlerinin derinliklerine baktı, kendi kahverengi kadife havuzları endişe doluydu. "Seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Seni tanıyordu. Danny."

Cevap vermedi, üzerine bir araba battaniyesi çekti.

Onun elini tuttu. Sıkıca tuttu. "Seni tanıyordun. Babanı tanıyor."
Uzun bir süre ona baktı. "Babamı herkes tanır." Adam başını salladı.
"Ben tanımıyorum."
Gülümsedi ama ifadesinde hiç eğlence yoktu. "Bundan emin misin?"
Kaşları çatıldı ve üzerine bir zayıflık dalgası çöktü. *Lanet olsun.*
Bıçaklanmamış olsaydı, düşünebilirdi. Her şeyi bir araya getirebilirdi.
Onun kim olduğunu. Babasının kim olduğunu. *Danny bir şey söylemişti.*
Neden hatırlayamıyordu? "Sanırım ... olabilirim." Koltuğa tüm ağırlığını
verdi, eğildi
başını arkalarındaki arabaya yasladı. "Kahretsin."
Çoktan aracın diğer tarafına geçmiş, kendini onun yanına çekmişti.
"Duke?"
"Bana öyle deme," dedi, bu söylenecek saçma bir şeydi ama birden
önemli olduğunu hissetti. Gözlerini kapattı. "Dün gece bana Henry
dedin."
İçini çekti ve ona istediğini verdi, sözleri karanlıkta yumuşak ve tatlıydı,
sanki onlardan hoşlanıyor gibiydi. Neredeyse *ondan* hoşlanıyormuş gibi.
"Pekala, Henry. Seni güvenli bir yere götürmeliyiz."
Ama zaten baygındı ve onu duyamıyordu.

On İkinci Bölüm

Hungry Hen'den beş mil ötede, ikisi hana doğru uzanan birkaç kısa yoldan sonra, bir çit ve çalı yığınının arkasına sıkışmış uzun bir yol vardı ve bir ceset aramadığında onu bulmak imkânsızdı.

Adelaide onu arıyordu.

Atları, tepenin üstündeki küçük kulübeye giden yola doğru itti.

-Yılın büyük bir bölümünde boş duran bu kulübede, acil bir durum nedeniyle Trevescan Düşesi'nin geniş hizmet ağından birinin güvenli bir yer aramak için.

Adelaide dizginleri tek eliyle tutarak cesaret edebildiği kadar hızlı sürdü.

Diğer eliyle Henry'nin yan tarafındaki yaraya baskı uyguladı, handan çaldığı keten kumaştan sızan ve elini kaplayan kayda değer miktardaki kanı düşünmemeye çalışıyordu. İkisinin de pes etmesini engellemek için aklına gelen tek şeyi yaptı; onunla konuştu.

Olağanüstü olaylarla karşılaştığında bu tepkiyi diğerlerinden üstün tutan bir dünyada doğduğu için alay ve öfkeyle başladı. "Yapacak hiçbir şeyi olmayan zengin çocukların gittiği bir okulda dövüşmeyi öğrenirsen böyle olur işte, züppe," diye homurdandı.

Aç Tavuk, takip edilmediklerinden emin olmak için baygın bedeninin üzerine eğildi.

"Eton'da altı yıl geçirmek, kör bir zekâyâ ve keskin bir bıçağa sahip sarhoş bir hödüğün yanında hiçbir şeydir. Tabii ki bayıldın. Başka bir şey olamaz bekleniyordu." Durakladı ve ekledi: "Yine de yüzlerinizin gücünden etkilendiğimi itiraf etmeliyim."

Tehdit etmek de işe yaramadı; "Eğer uyanmazsan seni arabadan indirip kendi başının çaresine bakmana izin vermeliyim" sözüne de yanıt vermedi. Ne de "Bu tür şeylere ne vaktim ne de sabrım var. kapıma getirmek üzeresiniz, Majesteleri. Sizi ortadan kaldırmama yardım etmeye fazlasıyla istekli bir kadın ekibim var."

Onu uyandırmaya çalıştı. "Haydi Clayborn. Uyanırsan bütün sorularını sormana izin vereceğim. Sana bütün cevapları söyleyeceğim. Sana dosyayı vereceğim.

-Kardeşin hakkında bildiklerimizi görmene izin verelim. Senin hakkında." Depoların dışında ne kadar iyi gizlendiğini ve zalimlerin hakkından ne kadar iyi geldiğini düşününce, onun hakkında bilmeleri gerekenden çok daha az şey bildiklerini fark etmedi. Bunun yerine farklı bir yol denedi. "Yarışı kazanmanıza izin vereceğim. Bırak muhabbet kuşları evlensin. Sadece uyan."

Ve diğer stratejilerin hiçbiri işe yaramayınca, kulübeye giden yokuşu tırmanırken yalvarmaya karar verdi; dua etmek Adelaide'in yaptığı bir şey olsaydı dua olabilecek basit bir söz dizisiydi bu. Onu dinlemeye istekli bir tanrı bulamamıştı, bu yüzden tanrı olmayan şeylere dua ediyordu. Arabanın tekerleğinin fırlamaması için yalvardı ve atlara daha hızlı hareket etmeleri için yalvardı. Ve evin erzakla dolu olması için dua etti.

Ama esas olarak ona dua ettiğini düşünüyordu. Nefes almaya devam etmesi için. "Lütfen ölme," diye tekrar tekrar fısıldadı. "Bana ölmeyeceğine söz vermiştin. *Lütfen.*"

Bu istek bu kadar ağır gelmemeliydi. Daha önce bir sürü Genç hayatında insanlar ölmüştü; bir kız ölümün yüzünü tanımadan nerede ve nasıl büyüdüğünü bilemezdi. Ama her nasılsa, *Henry*'nin ölebileceği fikri ...

Boğazına takılmamalı ve gözlerini yakmamalıydı. Bu kadar panik dolu olmamalıydı. Böyle bir endişe.

Lütfen ölme.

Ve sonra, sessiz düşüncenin hemen ardından.

Senden çok hoşlanıyorum.

Sözlerinin aptalca ve bencilce olduğunu bilerek nefesini içine çekti. Anlamsız. Alakasız. Ya yaşayacaktı ya da ölecekti ve onun hakkındaki hisleri önemsizdi.

Hoşlanmak için değildi. Onun için değil. Özellikle de onun Trevescan Düşesi'nin kuzeni Bayan Adelaide Frampton olmadığını bildiğinden beri.

Küçük çaplı hırsızlıktan hobisi olan Addie yerine Londra'nın en azılı suçlularından birinin kızı olan Addie, South Bank çetelerinde yetişmiştir.

Bunu hatırlaması iyi olacaktı; kendini bu gerçeğin içine hapsedecek ve bu adamın başına geleceklerden kendini koruyacaktı. Duygular Adelaide'in göze alamayacağı bir lükstü, bu yüzden hayal kırıklığını, öfkeyi, hüsranı, utancı ve azımsanmayacak miktarda korkuyu bir kenara itti, bunun yerine, etraflarındaki karanlıktan daha karanlık görünecek kadar yakın, gölgeli bir görüntüye kavuşan eve odaklandı. İçeride kimse yoktu.

Atları, onlar geçerken tepeye bakmaya karar verebilecek herhangi birinin görüş alanının dışında bir yere çekti ve "Kımıldamayın" diyerek aşağı atladı.

Birkaç dakika sonra döndüğünde, içeride birkaç fener yakmış, birini evin batı tarafına, üst katın ortasındaki pencereye asmıştı ama Henry kıpırdamamıştı.

Ölüm gibi hareketsizdi.

Bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı. Yarasının üzerindeki baskıyı kaldırdı, sonra tekrar sertçe uyguladı. Hızlıca. Onu acıyla uyandırmaya yetecek kadar. Adam acıdan inledi, elini uzattı, eli kadınıninkini kapattı. Ona baktı, şaşkınlığı neredeyse anında geçti ... neredeyse. Onunki kadar hızlı bir zihinde olması gerekenden daha yavaş.

"Seni içeri götürmeliyiz," diye fısıldadı, yalvarışını ve endişesini sesinden uzak tutamıyordu. Belki içeri girdiklerinde tekrar uyuyabilirdi. Yarasını sararken ve dikerken baygın olursa, bu ikisi için de daha iyi olurdu.

Karanlığın etrafına baktı. "Neredeyiz biz?" "Güvenli bir yerde."

"Burada başkaları da var mı?" "Hayır."

Bundan hoşlanmadı. "O zaman güvende değilsin. Eğer dövüşemezsem." Ayağa kalkmaya çalıştı ama acı içinde tısladı, bir eli doğrudan yanına gitti.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Danny'nin de icabına bakıldı." Bakışlarından öfke akıyordu. "Ona öyle demeyi kes." "Onun adı bu."

"Bunu bilmenden nefret ediyorum."

Elbette biliyordu. Adelaide Frampton bir aristokrat değildi -bunu herkes biliyordu- ama gerçek bir aristokratla tanışmış olabileceği fikri suçlular . . . Bu onun itibarının düşen ilk tuğlasıydı. Daha kaç tane olacaktı? "Korkarım sizi hayal kırıklığına uğratmak zorundayım, Dük." O

Onu kolunun altından yakaladığında bu sözleri sahte bir kabadayılıkla söyledi.

"Hayatta kalmaya odaklanmalısın; diğer her şey sen dikilene kadar bekleyebilir."

Ona doğru baktı. "Bunu kim yapacak?"

Ona parlak, sahte bir gülümseme fırlattı. "Bunların hepsi verdiğim hizmetin bir parçası."

"Dikiş dikebilir misin?"

"Ev sanatları konusunda düzgün bir eğitim aldığıma inanmıyor musunuz?" "Oya yapmaya zaman ayırdığınıza inanmakta güçlük çekiyorum.

dünyanın en iyi yankesicisi olmak için eğitim alıyorlardı."

Aslında onunkine çok benzeyen bıçak yaraları konusunda eğitim almıştı ama bunu ona söylemekten kaçındı. Bunun yerine, "Korkarım Dük, cebinizi karıştırmak fazla eğitim gerektirmiyor," dedi.

Başını iki yana salladı. "Benimkinden bahsetmiyorum.

Beaufetheringstone balosunda Havistock'un cebini karıştırdığını gördüm."

İçinden bir şaşkınlık geçti. "Sen mi yaptın?"

"Evet," dedi adam, kadın mutfağın ortasındaki geniş tahta parçasını işaret ederken yüzünü buruşturarak. "Umarım çok büyük bir paradır."

Markinin sahip olduğu ve başkalarının yatırım yapmasını sağlamaya çalıştığı fabrikaların bir listesi; üstelik buralar karın tokluğuna çalışan ve çoğu zaman zorlu koşullardan sağ çıkamayan çocuklarla doluydu. Adelaide'in fabrikalar için planları vardı.

Başını salladı, zihni dönüyordu, muhtemelen bu yüzden ona, "Para değildi ve beni fark etmemen gerekiyordu. O fark etmedi. Yeterince hızlı olamamış olmalıyım."

"Şimşek gibiydin," dedi, masaya yaslanırken tekrar yüzünü buruşturdu. "Sadece seni fark etme pratiğim var."

İtiraf karşısında içine yayılan sıcaklığı görmezden geldi.

Ama onu takip eden kelimeleri görmezden gelmek zordu. Ağzından dökülen kelimeleri. "Sakin ölme."

"Yapmayacağım." Bir elini kızın yanağına doğru kaldırdı ama parmakları kızın tenini zar zor sıyırıp masaya düştü. Gözleri kapanırken ekledi, "Tüm sorularıma cevap vereceğine söz vermiştin."

Tabii ki onu arabada duymuştu. Lanet olsun.

Yarası üzerinde çalışmak için ihtiyaç duyacağı şeyleri almak üzere arkasını dönmeye başladı. Ama son gücünü kullanarak onun elini tuttu ve gözleriyle buluştu, bakışları net ve kararlıydı. "Adelaide."

"Evet?"

"Biri gelirse sizi kim koruyacak?"

Yine o tanıdık olmayan sıcaklık. "Kendimi korumak için yıllarımı harcadım Duke.

Merak etmeyin."

Kara kaşları birbirine kenetlendi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Zorla gülümsedi. "Böğrünüzde kocaman bir yara var ve mutfak tezgahının üzerinde kan kaybından ölmekle tehdit ediyorsunuz, Majesteleri. Şimdi saray aşkı için uygun bir zaman değil."

"Bu iş bittiğinde ..." Sözleri inceliyordu. Uykuya daldıkça daha da kısıklıyordu.

"Anlat bana," dedi, aniden onu uyanık tutmak için umutsuzluğa kapılmıştı. Onunla birlikte.

Onu kaybetmeye hazır değildi.

"Sana daha iyi bakmalıyım," dedi zar zor, bu itiraf göğsünün sıkışmasına neden olurken, onun için taşıdığı yaralar kümesini düşündü. Onun için savaşırken oluşan morluklar. Onun peşinden koşarken geçirdiği araba kazasından kalan sıyrıklar. Omzunda, zevkini ona pençelediği yerdeki çizikler.

Ona daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar iyi baktığını söyleyecek kelimeleri bulamadan, "Uyandığımda Sana daha iyi bakacağım."

Nefesini içine çekti, itiraf edebileceğinden çok daha cazip gelen kelimelere direndi. Ne de olsa Adelaide gerçeği biliyordu. Bu iş bittiğinde, birbirlerini bir daha asla göremeyeceklerdi.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

O uyurken Adelaide kaynar su, çarşaflar ve malzemeler getirip mutfak ocağındaki ateşi yaktı. Tam adamın kanlı gömleğini gövdesinden ayırmaya başlamıştı ki kapı çalındı ve Lucia'nın geldiği kapı açıldı.

"Görüyorum ki iyi kısmı kaçırmamışım," dedi Lucia içeri girerken, Adelaide gömleğini yana itip geniş ve kaslı göğsünü ortaya çıkarırken bakışları Henry'nin sırtüstü yatan vücudundaydı.

Adelaide arkadaşına bir bakış fırlattı. "Bilinci yerinde değil."

"Ama henüz ölmedim, ben de ölmedim," dedi Lucia ve Adelaide'in Henry'nin yanına koyduğu sıcak su dolu leğene uzun bir keten bezi batırmak için ilerledi. Sıkarak çıkardı ve Adelaide'e uzattı. "Sen de öyle."

Temizlemiyordu. Kendi kendine sadece onu temizlediğini söylerken bile, Billy'nin bıçağının böğrüne saplandığı yeri görmeyi kolaylaştırıyordu -Bıçağın ucunun kaydığı ve deriye saplanana kadar kaydığı gövdesindeki yarık... Adelaide adamın vücudundaki çıkıntıları ve vadileri görmezden gelemezdi.

"Mary'den haber aldın mı?" Adelaide Lucia'ya sordu.

Diğer kadın başıyla onayladı. "Teslimatlarınız Londra'ya doğru yola çıktı bile. Umarım Danny'yi babana geri göndererek ne yaptığını biliyorsundur."

"Babamın iyi bir ceza verme yeteneği ve istekliliği konusunda sahip olabileceğim tüm tereddütler Danny'yi beni bulup benzer bir kaderle Londra'ya getirmesi için kuzeye gönderdiğini biliyordum. Alfie kaybetmeyi sevmez. Ve gerçekten sevmiyor.

bunun nedeni erkek çocuklarıysa." Henry'nin alnına serin bir bez koydu. "Yardımanız için teşekkür ederim."

Lucia sözleri elinin tersiyle itti. "Rufus ve Tobias'a sahip olmanın ne faydası var, eğer onların yetişkin erkekleri savurmalarını izleyemeyeceksem?" Eliyle masayı işaret etti. hızla gelişen bir çürüğün yayıldığı nokta. "Adamınızın en az bir kaburgası kırılmış. Ve burnu."

"Fark ettim," dedi Adelaide, her biri kendi hatası olan vücudundaki şişliklerden, kesiklerden ve çürüklerden nefret ederek.

Lucia bilmiş bir ses tonuyla, "Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

Adelaide kendi kendine kırık kaburgayı fark etmesinin nedeninin geri kalan kasları ve siniri fark etmesi olduğunu söyledi. Ve ancak o zaman fark etmişti çünkü

Dükler böyle vücutlara sahip olmamalıydılar; ömür boyu sürececek cennet hayatları için yumuşak, solgun ve işlenmemiş olmalıydılar.

"Bana sadece okul kavgası gibi görünmüyor." Lucia, Adelaide'in düşündüklerini dile getirdi.

"Fark etmemiştim," dedi.

Lucia inanmayarak homurdandı. "Bunu kabul edebilirsin Adelaide. Sadece ikimiz varız ve ben de o züppeyi kurtarmana yardım etmek için buradayım. Bu hiç de küçük bir hayal kırıklığı değil, sana söyleyeyim. Senin için belli bir yumuşaklık bekliyorum. Sesily'den aristolar, Imogen ve Düşes, Almack'ın evine davet edildiklerini düşünürsek-"

"Almack's artık kimsenin umurunda değil," dedi Adelaide kanlı çamaşırları yıkarken.

Lucia'nın kara kaşları yukarı kalktı. "Dürüst olmak gerekirse. Bunu bildiğini duymak bana acı veriyor. Hırsızlar arasındaki dayanışmaya ne oldu?"

Adelaide diğer kadına gülümsedi. "Feneri pencereye asıp sizi buraya çağırmadım mı?"

"Bir züppeyi kurtarmak için, soymak için değil," dedi Lucia, Adelaide'in diğer tıbbi malzemelerle birlikte getirdiği yüksek ispirotolu alkol şişesini kaldırarak. "Onu gerçekten kurtarmak mı istiyorsun?"

"Gerçekten öyle," diye cevap verdi. Adelaide bu sözler üzerine yükselen duygu düğümünü yutkunarak, "Asla benimle birlikte olmamalıydı," dedi.

Ve ondan daha fazlasını istememesi gerektiğini bilmeliydi.

Lucia, Adelaide'in sözlerine dudak büktü. "Bahse girerim uyanık olsaydı, bana bunun hayatının en güzel haftası olduğunu söylerdi. Hadi bunu daha da iyi hale getirelim, olur mu?"

Eğildi ve Henry'nin kulağına, "Uyan, Duke!" diye bağırdı.

Kaşları çatıldı.

"Bilinci yerinde değil!" Adelaide mantıksız rahatlamasını zihninin gerisine iterken Lucia duyurdu. "Sanırım onu dolandırmayacaksak, uyandırmanın zamanı geldi!" Şişeyi havaya kaldırdı ve İzin için Adelaide.

Kabul edildi.

Şişe devrildi ve onu berrak sıvıyla ıslattı.

Vahşi bir küfürle ayağa fırladı, masanın üzerinde oturur pozisyona geldi, eli hemen yan tarafına gitti, orada içkinin acısı yoktu. şüphesiz dayanılmazdı. Adelaide onun elini dokunamadan yakaladı. "Hayır. Dokunma."

"Dokunamazsın!" diye kükredi. "Bu da ne?"

"Sana ne demiştim? Kesinlikle ölmedim!" Lucia mutlu bir ifadeyle "Kesinlikle ölmedim," deyince Lucia dönüp ona baktı.

"Otoyol kadını. Elbette." Lucia'ya doğru kaşlarını çatı. "Zaten paramı aldın; bir de kanımı mı istiyorsun?"

"Karar verildi." Lucia Adelaide'e baktı. "Bu dükü sevdim."

"Henry, lütfen-" dedi Adelaide. "Arkana yaslanmalısın-"

"Hâlâ kanaman var," dedi, sözcükler bir kırbaç gibiydi. Lucia'ya döndü. "Kanaması var."

"Önemli bir şey değil," diye araya girmeye çalıştı Adelaide. "*Boynundan* kanaması var," diye açıkladı.

"Evet, fark ettim," dedi Lucia. "Ve sen de yandan kanıyorsun. Ne çift ama."

"İlgiye ihtiyacı var. Şimdi. İkiniz bana ne yapacaksanız ondan önce."

Lucia Adelaide'e eğlenen bir bakış attı. "Bu adamın senin için yarı ölü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"O değil-"

"*Kanaması* var." Lucia'ya baktı. "Dikişe ihtiyacı var."

Lucia sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Dikişe ihtiyacı yok," dedi. "Sadece bir çizik."

"Bu bir *boyun yarası*."

"Dinle beni, Dük. Bir an için Adelaide'in tehlikede olduğunu düşünsem, elinizden düşürmediğiniz o cüzdandaki tüm paraya bahse girebilirsiniz ki, kimse size dokunmadan önce onun iyileştiğini görürdüm. Fakat

O iyi ve senin de bu geceyi atlatamama ihtimalin oldukça yüksek, o yüzden çeneni kapa ve bırak da işimize bakalım, olur mu?"

Lucia'nın açıklamasının ardından sessizlik çöktü ve Adelaide, Lucia'nın işaret ettiği tatsız ihtimaller konusunda bu kadar endişeli olmasaydı Clayborn Dükü'nün şok olmuş yüzüne gülerdi.

Havayı kokladı. "Beni rotgutla ıslattın."

Adelaide küçük bir gülümsemeyle başını eğdi. "Bazıları yaranın temiz kalmasına yardımcı olduğuna inanır."

"Öyle mi?"

"Evet. Bundan memnun ol, çünkü idrarın işe yaradığını düşünen başkaları da var." O daha cevap veremedi Adelaide onu bir kez daha sırtına bastırdı.

"Merak etmeyin. Ben iğne ve iplikle bir rüyayım. Jane doğmadan önce kıyafetlerimizi ben dikedim."

Uzandı. "Ben kıyafet değilim."

"Ama uyanacağın nakışı düşünsene," diye karşılık verdi, sanki olacıklardan korkmuyormuş gibi hafif bir ses çıkarmaya zorlayarak kendini.

Sonra ona uzandı, başparmağı sertçe yanağına değdi. "Kanaman var."

"Bu bir çizik."

"Uyandığımda gitmiş olmasını istiyorum."

Bu kibirli direktif karşısında gülümsedi. "Bunu ortadan kaldıramazsınız. Burası Parlamento değil. Burada nutuk atamazsınız."

"Bana ne istersen yap," dedi. "Ama sen daha önemlisin."

Yutkundu. Uzaktan yakından doğru değildi ama yine de bu adam... bu muhteşem adam. "Uyanması gereken kişi sensin Dük. Değiştirmen gereken bir dünya var."

"Zaten değiştiriyorsun," dedi sessizce. "Önce sen." "Ah, ondan hoşlanıyorum," dedi Lucia usulca.

Gözlerini ondan ayırmadı ama Lucia'ya cevap verdi. "Önce o." "Henry," dedi Adelaide, onun elini yakalayıp sıkıca tuttu ve

Bir kalp atışı için bile olsa, aralarında birkaç çalıntı öpücük ve bir gecelik zevkten daha fazlası varmış gibi davrandı. Karanlıkta fısıldadıkları gelecek için bir umut olabilirdi.

Hâlâ kan sızan kötü yarasına baktı. Lucia küçük kahverengi bir şişeden temiz bir bez parçasına sıvı döktü ve ona uzattı.

Bunu alan Adelaide dikkatini onun güzel mavi gözlerine verdi. "Daha önce beni kimin koruyacağını sormuştun." Sorunun anısı bile içini ısıtmıştı; birinin onun için endişelenmesi ne tuhaf, ne harika bir şeydi.

"Yapacağım." Bakışları kızın yüzünde gezinirken, başparmağı yine kızın yanağını okşadı. "Çok güzelsin."

Kalbi göğsünde çarpıyordu. Bu *adam*. "Bu gece, *seni* korumama izin ver."

Bundan hoşlanmadığı belliydi. Ama ne kadar hoşlandığını ona belli etmeden önce Lucia konuştu ve masanın öbür ucundaki Adelaide'in gözleriyle buluştu. "Zaman."

Çok fazla yoktu. Hızlı hareket etmek zorundaydılar.

Adelaide hiç tereddüt etmeden eğildi ve onun ağzına hızlı bir öpücük kondurdu. Adamın eli başının arkasına geldi, yumruğu saçlarında kenetlendi. Öpüşmeyi kesti ve "Yakında görüşürüz" diye fısıldadı, ardından elindeki bezi adamın burnuna ve ağzına yerleştirdi ve onu bayılttı.

Lucia, "Bunlar olağanüstü şeyler," dedi. "Imogen iş yapma şeklimizi gerçekten değiştirdi, değil mi?"

Adelaide, Imogen'in klorik eter dediği bir şeyle ıslatılmış beze baktı. Zararsızdı ve iş kötülerini öldürmeye geldiğinde son derece yardımcı oluyordu. Ya da bu durumda, dikilmesi gereken dükleri. Adelaide, "Ekipte bir dâhi olması işe yarıyor," diye onayladı.

"Bahse girerim dükünüz aynı fikirde olmayacaktır," dedi Lucia tatlı bir kahkahayla. "Uyandığında çok öfkelenecek."

"O benim düküm değil," dedi hemen, çünkü elbette öyleydi. Ama o anda onun düküydü. Endişelenmesi gereken oydu. Güvende tutmak için onundu.

"Ah, yani artık ona senin Henry'n mi diyeceğiz?" Adelaide arkadaşının şakasına yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Addie," diye ekledi Lucia usulca. "İnsanlar bıçaklanmaktan kurtulur."

Adelaide onun uyuyan, yara bere içindeki ve her nasılsa hâlâ inanılmaz güzellikteki yüzüne bakmadı. "Hepsi değil."

Ateş çok çabuk çıkabilirdi. Ve genellikle hiç gitmezdi.

Kadın Clayborn'un yan tarafına bir sıra düzgün dikiş atarken uzun bir sessizlik oldu. İş bittiğinde ipliği kesip yarayı sardı, bal sürdükten sonra birlikte yarayı ve kırılan kaburgayı sardılar. İşlerini bitirdiklerinde bakışları Clayborn'un hareketsiz yüzünde, morarmış göğsünün inip kalkışında, uzun kollarında gezindi.

Sonunda Lucia'ya baktı. "Teşekkür ederim."

Diğer kadın kaşlarını kaldırdı. "Ne için?"

Başını iki yana salladı. "İçin . . ." *Burada olduğun için.* "Arkadaş olduğun için."

Lucia'nın kara gözleri Adelaide'in dilediğinden fazlasını görüyordu ama güzel yüzünde parıldayan sayısız soruyu sormadı. Adelaide'in nasıl Adelaide dükün elini kavradı. Onun yerine, "Boynuna bir bıçak yedin diye o kadar öfkeleni ki; seni iyileştirmek için sıkı bir şekilde uyanması beni şaşırtmaz," dedi.

Adelaide boğazındaki kalın düğümün etrafında yutkunarak küçük bir kahkaha attı.

Lucia bir süre telaşla etrafı kolaçan ettikten sonra Adelaide'e bakarak, "Ya kız? Ne olmuş ona?"

Adelaide'in şu anda bile izini sürüyor olması gereken Leydi Helene. Korkunç babası onu eve getirmeleri için Zorba Çocukları tutmuşsa, Belles'in korumasına her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. "Sınıra yeterince yakın; Danny Londra'ya dönerken, Jack'le birlikte oraya varacaklarını sanıyorum.

yarın. Ve evlen." Bilinci yerinde olmayan Henry'ye baktı. "Aşk için."

Henry'nin ölçsüz sevdiği Jack. Henry'nin koruyamadığı Jack'i Adelaide korumalıydı.

"Tam bir karmaşanın ortasında mutlu bir haber." Lucia durakladı. "Ama onlara Londra'ya dönemeyecekleri söylenmeli, yoksa kurtlar sofrasına giderler."

Yeni bir damat Havistock'un Helene'i susturmasını engellemeyecekti. Bunun yerine, marki için bir başka endişe kaynağı olacaktı; Danny'nin yerine birisinin geçmesini umduğu kelleler listesinde çoktan yerini almıştı.

inanıyordu. Lucia haklıydı. Adelaide Henry'yi orada bırakmalıydı. Plana sadık kalmalıydı. Helene ve Jack'e ulaşmalı ve Belles'in geniş ağını kullanarak yeni evlileri güvenli bir yere götürmeliydi.

Kalmak delilikti. Hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Yapabileceği her şeyi yapmıştı ve şimdi beklemekten başka yapacak bir şeyleri yoktu. Biberiye yağı artık Henry'ye yardım edemezdi. Morluklar ve yeni kırılmış bir burunla çiçek açan yüzüne bakarak, kendi kendine gitmesini söyledi.

"Yardıma ihtiyacım var."

Lucia'nın kaşları kalktı. "Adelaide Frampton yardım mı istiyor? Adamı seviyor *olmalısın.*"

Aşk. Bu muydu yani? Onu, değer verdiği insanlarla birlikte güvende görmek için duyulan bu panik ihtiyacı? Uyanamayacağı fikri karşısında duyduğu bu vicdan azabı? Onunla bir daha konuşamayacağı fikri mi?

Kesinlikle olmaz. Bu korkunçtu.

Düşüncelerini bir kenara iterek arkadaşına baktı. "Helene ve Jack'e mesaj gönderilmesini istiyorum. Ve Düşes'e."

Lucia'nın kaşlarının şaşkınlıkla kalktığını anlamak için bakmasına gerek yoktu ama diğer kadın sessizce, "Tamamdır," dediğinde minnettar oldu.

Adelaide başını salladı, fısıldamadan önce onun hareketsizliğini perçinlemişti: "Şimdi ne yapacağım?"

"Tobias'ın onu yatağa taşımasına izin verdin." "Ve?"

Omuz silkti. "Dua etmek mi?"

Adelaide tek bir vahşi kahkaha attı. "Buraya gelirken denedim. Bu konuda pek iyi değilim."

"Neyse ki, bu incelik gerektirmeyen bir beceri."

Otoyol kadını kapının dışında nöbet tutan ve içeride sevdiği kadını koruyan adamı getirmek için geri döndü ve Adelaide Henry'nin başında dikildi, göğsüne ve göğsünün biraz fazla hızlı olsa da eşit bir şekilde inip kalkmasına dikkat kesildi.

Morarmış ve hırpalanmış vücuduna ve artık çok solgun görünen yüzüne odaklandı.

Onu izlemenin göğsündeki nefesi kısıtlamasından nefret ediyordu; endişe, hayal kırıklığı ve sinirler içinden akıp geçiyordu.

Bu duygudan kaçarak bir ömür geçirmişti. Onu zayıflatmasından. Savunmasız. Kontrolde çıkmış.

Ama orada, o mutfakta tek başına, İngiliz kırsalının sessizliği, birkaç düzine mumun titrek ışığı ve uykusunda bile mekânı dolduran o adamlarla çevriliyken artık kaçamazdı.

Kontrolden çıkmıştı.

Yapmayı düşünebildiği tek şeyi yapıyordu.

Lütfen demek.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Clayborn Dükü nadiren bir seferde altı saatten fazla uyurdu.

Uşağına, birkaç saatten fazla uykuya ihtiyaç duymayan bir adam olduğunu söylemişti. Sabah gezintileri için erken kalkar ve akşam geç saatlere kadar çalışırdı ve yatakta tembellik etmeye ne gerek ne de yer olan bir hayat yaşırdı.

Güzel bir masaldı, ama yanlış bir masaldı.

Henry uyumuyordu, çünkü rüya görüyordu. Yüksek sesler ve yoğun kokularla dolu, canlı renklerde rüyalar görüyordu - bir adamı uyandığında bitkin ve yorgun bırakan türden rüyalar. Bazen de bu rüyalar onu sert ve ciddi varoluşunun ötesinde bir şeyler dilemeye itiyordu.

Bu yüzden kendini geç yatıp erken kalkmak üzere eğitmişti.

Ama o gece, Lancashire'ın derinliklerindeki tepenin üstündeki o tuhaf evde, o tuhaf yatakta yatarken Henry bir rüya gördü.

O gece, ertesi gece ve daha ertesi gece, ateş onu ele geçirdikçe, rüyalar vahşi, canlı ve kaçınılmaz hale geldi.

Uğursuz gölgeler. Görüş alanının kenarında pusuya yatmış, onları daha net görmeye çalıştığı her seferinde kaybolan adamlar. Sırlar.

Bir kadın, saçları ateş gibi. Gözleri kadife gibi. Dudaklarında onun adı, alnındaki serin su gibi.

Bazen ona bir başkası daha katılırdı. Uzun, çalıntı atların üzerinde, neşeli gruplarına daha fazla üye toplamak için arabaları durduran, parlak gözlü yol kadınları olan bir çift oluşturdular. Saçında ateş olan kadın, belini uzun, parlak renklerle bağlayan kocaman etekler giyiyordu.

kurdeleler. Bir sonraki arabayı beklerken dönüp durdu, etekleri genişledi, adamın dokunabileceği kadar genişledi.

kilometrelerce uzaktan izledi. Ama parmakları yumuşak ipeğe dokunduğunda, kadın ortadan kayboldu.

Kırık bir araba. Ağaçta bir çocuk.

Yine alev saçlı bir kadın, bu kez gülerek iskelenin kenarından malikânedeki serin mavi göle atlıyor ve suyu bir ayna gibi kırıyordu. Bir dakika. Kır evi miydi? Hayır. Thames Nehri'ydi, o parlak renkli etekleri etrafına yayılmış, yüzerek uzaklaşıyordu, adam onu kovalarken kahkahası rüzgârdaydı, onu akıntıya kaptırmaktan korkuyordu. Çamura. Onu güvende tutamayacağından korkuyordu.

Onu yakalayamazdı; o da yakalanmak istemiyordu.

Ama onu kıyıda, önce rıhtımda, sonra teknelerde, sonra da suyun içinde kovaladı, ona seslenmeye çalışırken göğsünde bir hayal kırıklığı vardı ama bir türlü adını bulamıyordu. Ona ulaşmak için çaresizdi, bu kovalamacanın ne kadar uzun sürerse sürsün, nasıl biterse bitsin, sahip olduğu tek şey olduğunu biliyordu.

Ve sonra, tesadüfen onu uzun, altın bir kurdelenin ucundan yakaladığında, ona döndü, kurdele gevşedi, ucunda parlak, süslü bir anahtar vardı.

Cebine, kalbine yakın bir yere soktu, onun yaptığı gibi sıcak tuttu ve yüzdüler, su onun sıcak teninde serinledi, parmakları onun kolunu okşadı, kendi koluna dolandı.

"Henry," diye fısıldadı.

Dinginlik.

Su durgundu, bir kez daha aynaydı. Tamir edilmişti.

Rüya bitmişti ama uyanamıyordu.

* * *

Yarayı sardıklarından beri dört gece geçmişti ve o uykuya dalmıştı. Dört gece boyunca onun yatakta kıvranışını izlemişti. Ateşi birkaç saat sonra çıkmıştı, Adelaide yatağının yanındaki sandalyede mışıl mışıl uyuyor, boğazına kaşıkla et suyu vermek, sargılarını değiştirmek ve yaralarına merhem sürmek için uyanıyordu.

Üçüncü sabah, dönüp dururken ve vücudundan yeni yıkanmış battaniyeleri tekmelerken onu izliyorlardı ve Lucia şöyle seslenmişti Adelaide'in düşünmeye bile korktuğu endişe.

Ya da en azından endişesinin yarısını dile getirdi, sesi Adelaide'in hiç duymadığı kadar ciddiye. "Eğer yakında kırılmazsa . . ."

Kelimelerin ardından gelen ağır sessizlikte Adelaide'in boğazı kapandı, burnunun arkasındaki yer hayal kırıklığına uğramış bilgiyle sızladı.

"Biliyorum," dedi, sesini zar zor tanıyarak, endişeden, uykusuzluktan ve onun adını sürekli tekrarlamaktan bitkin düşmüştü - konuştuğu tek kelime buydu, çünkü başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Lucia'dan Helene ve Jack'in izini sürmesini istedi; Gretna'ya giden yolu bulduklarından ve güvenli bir yerde olduklarından emin olmak için.

Henry'yi güvende tutamayabilirdi ama kardeşini bulabilirdi. Arkadaşı Tobias'ın ağır kolunun altına girip elinden geleni yapacağına söz vererek oradan ayrıldı ve Adelaide Henry'ye döndüğünde artık farklı sözcükler buluyordu. Daha çaresiz kelimeler.

Sakin ölme.

Şimdi olmaz. Seni bulduğum gibi olmaz.

Uyanacağına söz vermişti, değil mi? Söylemişti. *Sana daha iyi bakacağım.* Sanki o çok değerliymiş gibi söylemişti. Sadece ortaklık için takas edilecek bir kadın, iş için kullanılacak bir hırsız ya da bilgi toplayan berbat züppelerle dolu bir balo salonunda sessiz bir bekçi değil.

Paradan daha fazlası. Sadece South Bank'ten bir dükün hayalini kuran bir kız değil.

Sanki sadece *öyle olduğu* için ilgiye layıkmiş gibi söyledi.

Ve onu izlerken, yaşamasına izin vermesi için evrene yalvarırken bunun doğru olmasını istedi. Onun bu sözü yerine getireceğini hayal etti. Onun yanında duracağını. Onu koruyacağını.

İkisi yalnız kalmak yerine onunla birlikte olun. Fantezilerini gerçeğe dönüştürün.

Bu nasıl bir şey olurdu?

İmkansız.

Yine de Adelaide uzun, bitmek bilmeyen günleri Henry'yi izleyerek, ona hikâyeler anlatarak, uyanmasını, iyileşmesini dileyerek geçirdi - şimdi inanılmaz derecede sessiz görünen bu inanılmaz derecede güçlü, inanılmaz derecede güçlü adam.

İlk başta, bir dokunuşla onu sakinleştirebiliyormuş gibi görünüyordu. Serin bir bez ve nazik bir fısıltıyla. O günlerde ona binlerce hikaye anlattı - yıllardır düşünmediği şeyler. Çocukken sahip olduğu kedi hakkında, Babasından sakladığı, çünkü babasının evcil hayvanların çocukları yumuşattığını düşündüğü. Bir tuhafiyeden saç kurdeleleri çaldığı zaman hakkında

Croydon. Drury Lane tiyatrosuna gizlice girdiği ve kendini sahnenin kanatlarında bulduğu zaman.

Ona en kötü kısımları anlatmaktan vazgeçti. Sırları.

Ama evrenle ve onu izleyen tanrılarla pazarlık etti ve bu işe yaramayınca Henry'yle pazarlık etti, eğer uyanırsa ona istediği her şeyi söyleyeceğine söz verdi.

Rüyalar kısa bir süre sonra kesilmişti ve Adelaide bunu iyiye işaret olarak kabul edip etmeyeceğini bilmiyordu.

Çırpınmayı ve inlemeyi bırakmış, tüm dünyanın uyku olarak tanıyacağı bir şeye dalmıştı ve Adelaide bazılarının bunu bir nimet olarak göreceğini hayal ediyordu. Ama onun içine düştüğü sessiz durgunluktan nefret ediyordu. Nefes alış verişinin düzgün olmasından ve artık hareket etmemesinden nefret ediyordu.

Adını fısıldadığında artık ona doğru dönmemesinden nefret ediyordu. Çok sıcak alnına çok soğuk bir bez bastırdığında artık ona sırtını dönmemesinden.

Başka şeylerden de nefret ediyordu. Kendisi için bir bıçak aldığı için ona teşekkür etmemiş olmasından. Onun için savaştığı için. O vahşinin burnunu ve kaburgalarından birini kırmasına izin verdiği için.

Onu kollarına aldığı ve daha önce hiç tatmadığı bir zevk yaşattığı o gece için ona teşekkür etmemişti.

Uyanmayacağını, böylece o şeyleri yapabileceğini. Onlardan daha fazlasına sahip olmak için. Ona daha fazla sahip olmak için.

Onu izledi, ölüm kadar hareketsizdi -korkunç bir ifade, bu- ta ki artık yapamayana kadar. Hareket etmek zorunda kalana, çantasında bir merhem kabı bulana ve onun için topladığı çürük ve sıyrıklarla ilgilenene kadar.

Burnu. Yanağı. Kaburgaları. Kalçasındaki acı veren çürük. Omzundaki kötü sıyrık. Onu güvende tutmak için delirdiğinde kazandığı ham parmak eklemleri.

Sessiz odada sertçe küfretti. Onunla birlikte olalı bir hafta bile olmamıştı ve kadın ona bunu yapmıştı. Bu onun dünyasıydı ve bu iyi ve dürüst adamı her adımda tehdit ediyordu.

Alnındaki sıcaklık alev gibi kavuruyordu. Bir vücut ateşe ne kadar dayanabilirdi? Bu soru onu oturduğu yerden fırlattı ve odanın diğer ucuna geçerek son bir gayretle bir çarşafı daha yıkamaya koyuldu.

Hareket etmedi.

"Henry," diye fısıldadı, kelimenin içini asla yüksek sesle söyleyemeyeceği tüm korku ve kederle doldurarak. "Lütfen "den başka söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Yorulmuştı.

Ve böylece, onun adını bir kez daha yumuşakça fısıldayarak sandalyeye kıvrıldı, yanağını tezgâha dayadı ve parmaklarını onunkilere geçirerek uyudu.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Gözlerini açtığında oda alev alev yanıyordu ve bir an için bunun başka bir rüya olduğunu hayal etti; bu rüyada onun ısıltılı, güzel bukleleri ateş gibi etrafını sarıyordu.

Uzun bir süre orada yattı, mekânı katalogladı -tavandaki ahşap kirişler, beyaz alçı duvarlar ve uzak taraftaki pencereden doğuya, güneşin doğduğu ve geceyi topraktan kovduğu yere baktı.

Hava soğuktu, ocaktaki ateş gecenin bir vakti sönmüştü ve ona doğru döndü, sanki günlerdir hareket etmemiş gibi boynunda bir ağrı uyanıyordu. Günlerdir hareket etmiş miydi? Bilincinin en son yerine geldiği gece, Adelaide'in böğrüne bir iğne batırmasından hemen önceydi. Hemen önce Mürettebatından biri tarafından tasarlandığına şüphe olmayan bir karışımla onu bayıltmıştı. Bu konuda konuşacaklardı.

Yer değiştirdi, bıçaklandığı yeri test etti. Yeni ama taze değil.

Yavaşça vücudunun durumunu, böğründeki sızıyı, boynundaki ağrıyı takip etti. Aynı anda hem yorgunluk hem de dinlenme hissi, sanki hem bir an hem de bir yaş boyunca baygın kalmış gibi.

Onun elini.

Eli onun elinde.

Yatağın aşağısına, örtünün üzerine baktı, ağrıları ve sızıları kaybordu, nefesi göğsünde düğümlendi. Adelaide oradaydı, bir sandalyeye çökmüştü, yanağı yatağın kenarındaydı, yüzü ona dönüktü, uyuyordu.

Uyuyordu ve elini tutuyordu, parmakları onunkilere dolanmıştı, sanki onu orada tutuyordu, o yatağa bağlıydı. O odaya. Toprağa.

Ona.

Ve o anda, içinden vahşi bir düşünce geçti.

Belki de onu orada tutmuştur.

Belki de Adelaide Frampton, iradesinin gücüyle onu hayatta tutmuştu.

Parmaklarını sıkı, yapmaması gerektiğini biliyordu. Uyumasına izin vermesi gerektiğini biliyordu ama gözlerini açmasını daha önce hiç istemediği kadar çok istiyordu. "Adelaide," diye fısıldadı. İlk kelimesi, yeni bir başlangıç gibi.

Gözleri birden açıldı, geniş ve güzeldi ve gözlükleri olmasa bile anında uyanıktı. Gözlerindeki şok parladı ve sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi kaşlarının arasında küçük bir çatık oluştu ve adam bunun hoşuna gitmesine engel olamadı - onun uyanmış olmasından mutlu olabileceği fikri.

Elini onunkinden çekerek ayağa fırladı ve adam onu kovalama, bir kez daha sahiplenme dürtüsüne direndi. Ona tekrar dokunmak için.

"Adelaide-" dedi tekrar, yumuşak bir sesle, sanki fısıltının üzerinde konuşursa onu korkutacakmış gibi.

Bu kelimeyi duyunca nefesini içine çekti, omurgası dikleşti. Ve sonra-

Gözyaşları. Güzel kahverengi gözleri yaşlarla doldu ve o zaman kendine engel olamadı, ona uzandı, adını tekrar söyledi.

Yarasının sızısını, kaburgalarındaki ağrıyı görmezden gelerek ayağa kalktı ama bunun bir önemi yoktu. O ağladığı sürece önemli değildi.

"Yapmamalısın-" Ona kıpırdamamasını söylemeye başladı ama durdu, başını salladı, uzun bir süre sessiz kaldı, bir elini -birkaç dakika önce onun olan elini- yumruk yaptı ve ona bakarken ağzına bastırdı, gözyaşları dökülüyordu. "Düşündüm ki-"

Kelimelerle boğuşurken boğazı düğümlendi. Bir elini göğsüne koydu, tüm ağrıların en kötüsünün alevlendiği yere, onun acısıyla birlikte gelen ağrıya. "Aşk... hayır. Ağlama."

"Ağlayacağını düşünmüştüm-" Bir an durakladı, sonra gözyaşlarını silerken ısrarla ekledi, "Ağlamıyorum."

"Tabii ki hayır," dedi, durduramadığı gözyaşlarını izlerken, onu yanına çekip sıkıca sarılmak ve onları çağıran her neyse onunla savaşmak istiyordu.

Yine de oydu. Onları o çağırmıştı.

Çünkü ondan hoşlanıyordu.

İtiraf edeceğinden değil. Bunları açıklamaya çalışarak gevezelik ediyordu. "Ben-" Durdu ve tekrar başladı. "Bu-"

Başını salladı. "Biliyorum."

"Sadece *rahatladım*, görüyorsunuz." Bir damla gözyaşını sildi. Ve bir başkasını. Ve onun da aynısını yapmak istemesine neden olan küçük, vahşi bir kahkaha attı.

"Elbette," dedi. "Elinizde ölü bir düğ olmasını istemezsiniz."

Başka bir kahkaha, bu seferki daha zengin. Öyle bir kahkaha ki, insan her gün onu çağırabilmeyi diliyor. Uzun bir süre boyunca. "Kesinlikle," diye onayladı.

"Kötü bir düğ değilsin. Ölmemelisin."

Gözyaşları hoşuna gitmese de, bu duygu çok hoşuna gitmişti. "Fena bir düğ değil," diye tekrarladı. "Sizden gerçekten büyük övgü, Bayan Frampton."

Vücudunun itirazlarına aldırmadan ayağa kalkmak için hareket etti.

Öne doğru atıldı. "Dikkatli ol, kendine zarar vereceksin." Hiç tereddüt etmeden ona doğru uzandı, serin parmakları ona yardım etmek için teninin üzerinde kayıyordu, sanki ona dokunabilirdi.

Ki öyleydi, zevkle.

Ancak o kadar emin görünmüyordu ve çok hızlı bir şekilde gitmesine izin verdi, sanki yanmış gibi geri çekildi. "Özür dilerim," dedi usulca. "Böyle davranmamalıydım-"

Sözünü kesti, cümlesini bitirmesini istemiyordu. Kesinlikle *bitirmesi gerekirken* değil. İstedığı zaman değil. Ne zaman isterse. Dilediği sürece. "Neden buradaydın?"

Gözlerini kırıştırdı. "Burada mı? Evde mi?"

"Burada, bu odada. Daha rahat uyuyabileceğin bir yer yok mu?"

Dudaklarında küçük bir O harfi belirdi ve bir an için ona cevap vermeyeceğini düşündü. Ve sonra, basitçe, "Buradaydın. Bu odadaydın."

Göğsünde zevk çiçekleri açtı. Onu terk etmek istemiyordu. *Güzel*. İki kişi için yeterince geniş olan yatağa bir bakış attı. "Sadece bu yatakla mı?" Kadın başını salladı ve adam kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bu ülkede şok edici bir yatak eksikliği var."

Küçük, sulu bir kahkaha attı. "Bir şikayet mektubu hazırlayayım mı?"

İşte orada. En azından onun için döktüğü gözyaşları gitmişti. Tanrım, ona hissettirdikleri hem öfke hem de gurur doluydu; ilkeldi.

"Gerek yok," dedi. "Yeni bir parlamento konusu arıyordum ve bunun tüm Britanya'nın destekleyeceği bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Ek yatak mı?" Gözleri parlıyordu, şakacıydı ve onu izlemek, ondan zevk almak için başını eğdi, o anda açık bir pencere, sıcak bir banyo ya da biraz diş pudrası kadar merhem olurdu.

"Şimdi düşünüyorum da, yolculuğumuz sırasında karşılaştığımız yatak sayısından oldukça memnunum." Durakladı. "Ne zamandır bu yataktayım?"

"Bugün beşinci gün," diye cevap verdi. "Tanrım, gerçekten mi?"

"Yapamayacağını düşündük..." Gözyaşları tekrar akmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Peki. Yaptınız. Yani önemli değil."

"Ve dört gecedir burada, bu sandalyede mi uyuyorsun?" Bundan nefret ederdi.

Başını salladı. "Uyanmış olabilirsin. Bana ihtiyacın olabilirdi."

"İhtiyacım var mıydı? Sana ihtiyacım mı vardı?"

Cevabı anında biliyordu. Rüyalarını, onu nasıl takip ettiğini, onun için nasıl acı çektiğini hatırlayabiliyordu. Burada da onun için nasıl acı çektiğini.

Gerçekte. Şimdi bile, dört günlük bilinçsizlikten ve biraz rahatsız edici olan yarım düzine ağrıdan sonra, onun için acı çekme şekli

-Onu pençeleyen ihtiyaç, hepsinden daha kötüydü.

"Olabilirdi," diye tekrarladı, aralarına mesafe koymak istercesine bir adım geri çekilerek. "Ve ben de burada kaldım."

"Sadece bir sandalye," diye fısıldadı, sonunda ona uzanmasına izin verdi. Onu elinden yakaladı - uyandığında tuttuğu elin aynısından. Sanki evi gibiydi.

Almasına izin verdi. "Küçük bir oda."

"Ve büyük bir yatak."

Yutkundu. "Henry, bilincin yerinde değildi."

"Mmm," dedi. "Ancak şu anda baygın değilim ve gözyaşlarınızdan hoşlanmıyorum. Seni tutmama izin ver. Onları kovalamama izin ver."

"Ağlamadım," diye ısrar etse de, mucizevi bir şekilde adamın kendisini daha yakına çekmesine, kollarını ona dolmasına ve taze yağmur ve biberiyeyi içine çekmesine izin verdi.

"Benimle ilgilendin," diye fısıldadı başının tepesine. "Tıpkı söz verdiğin gibi."

Derin bir nefes aldı ve adamın kollarında gevşeyerek yumuşak ve durgun bir hal aldı. Zavallı kız bitkin düşmüştü, belki de bu yüzden itiraf etti korkuyorum."

Kelimelerin içinde isyan yaratmaması gerekirdi ama yine de zevk ve acının o ikiz seyrinde yarattılar - onun hayatı için korkmuş olması ve aynı zamanda endişesinin kaynağı olması. "Özür dilerim," dedi onun ateşli

Arkadan bağlanmış ama omuzlarına dökülen bukleler. "Yanınızda olamadığım için üzgünüm. Ama şimdi buradayım. Tanrım. Beş gün-" dedi usulca. "Gretna'ya varmışlar."

"Muhtemelen," diye yanıtladı Adelaide. "Şu anda başkaları tarafından takip ediliyorlar." Adamın kaşları kalktı. "Bizimkiler mi? Yoksa Havistock'un diğerleri mi?"

Küçük, gizli bir gülümseme yaydı. "Diğerlerimiz. Yine de bizi sahiplenmenize şaşırdım."

"İzin verilirse," dedi. "Hiç ekibim olmadı."

Ciddi bir şekilde başını sallayarak, "Benimkini deneyebilirsin," dedi.

Orada öylece durdular, birbirlerine sarılmışlardı, aralarında bir şey olduğunun kesinliği içindeydiler - değiştirilemeyecek bir şey.

Bayan Frampton ve Clayborn Dükü beş gün önce neyseler, o anda o değillerdi.

Henry vahye, değişime hayret etti. Bunun ne anlama gelebileceğini düşündü.

Bu duvarların ötesinde endişe dolu geniş bir dünya vardı. Jack ve Helene, Zorba Çocuklar, Havistock ve Adelaide'in kadın çetesi... Her köşe başında bir tehlike vardı. Ama orada, o odada, güneş doğdu ve hepsini kovdu, geriye sadece ikisi kaldı.

Biraz daha.

Kollarında kıpırdandı, gözlüklerini almak için geri çekildi, yanakları alev alev yanıyordu. Hemen anladı; güçlü, zeki, yalnız ve zekâsından başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayan Adelaide kendisine sarılınmasından hoşlanıyordu.

Bu da çok işe yaradı, çünkü Henry'nin onu kucaklamak kadar sevdiği başka bir şey yoktu.

Yine de onu tekrar kendine çekme isteğine karşı koydu. Onunla birlikte yatağa dönmek için. Onunla sevişecek gücü olmayabilirdi ama onu bir süre daha tutabilecek kadar gücü olduğu kesindi.

Bir tutam saçını kulaklarından birinin arkasına sıkıştırdı, kıpkırmızı kesilmişti ve her ne düşünüyorsa yüzünün kızarmasına neden olduğunu biliyordu.

Kulaklar Henry'nin her türlü şey için gücünü değerlendirmesini yeniden düşünmesini sağladı.

Başka nerede kızardığını merak etti.

Öğrenmeye yemin etti.

Ancak çok geçmeden Adelaide kendine geldi ve başka planları olduğu anlaşıldı. Arkasını dönerek, küçük masayı masanın yanına yerleştirdi.

Lavaboya gitti ve yemek ve temiz su ile ilgili mırıldandığı bir bahaneyle, onu abdest almaya bırakarak odadan aceleyle çıktı.

Yıkılırken yaralarını düşündü; gövdesini saran bandajı açınca karnındaki derin sıyrık ortaya çıktı ve yan tarafındaki iki santimlik dikişle son buldu. Billy'nin el işi olduğunu düşündü, kaburgalarının üzerinde görebildiği sararmış çürüklerin çoğuyla birlikte.

Ayna olmadığı için gerisini göremiyordu ama yüzünde sadece iyileşmekte olan yaralar vardı ve dövüşte kesinlikle yüzüne darbe almıştı.

Gerçekten utanç vericiydi. Tek umabildiği, kendisinin de epeyce zarar vermiş olduğuydu.

Elinde bir tepsıyla döndü, adamın şüphelendiği sessiz bir amaçla içeri girdi.

fark edilmeden kalmaya çalışıyordu. İmkânsızdı. Onu fark etmekle geçirilebilecek değerli anları boşa harcamayı reddederek, yüzünü ve göğsünü kurulamakla vakit geçirdi -yataкта beline kadar çıplaktı- ve kadının odanın içinde meşgul olmasını, ona bakmamak için elinden geleni yapmasını, ocaktaki ateşi kurcalamasını, bir bardağa su doldurmasını, yastıklarını ve çarşaflarını düzeltmesini ve yatağı dikkatlice ters çevirmesini izledi.

Bu görev tamamlandığında kadın doğruldu, sırtı ona dönüktü ve adam artık onun yüzünü görmemeye tahammülü olmadığını fark etti.

"Teşekkür ederim," dedi.

Dönmedi. "Bir şey değil." "Adelaide?"

Omurgası daha fazla dikleşemedi. "Evet?"

"Bana bakmaya dayanamayacak kadar iğrenç miyim?"

Anında ona doğru döndü. "Ne?"

O daha cevap veremeden, kızın gözleri irileşti ve her şeyi içine çekti. "Sargılarını açmışsın!"

Kadın anında odanın öbür ucundaydı, adamın tahrip ettiği işi onarmak için temiz çarşaf rulolarını kaparken bile elleri onun üzerindeydi. "Tüm gerekenlerin bu olduğunu bilseydim," dedi yumuşak bir sesle, gözlerini ondan ayıramıyordu, "uyanır uyanmaz bandajları çıkarırdım."

"Onları öylece çıkaramazsın. Kırık bir kaburgan var." Başını salladı. "Sanırım birden fazla."

Sözcükler yerine oturduktan sonra küçük bir duraklama oldu. "Bu bir züppenin bileceği bir şey gibi görünmüyor."

"Belki de ben diğer züppeler gibi değilimdir."

Ona doğru bir bakış fırlattı. "Unutuyorsun Dük, seninle balo salonlarında çok zaman geçirdim."

"Beni mi izliyorsun?" dedi.

Dikkatini adamın bandajlarına verdi. "Kaldır."

"Kulakların kızarıyor, Adelaide."

Başını kaldırdı. "Ne?" Bir eli o mükemmel kulaklarından birinin ucuna gitti. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Kart oyunlarında buna "tell" deniyor sanırım."

Başka tarafa baktı. "Kırık kaburgaları neden bildiğini söyle bana."

"Beni balo salonlarında izlediğini itiraf et."

"Balo salonlarındaki herkesi izliyorum," diye cevap verdi. "Evet, ama ben özellikle kendimi soruyorum."

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmiyorum," dedi Adelaide. "Seni izleyerek ve seni alt etmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederek epey zaman geçirdim."

"Mmm," dedi. "Bak nereye geldik, beni sağlığıma kavuşturuyorsun."

Gülümsemesini gizleyemedi. "Bandajlarınızı çıkarmazsanız daha kolay olacak bir görev."

"Ah, ama o zaman bana dokunacağından nasıl emin olabilirim?"

Onun kızarıp bozarmasını bekliyordu. Koyu renk kirpiklerinin arasından mutlak bir tanrıça gibi ona bakmasını ve "Kibarca sormayı deneyebilirsin" demesini beklemiyordu. Bu sözler karşısında nefesini sertçe verdi, ama bu sözleri en az onu nasıl etkilediğini fark ettiğinde dudaklarında beliren hınzır gülümsemeyi sevdiği kadar sevmişti. "Otur lütfen."

Söyleneni yaptı, kendini yatağın kenarına bıraktı ve uzanmayı reddetti.

"Teyit etmek için söylüyorum, beni balo salonlarında izliyorsun."

Gözlerini devirerek onun önündeki sandalyeye çöktü. "Evet. İyi. Ben seni izlerim."

Bu neden onun gururla ötmesine neden oldu?

"Şimdi bana kırık kaburgaları neden bildiğini söyle," diye ekledi.

"Seninle her şey takas mı? Ben bir soruya cevap veriyorum, sen diğerine?"

"Bilgi var olan en değerli metadır, Majesteleri. Güç, güvenlik ve güvenli bir gelecek getirir."

"Bunların hepsi sende var."

Başını iki yana salladı. "Hiçbir kadın gerçekten böyle şeylere sahip değildir. En iyi ihtimalle, bunlara yaklaşık olarak sahiptir."

"Adelaide Frampton, sana söz veriyorum, nefes aldığım sürece seni güvende ve emniyette tutacağım." Gözleri onunkilere kaydı, şaşkınlık ve sıcaklığa benzer bir şey vardı gözlerinde. Adam gülümsedi. "Sen ve senin kadın çeten kendiniz."

Güzel dudakları gevşedi.

Güzel. Adam sorusunu yanıtlarken o da bununla otursun. "Sana okulda altı yıl boyunca dövüştüğümü söyledim. Sana söylemediğim şey ise okulda kavga etmediğimdi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki on dört yaşında öfkeli bir çocuktum ve yumruğumu babamın yüzü dışında bir yere koyacak yer arıyordum."

Kaşları kalktı ama konuşmadı.

"Eton'da böyle bir yer bulmakla ilgilenen tek çocuğun ben olmadığımı inanır mısınız?"

Küçük bir kahkaha attı. "Gerçekten de öyle. Yine de aristokrasinin erkeklerine yüzlerini gösterecek cesareti bulsaydınız hepinizin dünyaya büyük bir hizmette bulunmuş olacağını iddia edebilirim."

Onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "Babam kötü bir adam değildi. İyiydi. Ve nazikti."

"Ne yani, sadece on dört yaşında ve kızgın mıydın?"

"Bu, on dört yaşındaki pek çok çocuk için fazlasıyla yeterli bir sebep ama hayır. Benden bir sır saklamıştı." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Ona inandı. "Ama istiyorsun."

"Elbette istiyorum."

Neden mi? Bilgi para birimi olduğu için mi? Yoksa onun sırlarını kendi sırlarıyla birlikte saklamak istediği için mi?

"Ama daha önemlisi," diye ekledi, onun düşüncelerinden habersiz, "bana söyler misin?"

Olabilir. Ama sonra değil. "Hayır."

Gülümsedi. "Bu sırrın seni altı yıllık bir yeraltı dövüş ringi çılgınlığına sürükleyecek kadar büyük olduğunu düşündüğünü hayal etmekte güçlük çekmiyorum. Bana hikayenin geri kalanını anlat."

"Çok öfkeliydim. Öfkemi hafifletmek için yumruklarımı diğer çocukların yüzlerine indirmekten zevk alırdım."

"Kızgın mı?" diye yardım etti.

Başını salladı. "Boksun tüm centilmen kurallarıyla dövüşmediğimiz kesin olsa da, yüzlerdeki morlukları önleyen oldukça iyi bir dizi kuralımız vardı-"

"Ve burunların kırılmasını?"

"Ve bu," dedi, ondan olması gerekenden daha fazla keyif alarak.

"Burnum nasıl görünüyor bu arada?"

Gözlüklerini düzeltip ona bakıyormuş gibi bir gösteri yaptı. "Sanki acıyormuş gibi."

Öyleydi ama bunu asla kabul etmezdi. "Sana şunu söyleyeyim, Billy'nin çok iyi bir sağ haçı vardı."

"Üzülme Duke. İyi iş çıkardın."

Henry bu sözlerin ardından savaşı hatırladı; önce küçük parçacıklar halinde, sonra da bir anda, olan bitenin tam bir muhasebesini yaparak. "Ona ne oldu? Danny'ye mi?"

Kadın adamın bakışlarıyla karşılaştı ve adam oradaki utanç parıltısını fark etti, yok olmasını istedi. Sonsuza dek sürgün edilmesini. Kadın başını salladı. "Onu Lambeth'e geri gönderdim."

Ona güvenmeye hazır değildi ve Henry hayal kırıklığı içinde hırlamak istedi.

Her sırra, her bilgiye sarılmıştı. Bir araya getirdi. Ama hala yeterli değildi.

Adelaide Frampton kimdi?

Frampton değil.

Sahneyi zihninde tekrar tekrar oynatırken, her anı hatırlamaya çalışarak tekrar tekrar çevirirken kelimeler içinden fısıldadı. Her kelimeyi.

Sen her zaman Lambeth olacaksın, Addie Trumbull. Clayborn'un bakışları genişledi, her şey bir araya geldi. Trumbull, Alfie Trumbull gibi.

Birdenbire her şey anlam kazanmaya başladı.

Alfie Trumbull, Zorba Çocuklar'ın lideriydi. Ve Adelaide-

Anlattığı hikayeler. Ortaklık için düğün. Köprüdeki çocuklar. Babası, kral. Güney Şeria'daki depoda, rıhtımda Güney Şeria'daki çürüklerle savaşırken, Lambeth'teki haydutla dövüşürkenki rahatlığı.

O sadece Mayfair canavarları tarafından kiralanmış suçlular tarafından avlanan Kibritçi değildi. Bully Boys'un kralının kızıydı, babasından kaçtığında kendi haline bırakılmış bir South Bank prensesiydi. *Gitmesine nasıl izin vermişti?* Eğer o Henry'nin kızıysa, onu elinde tutmak için elinden geleni yapardı. Onu ödüllendirmek için. Onu sevmek için.

Alfie Trumbull ise tam tersini yapmıştı. Onu bıraktı, sonra da Danny onu ceza için geri getirecek.

Danny. Adam ona çok aşınaydı. Orada bir şeyler vardı. "O senin için kim?"

Kadının boğazı düğümlendi ve adam, şüphelendiği şeyi saklayarak konuşmasını istedi. Bildiği şeyi.

Güven bana.

"O benim babamın sağ kolu."

Binlerce soru sormak isteyerek uzun bir süre bekledi. Sonunda bıraktı. "Ayna var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Kaşları kalktı. "O kadar kötü, değil mi?"

Gülümsedi. "İyileşeceksin."

"Göster bana."

Adelaide bu isteği düşünürken alt dudağının kenarını yokladı ve Henry eğilip onu öpme isteğine karşı koydu. Sonunda başını sallayarak çantasına döndü ve uzun bir aramadan sonra avucundan daha küçük bir cep aynası çıkardı.

Yine de yeterince iyi yansıtıyordu ve Billy'nin iyi bir darbe indirdiği yerdeki kötü morluğa bakarak yüzünü buruşturdu. "Tanrım. Bu çok iğrenç."

"Şşşt," dedi kadın ve adam onun sözlerindeki küçük kahkahanın hoşuna gittiğini fark etti.

Onun gülümsemesiyle eşleşti. "Tek umabildiğim benden daha kötü görüldüğü." "Eminim öyledir," dedi kadın. "Üzülme. Kısa bir süre içinde

Londra, sert Clayborn Dükü'nün burnunda yakışıklı bir şişlikle geri döndüğünü görünce titreyecek ve bayılacak."

Aynayı indirdi, çürüklerin ne kadar yakışsız olduğunun farkındaydı. "Kadınlar bunu mu hayal eder? Kırık kemikler mi?"

"Sorun kırık kemik değil. Senin kırmış olabileceğin düşüncesi-" Başladığı gibi hızla durdu.

Başını öne eğdi. "Devam et." Kadın başını salladı.

Aynayı kıza uzattı ve kız aynaya uzandığında onu kendine doğru çekerek kalçalarının arasında durmasını sağladı. "Söyle bana. Bana kadınların gizli yollarını anlat."

Bu sözlerle güldü ve uzanıp adamın bir tutam saçını kulağının arkasına itti.

yapıyordu. Parmak uçlarının şakağındaki yumuşak darbesi adamın içinde ateşler yakıyor, bu darbeyi başka yerlerde de hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

"Sadece burnun nerede kırıldığını merak ediyoruz. Hangi şartlar altında. Oyunun kahramanı mıydın? Yoksa kötü adam mı? Ve eğer kahramansanız ... başkası için mi savaşıyordunuz?"

Son soru, sestен çok nefes olana kadar kayboldu. Onun gözleriyle karşılaştı. "Öyleydim."

Başını salladı. "Bu mola"

Elleri şimdi adamın omuzlarındaydı, yumuşak ve sıcaktı, dokunuşu baştan çıkarıcıydı. Hareket etmiyordu ama Tanrım, hareket etmesini istiyordu. "Ne oldu?"

Adelaide?"

"Çirkin değil," dedi. "Değil. Bu ..."

Onun bu cümleyi bitirmesi için tüm servetini verebilirdi. Ellerini onun yanlarında gezdirdi, kıvrımlarının üzerinde dolaştı, onun hissini ezberledi. Onun şeklini. Nefesinin göğsünde sanki ona ihanet ediyormuş gibi hırıltılı bir şekilde çıkması. "Anlat bana."

"O benim."

Evet. Onundu.

Onu nasıl kendine ait kılacağını yakında çözecekti ama bu bir başlangıçtı.

Şimdi yakındaydı ve onun kokusuyla sarılmıştı - nefesinin nanesi ve şimdi onun bakımının ürünü olduğunu bildiği o güzel, zengin biberiye.

"Bana dokundun," dedi usulca, dudakları onunkilere çok yakındı ve her ikisinin de akıl sağlığını test ediyordu.

Parmakları adamın omuzlarında esnedi.

"Evet." "Senin merhametine kalmıştım."

Gözleri onunkileri buldu, gözlerinin karanlık merkezleri heyecanla ve anında teşhis ettiği bir şeyle -arzuyla- parlıyordu. "Öyleydin."

"Sana ihtiyacım olan yerleri fark ettin. Yaralarım merhem sürdün ve alnıma serin bezler koydun."

Başını salladı, hareketi titrek ve mükemmeldi.

"Söyle bana, Adelaide Frampton, kim beni balo salonlarında O zaman beni fark ettin mi? Burada mı? Zarar görmeyen kısımlarımı?"

Gözlerini kapattı ve zafer onu tüketti. Gerçeği kabul etmek istemiyordu, bu bir tabuydu.

Her kelimesini istiyordu.

"Anlat bana," diye emretti.

"Fark ettim."

Başını salladı. "Güzel. Dokunmak ister misin?"

"Evet." Bu itiraf üzerine sert bir şekilde küfretti ve kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Özür dilerim."

"Hayır." Sözcük sert ve kesin geldi. "Bunun için özür dileme. Bana dokunmak istediğin için asla özür dileme. Bana istediğin zaman dokunabilirsin. Nereye istersen. Sadece kendimi garip bir çıkmazın içinde buluyorum."

"Nasıl?"

Onu kendine yaklaştırdı ve alnını onunkine dayayıp nefesini içine çekti. Onun kendisini doldurmasına izin verdi. "Bir şekilde . . . kıskanıyorum."

"Kimden?"

"Kendimden, çünkü hatırlamıyorum."

Biraz rahatlamış bir kahkaha attı. "Yakında daha fazla merheme ihtiyacınız olacak, Majesteleri. Ve umarım bunun için bilinciniz yerinde olur."

Sözler -içlerindeki vaat- onu anında sertleştirdi. Görünüşe göre bol bol dinlenmişti. Yana doğru bir bıçak ve bir bıçaktan daha fazlası gerekirdi. Bu güzel kadını kollarında istemeyi bırakması için birkaç kırık kaburga kemiği. Yatağında. Hayatında. "Adelaide?"

"Evet." Tanrım. Onun felaketi olacaktı. Bu kelime ilginç bir cevap olmalıydı. Bir soru işaretiyle noktalanmalıydı. Ama bunun yerine, nefes nefese ve ağırlı bir şekilde çıktı ve ona ulaştığında, ona yapmak istediği her şeyle doluydu.

Onu öpmeye nasıl karşı koyabilirdi ki? Kızın ağzını yaladı, kız zevkten inleyene kadar alt dudağının dolgun ve güzel kabarıklığını emdi. Güzeldi. Onun ağrımalarını istiyordu. Tanrım, kız tatlı, yumuşak ve sıcaktı ve ona doğru eğilmesi, parmaklarının saçlarına kayması ve dilinin onunkiyile buluşması... O mükemmeldi.

Öpüşme devam etti, ta ki ikisinin de nefesi kesilene kadar ve Henry bir kalp atışı için onu serbest bıraktı, onu aşağı çekmeye ve onunla birlikte olmaya hazırdı. Ondan, kapüşonlu gözlerinden, pembe yanaklarından, öpüşmelerinin çiğ zevkiyle dolu ağzından başka bir yere bakamıyordu. Ve orada, teninde silik, beş günlük sakalın çizdiği.

Başparmağıyla tenini okşadı, üzerindeki izlerden nefret ediyordu. "Seni incittim."

Başını salladı, elleri yüzüne geldi, tırnakları sakalını çizdi.

"Hissetmiyorum bile."

"Yapacaksın," dedi, başka bir öpücük için eğildi, bu seferki yumuşak, uzun süreli ve yapabildiği kadar nazikti. Yeterince değil. "Ve böylece, her

şey sırayla."

Çatlak geri gelmişti ve eğilip onu öpmekten kendini alıkoyamadı. "Tıraş olmam gerekiyor."

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Adelaide sinirlerine hakim olmasıyla tanınırdı.

Yankesici olarak eğitilmiş ve Londra sokaklarında denenmişti ve soğukkanlılığıyla ün salmıştı, bu da onu suç girişimlerinde ve bilgi toplamada ideal bir ortak yapıyordu.

Ama o sabah, Henry yatağın kenarında oturmuş, bilinci yeni yerine gelmiş ve inanılmaz derecede yakışıklı bir halde ona gülümseyip takılırken ve utançla arzusunun baş döndürücü bir bileşimiyle alev alev yanmasına neden olan sorular sorarken, kararsızdı.

Kararsızdı ve onu yakalayıp kendine çektiği ve ona tutunacak bir şey verdiği için minnettardı -sert, sıcak teni. Yumuşak saçları. Şunlar Bir zamanlar inatçı olduğunu düşündüğü dudakları, şimdi onu öperken, hayatta olduğunu ve sadece hayatta olmadığını, kalan zamanlarında da ona ait olduğunu hatırlatan baştan çıkarıcı bir hatırlatmaydı - ta ki dünya geri dönene ve Adelaide'in onun dünyasının bir parçası olmaya çalışan bir sahtekâr olduğunu hatırlayana kadar. Güney Kıyısı'nda doğmuş ve büyümüştü; kusursuz Clayborn Dükü'ne göre bir kadın değildi.

Ama bugün, burada, hiçliğin ortasında, güneş kırların üzerinde yükselirken, farklı türden insanlar olsalardı ne olabileceğini hayal etmesine izin verdi - bir tepenin üzerinde, tarım arazileriyle çevrili, şafakla birlikte uyandıkları ve günlerini birbirleriyle dolu dolu geçirdikleri küçük bir evde yaşayan türden.

Böyle bir şeyi hayal etmenin ne zararı vardı? Sadece bir an için.

Sadece dünya geri dönene ve onu işaretlediği tüm yerleri yatıştıramayacağını fark edene kadar - çünkü görülemeyecek ve asla eski haline dönmeyecek çok fazla yeri işaretlemişti.

Bunu daha sonra düşünecekti ve bu onu tüketecekti. Ama şimdilik kendini sabit tuttu, tıraş olurken aynayı onun için tuttu, yaban domuzu kılından fırçayla yaptığı hızlı, ekonomik daireleri izledi ve yakışıklı yüzü bir kez daha.

Savaşta aldığı yara bere izlerine rağmen, o güne kadar gördüğü en yakışıklı adamdı - nedense şimdi eskisinden daha yakışıklıydı. Bir erkeğin tıraş olmasını izlemenin onu etkileyeceğini, hatta kucağına tırmanıp daha yakından bakmayı dileyeceğini hiç düşünmemişti.

Gerçekten Adelaide, adam birkaç saat önce baygındı.

Lavabonun yanındaki masada bir tıraş bıçağı bulmuştu ve onu deri sapında yavaş, hipnotik bir ritimle ileri geri hareket ettiriyordu. "Ne yapıyorsun?

Düşünüyor musun?"

Her kaydırışta kalbinin nasıl çarptığını görmezden gelerek hareketleri takip etti. Diğer parçalarının nasıl çarptığını görmezden geliyordu.

"Adelaide." Kızın adı adamın diline sertçe yerleşmişti ve kız hemen dikkat kesildi.

"Düşünüyordum da bu ... Bu ..." Kadın kelimeyi aradı. O da buldu. "Samimi."

"Evet." Cevabı zar zor geldi, sestten çok nefesti.

Boğazının arkasında bir hırıltı duyuldu. "Tanrım, bu çok güzel," diye gürledi. "Sana bu kelimeyi söyletebileceğim diğer tüm yolları merak ediyorum."

Adam bıçağı yanağına dayadığında, şimdi o da merak ediyordu. İlk darbede irkildi ve keskin bir nefes aldı.

"Ne oldu?" dedi. "Kendini mi kestin?"

Başını hızlıca salladı. "Hayır. Ama açtım." Koltukta yavaşça döndü. "İnsanın kırık bir kaburgayla yapamayacağı şeyleri bulması çok garip."

Usturayı çevirdi ve sapını ona uzattı. "Yapar mısın?"

Usturaya ve tekrar ona baktı. "Peki ya sana hiç bir erkeği tıraş etmediğimi söyleseydim?"

"Öyle mi?"

"Evet." Alfie bir kızın pahalı bir hizmetkârdan farksız olduğunu düşünüyordu.

Bir an için gözlerini kapattı -normalden biraz daha uzun bir süre- ve açtığı anda gözlerinde ateş vardı. "İtiraf ediyorum, bu açıklama beni biraz kıskandırdı Adelaide."

Kelimeler içinden yuvarlandı. "Oh."

Küçük bir kahkaha attı. "Hoşuna gitti mi? Birdenbire iki büklüm olmam "Başka bir erkeği tıraş ettiğin için düğümleniyor musun?" Bunu itiraf etmek

zorunda değildi.

Onun zevkini görebiliyordu. "Bana bıçağın kaydığını söyle ve beni bu ıstıraptan kurtar."

"Öyle olmadı." Güldü. "Ve bu dilemek için korkunç bir şey."

"Kimdi o?"

Bakışları onunkilerle buluştu. "Sevgilim olduğunu söylesem?"

"O zaman sanırım onun kaybı benim kazancımdır diyebilirim." Durakladı, sonra ekledi: "Ve onu ziyaret edebilmek için adını senden alma dürtüsüne karşı koy."

Bu sözler karşısında gülümsemesini gizlemek için başını eğdi. "O benim sevgilim değildi," dedi sonunda. "Ben aşıkların ilgisini çekecek türden bir kadın değilim."

Bu gerçektir ve aynı zamanda utanmazca bir iltifat arayışıydı. Eğer onunla aynı fikirde olursa, bu ona iyi bir hizmet olacaktı.

Lütfen kabul etmeyin.

"Son iki yılın büyük bir bölümünü sana yapmak istediğim şeyleri hayal ederek geçirdiğim için aynı fikirde değilim. Hem de şiddetle."

Nefesi kesildi. "Öyle mi?"

"Çok detaylı. O kadar ki, şu anki sevgilin olarak pozisyonuma devam etmek için sabırsızlanıyorum, bu yüzden devam edebilir miyiz?"

Onun samimi itirafından başka bir şey düşünmek zordu. "Ne tür detaylar?"

"Beni tıraş et, sana göstereyim."

Yutkundu. "I-"

"Benimle işin bitmediyse tabii?" diye dürtükledi.

"Hayır-" dedi kadın. "Hayır."

Sanki tam da bu cevabı bekliyormuş gibi normalden daha sert bir şekilde nefesini verdi. "Mükemmel. O zaman acele eder misin? Çünkü seni öpmeye geri dönmek için planlarım var."

Ona iki kez sormasına gerek yoktu. Aynayı bir kenara bıraktı ve usturayı adamın elinden aldı, görevi için uygun açıyı düşünmek üzere ayağa kalktı.

"Oturmalısın," dedi, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, kelimeler biraz sertti. "Bu sana daha iyi erişim sağlayacaktır."

Adamın kucağına baktı, pantolonu kalçalarını sıkıca sarıyordu. Ve diğer şeylere... Farkına varma duygusu içinden akıp geçti, arzuyla kovalandı. Adam onu istiyordu. "Üzerinde mi?"

Lezzetli bir tereddüt. Sonra, alçak sesle, "Nasıl istersen."

Yapmamalıydı. Bu bir oyun değildi. Bu, adamın boğazına keskin bir bıçak saplamaktı ve kendisi de eğitimli bir berber değildi. Ama adamın kucağına oturmanın, kaslarının ona karşı sert baskısını hissetmenin cazibesi

... Bu

çok büyüktü. Yerine oturdu, adamın bir eli onu sabit tutmak için kalçasına geldi ve içini yakan bir sıcaklık yaydı.

"Bu Rahat mısın?"

Hiçbir şekilde rahat değildi. Onun kendisine karşı kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu; kalçalarını, göğsünü, diğer yerlerini. Adam gergin ve kırılmış bir sesle, "Mükemmel," dediğinde onu ne kadar sertleştirdiğini keşfetme isteğine direndi.

Ona inanmayan bir bakış attı ama elindeki işe odaklandı, usturayı yanağına dayadı ve dikkatlice derisi boyunca çekti.

Çenesinin hizasına ulaştığında nefesini bıraktı ve bıçağı yakındaki leğende duruladı.

Kaşlarını kaldırdı. "Gergin misin?"

"Hayır," diye yalan söyledi.

"Öyle görünüyorsun."

"Eğer öyleysem, bu beni sinirlendirdiğin içindir," dedi, bir sıra daha sakal alarak.

"Boğazına bıçağı dayayan ben olduğum için bu ilginç."

"İşte bu yüzden gerginim," diye yanıtladı bıçağı bir kez daha durulayarak. "Konuşmak yok, lütfen. Bildiğiniz gibi ölü dukler umurumda değil."

"Bana kadar, yaşayanları da umursadığınızdan emin değildim." Bir vuruş daha. "Şimdi yaşayanları önemsemişimi kim söyledi?"

Usturanın bulunduğu eli tuttu ve bakışlarını sıkıca onunkilerle buluşturdu. "Beni önemsiyorsun."

Neden onun için bu kadar önemliydi? Ve neden bunu itiraf etmek ona bir uçurumdan atlıyormuş gibi hissettiriyor, kalbinin çarpmasına neden oluyordu? "Seviyorum."

Onu serbest bıraktı ve rahatladı, sabunla kaplanmış dudakları küçük, memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel."

Uzun bir süre sessiz kaldılar, adamın bakışları kızın üzerindeydi ve her hareketini izliyordu, ta ki kız çaresizlikten teftişten saklanmaya çalıştığını düşünene kadar. Boynunu tıraş etmeye başladığında, "Gözlerini kapat" diye fısıldadı.

"Neden?"

"Boğazındaki bıçak yeterli bir sebep değil mi?"

"İtiraf etmeliyim ki Adelaide, bu riski göze alacak kadar sana bakmaktan hoşlanıyorum."

Sonra gözleri onunkilerle buluştu, o derin cerulean mavisiyle ve başını salladı. "Sen beni izlerken konsantre olamıyorum."

Bu itiraf üzerine parmakları kadının belinde sıkılaştı ve "Bunun

mümkün olduğunca çabuk bitmesini istediğim için" diye homurdandı.
Adam gözlerini kapattı ve kadın bu fırsattan yararlanarak ona bir bakış attı.
Bir anıyı kilitlemek için

Bu anın, yanaklarına değen koyu renkli, inanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin, yüzünde aralıklarla görülen sabun noktalarının, morarmış burnunda yeni oluşmuş şişliğin, kendini onun için savaşa attığının saklı kanıtı. Bir kalp atışı için onun olmuştu.

"Eğer sana bakamıyorsam, en azından seni duymama izin ver," dedi, bu sözler onu incelemesinden alıkoydu.

"Sana bir hikâye anlatayım mı?" diyerek onu kızdırmasına izin verdi.

Sadece şimdilik.

Sadece bu gece için.

"Evet." Sorunun üzerine atladı. "Bana yüz tanesini söyle."

Bir zamanlar dük sandığı adama hiç benzemeyen bu yeni adama gülümsedi ve usturayı ılık suyun içinde bir ileri bir geri sürükledi. "Ne duymak istersiniz?"

"Bana gençken kim olduğunu söyle."

Onun göremeyeceğini hatırlamadan önce başını salladı.

Çenesinin altını dikkatle okşayarak yumuşak bir sesle, "Çok fazla hikâye var ve hiçbiri iyi bir hikâye anlatımı oluşturmuyor," dedi.

"Bu, iyi bir hikâye anlatımı için birçok şey olduğunu gösteriyor, tatlım. Gelin, mutlaka bir tane bulursunuz."

Ona aralarındaki farkları hatırlatmayacak ne anlatabilirdi ki? Yankesicilik öğrenmesinin hikâyesini mi? Her zaman, her zaman yalnız hissetmesinin hikayesini mi?

Yalnız kalmak istediği bir adamı bulma hikayesi mi?

Zaman kazanmaya çalışırken ona şunu hatırlattı: "Senin de bana bir hikâye borcun var. İlk öpücüğün."

Gözlerini açtı ve başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdikten sonra, "Sizinkinden önceki öpücükleri hatırlayamıyorum, Bayan Frampton," dedi.

Sadece kıkırdama olarak tanımlanabilecek bir sesin çıkmasına engel olamadı. "Bunun doğru olmadığına eminim. Gözlerini kapat."

"Öyle," dedi, kendisine söyleneni yaparak. "Umarım öpüştüğünüz kadar iyi bir berbersinizdir?"

Gülümsedi, alay etmenin tadını çıkarıyordu. Yaptığı işi kontrol ederken, gözden kaçırmış olabileceği fazladan sakal parçaları ararken onun keyfini çıkarıyordu. "Memnuniyetsiz olmanı istemem."

"Oh, memnun değilim," diye gürlledi, alçak ve yumuşak ve çok yakın. "O kadar ki, sanırım tazminatı hak ediyorum."

Yanlarına koyduğu havluya uzanarak adamın pürüzsüz yüzündeki sabunu sildi.

"Sakal tazminatı mı?"

"Mmm." Bu ses. O eşsiz, lezzetli ses. Bundan hiç etkilenmeyecek miydi? Arkasına yaslanarak yaptığı işi düşündü. "Korkarım oldukça iyi iş çıkardım. Telafiye gerek yok."

"O zaman bana ödeme kalıyor. Fiyatını söyle."

Öp beni.

Bu düşünceyi dile getirip getirmediğini asla bilemeyecekti. Bunun bir önemi yoktu. Çünkü istediği gibi yaptı, onu kendine çekti, ağzını yaladı ve ona çok istediği öpücüğü verdi, elleri saçlarına dolanırken elleri onu kucağında tutmak için beline doğru ilerledi ve öpücük bitene ve nefes nefese kalana kadar ona karşılık verdi.

"Benim hizmetlerim bundan daha pahalıdır," diye usulca takıldı ve tekrar ona uzandı. Henry onu karşıladı ve sanki dünya elinden kayıp gitmiş gibi hissedene kadar öptü; nane, sabun ve biberiye gibi kokan Henry dışında her şey gitmişti.

Sonunda geri çekildi, ikisi de zevkle nefes alıp verirken alnını onunkine bastırdı ve sormadan önce kötü bir küfür fısıldadı, "Nasıl? Kazanılmamış olman mümkün mü Adelaide Frampton? Nasıl oluyor da burada, benim için olgunlaşıyor, karşılığında beni acıtıyor ve sızlatıyorsun?"

Ellerini adamın ellerinin üzerine koydu ve adam da onu sıkıca tuttu. "Hiç kimse ..." Kelimeleri aradı. *Beni istedi. Benim için geldi. Bana kur yaptı. Beni kazandı.* Tabii ki bunların hiçbirini söyleyemezdi. Bu onu ... muhtaç gösterirdi.

İhtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı.

Düşüncelerini bir kenara itti ve cümlesini tamamladı. ". . . beni fark etti."

Başını yavaş ve emin bir şekilde salladı. "Bunu daha önce de söylemiştin. Fark edilmediğini. Bu doğru değil."

"Fark edilmemeyi tercih ederim." Kaşları çatıldı.

"Neden?"

"Çünkü kimse beni fark etmezse, buraya ait olmadığımı da fark etmezler." Küçük bir kahkaha attı. "Tabii ki bu aptalca, değil mi? Ben buraya ait değilim. Mayfair'e değil. Herkesin, kocaları bir kadınla evlendiğinde güldüğü akşam yemeği partilerine değil."

eşlerini aşağılamak. Senin balolarında değil.

dışlanmışları görmezden gelin. Güzel olmayanları. Yaşlananları. Quadrille'i bir türlü beceremeyenleri." Ona baktı ve itiraf etmesi gerektiğini hissetti:

"Ben kadril dansında iyi değilim."

"Umurumda değil."

"Elbette fark ediyorsun. Her kusuru fark ediyorsunuz. Bir keresinde, kocası bir canavarken Leydi Coleford'u oturma odasında savunan tek kişi olduğumda haddimi *aştığımı* söylemişsiniz."

İç çekişi hayal kırıklığı ... ve pişmanlık doluydu. "Ben yaptım." "Çok *öfkeliydim*."

Başını salladı, dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyleydin. Muhteşemdi."

"Bir kadının öfkesinin gücünü hafife almamalısınız, Dük."

Başparmaklarıyla kızın çenesini kaldırdı ve yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Çenesinin alt tarafı. "Sizi çalışırken gördüm Bayan Frampton. Sizi bir an bile hafife almıyorum."

"O akşam ayrıldıktan sonra hemen dosyanızı doldurmaya gittiğimi biliyor musunuz?"

Bir öpücük daha, bu seferki uzun sürdü, kulağına "İntikama saygı duyabilirim" diye fısıldayarak bitirmesiyle daha da güzelleşti.

Adamın kollarını kavradı, kelimeleri nefes nefese kalmıştı. "Seni yok etmek istedim."

Bir öpücük daha, daha aşağıdan, nabzının attığı yerden. Dilini savurdu ve sonra başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Bunu seni korumak için yaptım. Fark edilmemeni sağlamak için. Eğer o adam -eğer nefret ettiğin bu adamlardan herhangi biri- haklı sebeplerle seni fark etseydi . . . Adelaide, neler olacağını görmüyor musun?"

Kötü adamların vicdan yoksunluğuyla neler yapabileceğini görmüştü. Dünya onların davranışlarına sırtını döndüğünde yıllarını onlarla savaşıyor geçirmişti. "Kendimi koruyabilirim, Duke."

Başını salladı. "O kadarını biliyorum. Ama bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sessiz kalmaktansa konuşmayı tercih ederim. Korunmaktansa savaşmayı tercih ederim. Ama unutuyorsun ki Henry, benim fark edilmemi sağlayan şey konuşmam değil. Bir kadın çok yüksek sesle konuştuğunda, çok tutkuyla savaştığında, işte o zaman fark edilmez. Beni duymaktansa benden kaçmayı tercih ederler." Durakladı. "Çenemi kapatıp kadril dansı yapmamı istiyorlar."

"Dörtlüyü asın."

"Sahip olduğum her şeye bahse girerim ki kadril dansında harikasınız." Adam cevap vermeyince, "Değil mi?" dedi.

"Adelaide." Sanki kız aptallık ediyormuş gibi küçük bir kahkaha attı. Belki de öyleydi. Belki de sinirliydi.

Ya da belki de hayal kırıklığıydı ve sadece kendine onlar için bir gelecek olmadığını hatırlatıyordu. Ve belki de buna ihtiyacı vardı. "Değil mi?" diye tekrarladı.

"Evet. Quadrille'de iyiyimdir." "İşte, gördün mü?"

"Sizi temin ederim, umurumda değil. Ama kadril de umurumda değil, çünkü bunun fark edilmekle hiçbir ilgisi yok. Nedenini söyleyeyim mi?"

Umurunda olmamalı. Ve hala, "Neden?"

"Çünkü Beaufetheringstone balosunda fark ettiğim tek kişi kadril dansı yapmadı; o hiç yapmaz."

Kalbi çarpmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiç dans etmez. Yine de arada sırada cepleri karıştırır." Yanakları yine yanıyordu. "Ben bazen dans ederim."

"Ne zaman?"

Düşes'in onu yanına almasından bu yana geçen beş yıl içinde ustalaşamadığı küçük adımlarla dans edilmeyen partiler vardı. Kıyıcı insanlar da yoktu. Düşes, aristokrasinin ötesinde var olan partileri severdi. Her kesimden insanı ağırlayan partileri. Ve orada orkestralar değil, bandolar vardı. Kemanlar, borular, davullar ve vahşi, gürültülü makaralar. Ve Adelaide bu danslara bayılırdı. Ama ona bunlardan bahsedemezdi. Onlar dükler için değildi. "Etrafta dans edecek kimse olmadığına haber verin."

Başını salladı. "Göster bana." "Neyi göstereyim?"

"Dans et benimle."

Kaşları çatıldı. "Müzik yok."

"Hayır mı?" dedi ve ayağa kalkarken onu devirerek hareket etti. "Emin misin?"

"Sen delisin. Bu kan kaybının bir etkisi."

"Belki de. O zaman bana acıyıp benimle dans etmelisin, çünkü bu son seferim olabilir."

Adelaide onun kollarına atılmak istememişti ama birdenbire orada, onun sıcaklığıyla sarmalanmıştı. "Bu-"

Bitirmesine izin vermedi. "Ellerimi nereye koyayım?"

Yapmaması gerektiğini bile bile ona uzandı. Adamın bir elini beline koydu, diğerini kendi eline aldı.

"Bu tanıdık bir şey," dedi.

Neredeyse birbirlerine değecek kadar yaklaştı. "Bunun gibi mi?"

"Hâlâ tanıdık geliyor," dedi usulca. "Daha önce de böyle dans etmişim."

Kaşları kalktı. "Bahse girerim Leydi Beaufetheringstone'un balo salonunda değil." "Kıskanıyor musun?"

"Değilim," dedi gülümseyerek. "Ne de olsa ben senin ilk öpücüğündüm."

Adam alçak ve lezzetli bir gümbürtüyle güldü ve Adelaide bir adım daha yaklaştı. Adamın tutuşu sıkılaştı ve Adelaide'in uzaklaşmasını imkânsız hale getirdi. "Peki ya bu?"

"Mmm." İçini sıvıya çevirmekte asla başarısız olmayan o alçak gümbürtü. "Bu daha az tanıdık."

Küçük gülümsemesine engel olamadı. "Bu mu?" Bir adım daha yaklaştı.

Kolunun bandı kızın etrafında sıkılaştıkça gümbürtü bir hırıltıya dönüştü. "Bayan Frampton ..."

"Evet, Majesteleri?"

"Başka erkeklerle bu kadar yakın dans ettiğin fikri umurumda değil."

"Kıskandın mı?" Sözleri ona geri fırlatıldı.

"Yanarak," dedi, kelimeleri alçak sesle ve kırparak. "Buna hakkım olmadığını biliyorum ama senin bir başkasının kollarında olman fikrinden nefret ediyorum."

Bundan hoşlanmaması gerekirdi. Ama hoşuna gitti. Bundan çok hoşlandı ve daha da yakınlaşarak onu ödüllendirdi. "Bunun yardımı oluyor mu?" diye fısıldadı. "Bir başkasıyla hiç bu kadar yakın dans etmemişim."

Çok fazla sesi vardı. Bu seferki zevkti. Ve en çok bunu seviyordu. "Demek bizi böyle dans ettirmek istiyorsun?"

"Eğer müzik olsaydı, evet." Durakladı. "Ama Mayfair kesinlikle fark ederdi."

Dudakları çok yakındı. Bunun için yeterince iyi miydi?

"Ben değil," dedi. "Yine de seni fark ederlerdi. Kesinlikle."

O kadar sıcak, o kadar canlı ve o kadar mükemmeldi ki Dünyanın onun bir an bile fark edilmemesine izin verdiğini hayal edin. Onun tam tersiydi.

"Seni fark ettim, Adelaide."

Tenine dokunuşu, kulağındaki sesi, sıcaklığı... her yanı sarmıştı.

"Bunu fark ettim."

Bu yemine sımsıkı sarıldı. İmkansız gerçekliğine.

Her zaman doğru olmayacağını bilerek. Biteceğini bilerek, çünkü başka bir seçenek yoktu. Çaldığı her anın sadece çalıntı olduğunu bilerek. Suçlu. Kaçak.

Sonra onu öptü ve hırsızı oynadı.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Kız kucağına oturduğu anda kendini kaybetmişti.

Ondan önce, doğrusu. Yatağın kenarına tünediğinde, ayna elindeydi ve ona bakmamaya çalışırken parmaklarındaki titremeyi fark etmişti. Ama bakmak istemişti. Ona bakmak hoşuna gitmişti.

Tıpkı ona bakmaktan hoşlandığı gibi. Tıpkı ona dokunmayı, kalçasının kıvrımını, kucağındaki ağırlığını, teninin ipeğini test etmeyi sevdiği gibi.

Onu kollarının arasına alıp ayağa kaldırdığında ve onunla dans ettiğinde, birbirlerine bastırıncaya kadar onunla alay ettiğinde hissettiği sıcaklık... Onu ne kadar çabuk Londra'ya geri götürebileceğini merak ediyordu, böylece onu bir baloya götürebilir, her dansı sahiplenerek aristokrasinin duayenlerini rezil edebilir ve onu karanlık bahçelere çekip onunla birlikte olarak aristokrasinin geri kalanını rezil edebilirdi.

Ve *onu* rezil etti, çünkü onun rezil edilmekten hoşlandığını görmeye başlamıştı.

Bandajlar ve biberiye merheminin canı cehenneme, Adelaide onun tedavisiydi.

Bunun farkına varması bir hediye idi, sanki yıllardır aradığı bir şeyi bulmuştu ve şimdi onu bulduğuna göre -onu bulmuştu- önünde yeni bir yol açılmıştı. Aylarca onu izlemiş, günlerce peşinden koşmuş ve sadece birkaç saat içinde onu keşfetmişti, ama orada, tepedeki o evde, Tanrı bilir nereye kaçan kardeşi ve gelecek mirasçılarıyla birlikte, Birden her şey açıklığa kavuştu ve Henry boş zamanlarında onu izlemekte, kovalamakta ve keşfetmekte özgür oldu.

Onun izlemesinden hoşlanıyordu. Ve kovalamasını. Ve keşfetmesini. Onun dikkatinden zevk alıyordu. Ve adam ona istediği her şeyden daha fazlasını vermeye niyetliydi.

Tek istediği buydu. Hak ettiği tek şey.

Bu yüzden her akıllı adamın yapacağını yaptı ve sandalyesine dönerek onu kucağına çekti, böylece tüm dikkatini ona verebilecekti.

"Böyle," diye fısıldadı, dizleri kalçalarının iki yanına gelene kadar eteklerini yukarı çekti ve bir kraliçe gibi ona baktı.

Kraliçesi.

"Kaburgalarına dikkat et," dedi, tüm ağırlığını ona vermeye direnerek. "Tıraş bile olamazsın."

"Yapamaz mıydım?" diye sordu, parmakları kalçalarında, onu kucağında tutarken. "Bu deneyimle ilgili acı verici hiçbir şey hatırlamıyorum. Sen ne zaman

çok zevkli hale getirdi." Eteklerinin kurdelelerine doğru ilerledi ve onlarla oynadı. "Bu kurdeleler - onları ilk kez kullandığını gördüm, daha hızlı koşmak için rıhtımda eteklerini savuruyordun - harikalar."

Gülümsemesi gurur doluydu. "Sadece daha hızlı koşmak için değil. Sürpriz unsurunu unutmayın."

"Nasıl yapabildim? O gri etekler kayboldu ve ben birdenbire bunun peşine düştüm..." Elleri kızın poposuna gitti ve sıktı. "Muhteşem."

Nefesini içine çekti. "Çok zeki bir terzim olduğu için çok şanslıyım."

"Mmm," dedi kurdeleyi çeğiştirerek, sadece çözüldüğünü ima edecek kadar. "Kim o?"

Kadın tereddüt etti ve adam sorduğuna pişman oldu. Şu anda onların bilgi oyununu oynamak istemiyordu. Aralarında sayısız sır olduğunun kendisine hatırlatılmasını istemiyordu.

Ancak ikisini de şaşırtarak cevap verdi. "Adı Jane Berry."

Bu bile -küçük bir bilgi parçası- zafer gibi hissettirdi. "Bond Caddesi'nde bir dükkânı olmadığını varsayıyorum."

Adelaide küçük, gizli bir gülümseme verdi. "Hayır. Dükkânı Croydon'da."

Aristokrasinin meraklı gözlerinden uzakta. "Yine de tasarımları Londra'yı kasıp kavuruyor."

Eğildi ve onu öptü, hızlı, tatlı ve dikkat dağıtıcıydı.

Yeterince dikkat dağıtıcı değildi. Öpüşme sona erdiğinde, elini kızın uzun bedeninde gezdirdi, kızın dokunuşuna doğru eğilmesini sevdi ve "Burada bana güveniyorsun," dedi. Onun cevabını beklemedi, bunun yerine kalbinin attığı yerde, bedeninin hemen üzerinde durakladı. "Ama burada değil." Parmaklarını kızın ensesine dolayarak onu kendine çekti ve alnına yumuşak bir öpücük kondurarak, "Ama burada da değil," diye fısıldadı.

Sanki cevap vermek için doğru yolu arıyormuş gibi omzunun üzerinden başka tarafa baktı. "Bu sana özel bir şey değil. Çok az insana güvenirim."

"Trevescan Düşesi." Başını salladı.

"Sesily Calhoun. Leydi Imogen Loveless. Maggie O'Tiernen. Lucia." Bir baş sallama daha.

"Diğerleri, sanırım," dedi. "Hepsi de yetenekli, becerikli ve kötü bir adalet duygusuna sahip kadınlar."

O zaman başını sallamadı. Bunun yerine ona baktı ve şöyle dedi: "Sen beni fark *ediyor*."

Karanlıkta bir mumun fark edilmesi gibi. "Bir odaya her girdiğinizde. Ve bir gün, geri kalanını da kazanacağım."

Bu sözler onu kendisine güvenmeye teşvik etmemişti, o da bunu beklemiyordu ama kadın onu başka şekillerde ödüllendirdi; göğsünde bir farkındalık kızarması, gözlerinde bir arzu parlamasıyla.

Bu kadın için bir ömür beklemişti ve onun kendisine verdiği parçaları, sırlarının her bir ipucunu alacak ve kendi sırlarının yanına koyacaktı. Ve bir gün ona güvenecekti, çünkü bunu ondan hak etmişti.

Ne var ki şimdi böyle bir yeminin zamanı değildi; Adelaide saklanmakta bu kadar aceleci davranırken olmazdı. Henry onun yerine kurdelelerine döndü, güzel ipekleriyle oynadı. "Ateşim varken ... bayginken ... bu kurdeleleri hayal ettim."

Onu izledi. "Onlarla ne yapmayı hayal ediyordun?" "Seni yakalamayı. Seni çözmek."

Başını salladı. "Göster bana."

Eteklerini aralarında tutan bağları çözdü.

İşi bittiğinde kumaşın dikiş yerini buldu ve çekiştirdi.

Bacaklarının üzerinden düşerek ortaya çıktılar.

Yüce Tanrım.

"Neden, Bayan Frampton," dedi, parmaklarının kalçasından yukarı, poposunun çıplak kıvrımına doğru kaymasına engel olamayarak. "Bu ... skandal."

Adelaide, çok kolay bir şekilde ortadan kaldırılabilen eteklerinin altında çırılçıplaktı. "Kimsenin eteklerimin altında ne olduğuyla ilgilenmesini beklemiyordum. bugün."

"Bu senin ilk hatandı," dedi, kelimeler kontrol edemediği alçak bir hırıltıyla geliyordu. "Kendimi eteklerinin altında ne olduğuyla sonsuz bir şekilde ilgilenirken buluyorum." Parmakları kızın poposunun pürüzsüz, sıcak teninde gezindi,

oradaki dikiş, hassas etin üzerinden sıyrılarak, dokunuştan duyduğu şaşkınlıkla soluk soluğa kalmasına bayıldı.

Kız ona doğru sallandı, pantolonunun kumaşından sızan sıcaklık onu tahrik ediyordu. "Henry."

"Saçlarını aşağı indir," diye emretti, o zengin, ateşli saç tellerine uzanarak. "Bunun hayalini kurmuştum - sen üzerimde saltanat sürerken saçlarının etrafına dökülmesinin."

"Seni incitmek istemiyorum." Parmakları adamın gövdesini sargılı yarasına doğru okşadı ve adam nefesini içine çekti.

"Sana söz veriyorum aşkım... Bana dokunduğunda hissettiğim şey acıya hiç benzemiyor."

Elleri saçlarına gitti ve dantelli vücudunu okşadı - vücudunda kalan tek şey olan kumaş, göğüslerinin keskin bir ritimle yükselip alçaldığı yerde geriliyordu - onun da kendisi kadar vahşi olduğunun açık bir işaretiydi.

Çok güzeldi, onun üzerinde yükseliyordu, saç tokalarıyla uğraşırken uzun kolları yukarı kalkmıştı, kalçaları ona doğru eğilmişti, parmakları aralarındaki yumuşak, ipeksi bukleleri bulup üzerlerinde gezinirken güzel, güçlü kalçaları onunkileri kucaklıyordu. "Çok güzel," diye fısıldadı, kıvrımlarının üzerinde nazikçe gezindi, onu kızdırdı, ona doğru sallanışını sevdi, vücudu onun dokunuşu için yalvarıyordu.

"Henry," dedi, adı bir yalvarış gibiydi.

Kendisine dokunmasını istiyordu ve bu onun çok hoşuna gidiyordu.

"Mmm.

Buraya mı?" Bir yumuşak vuruş daha. Zar zor. İkisine de işkence ediyor.

"Günler önce rıhtımda bana ne demiştin? "Kim bulursa, o tutar." Başka bir vuruş, bir ayartma. "Muazzam bir şey buldum."

Adam onu izledi, giderek ağırlaşıyor ve sertleşiyordu. "Onu saklayacağım."

Kızın gözleri fal taşı gibi açılarak onunkilerle buluştu. "Ben." "Benim."

Kadın ona karşı kıvranıyor, daha fazlasını istiyordu ve adam onu reddederek geri çekildi. Onunla oynuyordu. Kızın nefesi kesildi ve çaresiz bir ihtiyaçla dolu olan bu ses, adamın şimdiye kadar karşılaştığı en güzel şeydi.

"Bana izin vereceksin, değil mi? Seni tutmama?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Bana nasıl sahip olursan ol. Yeter ki ben de seni elimde tutabileyim."

Ve sonra tokalar halledildi ve zengin kırmızı bukleleri omuzlarının etrafına düştü ve kendini onlara dokunmaktan alıkoyamadı, onun

Serbest eli hemen ellerine dolandı ve bir eli omzunda, bir eli de Ahh'ın omzunda olmak üzere ona tekrar dokunana kadar ellerinin yumuşaklığına hayret etmek için bir kalp atışı geçirdi.

Bileğini buldu, dokunuşu sertti, kendini ona doğru alçaltırken onu sıkıca tuttu, parmaklarının üzerinden bir, iki kez kayd, ta ki adam orada, onun ipeksi sıcaklığında olana kadar ve ikisi de zevkle inlediler. "Bu-" dedi adam, kızın kulağına ateş püskürerek, paramparça olmuş nefeslerinin sesini severek. "Seni böyle gel."

Adam okşadı, yumuşak ve yavaşça, ve kız inledi, muhteşem bir küçük Eğer bu kadın için planları olmasaydı, bu gürültü onu çözebilirdi. Bu an için. Kulağını yaladı ve başparmağını kadının göbeğindeki zevk tomurcuğunun üzerinde gezdirerek dokunuşunun altında seğirmesinden zevk aldı. "Ve sonra seni ağızımla boşaltacağım."

"Henry . . ." İki hece bir düzineye dönüştü. "Söyle bana, aşkım."

"Lütfen."

İnanılmaz derecede sertleşti. Dudaklarındaki o kelime. Onun için mahvolmuştu.

Ona ne isterse verirdi. Sadece istemesi yeterliydi.

"Bana bak, tatlım." Baktı, gözleri açıldı, siyah merkezleri zengin kahverengi kadifenin içinde genişledi. Adam inledi, yan tarafındaki çekime aldırmadan onu öpmek için gerindi. "Sana anlatacak daha çok şeyim var."

"Onun yerine bana göster." İç çekti, adamın eline karşı sallandı. "Daha fazlasını." "Kendine bir bak," diye fısıldadı, onun üzerinde çalışmasını, resim yapmasını izlerken

Yumuşaklığının üzerinde küçük daireler çiziyor, sinirlerinin onun için çılgılık attığı yeri buluyordu.

Elleri bir solukta adamın omuzlarına geldi. "Henry."

Başını çevirdi ve bileğini ısırarak dişlerini teninde gezdirdi.

"Parmaklarımı ve dilimi kullandığında ne yapacaksın, aşkım? Bana iki kez karşı geldiğinde ne yapacaksın?"

"Ben ..." Kalçalarını adamın parmaklarına doğru yuvarladı. "Daha fazlasını isteyeceğim."

İtiraf onu neredeyse öldürüyordu. Ona verecekti. Ne isterse. "Daha ne?"

"Senin-" Durdu.

"Kelimeyi biliyorsun. Kullan onu." "Kullanmamalıyım."

"Evet, aşkım, kesinlikle yapmalısın," diye fısıldadı, bunu söylemesini istiyordu. Yine o gözler, arzu dolu. "Senin sakin."

Hırladı ve ağzını kaptı, derin derin yaladı, dilindeki küfürleri emdi. "Evet," diye nefes aldı, sert ve acılı bir şekilde onu öpücükten kurtardı ve korsesinin bağcıklarına uzandı, göğüslerini ortaya çıkaracak kadar gevşeyene kadar ipleri çekti.

Zorlanan bir meme ucunu ağzına aldı, derin ve yavaşça emerken, başparmağı ona en çok ihtiyaç duyduğu yeri daire içine aldı. Kız haykırdığında,

Bir eli saçlarına dolanmış, onu göğsünde tutuyordu, ona sahip olduğunu biliyordu, parmakları, ağzı ve sözleri onu daha da yükseğe gönderiyordu.

"Lütfen..." diye fısıldadığında, "Sikime binmene izin vereceğim" diyecek kadar uzun bir süre göğsünü serbest bıraktı.

Sözler onu orgazmın içine fırlattı ve izlemek için arkasına yaslandı, gözlerinin onunkileri bulmasını sevdi, izlemesinin onun zevkinin bir parçası olduğunu biliyordu. O zamana kadar feci şekilde sertleşmişti, ince bir ter tabakası vardı.

Gövdesi boyunca, vücudu tek bir ağrıyla, onu almak için çaresizce.

Henüz değil. Verdiği sözleri yerine getirene kadar olmazdı. "Güzel kız," diye fısıldadı, onu kolunun üzerinden geriye doğru yönlendirdi, gövdesine öpücükler kondurdu, meme uçlarını tekrar emdi. "Burası çok tatlı. Çok çarpıcı."

Adamın iltifatından utanmayacak kadar güçlü bir zevk kaynağı bulmuştu ve adam ona ne kadar güzel olduğunu söylemeye başladığından beri ilk kez bunu inkâr etmedi ya da saklamadı.

İçinden bir zafer seli aktı. Ne kadar mükemmel olduğunu anlaması için gereken buysa, ona bunu her gün yaşatacaktı. Sonsuza kadar.

Nadiren düşündüğü bir kelime olan *sonsuza dek* kelimesi, çocukluğundan beri sahip olmadığı bir gelecek kesinliği gerektirdiğinden bu kelime üzerinde durdu.

Ama her nasılsa, burada, bu kadınla birlikte, bu fikirden kaçmadı.

Adelaide. Onun yanında. Ateşli buklemi ve meraklı bir sürü küçük kız, her şeyi gören gözler.

Eğer onun ne düşündüğünü bilseydi, kaçardı.

Kız kollarında hareket ediyordu; acaba düşüncelerini yüksek sesle mi söylemişti? "Nereye gidiyorsun aşkım?"

Eğildi ve göğsünün üst kısmına bir öpücük kondurdu, meme uçlarından birini yalamadan önce oradaki kas üzerinde oyalandı ve bir tıslamaya zorladı.

ondan zevk alıyordu. Kaçmıyordu. Yüce Tanrım. Onun kucağından iniyor, kalçalarının arasında dizlerinin üzerine çöküyordu.

Kaçmıyordu.

"Adelaide." Ona doğru uzandı, parmakları saçlarına takıldı ve kendisine bakması için onu yönlendirdi. "Ne yapıyorsun?"

Gözlüğünü çıkarıp yakındaki bir masaya fırlattığında gülümsemesi onu alevlendirdi, elleri bacaklarının üzerinden yukarı kayarak pantolonunun düğmelerine doğru ilerlerken uylukları boyunca bastırarak anında unutuldu. Orada durakladı, parmaklarının dokunuşu yumuşak ve baştan çıkarıcıydı, başını kaldırıp ona baktı. "Öğleden sonrası için planınızı son derece çekici buluyorum ama acaba bir aktivite daha eklememin sakıncası var mı?"

Hayatında gördüğü en güzel şeydi, dizlerinin üzerinde, bacaklarının arasında, ona yaşattığı orgazmdan dolayı gür ve durgundu. Henry onun kendisini izlediğini bilerek parmaklarını ağzına götürdü, tatlı ve günahkâr parmaklarının tadına baktı. Kadının gözleri irileşti ve Henry bu şaşkınlık ve arzu dolu ifade karşısında inanılmaz derecede sertleşti. "Lezzetli," dedi, bir ses çıkararak. "Neden geri gelip bana başka bir tat vermiyorsun?"

Onun bunu düşündüğünü gördü ve nefesini tutarak zevkini seçmesini bekledi. Bu duraklamadan, onun kendisine, dokunuşuna, ağzına ve sikine duyduğu arzunun bilgisinden keyif aldı. Ateş gibi saçlarına uzandı. "Gel, Adelaide. İkimiz de kendimizden geçene kadar seni tatmin etmeme izin ver."

"Hayır," dedi, elini yakaladı ve avucuna bir öpücük kondurdu, üzerinden ve parmaklarından birini yaladı. Kadın parmağın ucunu ağzına çekip dilini parmağın üzerinde gezdirirken, adam iğrenç ve arzu dolu bir küfür savurdu.

Bilmiş bir gülümsemeyle onu serbest bıraktı, ellerini sandalyenin kollarına götürdü ve parmaklarını kolların etrafına doladı. "Dikkatini dağıtmak yok. Ben planları."

Bir yumruk nefesi bıraktı ve arkasına yaslandı, kalbi göğsünde bir isyandı, onu içine alırken ona bakarken, kendi elleri tereddüt etmeden keşfediyor, parmakları gövdesinin derisi üzerinde dans ediyor, tüm vücudu mükemmel bir şekilde dikkat çekerken dokunuşunun altında kasları geriliyordu. Yan tarafındaki sancıya karşı dişlerini sıktı.

Acı yok. Şimdi yok. Sadece zevk.

Sadece Adelaide.

Pantolonuna, görmezden gelinmesi imkânsız sert, gergin uzunluğuna ulaşana kadar aşağı ve daha aşağı hareket etti. Elleri orada asılı kaldı, kumaştaki şişkinliğin üzerinde, bir kalp atışı için. Bir ömür boyu. Güzel bakışları onunkileri buldu. "Girebilir miyim?"

"Kahretsin, evet," diye nefes aldı.

Küçük, gizli bir gülümseme daha. "Ne dil ama Duke. Ne kadar pis bir ağzın olduğunu bilseler dünya nasıl tepki verirdi."

"İzin ver üzerinde kullanayım," dedi, kelimeler sertti, bir kısmı emirdi. "Adını unutana kadar seni tekrar tekrar yalamama izin ver." Kadın onu keskin bir nefesle ödüllendirdi. Koyu renk kirpiklerinin titremesiyle. Bunu istiyordu.

Güzel. Ona vermek niyetindeydi.

Ama sonra hiçbir şeye niyetlenemedi, çünkü kadın ona dokunuyor, okşuyor ve pantolonunun altındaki sert, gergin sütunu keşfediyordu. Sandalyenin kollarını sıkıca kavradı, kadın hızla düğmelerini iliklerken ahşap ellerinde gıcırdayıyordu.

Tanrı'ya şükür. Yavaşlığa dayanamazdı.

Biriyle boğuşurken küçük bir hayal kırıklığı sesi çıkardı ve Henry sadece bu sesin bile onu arzuladığının kanıtı olabileceğini düşündü. Ama hayır. O olmadan gelmeyecekti.

Kumaşı aralayıp adamın uzunluğunu, sertliğini, sıcaklığını ve ağrısını ortaya çıkardığında bile.

"Oh," dedi usulca. "Bu-"

Kaba bir davranıştı. Bir centilmen bunun için özür dilerdi. "-güzel," diye bitirdi, sesinde zevk vardı.

Gözleri kapandı, kalbi çarpmaya başladı ve sandalyenin kollarının kenarı etini ısırdı ve ona dokunmamak için kendini zorladı. Onun kendisine dokunmasına izin vermek için.

Ona dokunacak mıydı?

Tek parmak. Günahkâr bir parmak, onun ucunda ve zonklayan sütunda aşağı kayıyor. Ateş gibi. İşkence gibi.

"Adelaide." Bunca yıl kontrollü olmak için çok uğraşmıştı. İyi bir adam olmak için. Asil olmak için. Ve tek parmağıyla onu bir hayvana dönüştürdü. Küfretti, alçakça ve hınzırca.

Ona istediğini verdi, onu daha sıkı kavradı, başparmağını geniş başının üzerinde gezdirdi.

Nefes nefese kaldı, başını sandalyeye yasladı, güzel, sıkı yumruğuyla onu aşağı indirip tekrar yukarı kaldırırken bakışları kızın elindeydi. Kendini daha fazla kontrol edemeyecekti. Bunu yaparken onun kendisine dokunmasını istemiyor muydu? Ona karşı koyabileceğini mi düşündü? Eğer bunu istiyorsa onu bu sandalyeye bağlamak zorunda kalacaktı.

Çaba sarf ederek bakışlarını kadının kendisine dokunduğu yerden ayırdı ve onu beklerken buldu. Hareketleri izlemiyordu. Onun hareketlerini ölçmüyordu.

Elindeki demir sertliğinden arzu duyuyordu. Onun yerine, adamın yüzünü izliyordu. Onu izliyordu, onu izliyordu.

Tekrar kontrolü ele aldı. "Gördüğün şey hoşuna gidiyor."

"Seviyorum." Bir vuruş daha, uzun ve kalıcı. Bir nefes daha, göğsünden yumruklandı.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?"

Küçük bir gülümseme. Bir zafer fısıltısı. "Beni istiyorsun."

İstemek çok küçük bir kelimeydi. Kırk bin harfe ihtiyacı varken dört harf. "İstiyorum."

"Benim elim." Bu pürüzsüz, zengin slaytlar onu öldürebilirdi.

"Evet." Eli sandalyenin üzerinde esnedi. "Adelaide. Sana dokunmama izin ver." Kadın başını salladı. "Henüz değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ..." Durakladı. "Eğer bana dokunursan, konsantre olamam."

"Konsantre olmana ihtiyacım yok, aşkım," dedi. "Uzanmana ve sana tapmama izin vermene ihtiyacım var." Onun da buna ihtiyacı vardı. Bunu onun güzel samur kirpiklerinin arzusuyla titremesinden anlayabiliyordu.

"Tanrım, çok güzelsin. İzin ver ne kadar olduğunu göstereceğim."

Başını salladı, eğildi ve adamın ucuna doğru fısıldadı, "Bunu hayal mi ettin?"

Doğru cevap neydi? Ona nasıl hayal ettiğini söylemeli miydi? Bir düzine kez? Yüz kere, dizlerinin üstünde böyle? Elleri onun üzerinde? Güzel dudakları zar zor açılmış, onu mu bekliyordu? Aletini nasıl okşadığını ve kalın ipler halinde nasıl boşaldığını, onları yakalamak için orada olmasını dilediğini?

Bunu ona söyleyemezdi.

Yapmak zorunda değildi. "Var," dedi, kelimelerinde bilgi ve başka bir şey vardı. Nefes kesen bir şey. Zevk gibi. "Bunu görebiliyorum. Beni burada hayal ettin, senin."

"Nasıl yapamam?" diye hırslayarak itiraf etti. "Benim."

İtirafı için onu ödüllendirdi, sert, ağrıyan ucunu yaladı, onu mükemmel ağzının içine çekti, dilinin küçük hareketleriyle onu tattı. Nefesini sert ve çığ bir şekilde verdi, tüm gücünü onları durdurmaya harcamadan önce kalçaları zar zor kıpırdandı. Onu incitmek istemiyordu. Onu şok etmek istemiyordu.

Ve sonra uzun, alçak bir mırıltıyla onu şok etti.

Tanrım, hoşuna gitti.

Bunu onun yüzünde görebiliyordu, rahatlayıp onu derinlere çekerken gözleri kayarak kapanıyordu. Zevk, güç ve mutlak ihtiyaç. Hayır. İhtiyaç olamazdı. Hissettiği şey buydu. İhtiyaç ve arzu ve onu kendisine ait kılmak için mutlak bir çılgınlık. Ve sadece burada, şimdi, bu odada, bu sandalyede, bu yatakta değil, her yerde. Her zaman.

Kadın onu derinlere çekerken bir eli sikinden aşağı kayd, ağız, dili ve elleriyle onu severken mırıltısı ritmik bir iç çekişe dönüştü ve adam bu hissin içinde kayboldu, sandalyeye yapıştı ve ona kendisini almasını hayal ettiği tüm yolları anlattı. *Daha derine. Daha sert. Evet. Lütfen.*

Adelaide.

Kalçaları ona karşı hareket ediyor, ağızından iğrenç şeyler dökülüyor, ağır ve ağrıyan siki, ikisini de inleyen ritmi bulduğunda onu serbest bırakmasını bekliyordu.

Kontrolünü kaybetti ve ona doğru uzandı, güzel saçlarını ipeksi dalgalar halinde yüzünün ve kalçalarının üzerine düştüğü yerden kaldırdı, böylece ona dokunabilecekti - böylece onu ... kendisini izlerken görebilecekti. Tanrım, onun gözlerine bayılıyordu. Ona bakma şeklini seviyordu. Onu fark ettiğini. Her zaman onun önündeydi, onu okuyordu, onun zeki, güzel kızını.

"Adelaide." Kavrayışını sıkılaştırarak onu kendisinden geriye çekti ve karşı konulmaz hızını yavaşlattı. "Eğer devam edersen. . . aşk . . . Harcayacağım."

"Evet," dedi, gözleri açgözlülüğe varan bir arzuyla parlıyordu. Ne tanrıçaydı ama. "Evet." Bu sözcük onun içinde bir zevk akımına yol açtı. "Evet, bunu istiyorum."

Ve sonra kontrolü tekrar ele aldı, onu derinlere götürdü, kendini tutamayana kadar onu sıkı, sıcak bir zevkle örttü ve kendini ona bıraktı, odaya, kırlara ve güneşe salıverildiğini haykırdı.

Ve tüm bu süre boyunca onu izledi, onun için ateşliydi, güç doluydu. Hakimiyetle.

Onu asla bırakmayacaktı.

Öne doğru eğildi, onu kendine doğru çekti, ne kadar iyi olduğunu anlatan hınzır bir hırıltıyla ağızını aldı, orgazmı artık ona sahip olmanın ne olduğunu bildiği için onu tüketen vahşi arzuyu neredeyse yatıştırmamıştı. Bir eli vücudunun üzerinde kayarak göğsünü buldu, meme ucu sertleşmiş ve gerilmişti.

Onunla oynarken zevkten inledi ve kendi zevki yeniden alevlendi. Onu serbest bıraktı ve "Geçen sefer bana ne söylediğini hatırla

gece, aşkım? Seni basitçe becerebileceğimi mi?" Adam onu tekrar öptü, kızın elleri ensesindeki saçlara dolandı.

Onu bırakarak ayağa kalktı, bir eli hâlâ saç buklelerine dolanmıştı ve onun sallanan ayaklarına yardım etti. "Şimdi görüyorsun ya... Birlikte yaptıklarımızla ilgili hiçbir şey asla basit olmayacak. Bunu binlerce kez yapsak bile... asla basit olmayacak." Bir öpücük daha, derin ve yavaş. "Her zaman dünyayı sarsıcı olacak," diye söz verdi. "Sana göstereyim mi?"

"Evet. Lütfen." Bu kelime. Ona ne isterse verecekti, sonsuza dek. Ve hoşuna gittiğinden emin olacaktı, sonsuza dek.

O andan itibaren.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Düşes ve ekibine katıldığından beri Adelaide kırk üç kibrit çakmış, bir o kadar kadını da sayısız alçak, düzenbaz ve canavarla ömür boyu sürecekt mutsuzluktan kurtarmıştı. Ayrıca, Cehennem Çanları'yla birlikte çalışarak altı kont, iki markiz, bir dük ve aldıkları her şeyi hak eden yaklaşık iki düzine zengin, hak sahibi beyefendiyi alaşağı etmişti.

Ve yine de o gün, o sıcak, harika odada, sessiz İngiliz kırsalındaki o sessiz tepedeki sessiz evde, Henry zevkini ona teslim ederken ve çok sıkı tuttuğu kontrolünü kaybederken, ellerini ve ağzını ondan uzak tutamazken, kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Hiç bu kadar önemsenmemişti.

Çünkü her nasılsa, dizlerinin üzerine çöküp onu hayal edebileceği her şekilde memnun ederken bile, onu izlerken tapıldığını hisseden Adelaide olmuştu, mavi gözleri onun hareketlerine perçinlenmişti, göğsü hırıltılı nefeslerle yükselip alçalıyordu ve sonunda, artık direnemediğinde, dokunuşu sert, dikkatli ve sıcaklıkla doluydu.

Sonra onu kollarının arasına alıp günlerdir nöbet tuttuğu yatağa döndü ama onu yatağının başında bırakmak yerine yanına çekti, elleri sıcak ve emin bir şekilde teninde geziniyor, dudakları baştan çıkarıcı ve tatlıydı.

"Gel," diye fısıldadı, sözcük yumuşak ve günahkârdı. "İşte böyle."

Adam onu kucağına çekti ve kadın tereddüt etti. "Bandajların ..."

Ayağa kalktı, eli kızın sırtında gezindi ve onu bir öpücük için aşağı çekti. "Endişelenme aşkım. Sen bana iyi baktın, şimdi de ... Ben de sana bakacağım."

Ona doğru uzandı, elleri göğsünü okşuyordu. "İyi olmanı istedim," diye itiraf etti. "Uyanık ve hareketli olmanı istedim. Bu kadar hareketsiz olmandan nefret ediyordum."

Bir elini tutup dudaklarına götürdü ve parmak uçlarını öptü. "Artık uyanığım. Şimdi hareket ediyorum." Onu kaldırıp göğsüne doğru götürdü. "Sana ne kadar iyi hareket ettiğimi göstereyim."

Adam onu göğsünün üzerinde yukarı kaldırıp omuzlarına oturtana kadar gösterdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Henry, ne-"

"Şşt," diye fısıldadı, ona uzandı, kıvrımlarını ayırdı, tek bir parmağını ıslak sıcaklığında gezdirdi. "Bakmama izin ver."

"Yapamam-" Gözlerini kapattı. Bu çok fazlaydı. Bu çok ... *iyiydi*. Bir vuruş daha ve onun için anında acı çektiği kötü bir daire.

"Çok güzel," diye fısıldadı. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey. O kadar ıslak ve sıcak ki" -parmaklarını bir kez daha döndürdü ve kadın nefesini içine çekti- "istiyor," diye bitirdi adam, onu ayırdı ve başını kaldırarak uzun, yavaş bir emişle içine doğru yaladı. Kadın haykırdı ve adam onu serbest bıraktı. Konuştuğunda tamamen tatmin olmuştu. "Beni istiyorsun, değil mi? Burada mı?"

Kız cevap veremeden, adam oradaydı, ona karşı ve kız iniltisini tutamadı, elleri onu tutmak için geldi, parmakları saçlarına yapıştı, kendini tamamen hareketsiz tutarken sıkılaştı, içinden gürleyen bir zevk gönderirken bile utanç tehdit ediyordu.

Durdu, parmakları kızın poposunda sıkılaştı ve dönüp kızın kalçasının iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Tadın bal ve günah gibi."

Adelaide bu sözler karşısında gözlerini kapadı, bu sözler karşısında içinden akan zevk seline kapıldı.

"Yaklaş aşkım," diye fısıldadı orada, onun kalbinde. "Bana daha fazlasını ver." Ve sonra onu ağızyla kaplayabilmek için aşağı çekti, Onu diliyle tekrar tekrar işliyor, kontrolünü kaybettiğinde ona karşı gürliyor, ona karşı sallanıyordu. Sadece bir kez. Sadece yeterince

"Daha yakına," diye homurdanarak poposuna vurdu. Acının hızlı ısırığı ve zevkin yavaş yalamasıyla şaşırarak inledi.

Ona baktı ve Tanrım! Adam onu izliyordu, güzel mavi gözleri vücudunun uzun çizgilerini takip ediyordu, orada hınzır bir keşif ışığı vardı. *Bu hoşuna gitti*.

Kelimeleri yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Gerçeği görebiliyordu.

"I-" Dudağını ısırdı. Bir tokat daha. Eli acının üzerinde kaldı. Büyük ve sıcak. İnledi ve adamın sıkı kavrayışına doğru sallandı. "*Evet. Henry . . .*"

Adı uzun, yavaş bir iç çekişle geldi.

"Ne kadar iyi bir kızsın sen," diye fısıldadı onu kendine doğru çekerken, gözlerini ayırmadan. "Bunu başka bir zaman uzun uzun keşfedeceğiz. Ama şimdi ..." Adam onu uzun, gür bir yalamayla ödüllendirdi, kızın kendisine doğru eğilmesine yetecek kadar, başı öne düşerken zevkten nefes nefese kalmıştı. Adamdan bir hırıltı daha yükseldi, sesi neredeyse çok fazlaydı.

Muhteşem ağzı onu yedi, yaladı, emdi ve kendini onun dokunuşuna kaptırana, kendini ve zevkini ona teslim edene, parmakları saçlarında sıkılaşıp kadar kontrolünü çaldı. Bir kalp atışı için onu serbest bıraktı, sadece komut verecek kadar, "İşte bu, aşkım. Al onu. Al beni."

Ve yaptı, kendini durduramadı. Onun çekimine karşı koyamadı, gittikçe kenara yaklaştı. Ona karşı sallanırken durmak istemiyordu, onun Dili onun gizli yerlerinde geziniyor, parmakları poposunun üzerinde kayıyor, başka bir gizli yer buluyor, kadın kendini aşana, adını haykırana ve durmaması için yalvarana kadar yavaş, durgun daireler çiziyordu. Durmadı, ta ki kadın bir çığlık halinde sert ve hızlı bir şekilde üzerine çöken yavaş, artan bir dalgayla doruğa ulaşana kadar.

O zaman bile onu bırakmadı, neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi - dilinin düzlüğü, avucunun ağırlığı. Ve sonra gövdesinden aşağıya doğru yavaşça kaydı, aleti bir kez daha sertleşerek bekledi. Onun için hazırды.

Tereddüt etti, ağırlığını ondan kaldırdı. "Bandajlarınız ..." Bu olamazdı.

Kımıldadı, onu yukarı kaldırdı ve çapraz beyaz ketenlerin üzerinden geçirdi, aşağıda oturana kadar, onun gergin uzunluğuna bindi. "Sana yemin ederim Adelaide, şu anda hiç acı yok. Senden başka hiçbir şey yok."

"Bu çok fazla," diye fısıldadı, sallanırken bile, çok az, sadece ikisinin de iç çekmesine yetecek kadar. "Çok erken."

"Çok uzun zaman oldu," diye cevap verdi, yüzüne uzandı ve bir başparmağını yanağında gezdirdi. "Bana çok iyi baktın, aşkım." Sonra elini indirdi, parmakları yan tarafındaki yara izini buldu ve nazıkçe izini sürdürdü. "Artık eşleştik."

Kelimeler, ona uygun bir eş olabileceği fikri içini titretti. Yalnız doğmuş, yalnız büyümüş Adelaide için bir eş olabileceğine dair alaycı, baştan çıkarıcı yalan. *O eşin o olabileceği.*

İmkansız.

Gözyaşları geldi, yasak. İstenmeyen. Kadın onları uzaklaştırdı ama adam onları fark etti. Yanlış anladı. "Hayır, aşkım. Ben iyiyim. Seni bir daha asla ağlatmayacağım."

Dokunuşa doğru eğildi, kelimeler karşısında gözleri kapandı. İçlerindeki yalana.

Onu tekrar ağlatacağına hiç şüphe yoktu. Onu terk ettiğinde -bu yarın da olsa, bir yıl sonra da olsa- asla durmayabilirdi.

Ona göre değildi. Sonsuza kadar değil. Ama o an, o odada, o kulübede, o tepede ... o zaman için olabilirdi.

Ve o an, onun üzerine oturduğunda ve eli göğüslerinin, karnının ve kalçalarının üzerinden aşağıya, onun için zonkladığı ve acı çektiği yere doğru kayarken, ağlamadı. Ondan, onun kesinliğinden zevk alıyordu. Adamın sikini eline alıp ona karşı kullanması onu inanılmaz derecede ıslatmış ve daha da arzulu hale getirmişti.

"Henry." Sözcük onun için çaresiz bir sızlanmayla çıkmıştı.

"Bunu istiyorsun," dedi, ham ve mükemmel.

"Evet," diye itiraf etti, çoktan kendini kaldırmış, kıvrımlarını ayırıp girişine yerleşirken ona yer açmıştı bile.

"Adelaide," dedi, adı bir dua gibiydi.

Onun gözleriyle karşılaştı. "Henry ..." Kendini onun üzerine indirdi. Zar zor. İkisinin de zevkten inlemesine yetecek kadar.

"Evet, aşkım-"

"Bu his-"

"Mükemmel."

Tekrar hareket etti. Bir santim. Daha fazla. Gözleri kayarak kapandı ve elleri arkasındaki uyluklarına geldi. "Sen çok-"

Sıcak. Islak. Dolu. Kelimeleri birbirine karıştı. *Evet. Lütfen. Lütfen.*

Adamın elleri kadının kalçalarındaydı ve kadın adamın üzerine oturarak devam ederken onu sıkıca tutuyordu.

"Sen bir kraliçesin," dedi usulca. "Üzerimde hüküm sürüyorsun." Adam kadının içine doğru itti ve ikisi de bu his karşısında inledi, kadının elleri adamın göğsünde durdu. "Beni mahvediyorsun."

Kendini zar zor, adamın bakışlarını şehvet ve açgözlülükle dolu bakışlarına geri getirecek kadar kaldırdı. "Tanrım," diye yemin etti, elleri onu kavırıyordu. "Yap şunu. tekrar."

Baş döndürücü bir güç ve zaferle doluydu. Tekrar, uzun, yavaş ve durgun, bir kez daha oturduğunda kalçaları onunkilere doğru yuvarlanıyordu.

Adam alçak sesle ve karanlık bir şekilde küfretti ve kadın gülümsemesine engel olamadı.

"Hoşuna gitti, değil mi?" dedi, eli vücudunun üzerinde, göğüslerinin arasında, parmaklarının boğazını kafeslediği boynuna doğru kaydı. Baskı yok. Sadece zevk. "Bana sahip olmak hoşuna gidiyor mu? Beni kontrol etmeyi?"

Biliyordu ama söylemesine gerek yoktu. Adam bunu biliyordu. Bunu biliyordu ve karşılığında onu kontrol etti, parmakları her yerde, göğüslerinde, vücudunun aşağısında oynuyor, onu sürerken bile onun için zorlanan sert zevk yumrusunu arıyordu. Yavaş ve sık ve sonra dalgalar halinde, kendi eli ona sıkıca tutunmak ve zevkini kovalarken, sallanırken ve serbest bırakılması için yalvarırken bile ona tam olarak nasıl dokunacağını göstermek için ona geliyordu.

Onunla alay etti, sınıra çok yaklaştığında yavaşladı, boşalmaya başladığında yumuşadı, ta ki gözlerini açıp vahşi, kara gözlü bir bakışla onu hizalayana kadar. "Yeter," dedi avuçlarını onun göğsüne koyarak. "Ver onu bana."

Sert ve arzu dolu talep, göğsünün derinliklerinden alçak, kalıcı bir hırıltı çıkardı ve adam, kutsanmış bir şekilde, kadının istediği gibi yaptı, vücudunu bir enstrüman gibi çaldı, kadın onun üzerine bastırırken içine doğru itti, ta ki kadın onun adını zikredinceye ve adam onunkini fısıldayana kadar, hızlı, sonra daha hızlı, onun

Parmakları mükemmel daireler çizerek, onu bir yay gibi sıkıca sarana kadar hareket etti. "Henry," diye nefes nefese kaldı. "Sana ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var."

Boştaki eliyle bir meme ucunu çimdikledi. "Biliyorum aşkım. Al onu. Neye ihtiyacın varsa al. O senin. Ben seninim."

Ben seninim.

Zevk içinden fırladı -onu hissetmek, kelimelerin sesi, içlerindeki vaat- ve oradaydı ve bu daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

"Şimdi, aşkım."

Sanki tek ihtiyacı olan onun izniymiş gibi, şaşkınlık, şok ve çılgınca bir korkuyla ona baktı ve adam ayağa kalkarak onu yakaladı ve derin, lezzetli bir öpücükle ağzını aldı, Okşamayı bitirmeden önce bir, iki kez içine doğru itiyor ve "Tanrım. Evet. Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Benim için gel, aşkım. Hemen şimdi."

Kendisine söyleneni yaptı, zevk dalgası onu yıkarken bakışları onunkine sabitlendi. Ve ancak o zaman, onun üzerinde vahşi ve ahlaksız bir şekilde kaybolduğunda, adam onu mutluluğa doğru takip etti, itti ve okşadı ve

daire çizdi ve

İnleyerek, kadın adamın üzerine yığılana, kalpleri ritmik bir uyum içinde çarpana ve adam onu bir hazine gibi kollarının arasına alana kadar.

Bir noktada -saniyeler mi? Dakikalar mı? Daha mı uzun?- hareket etti, onu terk etmekten nefret ediyordu ama kalırsa ona zarar vereceğinden korkuyordu.

Kalırsa kendine zarar vereceğinden korkuyordu.

Yine de, onun baştan çıkarıcı sıcaklığı ve şakağına kondurduğu yumuşak öpücükle, onu terk edecek kadar güçlü olmadığını fark etti. Kalbini korumak için en iyi hareketin bu olduğunu bilmesine rağmen. Belki de gerçeği biliyordu. Belki de artık çok geç olduğunu ve kalbini artık koruyamayacağını biliyordu.

Artık gökyüzünde iyice yükselmiş olan güneş, duvarları dışarıdaki ağaçların benekli gölgeleriyle boyuyor, onlar da içeride birbirlerinin tenlerindeki hareketleri taklit ediyorlardı. Ve Adelaide odanın sessizliğini merak etti. Düşüncelerini.

En son ne zaman sadece ... olmuştu? En son ne zaman kendini tamamen ... kendisi gibi hissetmişti?

Hiçbir zaman.

Bir başkası bu kelimenin fısıltısını duymuş ve geçmiş ve gelecek olmak üzere ikiye bölünmüş bir yaşam hayal etmiş olabilir. Yeni bir başlangıç, nihayet başkalarının memnun olduklarını söylediklerinde ne demek istediklerini anlamak.

Adelaide daha iyi biliyordu. Bir geçmiş ve bir gelecek olabilirdi. Yeni bir başlangıç. Ne olabileceğine dair yeni bir anlayış. Ama *olabilecek* olan, *olacak* olan değildi.

Böyle anlar sonsuza dek sürmezdi.

Eğer en çılgın, en özel hayalleri gerçekleşirse ve Henry onu elinde tutmak isterse -kısa bir süre için bile olsa, The Place'in üst katındaki odalarında çalıntı geceler, Westminster'in gölgelerinde hızlı anlar, rıhtımda ateşli öpücükler için bile olsa- burada, Lancashire'ın kalbinde, hiçliğin ortasında, kendilerine ait bir yerde bekâr ve gizlice -bu son olmayacaktı.

Olamazdı. Ve ona her baktığında, *o* mükemmel, aristokrat yüzünün sert çizgilerini yumuşatan güzel gülümsemesini her gülümsediğinde, kendine hatırlatmak zorunda kalacaktı ... *o senin değil. Gerçekten değil.*

Sonsuza kadar değil.

Bununla yaşayabilir miydi?

Bu düşünce karşısında kaskatı kesildi, göğsü sıkıştı. Adam başını çevirip tekrar şakağını öperken ve onu içine çekerken bile boğazında bir acı hissetti. Ondandaha fazlasını çalıyordu. Asla geri alamayacağı parçalarını.

Çoktan gitti, ona söz verdi, tıpkı geri kalanı gibi.

Onun olmayabilirdi ama her zaman onun olacaktı.

"Adelaide," diye fısıldadı adam ve kadın gözlerini kapatarak bu kelimeyi hafızasına kazımaya çalıştı. Adamın nefesinde nasıl tınladığını. Dilinde. Abartılı okullarda ve sesi olmayanlar için konuştuğu Parlamento salonlarında geliştirdiği mükemmel aksanıyla.

"Henry," diye fısıldadı, duygularının gerçeğini ortaya çıkarma şeklinden irkilerek. Lambeth'in pürüzlü kaldırım taşları. South Bank'in kıvrımlı, engebeli basamakları. Topladığı binlerce cebin ham eğitimi.

Çürümüş, kirlenmiş geçmiş, ona onun gibi biriyle asla sonsuza kadar yaşayamayacağını hatırlatmak için dallarını uzatıyordu. Bu -her ne ise, her neye dönüşebilirse- bir gün ortaya çıkarsa onu damgalayacaktı. Londra'nın en büyük suç çetesinin liderinin kızı, varoşlarda doğmuş ve sokaklarda büyümüş, en gurur duyduğu başarısı çevik parmakları olan bir Güney Yakası yankesicisi. Ve bir *dük*.

Gülünçtü.

Gülme, diye vasiyet etti. *Henüz değil*.

Bize biraz daha zaman ver.

Ona ve buna, onun nadir gülümsemelerine, güçlü kollarına, gururuna ve *iyiliğine* kendini kaptırmıştı.

Bunca zaman sonra Adelaide iyi bir adam bulmuştu. Onunla geçireceği bir anı, onsuz geçireceği bir ömre tereddüt etmeden tercih ederdi. Ona sahip olduğu sürece onunla birlikte olacak ve onun hayatının küçük, gizli bir köşesinde bile yaşadığı için kendini şanslı sayacaktı. Ve zamanı geldiğinde, onu özgür ve temiz bir şekilde bırakacak ve göğsünde eskiden kalbinin olduğu yerdeki deliği görmezden gelecekti.

Kararını vermişti, eli omurgasını okşadı, dokunuşu onu bir nefes gibi tuttu. Ve sonra sordu, "Kutum nerede?"

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Orada yatarlarken, ışık odanın içinde sabahtan parlak öğle güneşine doğru kayarken, Henry kırsalın sessizliğine hayret etti ve öteki dünyadaki sonbaharın kokularını içine çekti

Pencerelere baktı ve bu küçük kasabada, bu küçük tepedeki küçük evi satın almanın ve Adelaide'i kendisiyle birlikte olmaya ikna etmek için gereken süre boyunca burada yaşamamanın ne kadar mal olacağını merak etti.

Nereyi seçerse seçsin onu takip edecek, ne isterse verecekti. Eğer Maggie O'Tiernen bir dükün kiracı olarak kalmasına izin verirse, onun The Place'in üst katındaki dairelerinde yaşayabilirdi.

Adelaide ne istiyorsa, onun olacaktı. Bundan emin olacaktı.

Teklif etmek için ağzını açtı. Onun olmasını, hayatını onun yanında geçirmesini istemek için. Ama ne isteyecekti ki? *Metres* teriminden hoşlanmıyordu ve bu terim ona sahiplik ve geçicilik çağırıyordu. Bu görkemli kadından istediği şeyde süresiz olan hiçbir şey yoktu.

Ve sahiplik konusuna gelince. Ona sahip olacağına inanarak kendini kandırmıyordu. Tamamen ona aitken olmazdı.

Lambeth'teki hayatı hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Bunu kendisine karşı bir leke olarak gördüğünü biliyordu. Ve Adelaide'in tüm bunlara layık olmadığına bir an bile inanmasına izin vermeyecekti. Evlilik. Başlık. Bir bebek koleksiyonu - tercihen ateş gibi saçları, kadife gibi gözleri ve hınzır bir adalet duygusu olan küçük kızlar.

Derin, delici bir acıyla, tüm bunları Adelaide'den istediğini biliyordu. Ve buna sahip olamayacağını da biliyordu.

Ancak *bunun nedeni* konusunda aralarında herhangi bir yanlış anlaşılma olmasına katlanamazdı.

Artık kutuyu açma vakti gelmişti.

Bunu sorduğunda, sanki dünyada en son isteyeceği şey buymuş gibi gözleri şaşkınlıkla irileşti ama tereddüt etmedi. Yan masada gözlüğünü bulup yataktan kayarak çıktı ve gözlüğü almak için odayı geçerken adamın içini sızlattı.

Kadın ona döndüğünde, "Onu benden herhangi bir noktada alabilirdin," dedi.

"Başka şeylerin dikkatimi dağıttığına inanabiliyor musun?"

Gülümsedi, içinde kibirli bir zevk dalgası dolaşıyordu. "Benim tarafımdan." Yine de uyandığında onun gözlerindeki yaşları görmüştü. Kadın rahatlamayla sarsılırken onu kollarına almıştı. Bu kadın ona karşı bir şeyler hissediyordu. Ve o bunu geri çevirecek değildi.

Kadın kutuyu adama uzattı ve adam başını salladı. "Sen yap. Ben sana öğretirim."

Gözlerindeki temkinli bakış açıldı ve küple ilgili ipuçları karşılığında ne gibi gerçekler talep edebileceği konusunda endişelendiğini biliyordu, ama konuşmadan önce ona küçük, belirsiz bir gülümseme verdi ve "Başladığımızda söyledığım gibi, ben açık bir kitabım" dedi.

Henry umutsuzca oynamak istemesine rağmen oyunu bitirmişti. Onun küçük parçalarını, güzel kurdelelerle bağlanmış eteklerle ve kalkanlı kız resimlerinin arkasındaki gizli geçitlerle ve köprülerdeki öpücüklerle dolu küçük vahiy anlarını içiyordu. Westminster Köprüsü'nü severdi. Onun için satın alacaktı, lanet olsun.

Ama ondan aldığı küçük yudumlar artık yetmiyordu. Onun içinde yıkanmak istiyordu.

İlk olarak, ona asla vermeye razı olduğundan fazlasını istemeyeceğini gösterecekti. Karşısında performans sergilemek zorunda olmadığı tek kişi o olacaktı. Çenesini kadının elindeki kutuya doğru kaldırdı.

"Bana ne hatırladığını göster."

Elinde dar bir silindirle daha önce bulunduğu yere inene kadar, her adımı tereddüt etmeden hatırlayarak mekanizmayı hızlıca çalıştırdı. "Açılmıyor," dedi ondan çok kendi kendine. "Bunun bir anahtar olabileceğini düşünmüştüm."

"O kadar basit değil," diye cevap verdi, konuşmaya devam etmesini istiyordu. Bulmacayı kafasında evirip çevirmesine çok kızmıştı.

Ve sonra, parlak kadını obsidyen silindirin ucunu kutunun dış yüzeyine dokundurdu. Ve nefesi kesildi. "Bu bir mıknaştır!"

Onun dudaklarındaki hazzı öpmek istedi. "Öyle."

Büyük bir dikkatle kutunun üzerinde gezdirdi. "Bazı yerlere yapışıyor ama diğerlerine yapışmıyor." Gözleri onunkileri buldu, zaferle parlıyordu. "Bu bir labirent. Anahtar *içeride*."

Mıknatısın küpün içindeki bir nesneyi topladığı yeri bulması ya da küpün bir tarafını dolduran büyük C harfini yavaş ve emin bir sabırla izlemesi hiç zaman almadı, ta ki eğrinin dibine ulaşana ve küçük bir *klik* sesi duyulana kadar. Dudakları adamın gördüğü en güzel gülümsemeye dönüştü, muzaffer ve tatlıydı ve adamın kutuyu fırlatmak istemesine yetti ve onu yatağına geri götür.

Başka bir mandal bulmuştu, kutunun kenarındaki bir dikiş açılarak bir tahta parçasını oraya bağlandığı yerden kaydırmasına ve küpün tepesi gibi görünen şeyi serbest bırakmasına izin verdi.

"Şimdi dikkatli ol." Kendini yardım etmekten alıkoyamadı.

Ona baktı, bakışları bir an için onunkilere karıştı ve ipucu aradı. Adam ona bu ipuçlarını vermedi. Bunun yerine ona bir düzine başka şey verdi - onları anlamasını umarak. Gurur. Zevk.

Hayranlık. Arzu. Bulmacayı bitirdiğinde, kutuyu bir kenara bırakıp kendisiyle sevişmesini isterse, bunu sorgusuz sualsiz yapacağına dair bir söz.

Çünkü o anda, ona aitti. Kız onun en az onun kutunun sırlarını keşfettiği kadar keşfediyordu. Ve Henry hayatında ilk kez bunları paylaşma konusunda kendini rahat hissediyordu. Kadın kutu üzerinde çalışıyordu, dokunuşu nazik, arayış içinde ve yumuşaktı - Henry'nin onun üzerinde çalışıyordu. Paneli kaldırdığında, içeride ikinci bir duvar ortaya çıktı, yıldız tarlası gibi boyanmış pürüzsüz bir meşe parçası, ilk bakışta kırmızı bir ringa balığı gibi görünüyordu.

Ama öyle değildi. Boyalı ahşaba güzelce işlenmiş üç küçük daire vardı: dönen bir L ile işaretlenmiş bir güneş, bir C ile bir ay, bir H ile halkalarla çevrili bir gezegen. Düğmeler.

"Dikkatli ol," dedi tekrar, kelimenin içinde çelik vardı.

Hemen anladı. "Yanlış düğme içeriği yok edecektir."

Mavi gözleri onunkileri buldu ve gururu başka bir şeyle bastırıldı. Hayranlık. *Ateş*. Bir an düşündü, bir parmağının ucuyla alt dudağına dokundu ve öne doğru eğilip dudağının arasından almak istedi.

dişlerini geçirdi ve onu zevkten nefes nefese kalana kadar öptü. Adamın düşüncelerinin yönünden habersiz olan kadın, neyle karşı karşıya olduğunu çabucak anladı. "Mürekkep?"

Başını salladı. "Zeki kız."

"Ömür boyu hırsız olmanın faydası. Bunun gibi tuzakları daha önce de görmüştüm." Kaşları çatıldı. "Bana bir soru sormak istemiyor musun?"

"Sana bin tane sormak istiyorum." Gerçeği. "Ama şimdi değil."

"Peki ne, sana borçlu mu kalacağım?"

Bu soru onu öfkелendirdi. Bunu ona kim öğretmişti? Başka biriyle geçirdiği her anın bir alışveriş olduğunu? Başkaları için kendinden bir parça vermesi gerektiğine onu kim inandırmıştı? "Adelaide," dedi dedi, sessizce. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Anlıyor musun? Sen benim hayatımı kurtardın. Beni iyileştirdin ve ben iyileşirken nöbet tuttun ve hâlâ bir parçam için senden para isteyeceğimi düşünüyorsun. Bana *hiçbir şey* borçlu değilsin."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

Sonra onu öptü, okşamayı çaldı, ağzının içine yaladı, alt dudağı boyunca yavaş, kalıcı bir yalama göndermek için geri çekilmeden önce derinlemesine okşadı.

"Çok yakınsın," diye fısıldadı. "Bitir şunu."

Bir an için bulmaca üzerinde çalışmak yerine onu tekrar öpmeyi düşünür gibi oldu ve Henry bunu yapmak için faaliyetlerine ara verip veremeyeceklerini merak etti. Ama Henry onun arzularını yerine getirmelerini önermeden önce kız konuştu, parmak ucu kutunun üzerinde zar zor geziniyordu. "Henry'nin H'si."

Başını salladı. "Ama bu benim

kutum değil." "C, ... için.

Clayborn'un mu?"

"Babamın. Ama bu onun kutusu da değil."

Başını eğip onu inceledi, kutu elinde neredeyse unutulmuştu. "Kimin kutusu bu?"

Birden babası için on yıldır hissetmediği kadar üzölmeye başladı. Daha uzun süre. "Annemindi. Onun için yapmıştı. İçindekini saklamak için."

"Henry," dedi, elini yüzüne götürüp başparmağını elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirirken bulmacayı unutmuştu. "Çok özür dilerim."

"Öldüğünde on yaşıdaydım. Onu unutmak için çok geç, gerçekten hatırlamak için çok erken. Anılarımda onun gölgeleri, duyguları, sıcaklığı ve güzelliğı var. Ama onlara tam olarak ulaşamıyorum."

Başını salladı. "Annemi tanı mıyordum ama bazen onu hatırladığımı düşünüyorum."

Evet. Aynen böyleydi. Kelimelere -içlerindeki gerçeğe ve paylaştığı küçük parçasına- sarıldı. Çenesini kutuya doğru kaldırdı. "Bas. Laura'nın L'si."

Öyle yaptı ve kapak açıldı. "Henry," dedi yumuşak bir sesle. Daha önce acıyarak konuştuğu zamanlardan farklıydı. Bu seferki ses dikkat çekici bir şekilde huşu gibiydi. "Bu çok *güzel*."

Çok güzeldi.

"Her doğum gününde bize yeni bir tane yapar ve içine bir şey saklardı." Yüzünü ona döndü, gözleri ilgiyle parlıyordu, kilidi açılmamış küpü aralarındaki yatağın üzerine koydu. "Bazen açması saatler sürerdi. Jack her zaman hayal kırıklığına uğrar ve uzaklaşırdı."

Gülümsedi. "Ama sen değil."

Başını iki yana salladı. "Ben sevmezdim. Onların gizemini severdim.

Meydan okumayı.

Sırlarını ancak ben kendimi kanıtladıktan sonra açıklamalarını sevdim." Ona baktı. "Hâlâ seviyorum." Başka bir şey söylemedi. Ona kendini kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağını söylemedi.

Bunu biliyordu. Yapmak zorundaydı. "İçlerinde ne vardı?"

"İvır zıvır. Bir madeni para. Yeni bir balıkçı ipi. Bir çuval limon şekeri." Küçük bir kahkaha attı. "Jack bu yüzden hep vazgeçerdi. Gerçek hediyenin kâğıda ve ipe sarılı olan şey olduğunu düşünürdü."

"Sen daha iyi bilirsin."

"Hiçbir zaman kolay olanla ilgilenmedim." Kutuyu gösterdi. "Bu şimdiye kadar yaptığı en karmaşık olanı. Bizimkinde hiç güvenlik önlemi yoktu."

Çünkü asla ortaya çıkmasını istemediği bir sırrı saklıyordu. Aralarına uzandı ve kutuyu kaldırarak ona doğru birkaç santim ilerletti. "Bana öğrettiğin için teşekkür ederim."

Kaşları kalktı. "İçinde ne olduğunu bilmek istemiyor musun? Bu kadar onu çalmak için kötü şöhretli bir hırsız çetesinin kiralandığını biliyor muydunuz? Clayborn Dükü'nde ne tür bir sır olabilir?"

"Hayır," dedi. "Bazı sırlar bana göre değil."

Ama bu öyleydi. Buna sahip olmasını istiyordu - onunla birlikte, onun yanında duracağını, ona sahip olduğu sürece ne olursa olsun yüzleşeceğinin kanıtı. Onunla evlenemeyeceğinin de kanıtı.

Gördüğünde anlayacaktı. Kutuyu ona doğru itti. "Aç şunu."

Gözlerinde bir şey parladı. Dürüst ve acil bir şey. "Henry-eğer yaparsam "Bilmeni isterim ki... o her neyse... Onu asla kullanmayacağım."

"Biliyorum," dedi. "Ama öyle olsa bile, bunu sana verdiğim için pişman olmazdım. Bu andan pişman olmazdım. Bu sefer, burada, bu yerde."

"Ama . . . Ben sırlarla uğraşırım."

Bir eliyle kızın yanağını yakaladı ve öne doğru eğilerek dudaklarındaki fısıltıyı öptü. "Bu seferki ücretsiz."

Tıpkı ondan önce yüzlerce kez yaptığı gibi kutuyu açtı, içindeki küçük tepsiye hayretle baktı, mavi bir mürekkep şişesinin altında asılı duruyordu. Yanlış düğmeye basmış olsaydı ikiye ayrılacak ve tepside duran kağıt karesi okunamaz hale gelecekti.

Kızın mekanizmayı incelemesini izledi ve nasıl çalıştığını anlayınca gülümsemesinden zevk aldı. Kız, "Bu çok zekice," dediğinde Henry onun da kendisi için aynı şeyi hissetmesini istediğini fark etti ve kız ona sahip olduğu sürece her gün onu etkilemek için elinden geleni yapacağına yemin etti.

Kâğıdı çıkarıp tepsiyi kaldırarak içinde ikinci bir tahta kutuya yetecek büyüklükte küçük bir bölme açtı, bu kutunun üzerinde özenle işlenmiş bir L harfi vardı. Ona duyduğu saygıdan. İçindekinin ona verebileceği en değerli şey olduğunu anlamıştı.

"Devam et," dedi, kelimeler düzensiz geliyordu.

Gözleri onunkileri buldu, endişeyle irileşmişti ama söyleneni yaptı, kutuyu kaldırıp açtı ve annesinin alyansını, ince bir bantı ortaya çıkardı. Henry'nin gördüğü en yeşil zümrütlerdi.

Parmaklarını mücevherlerin üzerinde gezdirirken, "Göz kamaştırıcı," dedi.

"Gözleri için zümrüt... Onun hakkında hatırladığım birkaç şeyden biri," dedi. "Yeşil gözleri. *Bahar gibi, her dakika*, derdi babam."

Adelaide bu küçük hikâyeye gülümsedi. "Aşka inandığınızı söylüyorsanız, bunun nedeni onlar."

Kadının kaldırdığı kâğıda doğru başını salladı ve kadın kareyi dikkatle kaldırıp otuz altı yıllık parşömeni açarken nefesini tuttu. Onun ne okuduğunu biliyordu. Kendisi de o kadar çok okumuştı ki hafızasına kazınmıştı.

Sevgili L-

Bu muhtemelen almak istediğiniz mektup değil, ya da en azından şüphesiz almak istediğiniz göndericiden gelmiyor. Yine de, tüm bunları söylemek için yazmak zorundayım.

Bu sabah söylemek istediğim şeyler. Çok fazla beyefendi gibi davrandığıma dair yanlış inancınızdan dolayı söylememe izin vermediğiniz şeyler.

Şu anda hissettiklerim hiç de nazik değil. Senin için öfke doluyum terk edildin. Nasıl incindiğiniz için öfke dolu. Ve nasıl iyileşebileceğinize dair umutla dolu.

Seni tanımak için bir ömür harcadım. Bir ömür boyu seni sevdim. Ve şimdi, eğer beni kabul e d e r s e n i z , çocuklarınızın babası olarak bir ömür boyu yanınızda olmak istiyorum. Sahip olduğum her şeyi sana sunuyorum; bir ev, bir ocak ve bir gelecek.

Unvana hiçbir zaman fazla önem vermedim; her zaman bir insanın nasıl yaşadığının, dünyanın ona ne dediğinden çok daha değerli olduğuna inandım. Ancak teklifimi kabul edeceğinizi umarak mümkün olan her türlü argümanı ortaya koymaya hazırım. Eğer istediğiniz topraksa

bebek, onun için servet ya da unvan, teklifim bu. Onu orada, senin yanında, şimdiden varisim olarak düşün. Her başarısıyla gurur duyacak bir babayla birlikte.

İşte hepsi: eğer istersen benim olan her şeye sahip olabilirsin. Tek dileğim, birlikte bizim diyebileceğimiz bir gelecek.

*Her zaman senin,
Clayborn*

"Clayborn," dedi sonuna geldiğinde, bir parmağını bir zamanlar cesur ve tutkulu olan ama artık yılların soldurduğu imzanın üzerinde gezdirerek.

"Babam," diye açıkladı, her ne kadar açıklamak zorunda olmasa da. "Yani, gerçek babam değil. Beni büyüten babam."

"Hayır. *Gerçek baban*," diye ısrar etti, gözleri yaşlarla dolu bir halde mektuptan başını kaldırdı.

Henry ona uzanırken göğsündeki ağrı daha da arttı, gözyaşlarını durdurmak istiyordu, gözyaşlarından biri yanağından aşağı döküldü ve güzel teninde izler bıraktı. Başparmağıyla gözyaşını sildi ve "Aşkım, hayır..." diye fısıldadı.

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim, bu çok ... Bu çok ..." Başını salladı. "Çok güzel."

"Onu çok seviyordu." Tekrar aşağıya baktı. "Ve sen - Tanrım, Henry. Seni sevme şekli . . sen doğmadan önce bile."

"Bilmiyordum," dedi. "Çocukluğumda onun babam olmadığı tek bir an bile olmadı. Onun kanından olan oğlu Jack doğduğunda bile."

"Sen de en az Jack kadar onun adamıydın. Bu mektup da bunun bir kanıtı," dedi gülümseyerek. "Sanırım çekilmez bir babaydı, sen doğduktan sonra dinleyen herkese oğlu hakkında böbürleniyordu."

Kendini gülmeye bıraktı. "Duyduğuma göre dört aylıkken yürümeye başlamışım.

Altıda okuyoruz."

"Tabii ki öyleydin," dedi, mektuba dönüp hüzünlü bir bakışla bakarak, ona da aynı şeyi hissettirdi -asla bilemeyeceği bir geçmişe duyduğu özlemi.

Hiç hayal etmediği bir gelecek için. Ona kadar.

"Onunla evlendi. Tabii ki."

Başını salladı. "O, babamın malikânenen çok da uzak olmayan bir kasabada iş yaptığı toprak sahibi bir beyefendinin kızıydı. Babam ona kalacağını söylediğinde başka birine inanmış. O kalmadı."

"Güzel sözlere inanan ilk kişi o değildi. Sonuncusu da olmayacak," dedi Adelaide.

"Babam onu her ikisine de yetecek kadar sevmiş. Ben doğduğumda onun için bir kutu yapmış," diye açıkladı sessizce, onun anlamasını istiyordu. "Böylece verdiği sözü güvende tutabilecekti. Böylece bize bakacağını her zaman hatırlayacaktı." Durakladı. "Onu yok etmeliydik. Ama ..."

Başını iki yana salladı. "Ondan asla kurtulamam. Çok güzel."

"Onlardan kalan son şey, birlikte." Bir an sessiz kaldı, anılar üzerine çöktü. Ve sonra, "Babamın kim olduğunu bilmiyorum. Herhangi biri olabilirdi."

"Keşke yapsaydım mı diyorsun?"

Elbette bu olasılığı daha önce de düşünmüştü. "Yıllar boyunca, Onu bulup bulamayacağımı merak ettiğim birkaç zaman oldu. Eğer bulursam ona ne söyleyeceğimi."

"Ve?"

Başını iki yana salladı. "Benim bir babam vardı ve beni doğuran adama soracağım her soruyu, beni büyüten adamla geçireceğim beş dakikaya değiştirdim." Durakladı. "Onu gururlandırdığımı bilmek isterim." Daha önce hiç kimseye böyle bir şey söylememişti, Jack'e bile. Ama nedense Adelaide'in yanında çok kolay olmuştu.

Belki de onu da gururlandırmak istediği içindir.

"Yaptın," dedi hiç tereddüt etmeden. Hiç şüphesiz. "Ölmeden önce onu çok gururlandırdın, bundan eminim. Ve şimdi ... eğer seni görebilseydi dünyanın yaptığı gibi ... benim yaptığım gibi ..." Gülümsedi. "Onun oğlu. Onun ailesi. Kandan doğmadı," dedi. "Sevgiden doğdu. İlgiden."

"Böyle bir ailesi olan tek kişi ben değilim," diye kabul etti. "Seninki de öyle.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde, ne tür arkadaşlar edindiğinizi gördüm. Düşes, Bayan O'Tiernen, Gwen. Lucia."

Başını salladı. "South Bank'ten ayrıldığımdan bu yana geçen yıllar içinde bir arkadaş ailesi edindiğim için çok şanslıyım. Ve hala ..."

Zorlamaması gerektiğini bilerek bitirmesini bekledi. Sonunda elindeki mektuba baktı - babasının bir kaderi değiştirdiği mektuba. "Bu onun güneşiydi."

Adelaide'in Henry için olabileceği gibi.

Zaten olduğu gibi.

İşte böyle anladı. Babasının hayatını mükemmel bir netlikle gördü. Annesinin onu nasıl kutsadığını da gördü. Hepsini kutsadı.

O da nasıl kutsanabilirdi. "Ona ne büyük bir hediye vermiş," dedi. "Sevilecek bir aile. Gurur duyulacak bir aile."

Adelaide başını salladı. "Ve sana verdiği hediye. Sevgisini. Onun desteği." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Ben de size aynısını vereyim.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve sonunda, "Böyle bir adam olmana şaşmamalı. Parlamento'da çok seslisin. Bu kadar şanslı olmayan çocuklar adına konuşmak için sesinin her zerresini kullanıyorsun."

"Bence akıllı başında ve insanlıktan nasibini almış her insan, bu çocukların içinde bulunduğu koşulları görse benim yaptığımı yapardı."

Başını iki yana salladı. "Pek çok kişi bunu görüyor ve hiçbir şey söylemiyor. Hiçbir şey yapmıyor."

Boğazındaki yumruyu temizledi, sonunda birinin onu anlamasının verdiği rahatlamayla. "Annem dışlanmış olurdu. Ailesinden. Toplumundan. Ve ben de onunla birlikte. Biz de kolaylıkla atalarımızın evinden çok bir ıslahevindeydik. Dük olmasaydım da olurdu." Bir duraklama. Sonra, "Bir de dük olmadığım gerçeği var. Gerçekten değilim."

"Bu da ne demek oluyor? Gerçekten değil mi? İsminiz, unvanınız ve patent mektuplarınız var."

"Ve başka bir mektup. Gerçeği anlatan bir mektup. Evli bir anne babadan doğmuş olsam da babamın oğlu değilim."

Gözlerinde şimşek çaktı. "Saçmalık." Mektubu kaldırdı. "İnanın bana, çocukluğunu beni kasadaki paradan başka bir şey olarak görmeyen bir babayla geçirmiş biri olarak, bir babanın çocuklarına böylesine kesin bir şekilde, böylesine ... *bağlılıkla* sahip çıkması fikri ... Henry- bundan daha meşru ne olabilir?"

Kocaman kahverengi gözleri, acil bir endişeyle ona dikilmişti. "Bu adam seni koşulsuz sevdi. Ve anneni de. Yakınında tutmak için ne muhteşem bir gerçek."

"Bana söylediğinde-" diye başladı, sonra durdu, o günün anısı bir utanç seline dönüşmüştü. "Çok öfkeliydim." Kadın sustu, onu yargılamadan izliyordu ve o da devam etti. "On dört yaşındaydım ve okuldan eve dönmüştüm. Tam bir canavardım. Kendini beğenmiş, palavracı ve dünya hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimden emin biriydim."

"Aristokrat bir adam doğuyor," dedi nazik bir alaycılıkla.

"Babam öyle biri değildi. O ..." Bir kelime aradı. Kadın elindeki mektubu kaldırdı. "Onu tanıyorum."

"Öyle," diye kabul etti. "O mektup onun kalbiydi. Ve ben onu göremeyecek kadar kızgındım. Ona o kadar öfkeliydim ki, bize yalan söylediği için onu suçladım. Bize söylediği için. Gerçeği bana yüklediği için - ve eğer biri öğrenirse bunun bizi sonsuza dek damgalayacağını bildiğim için."

"Ama olmazdı. Sen doğduğunda evliyidiler. Sen onun oğluydun." Durakladı. "Öylesin. Sen onun oğlusun."

"Bana söyledikten üç yıl sonra öldü. Ve ben hala kızgındım. Çünkü onun sırları benimdi ve beni bir sahtekar yapmıştı."

"Kesinlikle *yapmadılar*," dedi Adelaide, sözcükler onu irkiltecek kadar yüksek sesle. Adam onun hayal kırıklığı ve haklı bir öfkeyle parlayan gözleriyle karşılaştı. "Bence seni Lordlar Kamarası'nın koridorlarında dolaşan diğerlerinden daha fazla dük yaptılar. Bence seni güçlü, asil, nazik ve terbiyeli yaptılar." Sözleri yumuşaktı ama çelik gibiydi, sanki biri karşı çıkmaya kalksa Adelaide onu uğurlamadan önce memnuniyetle kellesini uçuracaktı. "Bence sen bir ömür boyu sana layık olmayan bir unvana layık olduğunu kanıtlamaya çalıştın. Ve bence bu mektubu yazan adam seninle çok gurur duyardı, Clayborn Dükü Henry Carrington. Oğlum. Ve kardeşin.

İnsanlar arasında prens."

Öfkesi muhteşemdi ve Henry'nin aklına, savaşta ya da hayatta Adelaide'i yanında bulan herkesin çok şanslı olacağı geldi.

"Senin neye dönüşeceğini göremediği için üzgünüm," dedi ona uzanarak, derisinin üzerinde, kolundan eline kadar iz sürdü, Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, bu hareket kelimelerin taşıdığı tüm gerçeklerle doluydu.

Elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine öpücükler kondurdu.
"Teşekkür ederim."

Ellerine tapınmasını izleyerek bir süre oyalanmasına izin verdi ve ekledi:
"Anlamadığım tek şey neden evlenmeyeceğin."

"Adelaide, bu senaryoda benim için kopacak fırtına - unvanı kaybetmezdim ama diğer her şeyi kaybederdim. İtibar. Topluluğu. Saygıyı. Fırtına geldiğinde her kadın beni sevdiğine pişman olur."

"Neden, baban daha erkek olduğu için dünya senin daha az dük olduğunu düşünebilir diye mi?"

"Hepsi bu kadar değil."

"Bana gerisini anlat," dedi, hakaretiyle oldukça titreyerek. Adam ona uzandı, onun kendi adına duyduğu öfkeye kapıldı, parmakları onu bir intikam meleği yapan buklelere kayd.

"Ben on yaşındayken Jack doğdu. O benim babamın bir benzeri."

Durdu, hemen anladı. "Henry."

"Hayır-" dedi. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Ve bunu duymalısın. *Sen Clayborn'sun*. Kanun böyle diyor. Sen doğduğunda ailen evliydi. Baban seni kendi çocuğu olarak kabul etti. Bu da seni meşru kılıyor." Mektubu salladı. "Bu adam, senin bunu talep etmeni isterdi."

"Yanlış anladınız," dedi usulca. "Babam benim varis olmamı istemedi değil. İstiyordu. O insanların en iyisiydi ve sevgisinden bir an bile şüphe etmedim, bu yüzden bana gerçeği söylediğinde çok kızdım.

O beni asla dışlamadı. Ben kendimi kovdum." Başını iki yana salladı.

"Neden?"

"Çünkü Jack ..." İçini çekti, doğru kelimeleri arıyordu. "Ben benim doğum koşullarımdan dolayı ona veriyorum. Ben de onun doğum koşulları nedeniyle veriyorum." Gözlerini ondan kaçırdı. "O onların. Aştan doğdu. Soyu devam ettirmenin en iyi yolu bu değil mi?"

"Henry," dedi usulca, ona uzanıp sıkıca sarıldı. "O onların aşkından doğdu ve sen de onun içinde büyüdün." Onu öptü, yumuşak ve tatlı. Hâlâ oradaydı, onu çevreliyordu, şimdi bile, sırları açığa çıkmışken. "Peki buna ne demeli? Aştan doğan çocukları hak etmiyor musun?"

Yine o bebekler. Ateş saçlı, gözlüklü küçük kızlardan oluşan bir koleksiyon. Aralarında bir ya da iki ciddi çocuk. Göğsünde bir şey sıkıştı. "Yakın zamana kadar onlar hakkında fazla düşünmemiştim. Sana kadar."

Kocaman kahverengi gözlerinde bir şey parladı. Yumuşak ve hızla kapanan bir şey. "Son zamanlarda ben de onları düşündüm." Dudaklarını tekrar onunkilere bastırdı, sonra fısıldadı, "Ama sana çocuk sözü veremem. Sana sadece kendimi vaat edebilirim. İkimiz için de uygun olduğu sürece."

Bu bir teklifti. Daha önce de yapmıştı.

Evlilik tek yol değildir.

"Ve ne, dünyadan saklanıyor muyuz?"

Adam şaşırırken, kadın güldü. "Ben sadece dünyadan saklandım, Henry." Bu hoşuna gitmemişti ama o daha söyleyemeden kadın devam etti. "Bir düşünsene. Kimseye zarar vermeyeceğiz ve birbirini isteyen iki yetişkinin birbirlerine sahip olmalarını ahlaka aykırı bulmuyorum. Bir hayırsevere ihtiyacım yok: paranın el değiştirmesine gerek yok. Kendi gelirim var, ayrılmak istemediğim bir işim var - Covent Garden'dan değiştirilecek bir dünya."

Kızları. Onun kalkan-kızları.

"Ve sen . ." diye devam etti. "Parlamento'dan değişecek geniş bir dünya var. Ve bu şekilde hepsinin tadına bakabiliriz."

Onu baştan çıkarmak içindi.

Şüphesiz, yıllar boyunca pek çok erkek bu oyunu oynamıştı. Gizlice eşler edinmişlerdir. Sevmiş, yaşlanmış ve onlarla aile kurmuşlardır. Dünya erkeklere bunun için geniş bir fırsat alanı sunuyordu. Ama hayatını Westminster Köprüsü'ndeki kulede tek başına geçirmiş, kendini güvende tutmuş, bir kenara atılma korkusuyla kendinden parçalar takas etmiş olan Adelaide için bu yeterli değildi.

Dünyadan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Ondan.

"İki dünya arasında gidip geliyorum Henry, bir ayağım Lambeth'in pisliğinde, diğer ayağım Mayfair'in balo salonlarında. İkisi de bana uymuyor." Bir omzunu silkti. "Beni buraya getirecek bir yolu hiç olmamış gibi görünen garip bir yarı hayat. Ama bu yolda yürüyebilirim."

Yine de başka bir yol daha vardı. Ona dolu dolu bir gelecek verebilecek iyi bir adam bulabilirdi. Dolu bir kalp. Hak ettiği her şeyi.

Yine de ona karşı açgözlüydü, evet demek istiyordu. Ondan alabileceği her şeyi almak istiyordu. Ne kadar parça koparabilirse.

Hoard.

Açıklayacak kelimeleri bulamadan Adelaide bir kez daha mektubun içinde kayboldu.

"Bekle. Kutuyu ben *çaldım*. Onu ve içindeki mektubu, senden çalan Zorba Çocuklar'dan çaldım, birisi için. Alfie Trumbull bulmacaları spor olsun diye çalmaz ve bunu bilseydi zerre kadar umursayacağını sanmıyorum.

Senin hakkındaki gerçeği, kanını kurutana kadar sana şantaj yapmaktan başka bir şey yapmadı. Ama bu bile babamın tercih ettiği bir spor değil. Bu da demek oluyor ki birileri onu parayı alması için tuttu ve Mayfair'den çalması için iyi para ödedi. Scotland Yard'ın dikkatini çekmemesi gerektiğini iyi biliyor."

Başını salladı. "Havistock." Adam devam ederken kadın bu isim karşısında irkildi. "Havistock Markisi babamın çocukluk arkadaşıydı. *Arkadaşı*," diye tükürdü. "Babam çok fazla nezaketle yöneten iyi bir adamdı. Başkalarına çok fazla inanıyordu. Havistock'un güvenebileceği türden bir arkadaş olduğunu düşündü ve ona mektubu gösterdi. Kutuyu. Yüzüğü."

"*Hayır*," dedi. "Havistock gibi bir adam, istediği her şeyi elde etmek için bunu kullanırdı. Sonsuza kadar."

Başını iki yana salladı. "Ama kardeşinin dosyasında buna dair tek bir fısıltı bile yok. Havistock ailenizi küçümsediği halde bundan hiç bahsetmemiş."

"Bunun onun için önemli olduğunu sanmıyorum. Yakın zamana kadar."

"Neden şimdi?" Cevap vermesine gerek yoktu. Soru dudaklarından çıkar çıkmaz cevabı tahmin etmişti. Zekice davranma sırası ondaydı. "Çocuk işçiliği. Çalışma evlerini tehdit eden kampanyanızı durdurmak istedi."

Şaşırmaması gerekirdi ama yine de, "Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu. "Havistock'un da bir dosyası var. Kumar borçları ve aptallıklarla dolu değil."

Başparmağım kadar kalın ve yasadışı olmasa da kesinlikle ahlaka aykırı olan bir dizi faaliyetle dolu."

"Fabrikalarında çocukları çalıştırmak da buna dahil" dedi.

"Evet, onlara davranış biçimi ve onlara ödediği az ücret için kullanacağım kelime *istihdam* değil."

"Ve yapılacak bir şey yok. Bu yasadışı değil. Ama olacak," diye yemin etti. "Tabii Havistock Parlamento'yu bana karşı kışkırtmanın bir yolunu bulamazsa."

"Seni bir skandal haline getirerek."

Başını salladı. "Unvanımı kaybetmezdim ama tüm etkisini kaybederdim. Dava yıllarca geriye gider. Daha da uzun."

"Ve bunun şimdiye kadar ortaya çıkmamış olmasının tek nedeni ..." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "...çünkü sen onu çaldın."

Espriye karşı koyamayarak gözlüklerini düzeltti. "Bana her zaman teşekkür edebilirsin."

Şaka yapmamalıydılar. Ama yine de onu şaka yapmayacak kadar çok seviyordu. Kız da ondan hoşlanıyordu. Ona bir gülümseme gönderdi.

"Yapmaya niyetliyim. Tamamen."

Eğildi ve onu bir hazine gibi uzun ve tatlı bir şekilde öptü, yumuşaklığı, kekik ve taze yağmur kokusuyla onu uyuşturdu. Ayrıldıklarında şöyle dedi: "O kutudan, içindekilerden çok uzun süre korktum. Binlerce kez onu yok etmeye çalıştım, var olmasına izin vermenin bir risk olduğunu biliyordum. Ama yapamadım, çünkü o aşkın var olduğunu kanıtlıyordu. İyi, değerli ve gerçek olduğunu. Ve ben de bu riski aldım."

Onu tekrar öptü, onunla bir an daha çalmaktan kendini alıkoyamadı. Burada, bu büyüğü yerde ondan bir parça daha. "Tüm bu zaman boyunca, o mektubun gerçeği açıklandığında ağır geleceğini düşündüm. Ve bunun yerine ... senin yüzünden . . . Bundan kurtuldum."

Gözlerinin içine bakarak, "Neden kutuyu saklamama izin verdin? Neden açmama izin verdin?" Kutuyu boşaltabileceği bir düzine an vardı ve kadın bunu biliyordu. "Mektubu neden bıraktın? Orada mı?"

Kendisine bu soruyu defalarca sormuştu. Kendine bunun Çünkü mektup orada, üzerinde olduğundan daha güvendeydi. Ama gerçek bu değildi. "Bilmeni istedim," dedi sonunda. "Bu konuda birine güvenmek istedim. O kişinin sen olmasını istedim."

Kadın başını salladı ve adam onun ne söyleyeceğini daha o söylemeden anladı. "Ben bir hırsızım."

Ona doğru uzandı, onu kendine çekti ve bir mucize olduğunu anlamasını istedi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" "O ilk gün, rıhtımda beni çaldın. Beni ilk öptüğün zaman."

Alnını onunkine bastırdı ve gözlerini kapattı. "Seni geri vermeye niyetliydim."

"İmkansız. Buna asla izin vermeyeceğim."

"Çok buyurgan." Gülümserken bile gözlerinde bir şey parladı. Onun düşüncelerinden kovmak istediği bir şey. Birlikte geçirdikleri zamandan kovmak istediği bir şey.

Sonra onu öptü, uzun ve gür, bir şekilde hüzünlü ve acil bir öpücüktü bu, son öpücük olabileceği korkusuyla göğsünün sıkışmasına neden oldu. Ve o zaman

bittiğinde, kalbini çalan bu kadına söylenecek tek şeyi söyledi.

"Kutunun sende kalmasına izin verdim çünkü sana güveniyorum." Bir öpücük daha, ödül gibi. "Sende kalmasına izin verdim çünkü kimsenin sahip olmadığı bir parçama sahip olmanı istedim."

bir başkasının hiç sahip olmadığı." Ve bir başkası, bir ayartma gibi.

Ona her şeyi anlatması için onu baştan çıkarıyordu. "Adelaide, sende kalmasına izin verdim çünkü seni seviyorum."

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

İtiraf ham ve güzeldi ve Adelaide böyle bir armağanla ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden hayatı boyunca yaptığı şeyi yaptı ve ondan kaçtı. Yiyecek ve içeceğe ihtiyaçları olduğunu kendine hatırlatarak yataktan ayrıldı.

Mutfakta bir tabağı jambon, peynir ve elmayla doldurdu. Dükkânlarda kalan hardal ve turşudan kaşık kaşık alıp söylediği şeyi unutmak için tüm zamanını harcadı. İçinden nasıl da bir heyecan akımı geçmişti.

Onunla bir geleceği olduğuna nasıl da inanmıştı.

Adelaide hayatı boyunca hiç korkak olmamıştı. Ama odaya döndüğünde, Henry'nin kalkmış ve yıkanmış olduğunu gördü. Bir kez daha, sargıları ve kasları gizleyen gömleğini başına geçirdiğinde, onun gözlerinin içine bakamadığını fark etti. Hiçbiri hoş olmayan bir düzine duyguyla doluydu ve eğer onları görürse, onlar için geleceğinden korkuyordu. Onları yok etmek. Onları kovalayacaktı.

Aptal Adelaide; yine de onun için gelmişti. İçeri girer girmez odayı geçti, yükünü hafifletti ve onu kendine çekti, çenesini yukarı kaldırdı, böylece gözlüklerinin arkasından gözlerine bakabildi ve düşüncelerini okuyabildi. Ve sonra, tek kelime etmeden onu kucağına çekti, saklanmasına izin vermedi.

Bir şekilde, imkânsız bir şekilde, bunu umursamıyordu çünkü Adelaide onunla tanıştığı ilk andan itibaren ondan saklanmakla hiç ilgilenmemişti. O zamandan beri de. İlk karşılaştıklarında onunla kafa kafaya vermesinin nedeni buydu. Mayfair balo salonlarında onu izlemesinin, kendisini görmesini istemesinin nedeni buydu. Neden onu rıhtımda öpmüştü, neden ona meydan okumuştı?

neden günlerce o evde kalıp onun uyanmasını beklediğini anlamaya çalışıyordu. Onun kendisini görmesini bekledi.

Ki bunu en başından beri yapıyordu.

Bu yüzden onu kucağına çekmesine ve kendisi için hazırladığı yemeği yerken ona sıkıca sarılmasına izin verdi. Tabii ki izin verdi. Çünkü onda uyandırdığı tüm o tuhaf, rahatsız edici, harika duygular arasında adını koyabildiği, koymaya istekli olduğu tek duygu arzuydu.

Onu arzuluyordu. Bunu. Ve arzuyu düşünmek için eğitildiği şekilde değil. Açgözlü bakışlarla değil, hızlı ve sıcak. Onu bir merhem gibi serin, sabit bir akışla arzuluyordu. Ve ona dokunduğunda bu bir merhemdi, o gelene kadar hiç fark etmediği, bir ömür boyu sahip olduğu ağrıları yatıştırıyordu.

Açlığı geri gelmişti ve Adelaide onu yemek yerken izlemekten zevk alıyor, onu küçük bir şekilde beslediğini bilmekten hoşlanıyordu - bu muhteşem adama kendinden bir parça veriyor, bunu riske atıyordu.

Bu son olamaz, diye kendine tekrar tekrar hatırlatmaya çalıştı, ama Sanki kazanılması gereken bir ödölmüş gibi, tabağındaki en güzel lokmaları, küçük tatları ona yedirmek için her durakladığında uyarı sözcükleri silinip gidiyordu. Elde tutulması gereken bir hazine.

Sanki onu besleyen oymuş gibi.

Onu seviyordu.

Bu yüzden kendisini de muhteşem hissettiren o muhteşem adama baktı ve "Sana güvenmek istiyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Elinde bir parça peynir, ağzının yarısına kadar gelmişken durdu. Gözleri kızınkileri buldu, ciddi ve araştıran gözlerle ve sanki söyleyecek binlerce şeyi varmış gibi yanağındaki bir kas seğırdi. Sonunda bir tanesinde karar kıldı. "Lütfen."

Adamın elini tuttu, ona ikram etmek üzere olduğu yemeği kabul etti, yemek için harcadığı zamanı ona bilmesini istediği her şeyi nasıl anlatacağını düşünmek için kullandı, hikâyesinin hayal ettiği gibi biteceğini bilse bile.

"Bilgi hakkında sordunuz. Neden bilgi topladığımı. Benimle yapılan konuşmaların neden satın alınmış ve parası ödenmiş gibi hissettirdiğini."

Başını salladı ve bir elini onun sırtında gezdirdi. "Açıklamak zorunda değilsin."

"Sanırım ..." Durakladı. "Sanırım istiyorum."

Parmakları, daha önce de bulduğunu bildiği, orada hissedebildiğini bildiği çıkıntıyı görmezden gelerek, ileri geri, iç çamaşırının ince çimenlerinin üzerinde gezindi.

Aptal değildi; bunun hikâyesinin bir parçası olduğunu öğrendiğinde şaşırmayacaktı. Aslında şaşıran Adelaide'di, çünkü bundan kimseye bahsedeceğini hiç düşünmemişti.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Eli hâlâ oradaydı, kadının sırtını okşuyordu. "Baban Alfie Trumbull."

Bakışları onunkilere kaydı. "Nasıl

yaptın-" "Hungry Hen'deki

ziyaretçilerimiz."

"Yarı ölüydün."

"Affedersiniz, ben değildim."

Ona bir bakış attı ama itiraz etmedi.

"Daha kötü durumda olabilirdim ama duyma yetim kusursuzdu."

Biliyordu. Bunca zamandır babasının kim olduğunu biliyordu. Ve hala, onunla sevişmişti. Yine de onu kollarına almış, beslemiş, ona dokunmuş ve onu dinlemişti. Ona güvenmişti.

Onu sevdim.

İmkansız. Anlamıyor olmalı. "Alfie'nin Lambeth'te sadece bir deposu yok. O, Zorba Çocuklar'ın lideri. Çeteye onun adı verildi."

"Korkunç bir lider tarafından bir araya getirilen iki rakip çete." Bunu da biliyordu. "Güney Londra'nın belası. İster inanın ister inanmayın, bir ya da iki kez Parlamento'da gündeme geldiler."

"Ve sen dikkat ettin mi?"

Kesinlikle gücenmiş

görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Elbette diledin. Sen sensin." "Bu, ve

kardeşimin onlara birden fazla kez borçlanmış olması vesilesiyle."

Başını iki yana salladı. "Kardeşin pek zeki değil."

"Yeni gelininin bunu çözeceğini umuyorum." Ona bir dilim elma yedirdi.

"Yine de yakışıklı bir kardeş, yani en azından buna sahip."

Gülümsedi. "O kadar korkunç görünüyorsun ki." Çürük, kanlı ve yarı iyileşmiş yaralarla dolu olsa bile, şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı şeydi.

"Artık değil."

"Hayır mı?"

Başını salladı ve "Burnum kırıldığına göre artık olmaz" dedi.

Güldü ve o an bir hediye idi - kaybetmek üzere olduğu fırtına öncesi bir sakinlik. "Babam... o bir kraldı. Hiçbir zaman bir Bir gün ödediğinden daha fazlasına satabileceğine inanmadığı tek bir şey bile yoktu. Her şeyin bir fiyatı vardı ve Alfie Trumbull'un amacı en yüksek fiyatı talep etmektir. Her zaman. Sahip olduğu her şey, çalıştırdığı herkes -Eğer parasal değeri yoksa Alfie için değildi." Durakladı, sonra ekledi, "Ve buna ben de dahilim."

Adamın dokunuşu kızın omurgasından aşağıya inerken zorlukla kekeleydi. Ona tekrar baktığında gözlerinin, üzerinde düşünmeye istekli olsaydı hoşuna gidebilecek bir şeyle bulutlandığını görmesine yetecek kadar.

"Onun kızı olmam yeterli değildi. Ağırlığımı koymam gerekiyordu." "Yani bir yankesici oldun."

Başını salladı. "Bir çocuk. Pek çok kız yaptı - küçük ve hızlı olduğunuzda, bir çantayı kesmek ve yakalanmamak için daha iyi bir şansınız olur."

Başını salladı. "Ve sen de iyiydin."

Gururlu sırtıtışına engel olamadı. "Evet," dedi, Güney Şeria'yı kelimelere dökerek. "Tüm Güney Londra'daki en yapışkan parmaklar. Mayfair benim geldiğimi asla göremedi."

Güldü. "Başlarına geleni hak ettiler, sizi temin ederim."

"Züppeler kendi çevrelerinde bunu asla beklemezler. Ve size şunu söyleyeyim," diye altını çizdi, "yarım düzine ünvanlı insan var ki kendileri."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

Parmaklarıyla işaretledi. "Oxford. Tillborn. Leydi Weatherby."

Şaşırmıştı. "İyiler mi?"

"Hayır, korkunçlar. Lambeth'te iki dakika içinde bıçaklanırlar. Ama dediğim gibi, züppeler kendi çevrelerinde bunu asla beklemezler. Ve geri kalanımızın aksine, aristokratlar yakalanmazlar."

Adam kadının kalçasını sıkıca kavradı. "Yakalandın mı?"

"Başarısız olursanız ne olacağını öğrenmeden Güney Şeria'nın en iyi kesicisi olamazsınız."

"Anlat bana."

Ona bakma riskini göze aldı ve onu orada, kendisini izlerken buldu. Bir an için onun bakışlarını aradı, bir yargı bulacağından emindi. Bunun yerine onu açık ve hoşgörülü buldu. Kendi sırlarını paylaşan bir adam. karanlıktı. Bir sırrın ne olabileceğini bilmeden. "Güneş ışığı çoğu suçlunun düşmanıdır ama benim her zaman dostum olmuştur. Çantalarımın çoğunu erkenden kestim."

Sabahları, güneş çatıların üzerinden yeni yeni süzülürken, tüm pis yeri altına çevirirken. Cepler içki içilen gecelerden dolayı hafifti ama alınması daha kolaydı. Sarhoş ve yorgun işaretler aptal işaretler yaratıyordu. Ben de bundan faydalanmayı erkenden öğrendim." Durakladı. "Bu ve günün erken saatlerinde kotamı doldurursam, günün geri kalanını istediğim gibi geçirebilirdim."

"Londra'nın köprülerini keşfetmek mi?"

"Her biri," dedi. "Tabii başımı belaya sokan köprüler oldu." Tabaktan bir parça yemek aldı ve düşünmek için bahane bularak onu kemirdi.

"Yanlışlıkla Mayfair'de sabahın erken saatlerinin Lambeth'te sabahın erken saatleriyle aynı olacağını düşünmüştüm."

Kadın küçük bir kahkaha atarken bile adam nefesini içine çekti. "İşaret beni çantasını kestiğim anda yakaladı."

"Kaç yaşındaydın?"

"Sekiz."

Adam taş gibi sertleşti, vücudundaki her kas gerildi ve kadın ona baktı. "Henry-"

"Onun adını istiyorum." Sözcükler, kaldırım taşları üzerindeki araba tekerlekleri gibi gıcırdayarak geldi.

"Ne için, ceza için mi?"

"Aynen öyle."

Küçük bir kahkaha attı. "Çok dürüstsün."

"Sen bir çocuktun."

"Ve siz böyle bir şeyin önemli olmadığını herkesten daha iyi biliyorsunuz."

Gözleri öfkeden kararmış, "Ne oldu?" diye sorarken kelimeleri kesik kesikti.

"Yargıç bana acıdı." "Seni serbest bıraktı."

Ona bir bakış attı. "Hayır. Bana on altı gün verdi."

"On altı-" Durdu, yumruklarını sıktı. "Tanrım, Adelaide. Hapiste."

Kadın başını salladı.

"O piçi bulacağım ve onu yok edeceğim. Sekiz yaşındaki bir çocuğu sulh hakimine göndermeyi düşünen arkadaşıyla birlikte onun da sonunu getireceğim."

Onun öfkeli sözleri karşısında içine dolan sıcaklığa engel olamadı. "Bana zarar veren herkesi yok etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Evet." Yanıt anında ve kesin oldu.

Başından beri yanında bu adam olsaydı hayatı nasıl olurdu? Nasıl bir ortak olurdu. Yapardı. Nasıl bir baba.

Bir görüntü parladı, her biri çok sevilen bir sıra siyah saçlı, mavi gözlü minnoş. Dük babaları onları izlerken, onlara çok iyi bakılıyordu. Babaları ve her konuda ona denk olan anneleri. Güzel, mükemmel, doğuştan zarif ve tatlı huylu. Adelaide'in tam tersi.

"Çeten neredeydi?" diye sordu, onun kafasındaki düşünce cümbüşünden habersiz.

Boğazındaki düğümün etrafında yutkundu. Hikâyeye odaklandı. "Serbest bırakıldığımda Alfie dışarıdaydı."

"Baban sen serbest bırakıldığında mı geldi? Daha önce değil mi?" "Ne yapmış olabilir ki?"

"Seni serbest bırakana kadar orayı tuğla tuğla yerle bir ederdim."

Gülümsedi. "Ve sana izin vermiş olabilirler, Duke."

Belki de konumunun nazikçe hatırlatılmasını hak etmiyordu, ama Adelaide ona birbirlerinden ne kadar uzak olduklarını hatırlatmak için yine de verdi. Kendine hatırlatmak için hikâyeyi bitirdi. "Alfie ikinci cezamı vermek için oradaydı." Adam dondu kaldı ama o devam etti. "Yakalanmanın cezası."

Parmakları kadının sırtındaki uzun yara izini buldu. Yerleşti. "Bu mu?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "*Bu* yakalandığım ikinci seferdi," dedi. "Açgözlüydüm. Bir kürk manşon. Onu babamın eşi için istemiştim -bana iyi davranan tek kişi- Noel için. Babam onu yeni bir kız için terk etmişti ve kızın kalbi kırılmıştı. Bir kürkün onu mutlu edeceğini düşündüm."

Göğsü sıkıştı. "Ve?"

Gülümsedi. "Bir kadının kürkünü bir kızın eteğinde saklamak zordur." Durakladı. "İkinci ihlal için on beş kırbaç ve iki ay içeride."

"Tanrım, Adelaide . . . Hapishane bir çocuk için uygun bir yer değil."

"Hapishane oraya gönderilen insanların çoğu için uygun bir yer değil," diye cevap verdi. Ve hapishanenin çocuklar için ayrılmış bölümüne gitmişti. "İkinci seyahatimden sonra bir daha dönmemeye yemin ettim." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Eninde sonunda Mayfair için geleceğime de yemin ettim - yakalamaya kararlı olduğum büyük balık."

Kaşları kalktı. "Bir de şu haline bak."

"Düklerden öpücükler ve sırlar çalmak," diye fısıldadı, bu sözleri takip eden öpücüğü çalan o olsa bile.

"Ve kalpler," diye ekledi onu serbest bıraktığında alçak bir sesle.

"Bana kalbini verme," diye ısrar etti ona usulca. "Onu geri verecek kadar erdemli değilim."

Anlamak zorundaydı. Onun anlamasını sağlamak zorundaydı. Birlikte olmanın mutluluktan çok sorun yaratacağı konusunda anlaşabilirlerse Bu güzel pasteli geride bırakabilir ve hayatının geri kalanının başlamasına izin verebilirdi. Adam donuk bir sızıya dönüşecekti - hava değiştiğinde uzun süre önce kırılmış bir kemiğe gelen türden bir sızı. Tutamayacağı bir adama aptalca aşık olduğu zamanlardan kalma uzak bir anı.

"İşte bu kadar; en kötüsü." diye eklemek için kendini zorladı.

Artık beni neden sevmemen gerektiğini biliyorsun. Neden bizim için sonsuzluk olmadığını.

Bir an ciddi bir şekilde başını salladı ve sonra, "Şimdi bana en iyisini anlat," dedi.

Kaşları çatıldı. "En iyisi mi?" "Bana en mutlu anını anlat."

Bunu ona hiç soran olmuş muydu? Daha da kötüsü, bir cevap bulmak neden bu kadar zordu? Uzun bir süre düşündükten sonra, "Bu sabahın anısından hoşlanmıyorum," demeye karar verdi. Dilinde onun adı. Tenine dokunuşunu. Vücudu onunkinin üzerinde.

Gülümsedi ve onun şakağını öptü. "Ben de öyle. Ama bana birbirimizi tanımadan önceki bir anını anlat."

"Hayır," dedi usulca, kendinden bir parça daha vermek istemiyordu. "Anlamıyorsun. Beni daha fazla tanıyamazsın."

"Neden olmasın? Ya hepinizi tanımak isteseydim?"

Başını iki yana salladı. "Yapamazsınız. Biz ... yapamayız. Anlamıyor musun?" Karanlık bir sokakta yolunu kaybetmiş gibi çıldırmış hissediyordu. Ya da daha kötüsü, Mayfair'in parlak ışığında. "Yapamam."

Uzun bir süre sessiz kaldı, kelimeleri düşündü. *Lütfen Henry*, diye sessizce yalvardı. *Lütfen anla. Sen gittiğinde dimdik ayakta durabilmek için kendimi yeterince tutmalıyım.*

Ve yine de, adam isteğini tekrarladığında, kadın karşı koyacak gücü bulamadı. "Mutlu bir anı. En azından bunu bana ver."

İkisi de gerçeği bildiği halde, bunu reddedilmesi imkânsız bir şeymiş gibi gösteriyordu. Ne zaman kendinden bir parça koparıp onunla paylaşırsa, onu bırakmayı hayal etmek daha da zorlaşıyordu.

Yine de bir an düşündü, diğerlerinin bahsettiği türden mutlu anılar aradı. Noel ziyafetleri, doğum günü hediyeleri ve deniz tatilleri. Ama bunlardan çok azına sahipti ve sahip olduğu şeyler de

babasından iyi bir vurgun ya da sessiz bir dil için ödeme. Yani hiçbirini gerçekten mutlu değildi, çünkü bedavaya gelmiyorlardı.

O da "Bir kedim vardı" da karar kıldı.

Onu göğsüne bastırdı ve çenesini başının tepesine yerleştirdi. "Bir adı var mıydı?"

Gülümsedi. "Kuyruk."

"Çok sıradan bir isim," diye alay etti.

"Siyahı, küçük beyaz çorapları ve ucunda beyaz bir biti vardı. kuyruk," diye açıkladı. "Ve kalbe benzeyen pembe bir burnu vardı." Bu tanımlamaya gülümsedi -hikaye için gereksizdi ama bir şekilde bilmesi onun için son derece önemliydi. "Bir keresinde, babamın adamları rıhtımdaki bir gemiden kaçak burbon çalmak için tutulmuştu ve gemi geldiğinde, kasaların bir kısmı burbon değildi. Onlar kitaptı."

Cesaret verici bir ses çıkardı.

Elini salladı. "Cavendish ve Austen ve İskandinav mitleri."

"Kalkan-kızlar."

"Diğerlerinin yanı sıra." Başını salladı. "Babam kitaplarla hiçbir şey yapmak istemezdi; onun için hiçbir değerleri yoktu."

"Yani onları sana o mu verdi?"

"Tabii ki hayır. Takas etmek isteyebileceğim bir şeyi bana asla hediye etmezdi. O kitaplar - bir düzine daha cüzdan kesilmesini talep edebilirlerdi." Durakladı. "Onlar onun evinden çaldığım ilk şeydi. depo."

"Mmm," dedi, ses onayıyla onu ısıtıyordu. "En mutlu anın bu mu? Babanın burnunun dibinden kitap çalmak mı?"

Küçük bir kahkaha attı. "Açıkkçası öyle olması gerekmiyordu, ama şimdi sen önerince Hoşuma gitmediğini söyleyemem."

"Tabii ki yaptın. O zaman ondan kurtulmuşsun. Onun kurallarından. Bedelini ödemek zorunda kalmadan zevk almakta özgürdün."

Ona bakarak başını salladı.

"Adelaide," dedi, başparmağı yanağını okşamak için geldi. "Senin sevincin bedava olmalı. Vergiler ve hesaplar olmadan gelmeli."

Sonra başını tekrar Henry'nin göğsüne yasladı, kelimelerle yüzleşmekten korkuyordu. Eğer isterse Henry'nin ona istediği her şeyi vereceği gerçeğinden korkuyordu. Hem de bedelsiz.

Adam içini çekti, kadının yüzüne bakmamasından duyduğu hayal kırıklığının tek işareti ağır nefesti. "Peki, ne olacak?" diye sorduğunda hiçbir ipucu yoktu.

Kuyruk mu?"

Parmak uçları kolunu okşadı, oradaki canlı saçlarla oynadı. "Kuyruk mutlu bir anıdır. O kitapları bir hazine gibi yatak odama gizlice sokar, yatağımın altını onlarla kaplardım. Geceleri küçük bir mum yakar ve Kuyruk göğsümde yatıp mırıldanırken onları yerdim." Durakladı, kitapların onu gerçek dünyadan, onun tehditlerinden ve vaatlerinden uzaklaştırdığı o gecelerin anısına daldı.

Henry'nin iri ellerinden biri omurgasından aşağı kayd, sıcak, ağır ve mükemmeldi. "Bir kitap, bir yatak ve bir kedi yeter, değil mi?"

Daha yakına sokuldu. "Sıkıştığında bir dük iş görebilir."

Sözcükler, o daha onları durduramadan ağzından çıkmıştı. Dudakları şakağında ve burnu saçlarında, onun nefesini içine çekmesine engel olamadan önce. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bunu benimle paylaştığın için."

Onunla daha fazlasını paylaşmak istiyordu. Geri kalan her şeyi. Her küçük sevinç anını. Her kar yağışına ilk o girdiğinde. Lambeth Sarayı'nın yanındaki pastanedeki limonlu çöreklerin tadını. Başarılı bir yankesiciliğin heyecanı. Bunun yerine, "Kitap, kedi ve yatakla geçirdiğim o geceler en mutlu olduğum gecelerdi. Bir ... olmadan önce." Durakladı, cümlenin geri kalanı onu şaşırttı.

Eli kızın sırtında hareketsiz kaldı. "A . . . ?"

Giydiği kombinezonun üzerindeki ipliksi bir noktayla oynadı ve bir sonraki sözlerinin sonuçlarını düşündü. Sırrını ona emanet etmişti, değil mi? "Bir Belle."

Nefes verdi, sesi şaşkınlıktan çok rahatlamıştı. "Demek gazetelerin söylediği doğruymuş, böyle bir kadın çetesi varmış."

"Bu doğru. Bizi suçlayabilir misiniz?"

"Sanırım bu dosyaları açıklıyor."

"Kibrit Kırıcı birkaç amaca hizmet eder."

"Dur tahmin edeyim."

O düşünürken sessiz kaldı, onun tahmin etmesini bekliyordu. Onun anlayan birkaç kişiden biri olmasını istiyordu.

"Bu çok açık. Sizin kadın grubunuz, erkeklerin en kötülerini - kontrolsüz güce ve var olmayan ahlaka sahip olanları - alaşağı ediyor."

"Westminster bunu bizim için yapsaydı buna gerek kalmazdı," diye cevap verdi. "Bunun yerine, hizmete çağrıldınız. Ve kendinizi tehlikeye atıyorsunuz."

yol." Kaşları çatıldı. "Eğer yakalanırsanız ... Cehennem Çanları olarak adlandırılırsanız . . ." Saçının bir tutamını geriye itti.

Yüzünden. "Tanrım, Adelaide, Parlamento'yu yeniden düşünmek zorundayım. Sana bir beden adamı lazım."

Bu sözler üzerine gülümsedi. "Sağlam bir yiğit olduğunu kanıtladın."

Yakışıklı yüzünde hayal kırıklığı parladı. "Şaka yapma. Ne oynuyorsun -"

Eğildi ve onu öptü, hak ettiği gibi yavaş ve tatlı, erkekler arasındaki bu prensi. "Ne oynadığınızı biliyorum Henry. Bu oyunda çok iyi olmasak bile, ben kendi başıma bir ömür boyu oynadım."

"Artık değil."

Kızgınlık alevlendi. "Benden ne yapmamı bekliyorsun, iktidardakilerin polis olmak için mi? Kuralları değiştirmek için mi? Bu güzel bir öneri Duke, ama siz konuşmalarınızı yaparken gerçek dünya dönüyor. Ve gerçek insanlar dengede kalıyor."

Kucağından inmek istedi ama adam onu yakaladı. Onu tuttu. "Hayır, Adelaide."

Hiç de öyle demek istemedim." Tekrar ona baktı, güzel mavi gözleri berrak ve dürüsttü. "Demek istediğim, artık tek başına değilsin. Artık ben varım."

Adelaide nefesini tuttu.

"Sana kılıcımı rehin veriyorum, kalkan kız. Bırak seninle savaşıyım. Senin için."

Senin yanında."

Oh.

Bu adam. Eğer dikkatli olmazsa onu mahvedecekti. Yeminleri, vaatleri, güzel gözleri, sıcak dokunuşu ve onu fark etme şekliyle onu mahvedecekti.

Neredeyse ona ve verdiği söze inanacaktı. Tanrı biliyordu ki inanmak istiyordu. Ama gerçeği de biliyordu; ona bir süreliğine de olsa sahip olduğu için çok şanslıydı. Bir rüya gibi.

Danny'ye bir teşekkür notu göndermeli.

"Henry-" diye söze başladı ama Henry onun ne söyleyeceğini biliyormuş gibi sözünü kesti.

"Gerisini anlat. Bu adamları yıkmak için, onları kaideler . . . Onların bilgilerine erişmeniz gerekiyor. Bunun bir kısmı arkadaşlarınızdan gelir, emin olun. Ama akşam yemeği partileri sırlara erişim sağlamaz. Önemli olanlara değil."

Başını sallayarak konunun değişmesine izin verdi. "Kötü bir eşleşmeden kaçmaya çalışan bir kadından daha gevşek dudaklara sahip kimse yoktur."

"Yani Jack gibi kötü seçilmiş damatlar hakkında dosyalar oluşturuyor ve gerçek sırları dengede mi topluyorsunuz?"

"Sırlar vardır ve sırlar vardır," dedi, Belles'in peşinde olduğu şeyin doğum koşulları olmadığını anlamasını istiyordu. "Biz bir adamı alaşağı etmesi gereken sırların peşindeyiz. Mahvolmasına neden olacak sırların. Jack hakkında bir dosya oluşturmak yeterince kolaydı ve bu bize Helene'e erişim, onun da kendine ait bir sırrı var."

Adamın dikkati kızın üzerinde yoğunlaştı. "Ne tür bir sır?"

Başını iki yana salladı. Ona her şeyi anlatamazdı. Helene'in güvende olduğunu bilmeden olmazdı. "Akranlarını hapse gönderen türden."

Bu sözler üzerine çelik gibi kesildi ve kötü adamı hemen teşhis etti. "Adelaide, Havistock'la başa baş mücadele edemezsin. O bir canavar. Eskiden babamdan sakladığı şeyi şimdi tüm çıplaklığıyla gösteriyor. Dünyanın değiştiğini görüyor ve zamanının azaldığını biliyor. Karşısında bir duvar var... ve şansı olursa seni yok edecek."

Başını salladı. "İşte tam da bu yüzden onunla kafa kafaya gitmeliyiz, anlamıyor musun? Bu adamlar için başka kimse gelmiyor. Başka kimse onları adalete teslim edemez."

Onun haklı olduğunu biliyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Oradaki hayal kırıklığının gölgesinde.

"Havistock en kötü günahlarımızın sırtından bir servet inşa etti -her biri yasal ve her biri yozlaşmış," dedi. O da bunu biliyordu. Havistock ve benzerlerini beladan uzak tutmak için dünyanın nasıl düğümlendiğini gördü.

Devam etti. "Ama böyle adamlar ... yasal olanla yetinmezler. Ve bizim işimiz, sınırı aştıklarında onlarla orada buluşmaktır. En azından bizim Adalet yerini bulduğunda, masum izleyicileri koruyabiliyoruz." "Eşler ve çocuklar," diye açıkladı.

"Çocuklar, sık sık. Helene gibi. Eşler ..." Başını eğdi. "Onlar daha zor."

"Güce yakınlık baş döndürücü bir uyuşturucudur."

"Birçoğu gerçeği göremiyor." Başını salladı. "Bir kadının sefil bir kocayla birlikte çalışması duyulmamış bir şey değil. Kadının çıkarlarına karşı."

"Uzun dönem hiçbir zaman kısa dönem kadar etkili olmayacak," dedi. "Bir parlamenter reformcuyla konuşuyorsunuz."

"Bir keresinde sizin bir konuşmanızı okumuştum. *Haberlerde*. Newgate hakkında." "Kapatılması hakkında. Temelli olarak."

Durakladı, düşüncelere daldı. Ve sonra

"Elimden gelse her şeyi ortadan kaldırırdım; hayatımı bu izleri silmekle geçirirdim."

anılar, eğer izin verirseniz."

Başını iki yana salladı. "Onların silinmesini istemiyorum." "Hayır mı?"

"Hayır. Henry. Görmüyor musun? Onlar yakıt."

Görmemişti ama o anda, kadın kelimeleri söylerken, görür gibi oldu.

"Beni dövdüler," dedi usulca. "Lambeth'li bir kız, bir zalimle evlenmeli ve onlardan bir nesil yetiştirmeliydi. Ve onun yerine ..."

"Yeni bir yol."

"Tuhaf bir yer," dedi. "Ülkesi yok - yarısı nehrin bir tarafında, yarısı diğer tarafında. Ve bu yüzden, her zaman her ikisinden de kopuk. Artık ne Güney Londra'lı bir çocuk, ne de Kuzey Londra'lı bir sevgili."

"Sen benim Kuzey Londra'daki sevgilimsin," dedi usulca ve bir öpücük çaldı.

Sırıttı ve buna izin verdi. "Bu çok garip. Mantıken, bir erkek arkadaşım olduğunu biliyorum.

Belles ile bir yer. Onlar benim ekibim, ailem. Yine de bazen içten içe, her an zamanlarına ya da enerjilerine değmediğime karar verebileceklerinden korkuyorum. Sanki buraya ait olmadığımı hatırlayacaklarmış gibi."

Tıpkı senin de bir gün fark edeceğin gibi. Bu düşünceden nefret ediyordu; vahşi bir canavar gibi içinde volta atıyordu.

Aralarına bir sessizlik çöktü, o kadar uzun sürdü ki sonunda Henry'ye baktı. Henry gök gürültüsü gibi görünüyordu.

"Zaman ayırmaya değmez mi? Adelaide-" Söylemek üzere olduğu şeyi ısırarak geri çekti. "Sen bir düzine yönden bir harikasın. Yüzlerce yönden. Senin değer

-Ölçülemez. Zamanla değil. Enerjiyle değil. Katıksız büyüklüğü. Tanrım, Adelaide, bunu göremiyor olman bende babanın imparatorluğunu yerle bir edip sana her gün göstermediği için onu cezalandırma isteği uyandırıyor."

"Daha kötü fikirler de duydum," diye kapı aralığından bir ses geldi. "Ve bu kesinlikle ayarlanabilir. Ama daha büyük, daha acil bir sorunumuz var."

Adelaide ve Henry dikkat kesildiler ve kapıya döndüklerinde Trevescan Düşesi'ni orada buldular; uzun boylu, sarışın ve güzeldi. Leylak rengi etekleri, onları burada bulmak için katlandığı günler süren yolculuktan neredeyse hiç iz göstermiyordu.

Şok geçiren Adelaide ayağa kalkmak istedi ama Henry onu sıkıca tuttu ve kıpırdamadı. "Sizin de biraz cezayı hak etmediğinizden emin değilim Düşes."

Diğer kadın ona baktı, gözlerinde şaşkınlık vardı. "İtiraf etmeliyim ki, vahşiliğin beni çok şaşırttı. İçinde böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim." Kadın

Soğuk mavi bakışları çürüklerinin ve sargılarının üzerinde gezindi. "Yine de daha iyi görünüyorsun Clayborn."

Odaya girdiğinde yalnız olmadığını fark etti. Imogen ve Sesily onu içeride takip etti.

"Oh!" Imogen'in kaşları kalktı ve Adelaide arkadaşlarının ne gördüğünü hayal etti

-Henry'nin kucığında, üzerinde sadece bir gecelik ve gözlük vardı.

"Ooh!" Sesily ona sevinçli bir sırtış fırlattı. "Aferin, dostum!"

Heyecanlı açıklamayı ve kendi alev alev yanan yanaklarını görmezden geldi,

Adelaide doğrudan soğukkanlı Düşes'le konuştu. "Hangi acil sorun?"

Düşes odayı geçti ve artık açık olan bulmaca kutusunu kaldırarak içindeki mekanizmayı inceledi. "Lord Carrington ve Leydi Helene."

Henry, "Sanırım şimdi Lord ve Leydi Carrington olarak dönüyorlardır," dedi. "Beş gündür yattığım için."

Sesily kapının yanındaki yerinden, "Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye karşılık verdi. Düşes Sesily'ye bir bakış attıktan sonra şöyle dedi:

"Aslında değil, geri dönüyorum."

Adelaide durgunlaştı, endişesi içinden taşıyordu. "Ne oldu?"

"Kayıplar." Ellerini sertçe bir kez birbirine vurdu. "Bence bunun için düzgün giyinmelisin."

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Henry evin mutfağına en son girdiğinde Adelaide onu bayıltmıştı. Yine orada, her zaman korkusuz olduğunu düşündüğü ve şimdi korkutucu olduğunu bildiği bir grup kadınla çevrili olarak dururken, bir kez daha bilinçsizliğin bir olasılık olmadığından emin değildi.

Adelaide'in bulmaca kutusunu açtığından beri pek çok kez odadan kaçmaya hazır olduğu gözünden kaçmamıştı ve gelen üç kadının, eğer isterse onu terk etmesine yardım etmekte bir an bile tereddüt etmeyeceklerini kuşkusuz biliyordu.

Gerçekten de, giyinip merdivenlerden mutfağına inmesi için geçen on dakika içinde, ekibi onu korumak için yerlerini almıştı; odanın en ucunda, ocağın yanında, Düşes'le birlikteydi.

Leydi Imogen ve Leydi Sesily kapı ile orası arasındaki büyük masada oturuyorlardı. Onun girişiyle kadınlar, bir ödülü koruyan savaşı taburu gibi döndüler. Savaş alanını inceltmeye hazır kalkan hizmetkârları.

Adelaide gönderdikleri mesajı anlamayabilir, bunun kendi adına olduğuna inanmayabilirdi ama Henry anlamıştı: Ona yaklaşmak istiyorsa, onları geçmesi gerekiyordu.

Ki öyle yapardı.

Ama önce, yanında onlar olduğu için minnettar olacaktı. Bir de cevaplanması gereken soruları vardı.

Dörtlüye hitaben, "Kardeşim nerede?" diye sordu.

Trevescan Düşesi buz mavisi bakışlarını onun üzerinde gezdirerek, "Onu ilk kez kaybetmiyorsunuz, değil mi?" dedi. "Leydi Helene'le birlikte ilk kez kayboluşu da değil."

"Düşes..." dedi Adelaide, ses tonu uyarıcı bir keskinlikteydi. "Henry'nin son dört gündür bilincinin kapalı olduğunu ve kınamanızı hak etmediğini hatırlatmama gerek var mı?"

"Peki ya sen, Adelaide?" Düşes karşılık verdi. "Beni hak ediyor musun Kınama mı? Ne de olsa, geride kalıp kızı korumak için gitmesine izin veren sendin.

Henry . . ."

Adelaide bakışlarını diğer kadına dikti. "Güvende olduklarını sanmıştım. Bu bir muhakeme hatasıydı."

Henry bundan hoşlanmadı.

Düşes, "Siz karar verirken hata yapmazsınız," diye karşılık verdi, soğukkanlı sözleri Henry'nin sinirlerini germiştir.

"Onunla bu şekilde konuşma," dedi.

Sessizlik çöktü ve dört kadın da ona baktı, bakışlarında bir dizi duygu vardı.

Sonunda Düşes şöyle dedi: "Beni yanlış anlamayın Dük. Adelaide geride kalmayı ve sizi hayatta tutmayı seçti. Benim sorum şu: Buna değer misiniz?"

Tüm Londra'nın taptığı kadına doğru kaşlarını kaldırarak, "Muhtemelen hayır," dedi. "Ama yine de buradayım."

"Böylece Adelaide'in muhakeme hatasına geri dönüyoruz." Durakladı, sonra ekledi: "Kahretsin, erkekleri içeri aldığımızda böyle oluyor."

Sinirlenmesi gerekirdi. Henry bunun yerine kabul edildiğini hayal etti. Ve bu hiç de can sıkıcı değildi.

"Bu kadar yeter Düşes," dedi Adelaide, irkilmeyen arkadaşına sert bir bakış fırlatarak.

"Kardeşim pek çok şeydir," dedi Henry, ses tonundaki hayal kırıklığını gizleyemeyerek. "İyi sayılabilecek bir dövüşçüdür, kart oyunlarında kesinlikle berbattır ve dünyanın geneline fazlasıyla güvenir. Tanrı biliyor ya, çok sayıda hata yaptı ama kurnazlıktan yoksun ve o kadınla Gretna'ya gidiyorsa, evlenmek için gitmiştir. Hiç varmadıklarını mı söylüyorsunuz?"

"Geldiler," dedi Düşes. "Bunu söyleyen yarım düzine şahidimiz var, aralarında onları evlendiren demirci de var. Kardeşin ve onun Gelin geceyi oradaki handa geçirmiş, ancak ertesi sabah, yani üç gün önce dönüş yolculuğuna başlamış. At değiştirdiler ve buradan beş mil uzakta öğle yemeği yediler ve sonra ... ortadan kayboldular."

Henry'nin kalbi çarpmaya başladı. Jack beş mil ötede, tehdit altındaydı ve Henry ona yardım edememiştir. Onu koruyamamıştır.

"Orada olmalıydım." Adelaide'in sözleri kalbinde yankılandı ve dikkatini ona çevirerek odanın diğer ucundaki kahverengi bakışlarıyla buluştu. Gözlerinde hüznü vardı. "Evlendiklerinde güvende olacaklarını hesaplamıştım. Onu takip etmem gerekirken burada kaldım."

"Ve ne," diye yanıtladı. "Onlarla birlikte mi götürüldünüz?"

Kardeşinin ortadan kaybolması karşısında hissettiği öfke ve hayal kırıklığı, paniğe kapılmış bir öfkeye dönüşebilirdi. Onun gitmiş olabileceği ve nerede olduğunu bilemeyeceği düşüncesi bile şimdiden onu tehdit ediyordu.

"Kimse beni almazdı. Almaya değer olsaydım bile, bir kılıcım var ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

İşte yine oldu. *Almaya değer olsam bile*. Sanki o her şeye değmezmiş gibi.

"Lanet olsun, Adelaide-"

Düşes araya girerek, "Bu gösteri her neye dönüşmek üzereyse onu izlemekten ne kadar keyif alsam da," dedi, "Leydi Carrington'ı bulmalıyız. Ve sanırım lordunu da."

Kadınlar odanın içinde çalışmaya başladılar, sanki bu oyunu daha önce yüzlerce kez oynamışlar gibi sözleri hızlı bir ritimle geliyordu. Adelaide başladı. "Onları kim yakaladı? Zorba Çocuklar mı?"

"Tahminimiz bu yönde, evet," diye yanıtladı Sesily ve dolaplara bakmak için arkasını döndü. "Yiyecek var mı?"

Henry bu soru karşısında Adelaide'e bir bakış fırlattı ve o da elini salladı. "Boş ver. O her zaman açtır," dedi tartışmaya dönmeden önce. "Danny buradaydı."

"Biz de öyle duyduk," diye cevap verdi Düşes. "Alfie'nin deposuna oldukça keyifli bir şekilde teslim edildi, Mary'nin bizden halletmemizi istediği çok büyük bir vahşinin yanında değerli bir domuz gibi bağlandı."

"Bu Billy," dedi Adelaide. "Henry'yi bıçakladı."

Imogen Henry'ye bakarak, "Ah," dedi. "Şey, o bir sorun olmayacak. Anladığım kadarıyla Avustralya'ya doğru yola çıkmış."

Henry gözlerini kırptırdı. "Mükemmel."

"Danny, Alfie onu herkesin önünde azarlamadan önce oldukça ilginç bir şey rapor etti. Aha!" Sesily gruba doğru döndü, elinde bir kutu sardalya tutuyordu. "Görünüşe göre Dük'ün metresisiniz."

Henry dış dünyadan gelen bu haberle yer değiştirdi. Londra'dan, yaratıcısına göndermesi gereken o çakal adam aracılığıyla. Kulağa hoş gelmiyordu, müstehcen, sanki yaptıkları şey fısıldanacak ve dedikodu gibi alınıp satılacakmış gibi, sanki o, dünyanın daha değerli gördüğü başka bir şeye giden yolda bir durakmış gibi.

Ve bunu ona yapmış olmaktan hoşlanmıyordu - Adelaide'le birlikte olmak ona sadece güneşin altındaymış gibi hissettirirken, onun adını ve yaptıklarını karanlıktaymış gibi gösteren suçluların ağzına koymuştu.

Sanki her yönden ona eşitmiş gibi.

Bunu ona söylemek üzereydi. Yarattığı karmaşı için özür dileyecekti ki kadın konuştu. "Ben değilim."

"Sen onun metresi değil misin?" Imogen açıklığa kavuşturdu. "Değilim," diye tekrarladı Adelaide. "Değil-" Bir grup olarak kadınların kaşları kalktı.

"Kesinlikle öyleymişsiniz gibi görünüyordu. . ." Imogen eliyle üst kattaki yatak odasını işaret etti.

"Öyleydik," dedi Adelaide, sözcükler biraz paniklemişti. "Ama ... biz ... değiliz."

Her ne söyleyecekse, kesinlikle *öyleydi* ve bu hiç hoşuna gitmedi. Aralarında her ne oluyorsa bunun sonsuza kadar sürmeyeceği önerisi. Eğer bunun için bir kelime yoksa, bir tane icat ederlerdi. Ortak. Yoldaş. Aşk.

Onu asla bırakmayacaktı, bunu görmüyor muydu? *Kahretsin*. Bu şekilde olmasını istemiyordu. Onu kendisiyle birlikte ışıktaki yaşamaya ikna etme şansını olmadan önce tüm Londra'nın onları öğrenmesini istemiyordu. O istemedi

sırlar. Ya da bir metres, ya da gizli bir sevgili, ya da ona sunduğu yarım ışıık her neyse. *Onu* istiyordu. Onunla birlikte. Şimdi. Sonsuza kadar.

Ve bunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapardı.

Babasının mektubundaki sözler kulağına fısıldadı: -Benim *olan her şeye sahip olabilirsin, yeter ki sen iste*.

Tek dileğim, birlikte bizim diyebileceğimiz bir gelecek.

Ne isterse. Ona verecekti.

Arkadaşlarını odadan gönderip ona da aynı şeyi söylemesine fırsat vermeden Adelaide, "Bir sponsora ya da hayırsevere ihtiyacım yok. Ben onun metresi değilim."

Düşes odanın en ucundaki yerinden, "O zaman ne?" diye sordu. "O senin mi?"

Adelaide küçük bir kahkaha attı. "Ona param yetmez."

Sesily de bir kutu sert bisküvi bulmuştu ve bir tanesini atıştırıyordu. "Borç ister misiniz?"

"Hayır!"

Sesily Imogen'e baktı. "Belki de rıhtımdaki öpücük ona biraz örnekleme yapması için ilham vermiştir."

Kaşlarını kaldırma sırası Henry'deydi ve güzel kulakları kıpkırmızı olan Adelaide'e sert bir bakış atmaktan kendini alamadı. "Örnekleme olmayacak."

"Bekle!" Sesily sanki tekerleği yeni icat etmiş gibi anons etti. "Rıhtımdaki adam sendin! Sakalın olmadan seni tanıyamadım. -Bu arada tıraşın çok güzelmiş. Eee. Sen örnek almıyorsun ve o da senin metresin değil... Adelaide'imizi dürüst bir kadın yapmayı mı planlıyorsun?"

Adelaide'den küçük bir inilti kaçtı. "Sesily."

"Birinin ağabey rolünü oynaması gerek Adelaide."

"Ve bu rol için doğru kişi olduğunu mu düşünüyorsun?" Imogen araya girdi. "Sen mi? Seksi Talbot mu?" Henry'nin kaşları kalktı. Bu ismin erkek kulüplerinde ve sigara içme odalarında söylendiğini duymuştu ama bu ismi yüksek sesle duyunca şok olmuştu.

Söz konusu kadın.

"Siz hep böyle misiniz?" "Her zaman," diye yanıtladı Imogen.

Sesily sırtıtarak, "Bizim Adelaide'i dürüst bir kadın yaptığında buna alışacaksın," dedi.

"Kimse beni dürüst bir kadın yapamaz!" Odadaki herkes durdu ve dönüp ona baktı. "Benim evlenmeye niyetim yok, onun da yok."

Daha önceki bir gerçek birdenbire o kadar da doğru gelmemeye başladı. Bu gerçeği bir kenara bıraktı.

"Yeterince adil, ama bu soruyu sormak gerekiyor, Adelaide-" Leydi Sesily, ses tonunda alaycı bir zevkle söze başladı.

Adelaide sözünü keserek, "Aslında hiçbir soru sormuyor," dedi.

"Dük senden faydalaniyor mu?" Imogen soruyu tamamladı. İşte buydu. İhtiyacı olan açıklık. "Faydalaniyorum."

Mutfaktaki herkes ona baktı, her birinin yüzünde farklı bir ifade vardı. Hayranlık. Memnuniyet. Sürpriz. ... ve önemli olan tek kadının yüzünde ... her zaman önemli olacak tek kadının ...

Korkunç bir dehşet. "*Değilsin.*"

"Öyleyim," dedi. "Sadece tek bir çözüm var."

"Çözüm falan yok!" diye ısrar etti.

"O halde bir sorun olduğunu kabul ediyorsunuz."

"Duygularınızla mı? Evet. Onları terk ettin." Arkadaşlarına döndü.

"Hiçbir sorun yok. O benden faydalanmıyor. Aksine, ben ondan faydalanıyorum."

Ne? Bundan hoşlanmadı. "Bekle."

"Öyleyim. Bu tüm dünya için açık." Gözlüklerini düzelitti. "Ben benim ve sen de ... sensin. Ve sen kendin gibi görünüyorsun. ... ve ben de ... kendime benziyorum ... ve sen bir ... için iyiydin."

"Tempolu yürüyüş?" Imogen önerdi.

"Evet. Güzel. Evet. Her neyse." Adelaide Imogen'a elini salladı.

"*Tempolu bir yürüyüş.* Yani evet, ondan faydalanıyorum."

Bu sözler üzerine herkes sustu ve eğer gözlerini sevdiği sinir bozucu kadından ayırabilseydi, hepsinin ona baktığını, Adelaide'in önünde durmak için hepsini görmezden gelerek odayı geçmesini gözlerini kocaman açarak izlediklerini fark ederdi.

Uzun boylu ve güzel, çenesini meydan okurcasına kaldırdı, kadifenin içinde bir meydan okuma

"Biri seni benim pençelerimden kurtarmalı" derken gözlüğünün arkasından bakıyordu.

"Şu Adelaide Frampton'ı dinleyin," dedi, sözlerinde sessiz bir çelik vardı.

"Sen

Tanıdığım en olağanüstü insansınız. Güçlü, zeki ve bir başkasında hiç görmediğim kadar cesur. Ve herhangi bir insanın olabileceğinden çok daha güzelsin. Senden kurtulmaya hiç niyetim yok. pençeleri."

Ve sonra Clayborn, ortağı ve arkadaşı olan, onu en az kendisi kadar sevdikleri belli olan bu kadınların gözleri önünde Adelaide'i kendine çekti ve onu hızlı ve gür bir şekilde öptü, ta ki Adelaide ona sarılana ve niyetine dair hiçbir soru işareti kalmayana kadar.

Başını kaldırdığında onun bakışlarıyla karşılaştı ve fısıldadı, "İstediğin zaman beni kavrayabilirsin, aşkım."

"Oh, bu çok romantik," dedi Sesily mutlulukla.

Bu sözler, kendisini bir ev kadar büyük hissetmesine neden olan şaşkın bir bakışla ona bakan Adelaide'in kilidini açtı. "Onu cesaretlendirme. Bu çok saçma," dedi Adelaide, onun kucağından inerek. "Ve şu anki durumumuzla *alakasız*."

Dilini ısırdı, Jack ve Helene'in daha önemli olduğunu bilse de tüm konuşmayı askıya alıp onu biraz yatağa götürmek istedi.

Ama bulundukları anda... kadın zevkten onun istediğini reddedemeyecek kadar güçsüz düşene kadar onu tempolu bir yürüyüşe çıkarıyordu.

Ki bu sonsuza kadar sürer.

Düşes'e baktı. "Yani, Kabadayı Çocuklar onları aldı."

"Öyle olduğuna inanıyoruz. Ama Havistock'a haber göndermediler," dedi Düşes. "Bu da çok garip."

"Neden olmasın?"

Henry bir kadından diğerine baktı. "Zorba Çocuklar'ın Helene ve kardeşimi babasına fidiye olarak vereceğini mi ima ediyorsunuz?"

Düşes Adelaide'e döndü. "Ona söylememişsin."

Başını hızlıca salladı. "Bu benim sırrım değil ki söyleyeyim."

"Ne sırrı?" diye sordu. Düşes sessizlikte her şey yerli yerine oturmaya başladı. "Havistock. Bir dosyası olduğunu söylemiştin."

Adelaide başını salladı.

"Başparmağınız kadar kalın demiştiniz. Fabrikaları kastettiğinizi sanmıştım." "Sanki bu yetmezmiş gibi," diye araya girdi Imogen.

"Ama biz

onları."

Kelimeleri duymazdan geldi.

"Adelaide?" "Başka bir şey daha var."

"Ne?" Durakladı, zihni hızla çalışıyordu. "Sen Kibritçi olarak evdeydin. Helene'in Jack'le evliliğini bitirmek için orada değildin. Bu senin umurunda değil."

"Hayır. Jack kusurlu biri ama canavar değil. Leydi Helene'in nerede olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek için oradaydım."

Öfkesi alevlenerek öne çıktı. Ondan bir şey saklamıştı. Önemli bir şey. Onun güvenliğini etkileyecek bir şey. Kardeşinin güvenliğini. "Neden? O neden önemli? Elinde ne var? Fabrikalardaki çocuklar. Hiçbiri yasadışı değil."

"Siz söyleyene kadar olmaz, hayır."

Yapardı. Bunun için elinden geleni yapacaktı. Onunla gurur duymasını sağlamak için. Ama bu giderek büyümediği anlamına gelmiyordu.

onunla hayal kırıklığına uğradım.

Henry'nin tartışmayı çok istediği Imogen, "Yakında bir önemi kalmayacak," diye araya girdi ama Düşes konuşunca her şey değişti.

"Leydi Helene, Lord Draven'in cinayetine tanık oldu."

Draven. Henry'nin kaşları bu isimle çatıldı. Kont haftalar önce bir baloda balkondan aşağı itilmişti. Bir kadın olay yerinden kaçarken görülmüştü.

Onlardan bir grup. "Sizin yaptığınızı sandılar."

"Gerçekten, Duke," dedi Sesily. "Artık bir ismimiz var."

Düşes, "Ayrıca bir balo sırasında bir kontu balkondan aşağı atmaktan daha fazla incelik sahibiyiz," diye ekledi.

"Scotland Yard'ı da havaya uçurmadın mı?" Henry sordu.

"Bunu kimse kanıtlayamaz," diye cevap verdi Leydi Imogen mutlulukla.

Adelaide'in bakışları gururla doldu, sanki onun her şeyi bir araya getireceğini umuyordu. "Leydi Helene yardım istemek için doğrudan bize geldi, başka bir yere giderse kendisine inanılmayacağını biliyordu. Tabii ki biz de kabul ettik. Babasının evinden kaçması ve mümkün olduğunca çabuk saklanması gerekiyordu, biz de onun yakalanmasını sağlayabilecek kadar uzun bir süre saklanmalıydı."

"Bir akranla kolay değil," dedi.

"Kesinlikle, bu yüzden ayrıntılı bir plan hazırladık -Leydi Havistock'un Kibritçi ile buluşması, Leydi Helene'in kaçıışı için bir dikkat dağıtıcı olacaktı. Ama o ve kardeşin, planlarını bize bildirmeden kaçtılar.

"Niyetimiz bu değildi ama bunu avantaja çevirebileceğimize karar verdik. Babası kaybolmasının sebebinin bu olduğuna inanabilirdi ve Jack tarafından korunacaktı. Tek yapmamız gereken onu sınıra kadar takip edip almaktı. Böylece evlenmiş ve babasının boyunduruğundan kurtulmuş olacaktı." Adelaide durakladı. "Bunu beklemiyorduk..."

"Beni beş gün boyunca saklandığın yerde baygın halde beklemiyordun." Lanet okudu, suçluluk duygusu üzerine çöktü. "Bana söylemeliydin." O öfkeliydi. Hepsi tehlikedeydi. Adelaide, Jack, Leydi Helene. "Bana neden kuzeye gittiğimizi söylemeliydin. Onları bulmamızın neden önemli olduğunu."

"Gerek yoktu," dedi Adelaide, onun hayal kırıklığını hissederek bir adım öne çıkarak. "Her adımda nerede olduklarını biliyorduk... ta ki sen yaralanana kadar. Ve sonra ..." Sözüünü yarıda kesti.

Onun için kalmıştı. Çünkü ona değer veriyordu.

Çünkü onun için acı çektiği kadar o da onun için acı çekiyordu.

"Onları izliyorduk," diye araya girdi Düşes. "Nerede olduklarını biliyorduk. Her gece. Her at değişiminde. Yemek ya da hava durumu için her durakta. Onları ortadan kaybetmedin Adelaide. Bir şeyler ters gitti."

"Öldüler mi?" Henry nihayet konuşmanın başından beri kafasını kurcalayan soruyu dile getirdi. Kardeşi bu karmaşaya kendini o kadar kaptırmıştı ki, bu yüzden ölmüş müydü?

"Biz öyle düşünmüyoruz," dedi Düşes. "Birincisi, bir değil iki aristokratı öldürmek için para almaya razı olan biri bunu sessizce yapacak kadar zeki değildir. Dünyanın yarısını büyük maceralarının hikayeleriyle eğlendirmeden bir keseyi kesemeyen adamlardan bahsediyoruz."

"Peki ya ikincisi?"

Eteğinin cebine uzandı ve küçük bir kart çıkardı. "Bu."

Adelaide'in bakışları ekru renkli kareye kilitlendi. "Nedir bu?"

"İki saat kadar önce Hungry Hen'e teslim edildi." Durakladı. "Adelaide Trumbull'a gönderilmiş."

* * *

Adelaide, Düşes'in sözlerinin ardından buz kesti.

Trumbull.

Frampton değil. Kendini yeniden inşa ederken yıllardır kullandığı isim değil. Ona uzandı. "Ne yazıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Düşes.

Adelaide parmağını kan kırmızısı mührün altına kaydırırken titredi, o anın ciddiyetini fark ettiğinde kalbi çarpmaya başladı. Bu küçük mektubun ne anlama geldiğini anladığında. Daha okumadan bile, onu yıllar önce kaçtığı dünyaya tartışmasız bir şekilde nasıl döndürdüğünü.

Geçmişinin bu soğuk hatırlatıcısı - nereden geldiği ve bir zamanlar kim olduğu - bu yeni dünyaya asla alışamayacağının tüm nedenlerini nasıl da vurguluyordu. Bu yeni hayata. Son beş yılını nasıl da yarım bir hayat yaşayarak geçirmişti. Bunun korkusuyla - nehrin kuzeyindeki dünyaya çok fazla bağlanmak ve hala Güney Yakası'ndan bir kızdan başka bir şey olmamak.

Parşömeni açıp okudu ve kâğıttaki pürüzlü yazıyı tanıdı. Kendi kendine okuma yazma öğrenmiş, kafası rakamlara çalışan bir adamın yaratıcı yazımıydı bu.

Paketini aldım. Aferin, Addie.

*Çocuk ve jölesi bende.
Eve dönme zamanı. Şu dükkü de getir.*

Adelaide kelimeler karşısında donakaldı ve kâğıdı yeniden katlayarak net bir kare haline getirdi. Bundan nefret ederek Clayborn'a baktı, onu kollarının arasına almıştı bile, sıcak, sert ve güvenliydi. Bir kalp atışı için Adelaide bunu yapmasına izin verdi. Gerçeği bilse bile. Bunun bir son olduğunu.

Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Bakışlarını araştırdı.

"Söyle bana." "Jack ve Helene hayattalar. Şimdilik."

Adam nefesini verdi ve kadın oradaki rahatlamayı duyabildi. Rahatlamak için bir neden olmadığını fark etmemişti. "Nerede?"

Oh, hayır. Başını iki yana salladı. Ona söyleyemezdi. Lambeth'te onunla birlikte olduğu fikrine dayanamıyordu, uzun boylu gövdesi dar, karanlık sokaklardan geçiyordu, parlayan çizimleri büyüdüğü pis kaldırım taşlarının üzerindeydi.

"Adelaide," dedi sertçe, kelimeler sanki ona bağlıymış gibi bakışlarını ona çekti. "Her neyse," diye başladı, ona doğru uzanarak, dokunuşu emin ve doğrudu ve Adelaide onun sıcak avucuna eğilip kendini ona teslim etmekten kendini zor alıyordu, "bununla birlikte yüzleşeceğiz. Sen ve ben. Ve senin korkunç kadınlar birliğin."

Bunun üzerine dikkati söz konusu kadına kaydı. Korkutucu değil. Harikaydı. Sevgili. Ve çelik gibi güçlü, Adelaide'i güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır, izleyen, bekleyen bir dizi savaşçı. Ama ne pahasına? Çok fazla.

Ellerinde daha cesur, daha geniş bir savaş olan Belles değil.

Ve Henry değil; güzel, güçlü Henry, onurlu, iyi ve dünyanın büyük bir kısmını kendi iradesine boyun eğdirecek kadar güçlü.

Ama bu dünya değil.

Bu dünya farklı kurallara bağlıydı. Farklı güçler.

Ve eğer Henry bunun içine girerse ... eğer herhangi biri girerse - bu onları yok ederdi.

Ama Adelaide onun ateşinde dövülmüştü ve bu yüzden bu savaş onun savaşıydı. Eve dönme vakti gelmişti.

* * *

Birlikte bir plan yaptılar. Gecenin büyük bir bölümünü neler olacağını ve nasıl savaşacaklarını düşünerek geçirdiler. İlk önce ayrılmaya karar verdiler.

Böylece sahip oldukları arabalarla olabildiğince hızlı hareket edebileceklerdi.

Lucia'yla birlikte Henry'nin hayatını kurtardıkları yaralı mutfak masasının üzerine yaydıkları haritayı kullanarak, Londra'ya durmaksızın sürecekleri yolculukta yemek ve güvenlik için gerekli yerleri ve hızlı atları hesapladılar.

Ve tüm bu zaman boyunca, sevdiği insanlar onun için savaşa gitmeyi planlarken, Adelaide kendi planını yaptı . . . hepsini güvende tutmak için.

Çünkü bu muhteşem ekibin babasının inine girmesine izin verirse ve onları babasının adamlarıyla kuşatırsa, asla canlı çıkamazlardı.

O gece yataklarına girdiler ve Henry onu kendi yatağına çekerek yavaşça, sessizce sevişti, kulağına, göğsünün ucuna, karnının şişliğine ve sıcak, ağrıyan çekirdeğine aşkını fısıldadı. Ona mümkün olduklarını hayal ettiği son bir gece yaşattı. Onu severek.

Onu sevdiğini söylememek için elinden geleni yapsa da, eğer söylerse bir daha asla geri getiremeyeceğinden korkuyordu.

O uyuduğunda Adelaide, onu kaybetmenin verdiği acıyı görmezden gelerek kollarından kaydı. Çantasını kaptığı gibi koridora çıktı ve hızlıca giyinerek merdivenlerden aşağıya indi; evdeki kimse onun gittiğini fark etmeden kilometrelerce uzakta olmayı planlıyordu.

Arka kapıdan çıkıp gecenin serinliğine karışarak ahıra doğru ilerledi, atları bağladı ve çantasını arabaya attı; Düşes karanlıktan konuşmadan önce neredeyse başarmıştı. "Gecenin köründe bir şeyler çalmak biraz klişe, değil mi?"

Adelaide durdu, nedense fark edilmesine hiç şaşırmamıştı.

Düşes onu daha önce de bulmuştu, değil mi? Düşün gününde, Lambeth'teki sokak çeteleri mevki ve güç için savaşıırken. O teklif etmişti Adelaide'e yeni bir hayat vermiş ve Adelaide onu İncil'le tehdit ettiğinde bir an bile gözünü kırpmamıştı. Aradığını her zaman bulabilecek türden bir kadındı.

Adelaide dönüp kapıyı kapatarak Düşes'le yüzleşti, arabanın kapısına yaslanmış, kollarını soğuktan korunmak için sıkıca kavuşturmuştu.

"Neden beni seçtin?" dedi Adelaide sonunda. "Yaşım ya da konumum yüzünden değil."

"Hayır," diye onayladı diğer kadın.

"Ne kim olduğumu, ne de nereden geldiğimi."

Mavi gözler fener ışığında parlıyordu. "Bunun nereden geldiğini hiçbir ilgisi yoktu, hayır ... ama Adelaide, her şeyin senin kim olduğunla ilgisi vardı."

"Alfie Trumbull'un kızı." Durakladı. "Ama benden hiç geri dönmemi istemedin. Beş yıl içinde beni Lambeth'e sadece bu sefer gönderdin."

Düşes başını salladı. "Bir hata."

Hayır. Mükemmeldi. "Değildi."

Diğer kadının dudakları kıvrıldı. "Clayborn yüzünden."

Henry yüzünden. Lambeth'e dönebilirdi. Onunla bir gün geçirmek için hayatının geri kalanını South Bank'te geçirirdi. Bir saat.

Tam da bunu yapacaktı.

Düşes başını salladı ve arabanın önündeki atlara doğru ilerleyerek koşum takımlarını ve dizginleri kontrol etti. "Seni bana katılman için davet etmedim çünkü Alfie Trumbull'un kızıydın. Alfie'nin bir düzine kızı olabilirdi ve ben onları bana katılmaları için davet etmezdim." Durakladı. "Daha doğrusu, davet edebilirdim, ama sadece senin adalet zevkine sahip olsalardı."

Adelaide küçük bir kahkaha attı. "Birçok şeydim ama adaletin hizmetkârı olmak bunlardan biri değildi."

"Öyle değil miydin?" Düşes kayıtsızca sordu.

"Lambeth'li bir çocuktum; Londra'da birden fazla hapishanenin içini gördüm."

"Adalet var, bir de *adalet* var, öyle değil mi? Bir tür Bir adama hapishane yaptıran adalet ve bir kızı hapishaneye tıkan adalet." Düşes bir an sessiz kaldı, sarı saçları tek fenerin ışığında parlıyordu. "Kendine haksızlık ediyorsun Adelaide. Sen sadece bir keseci değildin; bir dahiydin. Yirmi metreden bir cepteki bozuk parayı görebilirdin. Ama bundan da öte, işaretleri okuyabilirdin. Ve seni orada, Güney Yakası'nda izlediğim iki yıl boyunca, nehrin kuzeyinde gücü elinde tutmayan hiç kimseden bir çanta aldığını görmedim." Bir eliyle grilerden birinin boynunun kenarını okşadı. "Yanılmıyorum."

"Değilsin."

"Söyle bana, Adelaide Trumbull" -eski isim onun içinde paramparça oldu -"Neden bir dükkân servetini özgürce sunarken, siz onu almaktan korkuyorsunuz?"

Düşes'in hiç olmadığı kadar yumuşak ve nazik olan bu sözler Adelaide'in gözyaşlarını çağırdı. Başını iki yana salladı. "Pişman olacak. Sonunda."

"Neden, başka bir şey olarak doğup başka bir şey olduğunuz için mi?"
Düşes başını salladı. "Dostum, sevmeye değer herkesin hikâyesi bu değil midir?"

Adelaide omuz silkti. "O bir düğ ve ben de bir hırsızım."

"Tüm bunlar bana birinizin sahip olduklarınız için çalışmak zorunda kaldığını, diğerinizin ise dünyayı avucunun içine almış olarak doğduğunu söylüyor."

Adelaide yaptığı işin pek de dürüst olmadığını söylemekten kaçındı. Ya da Henry'nin hayatını, doğduğunda kendisine verilenleri hak etmediğini bilerek yaşadığını. Gerçi Düşes'in ona hiçbir aristokratın doğuştan sahip olduğu şeyleri hak etmediğini seve seve söyleyeceğinden şüpheleniyordu.

"Buna değdi," diye fısıltıyla itiraf etti. "Onunla kalmaya. Onu onarmak. Buna değdi."

Başını salladığında Düşes'in gözlerinde hiçbir kınama yoktu. "İçeride, ona gücünüzün yetmeyeceğini söylemişsiniz."

"Ben onun istediği kişi değilim."

"Neden değilsin?"

Bir süre için, bir şansı olabileceğini düşünmüştü. Eş olma ve hatta belki de aşk. Toplumun, ailenin ya da arkadaşların sınırlarının ötesinde sessiz, gizli bir ilişki.

Özel.

Ama şimdi, geçmişini onu yakalarken, Adelaide o hayatın -burada, hiçliğin ortasında tasarlanan hayatın- asla onların olamayacağını fark etti. Adam her zaman bir düğ, eğitilmiş, paralı ve güçlü olacaktı ve o da her zaman ... "Ben eve, Lambeth'e çağrılmış bir kıyım."

İkisinin birlikte hayatlarından ve benliklerinden parçalar paylaştıkları ve isimsiz bir gelecekleri varmış gibi davrandıkları güzel bir rüyaydı.

Ama rüya artık sona ermişti.

Uyanma vakti gelmişti.

Düşes iç geçirip yaklaşmadan önce uzun bir süre onu izledi. "Adelaide, görmüyor musun? Sen eve çağrılan bir kıy değilsin. Sen savaşa giden bir kahramansın. Ve bir gün, asla yalnız savaşmak zorunda olmadığını öğreneceksin."

Bunlar güzel sözlerdi. Ama o gece, sürüş bloğuna tırmanırken gerçeği biliyordu. Bu onun savaşıydı. Ve bunu kazanmanın tek yolu yalnız olmaktı.

Yirmi İkinci Bölüm

"Sana dükünü getirmeni söylemiştim."

Adelaide, hayatının duvarları arasında sonsuza dek değişmesinden beş yıl sonra, hâlâ Zorba Çocuklar'ın kalesi olan Aziz Stephen Şapeli'nin kapısından, elinde sopasıyla babası ona seslendiğinde irkilmedi.

Gece boyunca at sürmüş, at değiştirdiği ilk yerde bir sürücü için yüklü bir ödeme yapmış, bu da ona Londra'ya dönerken sadece yeni binekler için durma fırsatı vermişti. Henry'nin onun gittiğini fark ettiği anda peşinden geleceğini ve Belles'i de yanında götüreceğini bildiği için hızlı sürmesi gerekiyordu.

İkinci gece alacakaranlıkta şehre girene ve şoförün istediği yere gitmesine yetecek kadar parayla onu bırakana kadar, yolculuk boyunca uykusu kesik kesik gelmişti. Babasının bölgesine bir yabancıyı getirmekten daha iyisini biliyordu ve içine girmek üzere olduğu karmaşaya kimsenin karışmasını istemiyordu.

Adelaide çenesini kaldırdı ve ona bakan babasının kahverengi gözleriyle buluştu, sarp yüzü gün sonundaki gölgelerle daha da sarplamıştı. Bakışlarındaki meydan okuma hoşuna gitmeyecekti. Yalnız gelmesinden hoşlanmayacaktı. Bakışlarını ona dikti, tokalı saçlarını, astarlı pelerinini, koyu mor eteklerini ve başkasından çalınmamış deri çizmelerini taradı.

"Onlardan biri gibi görünüyorsun."

Hakaretlerin en kötüsüydü. Sokaklarda iyi bir dayaktan önce gelebilecek türdendi - kendini ve burayı aşmayı düşünen herkes için bir küçümseme. Ve eğer on iki, on altı ya da yirmi yaşında olsaydı, bu sözler bir darbe gibi çarpabilirdi.

Cor, eğer üç hafta önce olsaydı, olabilirdi.

Ama işler değişmişti ve Adelaide Frampton, kızlık soyadı Trumbull'un o gün babasının gözünü korkutmaya hiç niyeti yoktu. "Neredeler?"

Alfie Trumbull küstahlığı sevmezdi ve kendisine herhangi biri gibi davranılmasından da hoşlanmazdı; kendi kendini yetiştirmiş krallar nadiren böyle davranırdı. Bakışlarını sahiplendiği tek çocuğa dikti ve "Dük'sün, Addie. Onu getirmeni özellikle söyledim."

Dükü değil.

Bu bir yalandı elbette. Her zaman onun dükü olacaktı. Soylu ve güzel bir kadınla evlense ve soylu ve güzel bir sürü çocuğu olsa bile... Adelaide için her zaman onun olacaktı.

"Neden? Bu onunla ilgili değil." Bu genç Addie'ydi, onu yetiştiren topraklara savaşmak için dönmüştü.

"Tanrım, Addie. Ne zaman bir planım olsa, güneye göndermek için ortaya çıkıyorsun." Durakladı. "Tamam. Gidip adamı alacağız." Sokağın yukarısına doğru bağırdı. "Bana o lanet herifi bulun." Tekrar Adelaide'e baktı. "Danny bana kızıışmış bir tazı gibi peşinde olduğunu söyledi, bu yüzden zor olmayacak."

İçinden korku fısıldadı ve onu yolundan itti. "Jack ve Helene nerede?"

Alfie omzunun üzerinden şapeli işaret ederek, "İçeride," dedi. "Buraya birbirini hazmedebilen yeni evliler getirmenin zamanı geldi diye düşündüm."

Onu iterek kiliseye girdi, yarı yarıya onu altüst edilmiş bulmayı bekliyordu - düğününün damat da dahil olmak üzere kaç kişinin öldüğü bir mahalle savaşına dönüştüğü günden beri dokunulmamıştı. Tabii ki geçmişe dair hiçbir kanıt yoktu; o gece şapel düzenliydi. Odanın bir tarafındaki kutsal alanda bir avuç mum yanıyor, burnuna tütsü kokusu geliyor, loş ışığa alışmakta güçlük çekiyordu. Bir an durdu, boşluğun onu yıkamasına izin verdi. Ve sonra, "Nerede?"

"Şimdi, şimdi, Addie, eski babana böyle mi davranıyorsun? Birbirimizi yıllardır görmedik!"

"Serimize son verdiğimiz için hayal kırıklığına uğramadığımı söylersem yalan söylemiş olurum," diye karşılık verdi ve onlar dışında boş olan alana doğru hızla ilerledi. Orta koridorda yürüdü, yerlere ve sıralara baktı. Hepsisi boştu. "Burada yalnız olmak riskli Alfie."

Sırıttı. "Bana zarar verirsen bu kilisenin üç adım ötesine geçebileceğini mi sanıyorsun?"

Bir süre onu izledi. "Sanırım iyi yapardım. Buradaki insanlar her zaman en iyinizin ben olduğumu düşünmüşlerdir."

Bir ritim. Gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şey. Garip bir şekilde sinir gibi bir şey mi? O daha emin olamadan adam kahkaha attı, büyük ve küstah bir kahkaha. "Ah, bunu sevdim. Mayfair beni senden temizlemedi, değil mi kızım?"

Ön sıraya yaklaşırken cevap vermedi.

"Ama Mayfair'de yaşamıyorsun, değil mi?" diye devam etti babası kilisenin arka tarafındaki yerinden. "Orada hiç hoş karşılanmadın, değil mi? Senin hanımların var, şimdi de zavallı Timmy Crouch'u emekliye ayıran o Amerikalı vahşi..."

"Caleb Calhoun," dedi Adelaide. Caleb, bir yıl önce Sesily'ye el kaldırdığı için yüksek rütbeli Kabadayı Çocuk için gelmişti.

"Evet, o. Timmy en iyi çocuklarımdan biriydi, biliyorsun. Şimdi omzunda bir sorun var ve bu konuda sızlanmayı seviyor. Bu konuda hala endişeliyim."

Adelaide kuru bir sesle, "Ona haber veririm," diye cevap verdi.

"-Bu onunla ilgili değil, Addie. Bu senin gerçekten onlardan biri olmamanla ilgili ve sen de bunu biliyorsun. Onlar da biliyor, kızım. Seni görüyorum, odalarda yaşıyorsun Covent Garden'daki o yerin üstünde ve süslü balolar gibi balolara katılmak Elbise partileri, her zaman burada, benim pisliğimde vaftiz edilmemişsin gibi davranmak."

"Nereden geldiğimi çok iyi biliyorum," dedi ve sıranın bir ucunu kaldırıp öne doğru çekerek altındaki zemine oyulmuş paneli ve tahtaya işlenmiş bir kilidi ortaya çıkardı. "Bunu unutmak mümkün değil."

"Güzel," dedi. "Bunu unutmamalısın. Sana dünyayı veriyorum ve sen ilk fırsatta kaçıyorsun, öyle mi? Nerede benim minnettarlığım?"

İskelet anahtarlarından birini takmak için kolyesinin kolyesiyle oynarken başını kaldırdı. "Minnettarlık! Ne için? Beni yemek için, kıyafet için, çalışmak zorunda bıraktığın için-" *Sevgiyle*. Son kelimeyi söylemedi. "Beni John Scully'ye gelin olarak sattığın için mi?"

"Hadi ama, Addie. Buna kızamazsın. İşler böyle yürüyor! Gücü birleştiriyordum!"

"Düğün günümde savaşa gittin!"

Alfie omuz silkerek, "Gücü birleştirenin *kendisi* olduğunu düşündüğü ortaya çıktı," dedi. "Peki sen neden şikâyet ediyorsun? O gün kaçıp gittin. Zavallı babanı yapayalnız bıraktın. Nasıl hissettim sanıyorsun?"

Adelaide gözlerini devirdi ve sıranın etrafında döndü. "Sanırım evdeki yeni boş oda için minnettardın."

Alfie ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Peki, şimdi. Bir erkek kendi alanını sever. Ama önemli olan şu ki o zaman seni eve getirmedim. Getirebilirdim. Sana iyi bir örnek olabilirdim, insanlara beni izinsiz terk ettiklerinde başlarına neler geleceğini gösterebilirdim. Ama yapmadım. Tanıdığım hiçbir hanımefendiye benzemeyen o Düşes'e ve onun lanet ordusuna katılmana izin verdim."

Düşes'i nereden biliyordu?

"Şaşırdın mı? Seni takip etmeyeceğimi mi sandın? Hem de kendi kanımdan?" "Aslına bakarsan öyleyim," dedi ve kapağın üzerine çömelmek için döndü.

"Burada yaşarken bana hiç ilgi göstermedin."

"Çünkü sen burada yaşarken bir efsane değildin." Şapelin kapısına doğru bir el salladı. "Benim mahallem yarısı Addie Trumbull gibi olmayı hayal eden küçük kızlarla dolu."

"Buradan gitti."

"Mayfair'deki züppe hayatının senin için olmasını vasiyet etmişim gibi görünmesi için ne kadar uğraştığımı biliyor musun? Tanrım, Addie. Bana borçlusun. Aramız iyiydi ama buraya geri dönüp seni sorun."

"O zaman dersimi aldım sayalım Alfie," dedi kapağı açmak için uygun anahtarı ararken.

Durakladı ve onun kolyeyi çalışını izledi. "Hâlâ Lambeth'teki en iyi hırsız sensin, Addie Trumbull."

"Artık daha iyi aletlerim var," dedi babasının ses tonundaki gururu görmezden gelerek.

Her zaman olduğu gibi bunun bir manipölasyon olduğunu biliyordu. Anahtarı kilide soktu ve kapağı açtı. Sığınağın altındaki küçük odaya baktığında üzerinde *Patlayıcı* yazan yarım düzine sandık ve muhtemelen silah olan bir yığın daha gördü.

Ve orada, mühimmatlarla birlikte toprak zeminde oturan genç, beyaz bir kadın vardı; pembe elbisesi ve bileğindeki uyumlu bonesi ile bir tablo kadar güzeldi. Yanında da siyah gözlü, yanakları şişmiş, yakışıklı, sarışın bir adam oturuyordu. İkisi de yukarı baktı, gözleri geniş ve endişeliydi.

Alfie'ye baktı. "Bu adamın gözünde neden morluk var Alfie?"

"Paketlerim hoşla gitmediğinde olanlardan ben sorumlu tutulamam."

Babasına iğrenmiş bir bakış atarak dikkatini deliğe geri verdi. "Jack ve Helene?"

Çift başıyla onayladı ve Jack Helene'i arkasından itti, ya da itebildiği kadar itti. "Sen de kimsin?"

Onu koruyordu. Tıpkı kardeşinin yapacağı gibi.

"Ben ..." Kendini tanıtmanın bir düzine yolu vardı, o halde neden "Clayborn Dükü'nün bir tanıdığı" demeyi tercih etti.

Kaşları çatıldı. "Henry mi?"

"Trumbull!" Bağırış kilisenin dışındaki bir mesafeden geldi ve Adelaide gözlerini kapadı, Henry'nin sesini tanıdı, derin, gür ve Stephen Şapeli'nin bulunduğu dar sokağın taşlarında yankılanıyordu.

Gözlerini kapattı. *Hayır.* Orada olamazdı. Buraya geldiğinde, tüm güç Alfie'deydi.

"Görünüşe göre burada!" Jack, Adelaide'in kapağı açmasından bu yana ilk kez gülümseyen Helene'e bakarak, "Geleceğini söylemişim," dedi.

"Sana geleceğini söylemişim. Ve bahse girerim, çok öfkeli."

"Bu bahse girmem," dedi Adelaide, gözlüğünü düzelterip kalbinin çarpıntısının durmasını dileyerek. *Adam oradaydı.*

Sinir bozucu

adam.

Harika bir

adam.

Dikkatini yeni evlilerin üzerinde tutarak, "Yaralandınız mı? Daha fazlası ..." Bir elini gözüne doğru salladı. Başlarını salladıklarında, "Orada kal; Trumbull'un her yerde muhafızları var. Yakında güvende olacaksın."

"Alfred Trumbull!" Dışarıdan gelen bir başka bağırış, sanki Oxford'dan bir hitabet profesörünün sesini andırıyordu.

Kız doğruldu ve babası kaşlarını kaldırırken ona doğru döndü. "Oho! Bana *Alfred* diyor! Tam bir züppe gibi."

Alfie tabancasını kılıfında kontrol ediyormuş gibi yaparak pantolonunun belini yukarı çekti ve Adelaide'e takip etmekten başka seçenek bırakmadan kilisenin kapısına yöneldi.

Kalçasına bağlandığı yerden.

Henry yalnız mı gelmişti? Buraya mı? Düşman bölgesine mi?

Elbette vardı. Çünkü Clayborn Dükü Henry için düşman bölgesi diye bir şey yoktu. İstedığı yerde, hiçbir tepki görmeden yürüyebileceği bir dünyaya doğmuştu.

Ama burada değil. Burada tepkiler vardı. "Oğluna bir bakalım, olur mu?"

"O bir erkek değil," dedi, dudaklarından dökülen ve sesini huysuz bir çocuk gibi çıkaran bu sözlerden pişmanlık duyarak.

"Elbette öyle. Büyümek ve bir erkek olmak için hiç nedeni olmadı, değil mi? Doğduğunda boğazına takılan gümüş kaşıkla birlikte ona her şey verildi." Kapıda durup sokağa baktı ve Adelaide de ona katıldı; boş sokağa bakarken kalbi karmakarışık bir ritimle atıyordu. Tabii ki boş değildi. Ağzına kadar seyirciler ve Alfie'nin yanında durup onu güvende tutmak için para alan yarım düzine zalimle doluydu. Adelaide'in yaklaşmasının tek nedeni -Henry'nin yaklaşmasının tek nedeni- onların istendi. Aksi takdirde, buraya varmadan çok önce soğuktan donmuş olurlardı.

Alfie sopasını kaldırdı ve tutuşunu ayarlama gösterisi yaptı. Ona, uslu durmazsa Henry'nin hâlâ soğuktan donabileceğini hatırlattı.

Eteklerinin arasına sakladığı bıçağın kabzasını sıkıca kavradı ve nefesini tuttu, babasının ve haydutlarının onu yakalayıp hırpalamayacağından emin olamamaktan nefret ediyordu. Ya da daha kötüsü. Belki de Tüm bunlar Havistock'un istediği her şeyi elde etmesi için bir oyundu. Kızı, damadı ve düşmanı bir çırpıda gitmişti.

Ama babasından onu güvende tutmasını isteyemezdi. Henry'nin güvenliğini önemseydiğini açıklamak, babasının sırf Adelaide'le oynamak için ona kötü davranmasını sağlayabilirdi. Bu yüzden onun güvenliği için yalvarmak yerine, hareket etmeden, hatta nefes bile almadan onu izleyerek güvende olmasını diledi.

Bir kalkan bakiresi, savaşçısını izliyor.

Ve bir savaşçı gibi görünüyordu, alacakaranlık şehrin üzerine çökmüştü, ara sokaklara uzun gölgeler düşürüyor, burayı bir savaş alanına çeviriyordu. Kırık burnu, morarmış yüzü, sargılı eklemleri, düz omuzları, güçlü sakallı çenesiyle -yolculuk boyunca tıraş olmamıştı- sert şapkası ve arkasındaki peleriniyle savaşmaya hazırdı.

Onu hemen gördü, kapı aralığında belirlediği anda Adımları uzadıkça ve hızı arttıkça bakışları ona keskinleşiyordu. Dünyanın geri kalanı onun odağının dışındaydı ve Adelaide nefesini tuttu, bir keskin nişancının konuşlanmış olabileceği çatılara bakmamasından nefret ediyordu. için

Diğerlerinin izlediği merdivenler ve üst geçitlerde silahlar dışarıdaydı.

Bunların hiçbirisi umurunda değildi.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. O sadece onu önemsiyordu.

Onun için gelmişti.

Bu farkındalık onu paramparça etti, acı, hayal kırıklığı ve Son ikisini hissetmeyi hak etmediğini bilse bile, içinden bir zevk ve aptalca bir umut ipliği geçti. Bunun onu son görüşü olabileceğini bilse bile.

Bu son an için minnettarlık duydu, tatlı su gibi. Sonra kendine onun buraya ait olmadığını hatırlattı.

Lambeth'te ondan nefret ediyordu.

Evet, onu daha önce de orada görmüştü, kutusunu çaldığı gün South Bank'te, ama bu bir şekilde farklıydı, belki de onu orada beklemediği için ve belki de onu ve bu yerde ne kadar iyi, terbiyeli ve *yanlış* olduğunu bilmediği için, bu yüzden ortaya çıktığında, daha az korkunç ve daha çok ... bir tür hediye gibi hissetmişti. Birini bulmak gibi Sokak aralarındaki kaldırım taşları arasında büyüyen parlak yeşil çimler.

Otların Londra'nın ara sokaklarına, Clayborn Dükü'nün de Lambeth'e ait olmaması dışında... Ve o gece, arnavut kaldırımlı sokaklardan Aziz Stephen'a doğru ilerlerken, kendini bir hediye gibi hissetmiyordu. Bir yük gibi hissediyordu.

Gençliğin anıları orada, gecenin içinde, pense ve Yankesiciler, kapkaççılar ve hırsızlar kasalarını doldurmak için ağaç kovuğundan çıktılar, içinden bağırdılar ve kendi kendine geldiği yerde utanılacak bir şey olmadığını söylese bile bunun doğru olmadığını biliyordu.

Babası onun düşüncelerine ses verdi. "Sence seni kabul eder mi? Lambeth'ten bir çıtır? Ah, Addie. Mayfair'i hayal etmekten asla vazgeçemezsin.

Unutmayın, züppelerden çalmak size beladan başka bir şey kazandırmaz." Ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde ileri geri sallandıktan sonra ekledi, "Bakalım, olur mu?"

Sanki bu bir oyunmuş da tüm hayatı yaklaşıyormuş gibi, kelimelerdeki sıradan merak Adelaide'in içini ürpertti. Ama Alfie servetini böyle kazanmış ve suçlularla dolu bu isli krallığı böyle kurmuştu: Her anı bir oyun gibi ele alarak. Önemli bir şey değil.

Kesilip atılamayacak ya da takas edilemeyecek hiçbir şey yok.

Bu da oyunu önemseyen biri için oynamayı imkansız hale getiriyordu. Henry gibi.

Seni seviyorum, diye fısıldamıştı geçen gece ona. *Benimle ol. Benimle kal.*

Adam güçlü ve öfkeli bir şekilde yaklaşırken Adelaide o anıyı yutkundu; ne olursa olsun, babasının nasıl bir test tasarladığını biliyordu. -Henry'nin duyguları üzerinden ticaret yapacaktı. Onun ahlakı. İyiliğini. Onurunu. Ve bu yüzden geçemeyecekti. Bir ip gibi gerildi, buna hazırlanıyordu. Jack ve Helene'i kurtarmak için. Onu kurtarmak için.

Onu, tüm dünyayı hak eden bu adamı sevebilmesinin tek yolu buydu. Ona verebileceği şey buydu.

Gözlerini Henry'den ayırmadan, "Neden peşimden hiç gelmedin?" diye sordu.

"Güney yerine Kuzey'i seçtin. Ne yapsaydım? Seni O'Tiernen'in evinin üst katında kiraladığın odalardan mı alsaydım? Seni geri mi getirecektim? Evine bir hain mi? Babana?"

İhtiyacı olan tüm kadınlara güvenli bir sığınak sağlayan meyhaneye, The Place'e yaptığı atıf üzerine bakışlarını ona dikti. "Orada yaşadığımdan beri The Place'i yıkmak için haydutlarını düzinelerce kez gönderdin." Birden fazla kez meyhanenin içinde Bully Boys'la bizzat dövüşmüştü.

"Och. Kişisel değildi, Gel. İş geldiğinde kabul ederim." "O işleri almaktan hoşlanmadığınıza mı inanmalıyım?"

"Tadını çıkarmakla sipariş etmek aynı şey değil. Hepinizi dışarı çıkarmadığım için bana teşekkür etmelisiniz. Bu işte yeterince para var."

"O zaman neden yapmıyorsun?"

Burnunu çekti ve omzunun üzerinden hızla kararan ara sokağa baktı. "Kendini öldürmek doğru gelmiyor."

"Bu ve biz beklediğinizden daha iyi savaşçılarız."

Başını eğdi, dudakları onun haklı olabileceğini sessizce kabul ederek aşağı doğru döndü. Başka bir gün, bu ifşaat hoşuna gidebilirdi. "Yani buraya cezalandırılmak ya da ibret olsun diye gelmedim." Babasıyla yüzleşmek için döndü. "O zaman beni neden çağırdınız? Neden onu çağırdın?"

"Çünkü Addie, hayatta cezadan daha fazlası var. Neden babana güvenmiyorsun?" Bu sözler onun içinde derin bir korku yaratmıştı ama daha fazla açıklama isteyemedi. Alfie omzunun üzerinden aşağıdaki sokağa doğru bağırmaya başlamıştı bile. "Majesteleri, oğlum! Ne iyi ettiniz de geldiniz!"

Nefesini içine çekerek Henry'ye doğru döndü ve kilisenin merdivenlerinde durduğu yerden ona baktı. Vahşi bir an için,

Zihni ona bir oyun oynadı ve başka bir senaryo, başka bir yaşam hayal etti; kilisenin merdivenlerinde, önlerinde uzanan geleceklerine umut, mutluluk ve sevinçle bakıyor olabilirdi.

Hayal, onunla oynayamadan duman gibi kayboldu ve adamın bakışlarındaki vahşet ve çenesindeki çelik gibi sertlik karşısında nefesini tuttu. Adamın ona bakmayışına. Gözleriyle buluşmadı. Babasından başka hiçbir yere bakmıyordu. "Seni toprağa gömdüğümde bunun iyi bir şey olduğunu düşünmeyeceksin, Trumbull."

Arkasında gölgeler yer değiştirdi. Alfie'nin muhafızları.

"Şimdi, şimdi. Mayfair'de size büyüklerinize böyle mi davranmayı öğretiyorlar?" Alfie ellerini uzattı. "Hiç tanışmadık bile! Nasıl oluyor da bugün bir kavgayı hak ettiğimi düşünüyorsunuz?"

"Sadece bugün değil," dedi Henry, eli yanında esnerken. "Kardeşimi ve karısını düğün tatillerinden alıp yem olarak kullandığında da bir kavgayı hak etmiştin."

"Bunun için beni suçlayamazsın, Dük. Sen ve Addie çaya gelecek değildiniz ya. Gayet iyiler ve içerideler." Kiliseye el salladı.

"Bu doğru," diye ekledi Adelaide, onun kendisine bakmasını istiyordu.

Bunun için yanıp tutuşuyordu. Bakmadı, yanağındaki o kas babasına duyduğu öfkeyle seğiriyordu.

Ve belki biraz da onun için. "Hayatın boyunca işlediğin suçlar için bir kavgayı hak ediyorsun. Kaçırdığın silahlar. Çocuklardan aldığın babalar. Karılardan aldığın kocalar. Güç verdiğin onlarca korkunç adam için."

"İnsanın karnını doyurması lazım, Duke. Hepimiz zengin ve unvanlı doğmuyoruz."

"Söyleyin bana, yemek yemek zorunda olan erkekler sekiz yaşındaki çocuklarını

Kızları hapiste mi?" Adelaide önce üşüdü, sonra sözcükleri ve içindeki öfkeyi tanıyarak ateşlendi. Yumruğu kıvrılmış, uçmaya hazırды.

"Demek öyle, öyle mi?" Alfie'nin ses tonuna küçümseme karıştı. "Kızıma olan davranışım seni dehşete mi düşürdü? Ona nasıl hayatta kalacağını ben öğrettim. Siz hafif siklet züppeler kızlarınıza hiçbir şey öğretmiyorsunuz, sonra da onları lanet olası kurtların önüne atıyorsunuz ve bunu biliyorum, çünkü sonra da hatalarınızı örtbas etmek için kirli işlerinizi yapmaları için benim adamlarımı tutuyorsunuz.

"Kızıma dünya hakkındaki gerçekleri öğrettim. Bir de ona bakın. Şimdi size gerçeği söylüyor. Ve siz de bunu duyma ayrıcalığı için ona para ödüyorsunuz." Durakladı ve Adelaide'e baktı, bazılarının gözlerinde gurur olduğunu düşünebileceği bir parıltı vardı. "Sana ne diyorlar, Addie? Kibritçi mi?" Adelaide başını sallamadı ama

devam etti. "Birçoğu senin kelleni istiyor, Gel. Ama sen gerçeğin en önemli kısmını unuttun. Nehrin ötesindeki o dünya? Senin değil. Ve bu" - Henry'ye tiksintiyle baktı- "*Dük* en iyi gününde bile sana göre değil, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Adelaide ..." dedi Henry ve ona bakmama sırası ona gelmişti.

"Tabii ki değil. Ama sana öğrettiğim ilk kural neydi? Herkesin bir fiyatı vardır. Ve bu seferki çok yüksek. O ve kardeşi bilmemeleri gereken şeyleri biliyorlar. Peki ya içerideki genç bayan? *Görmemesi* gereken şeyler *gördü*. Ne yazık ki Havistock denen o pislik, onun ortadan kaldırıldığını görmek için iyi para ödemeye hazır." Henry'ye baktı. "Ve *ben* kötü bir babayım."

Düşes başından beri haklıydı. Havistock Helene'in sadece geri dönmesini değil, ölmesini de istiyordu. Ve bunu Kabadayı Çocuklar'ın yapmasını istedi.

Alfie hâlâ konuşuyordu. "Şimdi, her ne kadar bunun sonunda yaratıcısıyla buluştuğunda adamı cehenneme gönderecek kirli bir iş olduğunu düşünsem de, bu benim sorunum değil ve para paradır."

Adelaide, "Yani bu bir çifte haç olacak," dedi. Alfie Trumbull, eğer bir takas söz konusu değilse hiç vakit kaybetmedi. "Helene ve Jack'in gitmesine izin vereceksin."

özgür."

"Görüyor musun?" Kollarını iki yana açtı ve Henry'ye baktı. "İşte benim akıllı kızım. Kafasındaki beyin doğrudan babasından geliyor."

Henry kımıldamadı. "Bir bedeli olduğunu söylemiştin."

Alfie tüm sırtışını gösterdi. "Elbette var *Dük*. Olması gerektiği gibi. Addie biliyor. İyi niyetle yapılan her şey tehlikeli ve pahalıdır."

Bunu ona o öğretmişti. Hayattaki her şeyin bir alışveriş olduğunu. Alınıp satılacak bir mal ya da hizmet. Ama bu doğru değildi. Son beş yılda binlerce kez iyi kalplilik görmüştü. Belles'lerin kalplerindeki iyilikle neler yapabildiklerini görmüştü. Henry'nin neler yapabileceğini görmüştü. Jack'in Helene'i korumak için yaptıklarını. Babasının yaptıklarını, karısını sevdiğini. Oğullarını. Namuslu, onurlu adamlar yetiştirmek. ... yüreklerindeki iyilikten dolayı onurlu şeyler yaparlar.

Ama belki de Adelaide böyle şeylerin lüksüne sahip değildi. Yoksulların sahip oldukları her şey için didinip savaştıkları Güney Yakası'nda buna yer yoktu ve yükselmek için ... kazanmak için ... iyiye yer yoktu.

"Devam et Alfie. Adını koy. Hepsini serbest bırakmanın bedeli mi?"

Ödeyecekti.

Her neyse. Sorgusuz sualsiz biliyordu ki

çirkin. Bu ondan daha önce verdiğinden daha fazlasını alacaktı. "Addie, kızım, gücü birleştiriyoruz." Soğuk bir iplik ve o da hemen anladı. Bütün planı. Muazzam bedeli. "Hayır." Başını salladı ve Henry'ye acı dolu bir bakış fırlattı. *Hayır. Hayır.*

Bunun gibi.

Kelimeler çoktan babasının ağzından çıkmıştı. "Sonunda düğününü yapıyorsun."

Kümes bulmuş bir tilkiye benzeyen babasının üzerine yürürken hayal kırıklığı, öfke ve mutlak panik içindeydi. Sert ve öfkeli bir şekilde küfretti ve Henry'ye döndü, ona bununla hiçbir ilgisi olmadığını söylemeye hazırdı. *Reddedebileceğini, hayır... reddetmesi gerektiğini.* Başka bir çıkış yolu bulacaklarını, sevgi dolu ailesinin mirasını ve kendi geleceğini babasının dayanılmaz açgözlülüğüyle lekelemek anlamına gelmeyecek bir yol.

Ama ona bakmamaya geri dönmüştü. Sadece Alfie'ye bakmaya geri dönmüştü, mavi gözleri azalan güneş ışığında parlıyordu.

Pişman olacaktı. Anında. Adelaide bu adamın onunla evlendiğine anında pişman olacağını biliyordu. Kendini ona bağladığına. Bu yere. Hemen cephaneliğindeki tüm araçları kullanacak olan babasına onları manipüle ve kontrol etmek.

Peki ya işi? Geleceği ne olacak? Mirası ne olacak? Plan bu değildi. İsteddiği asla bu değildi.

Onun için. Kelimeler içinden fısıldayarak geçiyordu ve bu gerçeklerden nefret ediyordu. Bunu istemiş olması önemli değildi. Önemli olan tek şey oydu. "Hayır. Yapma ..."

Beni sevdiğine pişman etme. Beni sevdiğini unutturma. Ve sonra Henry cevabını verdi. "Evet."

Alfie'nin yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. "Tekrar söyle evlat."

"Evet," diye tekrarladı Henry, sözcükler kesin, soğukkanlı ve kuşkusuzdu. "Evet. Teklifi bir şartla kabul ediyorum."

"Oho! Bir durum!" Alfie topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Devam et o zaman, kendimi verici bir ruh halinde buluyorum."

Henry ancak o zaman ona döndü ve onun güzel mavi gözlerinde gördüğü şey karşısında nefesini tuttu. *Zafer.* "Bu gece yapacağız."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Henry, iki sabah önce Sesily Calhoun tarafından uyandırıldığı zamanki gibi korkuyu hiç tanımamıştı.

Bir tür hayalet gibi başucundaydı. "Tören için zaman yok, Dük. Ayağa kalk. Kızımız çoktan gitti."

Anında yataktan kalkmış, birkaç dakika içinde giyinmiş, korku ve öfke kontrolünü ele geçirmişti. Onu terk etmişti. Savaşa onsuz gitmişti. Silah arkadaşları olmadan.

Meseleyi kendi ellerine almış, bunun böyle bitmeyeceğini hiç fark etmemişti. Böyle değil, o dünyaya karşı.

Eğer dünyaya karşı koyacaksa, o da onunla birlikte olacaktı, lanet olsun.

Londra'ya dönmeleri ve onun buraya, Lambeth labirentinin derinliklerindeki bu kiliseye gelebilmesi için geçen iki gün boyunca iki hedefe odaklanmıştı:

1. Adelaide'i bulun.
2. Onu kendi kızı yap. Sonsuza kadar.

Sokağa döndüğünde onu kilisenin merdivenlerinde, uzun boylu ve güzel, kızıl saçları fener ışığında parıldarken bulduğunda yeniden nefes alabilmişti. Onu bulmuştu. Ve zarar görmemişti. Ve kontrolden çıkmış olan dünya kendini düzeltmişti.

Evet, onu terk ettiği için ona kızgındı. Kendini tehlikeye attığı için. Onun kendisine ait olduğunu unuttuğu için, lanet olsun, tıpkı onun kendisine ait olduğu gibi - ve bu konuda uzun ve ciddi bir konuşma yapacaklardı ... onu evlenmeye ikna eder etmez.

Kabul, onunla bu şekilde evlenmeyi planlamamıştı ama bu işi hallededecekti ve hayatının geri kalanını çiçeklerle, düğün kahvaltılarıyla, yaylı çalgılar dörtlüsüyle ve yeni elbiselerle telafi ederek geçirebilirdi.

Ne isterse onun olacaktı ve o da bunu ona ömür boyu verecekti.

Neden her şeye sahip olabileceklerinden -birlikte geçirecekleri zamandan, çocuklardan, gelecekten ... aşktan- şüphe duymuştu ki?

Aralarında kalan her neyse

Alfie Trumbull'un gelecekle ilgili çılgın planlarını askıya alıp, onu bir arabaya bindirip eve götürdükten ve onu sevmeye işine başladıktan hemen sonra bu sorunu çözeceklerdi.

Onlar her neyse, Henry ve Adelaide onlarla yüzleşecekti. Ve onlarla savaşacaklardı. Ve zafer kazanacaklardı.

Birlikte.

Ne de olsa Henry düklükle, Adelaide de kadın savaşçılardan oluşan bir taburla gelmişti. Birleştiklerinde Alfie'nin hiç şansı olmayacaktı.

Ve böylece, o Perşembe akşamı alacakaranlıkta Aziz Stephen Şapeli'nin isli merdivenlerinde dururken, iki gün boyunca Britanya'yı koşarak geçtikten sonra, sevdiği kadının onun yanında durmasına izin vermek yerine kendisini doğrudan tehlikeye atmasına öfke duyarken ... işler yoluna girmeye başlamıştı.

Ta ki onu reddedene kadar. "Hayır."

Ona bakmak için döndü. Açıklamak için. İkna etmek için. "Adelaide."

Sanki orada değilmiş gibiydi. Darbesini indirirken gözlerini babasından ayırmadı. "Onunla evlenmeyeceğim. Başka bir şey seçmek zorunda kalacaksın. Bunu yapmayacağım."

"Neden olmasın?" diye sordu Henry. Elllerinde ne olabileceğini görmüyor muydu?

Bu ne olabilir?

"Başka seçeneğin yok, gel," diye yanıtladı Alfie. "Bedeli bu."

"O zaman bir tane daha olsun. Kızı kaçırman için sana ne kadar ödüyorlar? Kızın başına konan ödül ne kadar? Kardeşinin mi? Clayborn'un mu? Artık zengin dostlarım var Alfie ve onlar sana ne kadar öderse, ben sana daha fazlasını ödeyebilirim."

"Lanet olası borçlarımı kendim öderim, teşekkürler-" Henry ısırıldı, her şeyin kontrolünden çıktığını hissediyordu.

"Peki," dedi, hâlâ ona bakmıyordu ama en azından varlığını kabul ediyordu. "Dük kendi parasını ödeyecek. Ben de ne kadarsa iki katını ödeyeceğim. Bu yeterli mi?"

"Bu çok fazla para, kızım. Bunu ödemek için kendini borç batağına sokarsın."

Fahiş bir fiyat olurdu. Alfred Trumbull kurnaz bir iş adamıydı ve sessizliğin bedelini biliyordu. Böyle bir fiyatın tehlikeyle, suçla, bir aileye ve geleceğe yönelik tehditle birlikte arttığını da biliyordu. Havistock ne teklif ederse etsin, bu çok büyük bir meblağ olacaktı. Ve Adelaide'in geleceği için hiçbir garanti yoktu.

Ama onunla evlenirse, Henry geleceğini garanti altına alacaktı. Hemen. Sonsuza kadar.

Kahretsin, onunla evlenmese bile, bunu garanti ederdi. Ama verilen Hayatını sevdiği kadınla geçirmekle, onun tarafından reddedilmekten acı çekerek yalnız geçirmek arasında bir seçim yapmak hiç de kolay değildi.

"Adelaide, biz evleniyoruz," dedi, kelimeler çelik gibiydi.

"Hayır, değildir." Ona doğru döndü. "Oraya gidiyoruz ve kardeşinle gelinini babamın onları soktuğu *delikten* çıkarıyoruz ve sen de onları buradan çok uzaklara götürüyorsun."

"*Ve sen*," dedi aniden öfkelenerek. "Lanet olsun Adelaide, bir gün kendini denklemin dışında bırakmayı bırakacaksın. *Seni* de buradan götürüyorum."

Başını iki yana salladı. "Neden görmüyorsun?"

Henry derin bir nefes aldı. "Görüyorum, aşkım. Seni görüyorum."

Gör beni. Güven bana.

Bir an için kızın, gözlüğünün arkasından parlayan kahverengi gözlerini babasına dikmiş olabileceğini düşündü. Sonra başka tarafa, babasına baktı. Çatılara. Kirli sokağa. Cevap vermek yerine dönüp kilisenin kapısına yöneldi ve Henry'yi merdivenlerde sinirli ve öfkeli bir halde bıraktı.

Babasına baktı. "Umarım içeride vahşi bir ekibin vardır, Trumbull."

"Bir ya da iki tane var," dedi Trumbull. "Neden?"

Henry yumruğunu sıktı. "Çünkü kavga etmek için sabırsızlanıyorum."

Alfie uzun bir süre onu izledikten sonra, "Bunca zamandır sana aşık olduğumu sanıyordum Duke... ve işte buradayız... onun için kesinlikle hastasın, değil mi?" dedi.

"Aslında öyleyim. Seni ailemize kabul edecek kadar hastayım."

Alfie kocaman sırttı. "Bu paha biçilmez bir değer. Havistock'un kasasında rekabet edecek kadar para yok. Bir düşünün! Alfie Trumbull'un kanı

bir düklük soyu!"

Londra'nın en azılı suçlularından biri, kızının bir dükle evlenmesinden duyduğu memnuniyeti dile getirirken, Henry'nin aklına, aşkı kan bağına tercih etmekte asla tereddüt etmeyen bir dük olan kendi babasının tüm bu öğleden sonrayı son derece eğlenceli bulacağı geldi.

Ve onun izinden gittiği için oğluyla gurur duyardı.

Merdivenleri tırmanan Henry, sevdiği kadını kiliseye kadar takip etti ve burada onunla evlenmeyi, Alfie'nin birkaç serserisini ortadan kaldırmayı, görünüşe göre erkek kardeşini ve baldızını bir delikten çıkarmayı ve Yeni gelini bir hafta boyunca evde yatağa attı - ya da onu delirtmekteki üstün becerisine rağmen, onu sevdiği için onunla evlendiğine ikna etmesi ne kadar sürecekti.

Bir hafta yeterli olmayabilirdi ama Henry azimli biriydi ve planı esnekti.

Kilisenin içinde, Jack ve Helene artık bir delikte değillerdi. Onun yerine mihraba çıkan basamaklarda oturuyorlardı; Leydi Helene -Lady Carrington, diye düzeltti Henry- ağabeyinin kolunun altına girmiş, Jack de ona taparcasına bakıyordu. Ağabeyini iyi görmenin verdiği rahatlama yerini hemen bir kıskançlık duygusuna bıraktı. Jack en azından kendisiyle evlenmek isteyen bir kadın bulmuştu.

Çift, her biri iri yarı ve yumrukları jambon büyüklüğünde olan iki Kabadayı Çocuk tarafından korunuyordu. Henry içeri girip ayağa kalkınca Jack başını kaldırdı. "Henry!"

Henry koridorda Jack'in morarmış gözüne kaşlarını çatarak baktı.

"Yaralandın mı?"

"Ben harikayım!" Jack parlak bir gülümsemeyle söyledi. "Zar zor hissediyorum!" Yanındaki güzel kızı işaret etti. "Benim karım!"

Leydi Helene ona küçük bir el salladı ve reverans yaptı. "Merhaba, Majesteleri!"

Garip bir olaylar dizisiydi ama Henry'nin eğitimi devreye girdi ve genç kadına küçük bir selam verdi. "Tebrikler leydim," dedi.

dikkatini kardeşine vermeden önce. "Jack, henüz ormandan tam olarak çıkmadık, o yüzden ..."

"Sorun değil!" Jack, Helene'i tekrar basamaklara yerleştirmek için döndükten sonra ellerini iki yanında kavuşturdu.

Bu şekilde Henry dikkatini kilisenin geri kalanına çevirdi. Koridorun yarısında duraklayan ve yine ona bakmayı reddeden Adelaide'e. Ve

Toplananların geri kalanı, yani sadece onun için gelmesine izin vermeyi reddeden kadınlar.

Trevescan Düşesi, Imogen Loveless ve Sesily Calhoun küçük kiliseye oldukça rahat bir şekilde dağılmıştı, her biri farklı bir sırada oturuyordu, parlak, mücevher tonlarında etekleri mum ışığında parlıyordu, sanki Güney Kıyısı'ndaki kötü adamlarla değil de bir müzikaldeydiler.

"Oy!" Alfie arkasından, koridora doğru yürürken, "Oy!" dedi. "Nereden çıktınız siz?"

"Doğrusu ben de bunu merak ediyorum," dedi Adelaide. "Neden sizi bıraktığım yerde kalamıyorsunuz?"

"Seni tek başına bırakmaya niyetimiz yok, Adelaide. Bunu açıkça belirttiğime inanıyorum. Birimiz nereye giderse, diğerleri de onu takip eder. Yani ..." Düşes eteklerindeki görünmez bir tüy parçasını karıştırdı ve Trumbull'a döndü.

"İşte geldik. Bu kilisenin bir arka girişi var, Alfred. Eminim biliyorsunuzdur."

"Elbette biliyorum! Ama nasıl geçtiniz? Orada bir nöbetçi vardı."

"Normalde çok iyi bir muhafız olduğuna eminim," diye devam etti Majesteleri. "Ama gerçek şu ki, kadınlar ortaya çıktığında erkeklerin kafası karışıyor."

Trumbull ona döndü. "Bana benim çürük adamımı alt ettiğini mi söylüyorsun?"

Düşes, Imogen Loveless'ı işaret ederek, "Aslında ben değilim," dedi.

"Leydi Imogen."

"Ben olsam onun için endişelenmezdim," diye bildirdi söz konusu kadın.

"Sadece bir saat kadar bilinci kapalı kalacak."

Trumbull bir an için afalladı, ta ki neden orada olduklarını hatırlayana kadar. "Pekâlâ. Normalde böyle bir şey için çok mutsuz olurum ama bugün Addie'min düğün günü, o yüzden bunu görmezden gelmeye hazırım."

"Düğün!" Sesily Calhoun haykırdı.

"*Bunu* beklemediğimizi söyleyebilirim," diye cevap verdi Imogen. "İki düşesle neler yapabileceğimizi bir düşünün!"

"Bu harika!" Jack, içinde bulunduğu durumun tehlikesini tam olarak kavramış görünmüyordu. "Bana sorarsan, durulma zamanın geldi Henry!"

Henry, Adelaide'le evliliğe *yerleşme* diyebileceğinden hiç emin değildi ama Adelaide ona ne verirse kabul edecekti.

Trevescan Düşesi sessiz kaldı, gözleri Adelaide'in üzerindeydi.

"Korkarım düğün falan olmayacak, Jack," dedi Adelaide. "Düşes, borç istiyorum."

Tek bir sarışın kaş kalktı ama diğer kadın kesin bir şekilde cevap verdi. "Elbette."

"Muhtemelen çok büyük bir para olacak ve geri ödeyemeyebilirim."

Arkadaşı başını salladı. "Yine de, eğer ihtiyacın olursa, senindir."

O zaman üç kadın ayağa kalktı, iyi eğitilmiş teğmenlerden oluşan bir ekip gibi Adelaide'i kuşatmaya başladılar, sanki oradaki asıl azılı suçlu Alfie Trumbull değil de Henry düşmanmış gibi ona bakıyorlardı.

Her biri onu hayatları pahasına koruyacakmış gibi görünüyordu. Ve Adelaide bir şekilde dünyanın ona değer vermediğine inanıyordu.

"Teşekkür ederim." Başını salladı ve babasına döndü. "Fiyatını söyle Alfie. Ben de biraz tatlandırıyım."

Trumbull Henry'ye bir bakış attı. "Dinliyorum."

"Paranı alacaksın - Havistock'un fiyatı ne olursa olsun -" Adelaide dedi ki.

"Yeterince tatlı değil kızım," dedi Alfie.

"-bu yüzden bitirmedim," dedi, kendini tekrarlarken ses tonuna sinirlilik karışıyordu. "*Fiyatını alacaksın...* ve beni. İade edildi."

Odada nefesler yükseldi ve Henry'nin içine bir sıcaklık yayıldı. Buna izin vermeden önce Lambeth'i yerle bir ederdi. "Kesinlikle lanet değil."

Düşes bir yerde, "Bu da ne böyle?" dedi. Alfie'nin kaşları kalktı. "Geri döndü."

"Hâlâ elinizdeki en iyi çantacıyım," dedi, gözleri sadece babasındaydı. "Ve şimdi Mayfair ve aristokrasiyle bağlarım var. Ben gerçek bir hırsızım - Londra'nın en iyilerinden biriyim - bunu biliyorsun, çünkü güpegündüz senden çaldım. Daha iyisini bulamayacaksın." Derin bir nefes alarak durakladı. "Bu

Teklif. Para ve ben. Yeni evliler için. Ve Clayborn için." "Ve bir daha asla Havistock için çalışmayacağıma dair verdiğim söz için," diye tahmin etti Alfie.

kurnazca.

Adelaide, "Leydi Helene'in Düşes'le gitmesine izin verdiğinde, onunla bir daha asla çalışma şansın olmayacak," dedi. "Ama bir daha hiçbiri için gelmeyeceğinize dair söz istiyorum."

"Lanet olsun, Adelaide." Henry'nin canına tak etmişti. Trumbull'un kararını beklemeden ona doğru yöneldi, onu omzuna atıp kiliseden çıkarmaya ve kardeşini ancak bağladıktan sonra çözmeye hazırды.

Adelaide Frampton'ı lanet bir sandalyeye oturttu. "Seni tam bir deli kadın." Trumbull'a bakmadan ekledi: "Alfie, bu teklifi kabul edersen seni ve çeteni yok etmek için elimdeki her aracı bizzat kullanacağım. Kendim yapamadığım işi bitirmeleri için lanet olası Kraliyet Muhafızlarını getireceğim."

"Adelaide. Onu dinle." Sesily Calhoun da onunla aynı fikirdeydi ama Henry'nin, her biri muhtemelen savaşımaya hazırlanan arkadaşlarının fikirlerini düşünecek zamanı yoktu.

Henry Adelaide'e ulaştı, onu kollarının arasına aldı ve aklını başına getirme isteğine karşı koydu. "Burada kalmaya izin vermeden önce burayı paramparça edeceğim, anlıyor musun?"

Ondan uzaklaştı. "Kahretsin, Henry! Tek yol bu! Hepinizi güvende tutmanın tek yolu. Kardeşini. Helene. *Seni*."

"Beni neyden koruyacaksın?"

"Bana bağlanmak mı istiyorsun? Bu yere mi?" Ona bir el salladı. "Bu seni mahvedecek!"

"Peki ya *sen*?"

"Benim için farklı. Ben burada doğdum. Bunu biliyorum. Burada olmana dayanamıyorum. Benim için neleri feda edeceğini bilerek."

"Ne fedakârlığı? Geçmişinin benden saklı olduğunu mu sanıyorsun? Buraya daha önce de geldim, Adelaide. *Seninle birlikte!* Babanın yarım düzine adamını yere serdim ve seni bu lanet yerde kovaladım!"

"Bu aynı şey değil! *O zaman seni sevmiyordum!*"

Bağırış şapelde yankılandı ve göğsündeki rahatlama öfkeyle karıştı.

"Beni seviyor musun?" diye tekrarladı.

"Evet!" Cevapta yumuşak bir şey yoktu.

İyi idi. O da kendini yumuşak hissetmiyordu. "Yeterli değil."

Gözleri irileşti ve öfkeden titremeye başladı. "Ne dedin sen?"

"Onu bir kenara atmaya razı olduğuna göre beni yeterince sevmiyorsun demektir."

"Atmak mı?" Sözleri gürültülüydü. Öfkeliydi. "Ne yapmaya çalıştığımı göremiyor musun? Sana ne vermeye çalıştığımı?"

"İstemiyorum." Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Beni duyuyor musun, Adelaide Frampton, Addie Trumbull, Matchbreaker, lanet olası kaos - seni uzaktan sevmemle bitecekse bunların hiçbirini istemiyorum. Ben, sana olan ihtiyacımla çıldırıyorum, sana ulaşmak için Lambeth'i parçalıyorum. Sana sarılmak için. Seni tutmak için."

güvende." Uyandığında onun gitmiş olduğunu görmenin verdiği acıyla bir elini göğsüne götürdü.

"Ben zor durumdaki bir genç kız değilim!"

"Ama ben öyle miyim?!" Henry bu soruyla adeta kükredi. "Tanrım, Adelaide, kendini gerçekten de güzel kalkan kızlarından biri sanıyorsun. savaş alanında kimin yaşayıp kimin öleceğine karar veremezsiniz. Bunu sen seçemezsin. Önümde bir kalkan gibi duramazsın. Ben buradayım ve tek başıma savaşacak gücüm var. Ve lanet olsun, bu lanet olası gün!"

Sessizlik çöktü ve arkasında biri usulca, "Aman Tanrım! Bunu duyduunuz mu?" Leydi Sesily, belki de.

"Ondan hoşlandım. Bu kirli sakalla onunla evlenmeyi ben de düşünürdüm." Leydi Imogen.

Henry şu anda kimin onu sevdiğini pek umursamıyordu, çünkü aklını kaçırmakla meşguldü. "Seni burada bırakacağımı mı sanıyorsun? Benimle evlen ya da evlenme. Beni sev ya da sevmeyi. Hayatının geri kalanını benimle geçir ya da geçirme. Ama bir saniye bile seni burada bırakacağımı düşünme. Tek başına."

"Argh!" Adelaide bağırdı, hayal kırıklığı hissediliyordu. Güzel. Bırakın öfkeli olsun. O da öyleydi. "Sorun da bu zaten! Fazla asilsin! Aşkın yeterli olduğunu düşünüyorsun. Bunun gerçek bir evlilik olmayacağını göremiyorsun; bu bir alışveriş olacak. Alfie Trumbull'u kendi oyununda yenebileceğini sanıyorsun. Beni istediğini sanıyorsun. Ama istemiyorsun. Kardeşini ve karısını kurtarmak istiyorsun ve kurtarmalısın da! Bu iyi ve doğru bir şey ve onları kurtarmak için elinden geleni yapmalısın. Ama benimle evlenmenin doğru yol olmadığını söylediğimde bana güven. Benimle evlenmek her şeyi daha da kötüleştirir. Seni buraya getirir. Lambeth'e. Suça, pislige ve *babama*" - kelimeyi tükürdü - "Hayatında hiç asil, iyi ya da terbiyeli olmamış biri." "Oy!"

Alfie araya girdi.

Adelaide devam etti, "O bir suçlu. Bir hırsız. Tıpkı-" Sesi çatladı ve Henry ona doğru uzandı, onun için yanıp tutuşuyordu. Ona sarılmak istiyordu. Doğru olanı yapmak için. Kadın ondan uzaklaştı, onu reddetti. Bir adım geri çekildi ve sözlerini bitirdi. "Olduğum gibi." Başını iki yana salladı. "Bir keresinde bana asla aşk için evlenmeyeceğini, çünkü sırlarının karına yapacaklarından korktuğunu söylemiştin."

"Beni bundan kurtardın," dedi. "Evlenmek istiyorum. Evlenmeye niyetliyim. *Seninle* evlenmeye niyetliyim, lanet olsun."

Başını iki yana salladı. "Senin sırrın . . . Bizim en iyimiz. Onur, umut ve sevgidir. Hepimizin arzuladığı şey. Ama benimki ..." Adelaide yayıldı Kollarını iki yana açtı. "Bir gün kafanı kaldırıp benimle evlenmenin en kötüsü olduğunu görmeyeceğini mi sanıyorsun? Açgözlülük, yalanlar ve suç. Seni mahvedeceğim, Henry.

Ve ben-"

Kendini durdurdu.

"Söyle." Güzel gözleri onunkileri buldu, kadife gibi ve gözyaşlarıyla doluydu.

ne söyleyeceğini biliyordu. Tek istediğinin bu olduğunu da biliyordu.

"Söyle, Adelaide."

"Sevdiğim adamın benden uzaklaşmasına nasıl dayanacağım? Seni mahveden kişi olmaktan nasıl kurtulacağım?" Kelimeler bir darbe gibiydi, onu geriye savurmakla tehdit ediyordu.

"Beni mahvetmek mi? Tanrım, Adelaide, beni sen *yarattın*. Tekrar ve tekrar, önemli olan her şekilde. Sensiz ben bir hiçim. Babasının ona öğretmek için çok uğraştığı şeyi çok geç öğrenmiş bir adamım, var olan tek şeyin aşk olduğunu. Önemli olan tek şey. Seninle evlenmenin bir hediye olacağını göstermek için ne yapmam gerekiyor? Son iki haftayı -hatta baygın olduğum zamanı bile- seni en az benim kadar seven bu çılgın kadınlarla savaşırken peşinden gelmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederek geçirdiğimi?"

"Onlar deli kadın değil."

Sesily uzaktan, "Bizi merak etmeyin, bundan hiç alınmayız," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse, biraz deliyiz," dedi

Imogen. "Kendi adınıza konuşun." Düşes.

Henry inatla, "Onların da seni sevmesi iyi bir şey," diye devam etti, "çünkü öyle olmasaydı, her şeyi bildikleri ve kaçınılmaz olarak aynı anda her yerde bulundukları için onlardan korkardım."

Adelaide küçük bir kahkaha attı. "*Buna* kesinlikle alınmayacaklardır."

Henry onun çenesini yukarı kaldırdı, inanılmaz yumuşaklıktaki tenine, yanaklarındaki yüksek kemiklere, gözlüklerinin arkasındaki kadife gözlerine hayran kaldı. Alnındaki küçük çatlağı hayatının sonuna kadar düzeltmeye niyetliydi. "Adelaide. Beni istiyorsun."

"Evet. Belli ki."

Kısa cevap karşısında gülümsedi. "Beni seviyorsun."

Başını iki yana salladı. "Bunu söylememeliydim. Önemli değil."

"Tabii ki önemli, aşkım. Önemli olan tek şey bu. Sen beni seviyorsun."

"Evet," diye itiraf etti. "Ama bu yeterli değil."

"Aşk . . . Bu kadar yeter." Onu kendine çekti. "Elbette yeterli. Sen, içinde yaşadığın bu vahşî dünya, seninle gelen bu vahşî kadınlar, hepsi Hayal ettiğimden çok daha fazlası. Her şey." Durakladı, kız küçük bir iç çekene kadar parmak eklemlerine öpücükler kondurdu. "Şimdi. Sen beni seviyorsun, ben de seni seviyorum ve mükemmel bir kilisedeyiz."

"Buranın sıralarının altına gizlenmiş o kadar çok patlayıcı var ki, Güney Şeria'yı yerle bir etmekten bir kibrit kadar uzağız" diye karşılık verdi.

Kaşları kalktı. "Var mı? O zaman hemen evlenelim ve bu konuyu kapatalım." Ona doğru eğilmişti, başparmağı yanağının yumuşak tenini okşuyordu, taze yağmur kokusu burada, bu eski kilisede bile onları çevreliyordu. "Evlen benimle. Baban istediği için değil. Bir pazarlık yaptığın için değil. Benimle evlen çünkü seni seviyorum. Çünkü sen de beni seviyorsun. Çünkü burada, böyle, biz kazanıyoruz."

Elini sıkı, yanağını avucuna bastırdı ve o anda ne düşündüğünü bilmek için her şeyini verebilirdi. Ama kız okunamayan bakışlarını babasına çevirdi ve şöyle dedi: "Onunla evlenirim ve sen

Lord ve Leydi Carrington'ı serbest bırakın. Derhal."

Henry sert ve umutlu bir şekilde nefesini verdi. İşte bu kadardı. Kız onun olacaktı. Alfie'nin gülümsemesi genişledi. "Tabii ki!"

Bakışlarını babasına dikti. "Derhal, Alfie."

"Kesinlikle." Jack ve Helene'in yanındaki muhafızlara döndü. "Linus, git papazı getir." Vasiyetini yerine getirdikten sonra onlara döndü. "Sadece bir tane bir şey daha."

Tabii ki vardı. "Devam et."

"Küçük bir şey, gerçekten. Sadece bunu sağlamak için yeterli" - aralarında bir el salladı- "yeni ortaklığınız South Bank'ten ayrıldığınız anda ters gitmesin." Henry, Alfie'nin son isteğinin ne olacağını merak ederek bekledi. "Kutunun içindekini istiyorum."

"Ne kutusu?" derken bile Adelaide Henry'nin yanında kaskatı kesilmişti.

"Hayır, benimle aptalı oynama. Omuzlarının üzerinde bir başın olduğunu çok iyi biliyorum. Addie benden sana ait olan bir şeyi çaldı. Havistock'un epey para ödemeye razı olduğu bir şey. Ben de istiyorum. Bilirsin, sigorta için. Fesihleri düşünmeye başlarsan diye."

Henry'nin evlilik yeminine -hayatının geri kalanında her gün, her an sadık kalmaya niyetli olduğu yeminlere- sadık kalmayacağının söylenmesi üzerine öfkesi alevlendi.

"Hayır," dedi Adelaide babasına, sözcükler kesik ve soğuktu. "Bu senin için değil."

"Aslında öyle, çünkü onu benden çaldın." "Önce ondan çaldın."

"Ve kim bulursa, onu tutar," dedi Alfie.

"Sanırım bulduğunu saklayan demek istediniz."

"Önemli değil," dedi Henry, elini cebine attı ve sevdiği kadın için savaşılmaya gelmeden önce cebine sıkıştırdığı, babasının uzun zaman önce yazdığı mektubu çıkardı. Tıpkı babasının yaptığı gibi. "Artık değil."

Onu durdurmak için elini uzattı. "Henry. Hayır. Bu onun için değil. Senden başka kimse için değil." Alnı endişeyle çatıldı. "Bunun anısı. Onu hatırlatıyor. O senin."

Aşkın var olduğunu kanıtlıyordu, ona mektup ve mektubu neden yok etmediği hakkında söylemişti. *İyi, değerli ve gerçek olduğunu.*

Ama şimdi buna ihtiyacı yoktu. Şimdi kanıtı Adelaide'di ve Adelaide'in onu o mektupta yazılanlardan duyduğu korkudan kurtarmasıydı.

Kızın elini kendi elinin içine aldı ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Benim olan her şeye sahip olabilirsin, yeter ki sen iste."

Babasının annesine söylediği sözleri hatırlayınca güzel gözlerinden yaşlar süzüldü. "Tek dileğim, birlikte bizim diyebileceğimiz bir gelecek" diye cevap verdi usulca.

"Evet," dedi, eğildi ve Alfie homurdanana, Jack ve Helene mutlulukla alkışlayana ve Sesily Calhoun coşkulu bir yuhalayana kadar onu iyice öptü.

Öpüşmeyi bitirdiğinde Henry, kızın itiraz sesine rağmen mektubu babasına uzattı. Trumbull mektubu açtı, bakışları yavaşça kelimelerin üzerinde gezindi, parşömeni tekrar katlayıp ceketinin cebine soktuğunda yüz ifadesi değişmemişti. "Siz züppeler nereden geldiğinizle ilgilenerek hepimizden daha fazla zaman harcıyorsunuz. Nereye gittiğinize dikkat etmeniz daha iyi olur, değil mi?"

Cevap veremeden Alfie'nin papazı alması için gönderdiği muhafız, yanında bir adamla geri döndü. "Tamam!" Alfie ellerini çırparak Jack ve Helene'e ve sunağa yaklaştı. "Bu ahmağın iki düzine dövüşü kabul ettiğini ve bana hâlâ borçlu olduğunu belirtmek isterim. Ödemenin yapılmasını bekliyorum. Bunu çeyizim olarak kabul edeceğim."

Adelaide ona bir bakış attı. "Çeyizler genellikle ters yönde işler Alfie." Alfie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Seni elimden alması için *ona* para mı vereceğim?" "Sanki yıllardır senin ellerindeymişim gibi değil, ama

Evet."

"Cor!" dedi. "Bunu yapmayacağım."

"Şaşkınlığımı hayal edin," dedi kuru bir sesle, toplananlar kilisenin önünde onlara katılarak papazın etrafında küçük bir yarım daire oluştururken.

"Düğüne bayılırım," dedi Sesily.

Düşes iç çekti. "Karşıma bir adam daha eklendi sanırım. Çok büyük bir iş. Çok duygusal."

"Kocanın denizdeki bir adada olması en iyisi, öyle değil mi?" Adelaide omzunun üzerinden Düşes'e baktı.

"En iyisi hiç kocan olmaması," dedi Düşes. "Ama ihtiyaçlar var ve eğer bir tane olması gerekiyorsa, bu dük seçenekler arasında en kötüsü değil gibi görünüyor."

Henry başını Düşes'e doğru eğdi. "Büyük övgü, Majesteleri."

"Evliliğiniz için tebrikler, Majesteleri," diye cevap verdi.

Henry gelinin elini tuttu, onu kendisine doğru çevirdi, ellerini yüzüne koydu ve kendisine bakması için onu yukarı kaldırdı. "Seni seviyorum. Benim Güney Londralı yavrum. Benim Kuzey Londralı sevgilim."

Gözlerinde taze bir şey parladı, yeni ve mükemmel bir şey. Başından beri arzuladığı şey. Dürüst, net ve gelecek umuduyla dolu bir şey. Ve bir elini onun boynuna dolamak için uzandı ve bir öpücük için onu aşağı çekti.

Bittiğinde, gözlerini açtı ve gülümsedi, tüm istediği onu evlendirmek ve eve götürmek olana kadar adamın içine sıcaklık yaydı. Yataklarına.

Arkasında kilisenin kapısı gürültülü ve uğursuz bir şekilde açıldı ve bakışları omzunun üzerinden geçti ve her şey değişti.

"Şimdi konuşmak için çok mu erken, yoksa sonsuza dek susmak mı?"

Tüm topluluk kilisenin arka tarafına, Danny'nin sanki yarışları kazanmış gibi durduğu yere döndü. Yanında da elinde tabancasıyla Havistock Markisi duruyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bu kiliseye son gelişinde Adelaide'in üzerinde çok küçük, çalıntı bir elbise vardı ve silahsızdı. Bu sefer hazırlıklıydı ve South Bank'ten ayrıldığı andan itibaren yanında duran kadınlar da ona eşlik ediyordu.

Ve onu sonsuza dek seveceğine yemin eden adam. Onunla bir gelecek paylaşmaya.

Ancak şimdi, tam Henry'yi avucunun içine almışken, Danny ve Havistock Markisi bir başka düğününü daha mahvetmek için gelmişlerdi.

Adelaide'in canına tak etmişti ve yalnız da değildi. Evin içinde Havistock'un sözlerinin ardından toplananlar dönüp yer değiştirdi ve her biri en yakın silaha uzandı. Eller gizli etek ceplerine, paltoların içine ve Adelaide'in durumunda olduğu gibi kalçasına bağlı bıçağa kaydı. Kılıcının fildişi kabzasını kavradı ve babası sopasını avuçlayıp Danny'ye bakarken bekledi.

Önce Henry konuştu. "Fırsatım varken kelleni almalıydım Danny."

"Lanet bir hain tarafından iki kez aldatıldım," diye ekledi Alfie. "Hem de sana oğlum gibi davrandıktan sonra."

Danny kollarını iki yana açtı ve topluluğa gülümsedi. "Bu kişisel bir şey değil Alfie. Zamanıma en çok değen adamla birlikte oldum. Tıpkı senin yaptığın gibi." Durakladı. "Ama bir hata yaptın, çünkü bu hikâye senin değerli kızının bir dükle evlenmesiyle bitmiyor."

"Bu kadar yeter Daniel," dedi Havistock Markisi, Danny'nin kendisinden daha fazla ilgi görmesinden rahatsız olduğu belliydi. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Kilisenin her yerinden duyulacak şekilde sesini yükseltti. "Söyledikleri doğru, değil mi? Eğer bir şeyin yapılmasını istiyorsan, onu kendin yapmalısın."

"Baba!" Leydi Helene'in sesindeki korku ve küçümseme inkâr edilemezdi.

"Oh, kapa çeneni, Helene. Sen olmasaydın burada olmazdık, seni küçük sürtük."

Gözleri irileşti ve Jack aniden yirmi altı yaşından çok daha yaşlı görünerek onun önüne geçti. "Onunla bu şekilde konuşamazsın!"

"Onunla nasıl istersem öyle konuşurum, evlat. Ve sen de kendini iyi tanıyacaksın.

bettters."

Helene Havistock'un görüş alanına girince Jack tam bir değişim geçirdi; sesi alçaldı, yumruklarını sıktı ve büyüleyici etkisi tam bir tehdide dönüştü. "Senin daha iyi olduğunu mu düşünmeliyiz? İş ortağını Londra'nın gözü önünde seve seve öldüren sen mi?"

Havistock'un bakışları Jack'in uzattığı kolun arkasındaki kızına kaydı.

Çenesini kaldırdı. "Her şeyi duydum. Lord Draven'ın fabrikaların durumu hakkında endişelendiğini duydum. Orada çalışan çocuklara davranış şekliniz."

"Draven o fabrikalardan yüz binlerce sterlin kazandı," diye alay etti Havistock. "Sonra da temiz bir vicdanın seni erken bir mezardan kurtaramayacağını anladı. Ve düşünsene, çeneni kapalı tutsaydın, sen de birinden kaçınabilirdin." Tabancayı kaldırdı ve yeni evlilere doğru doğrulttu.

Imogen kilisenin uzak tarafında, her daim yeşil eteklerinin gizli ceplerini aradı.

"Olağanüstü. Bir adamın bir düzine insanın önünde cinayeti itiraf etmesi her gün olan bir şey değil," dedi Henry en soğukkanlı, en aristokrat sesiyle. "Gerçi tartışma sırasında mantığınızı hiçbir zaman sağlam bulmadım, bu yüzden şaşırmamalıyım."

Havistock'un silahı doğrudan Henry'nin göğsüne nişan almak için sallandı ve Adelaide adamı bitirmenin yollarını aramaya başladı. Neredeyse kocasını tehdit etmeye nasıl cüret ederdi!

"Clayborn." Marki'nin sözlerinden küçümseme damlıyordu. "Her zaman çok yüksek ve kudretli. Tıpkı baban gibi. İyi, asil ve aristokratik mükemmellik." Tükürdü. "Ama gerçekte öyle değilsin, değil mi? Bir damla bile

İçinizdeki aristokrat kanı. Ve sen, neyin adil ve doğru olduğu konusunda ahkam kesiyorsun.

Lordlar Kamarası'nda. Ne ikiyüzlüsün, şimdi de *kadınlarla* aynı safta yer alıyorsun," diye tükürdü. "Utanç kaynağısınız ve hepinizin işini bitireceğim için Tanrı'ya şükretmelisiniz." Tabancayı çılgınca savurdu, sırayla Düşes ve Sesily'ye doğrulttu.

Hayır. Adelaide'in sevdiği tek bir kişi bile o gün ölmüyordu.

"Bir oda dolusu insanı elinde sadece Danny'nin kas gücü varken tehdit etmek cesurca bir şey, bunu söyleyebilirim," dedi Adelaide, sesine toplayabildiği tüm kabadayılığı katarak.

Havistock'un tabancası onu bulduğunda Henry yanında kaskatı kesildi. "Belki de seninle başlamalıyım. Kimsenin umursamadığı kişi. Para yok, isim yok, bağlantı yok, hiçbir değer yok. Seni geldiğin pislige geri göndereceğim."

Alçak bir hırıltı duyuldu ve Havistock Henry'ye baktı. "Clayborn bundan hoşlanmaz."

"Doğru nişan alsanız iyi olur lordum," dedi Adelaide çenesini kaldırarak. "Çünkü ıskalarsanız, sizi temin ederim ki, pislğin içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu öğreneceksiniz. Bütün Londra'ya o iğrenç adamın nasıl

Havistock Markisi, güçlü kadınlar ve South Bank'ten bir suç lordunun koalisyonu tarafından sona erdirildi."

"Paranızı yoksulların ve zayıfların sırtından kazandınız." Henry ileri, silaha doğru bir adım attı. "Akıntı tersine dönüyor ve şu haline bak." Sesinde küçümseme vardı. "Korkudan titriyorsun."

Havistock'a yem atıyordu. Ve eğer adamın vahşi bakışları bir gösterge ise, yem işe yarayacaktı. Marki onun sözlerine, sözlerindeki meydan okumaya öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Adelaide risk aldığını biliyordu. İpleri elinde tutan adamların yaptığı o vahşi tarzda, bir anda çılgına dönecekti.

Burada onun için bir çıkış yoktu. Hepsini öldüremezdi. Bundan sağ çıkamazdı. Ama bazılarını yanına almak için çok uğraşacaktı.

Havistock bakışlarını Henry'ye dikti. "Kızla birlikte bataklığa indiğini duydum. Söyle bana, Trevescan Düşesi'nin biricik kuzeninin Lambeth'ten gelen bir soysuzdan başka bir şey olmadığını öğrenen aristokrasinin tepkisi ne olur sence?" Düşes'e baktı. "Yalanlarınızı öğrendiklerinde partilerinize birilerinin geleceğini mi düşünüyorsunuz?"

Düşes tereddüt etmedi. "Bence Londra'nın yarısı sadece yalanlar yüzünden var. Sadece sana bakmak yeterli, Havistock. Doğuştan asil olduğumuz düşüncesi yalanların en büyüğüdür."

İçinde nefret kaynıyordu. "Hepinize kurşun sıkmaktan zevk alacağım."

"Aptal planın bu mu?" Helene konuştu, adamdan bıktığı her halinden belliydi. "Buradaki herkesi öldürmek mi?"

"Yapmam gerekeni yapacağım."

Alfie, kilisenin kapısında duran bir adamı başıyla işaret ederek, "Benim kas gücüm olmadan yapamazsın," dedi. "Artık benim bölgemdesiniz Markiz ve ben de kendi payımı bir başkasıyla paylaştım."

"Elbette yaptınız. Beklediğimden daha fazlası değil, tam bir şeref yoksunluğu," dedi Havistock. "Ama görüyorsun, ben kendi gücümü kullanıyorum, senin bir sorunun var Alfie. Yönetimi devralmaya hazır yeni bir nesil var."

Danny sırttı ve belinden kötü görünümlü bir bıçak çıkardı. "Zorba Çocuklar'da yeni liderlik zamanı. Kendilerini işe tercih etmeyenler."

Alfie alay etti. "Hayır, evlat. Eğer kral olmak istiyorsan, tahtımı istediğini söyle. Ama sakın bana tahtımın görünüşünü beğendiğin için taç." Kapıdaki muhafızlardan birine başıyla işaret etti, o da şüphesiz daha fazla adam toplamak için hemen oradan ayrıldı. "Çocuklar sana güvenmezlerse yanında durmazlar ve onlara yalanlar sattığını düşünürlerse sana asla güvenmezler. O zaman sen de kendini kaptırdığın züppeden farksız olursun.

ile." Başını öne eğdi. "Gerçi zengin unvanlarla takılmak da çocukların güvenini kazanmak için iyi bir yol değil."

Danny bu sözler karşısında kaşlarını çatı; binlerce hayat yaşamış ve her şeyi bilen bir adamın sakın kesinliğiyle söylenmişti. Tam ikisi çarpışacak ve kavga başlayacak gibi görünürken, Imogen ne yapacağını buldu arıyordum.

"Burası sıcak, değil mi?" diye seslendi yerinden.

Başlarına gelecekleri bilen Belles'ler ona sırtlarını döndüler. Parlak bir ışık parıltısı, sıraların uzak tarafındaki gürültülü bir patlamaya eşlik etti ve Havistock ile Danny'nin dikkatini bir an için dağıttı.

Yeterince uzun.

"Gel!" Sesily, Helene'in elini tuttu ve onu kalan duman bulutunun içine, kilisenin arka kapısına doğru çekti; Adelaide yıllar önce kendisinin de kullandığı bu kapının hızlı bir kaçış sağlayacağını çok iyi biliyordu.

Sesily, "Bundan sonra Leydi Helene, babanız hakkında konuşmamız gerekecek," dedi.

"Bundan sonra," dedi Leydi Helene, Sesily'yi kiliseden çıkarken takip ederken ses tonunda beklenmedik bir çelik vardı, "babamla çok mutlu bir şekilde görüşeceğim."

Bu sırada Jack doğruca markize doğru koştu, silahı yolundan itti ve onu yere düşürdü. Yere düştüklerinde tabancası ateş aldı ve artık dumanlı olan karanlık kilisede yankılandı.

"Adelaide!" Henry tabancanın sesini duyar duymaz hemen ona döndü ve onu göğsüne bastırarak şiddetten korudu. Sessizlik çöktüğünde onu tutuşunu gevşetti ve birbirlerine uzandılar, endişeleri eşleşiyordu. "Sen-"

"-yaralandın mı?"

Elleri birbirlerinin üzerinde geziniyor, kan ve taze yara arıyorlardı. "Tanrım..." Henry eğildi ve onu öptü, hızlı ve sert bir şekilde. "Kal burada."

Ve sonra ortadan kayboldu, Alfie'nin yarım düzine Danny'nin zaferine bel bağlamış oldukları tahmin edilen birkaç kişiyle birlikte patlamanın etkisiyle dışarıdan zalimler gelmişti. Henry bir yumruk attı ve kırık kaburgasını hedef alan bir yumruktan kurtuldu.

Adelaide, birinin ona zarar vermeyi düşünmesinden dolayı öfkeyle doluydu. Düküne. "Kesinlikle burada kalmayacağım!" dedi ve kılıcını avuçlayarak onu takip etti.

"Kahretsin, Adelaide!" diye bağırarak bir diğerini tek yumrukta yere serdi. "Her yerde silahlar var ve arkadaşın kiliseyi havaya uçurdu!"

"Pek *patlamadı*," diye seslendi Imogen uzaktan mutlulukla. "*Zararlı* değil. Sadece küçük bir tane" -duman dağıldı ve elbisesinin üzerindeki ince bir toz tabakasını fırçaladı- "oldukça hoş bir karmaşa yarattı!"

"Patlayıcılarınızın özelliklerini başka bir zaman tartışmayı dört gözle bekliyorum leydim," dedi Henry, başka bir kavgaya girmek için bir sırayı kenara fırlatarak. "Ama bir noktada, bu zalimler, bu çatışma kendi aralarında olsa da, savaşın Cehennem Çanları'nı da içerdiğini hatırlayacaklar."

Bu çok açıktı ve Imogen başıyla onayladı. "Öğrendiklerinde zaten oldukça sinirlenecekler..."

Henry'nin dikkati ona kaydı. "Neyi keşfetmek?"

Adelaide çevresindeki bir hareket nedeniyle cevaptan uzaklaştı -Alfie, kapıya doğru ilerlemek için yakın dövüşü kullandı. Kendisinininkiler kadar kahverengi ama çok daha az dürüst olan gözlerini onunkilerle buluşturdu ve "Savaş için plan yap, kaçış için hazırlan, öyle mi baba?" dedi.

Üzülmuş gibi bile görünmüyordu. "Uğruna ölmeye değmez. O çocuk seninle evlenene kadar durmayacak, yani her halükarda istediğimi alacağım."

İki saldırgan Adelaide'e arkadan çarparak onu Alfie'nin göğsüne doğru itti. Ceketine tutunarak kendini düzeltti. "Eğer senin çürüklerin onu haklamazsa."

"Bah." Elini salladı. "Bu gece senin tarafındalar." Kızın kaşları kalktı. "Kabadayı Çocuklar, kızlarım için mi savaşıyorlar?"

"Bu gece dedim, Adelaide. Buna düğün hediyesi diyebilirsin."

Omzunun üzerinden bir bağırış geldi ve Henry'nin Danny'nin adamlarından birini geri püskürttüğünü görmek için döndü. Arkasına baktığında babası gitmişti. Tabii ki gitmişti.

"Imogen!" Hepsi Düşes'in sert seslenişine doğru döndü ve onu Havistock'un üzerine çömelmiş, Jack'e, bağırıp çağırmaya devam eden katil markizi bağlamasında yardım ederken buldu. Düşes esirine baktı ve "Erkeklerin konuşmasını engellemek için kullandığınız o güzel karışımdan getirmiş olma ihtimaliniz var mı?" dedi.

"Bu olmadan evden çıkmam!" Imogen bunu söyledi ve iğrenç adamı bayıltmaya gitti.

Henry kaşlarını Adelaide'e doğru kaldırdı. "Endişelenmeli miyim?"

"Yalnızca bize karşı gelersen," dedi Adelaide mutlulukla ve Henry başını salladı

ve dövüşüne geri döndü.

"Neden sana karşı geleyim ki?" diye sordu. "Artık ekibin bir parçasıyım, değil mi?" O anda, etrafında kaos hüküm sürerken Henry'nin sözleri yerine oturdu,

Sevimli ve dürüst Adelaide, kavga olsun ya da olmasın, işlerin gidişatından gerçekten çok memnun olduğunu fark etti. Leydi Helene güvendeydi, Lord Havistock yakalanmak üzereydi ve her nasılsa, inanılmaz bir şekilde, Clayborn Dükü onun yanındaydı. Bir ortak.

Ve belki de South Bank'in hem kesesi hem de düşesi olabilir.

Henry babasıyla ilgili gerçeği açıkladığında ona, "Aile senin yaptığın şeydir," demişti. O aşkı seçmişti, o neden seçmesin? Neden onun olduğunu iddia etmesin ve sonuçlarına katlanmasındı?

Ne de olsa onu bulmuştu. Belki de onu saklamak o kadar da kötü olmazdı.

Kavganın ortasında böyle bir huzur bulmak tuhaftı ama bir şekilde hırsızlar arasında prenses olarak yetiştirilen bir kıza uygun görünüyordu.

"Buraya bir kravat daha takılabilir!" Imogen böyle deyince Adelaide arkadaşlarına doğru yürümeye başladı, eteklerinden bir kurdele çıkarmaya çalışıyordu bile. Aşağı baktı, bir an için odayı unuttu, artık kalabalığı ya da içindeki herkesin yerini fark etmiyordu.

Sadece bir saniye sürdü.

Ağır bir kol karnına dolanmış, onu uzun boylu, pis kokulu bir bedene doğru çekiordu.

Danny.

"O kadar çabuk değil," dedi. "Gitmiş olmalıydın."

"Adelaide!" Henry'nin bağıırışı odanın öbür ucundan geliyordu ve elinde yeni bulduğu tabancasıyla yaklaşıyordu. "Bırak onu Danny."

"Hayır," dedi Danny, "yapacağımı sanmıyorum. Alfie'nin en iyi hırsızını kaybettiği için sızlanmasını ne kadar uzun süre dinlemek zorunda kaldım biliyor musun? En iyi cüzdanını? Bir kilidi hızlı ve temiz bir şekilde açabilen tek kişinin Addie olduğunu? Kaç kere gözleri parlayan bir kız bana Addie'yi tanıyıp tanımadığımı sordu biliyor musun?

Trumbull?" Adamın nefesi kulağında sıcak ve keskindi, bıçağının ağzı boğazındaydı. "Bu sefer sonsuza dek gittiğinden emin olmak hoşuma gidecek.

iyi."

Henry yaklaşıyordu, gözleri öfkeyle parlıyordu ve Danny bunu umursamayarak onu kendine daha sıkı çekti. "Silahını yere bırak, Duke."

Bıçak sıkılaşıarak derisini ısırdı ve Adelaide acıya dayanamayarak gözlerini kapadı. Gözlerini açtığında Henry birkaç metre önlerinde çömelmiş, mavi gözlerini onunkilere dikmiş, silahını yere. "Leydi Imogen?"

"Evet, Majesteleri?" Baskı altında her zamanki rahatlığıyla. "Burası sıcak, sence de öyle değil mi?" Adelaide'in nefesi göğsünde sıkıştı.

Imogen'in yüzünden geniş bir sırıtma geçti. "Korkunç derecede öyle."

Imogen sözlerini bir başka parlak parıltı ve dumanlı bir patlamayla noktalayınca Adelaide başını çevirdi. Danny göremeyince elini gevşetti ve Adelaide kurtulup önünden çekildi-

Bir silah sesi duyuldu.

"Beni vurdu!" Duman dağılıp Henry elinde tabancasıyla ortaya çıkınca Danny yerden bağırdı. "O piç beni vurdu!"

Düşes, sanki bir kilise kavgasında değil de bir kroket maçındaymış gibi, "Bana sorarsanız tam zamanı," dedi.

Henry Adelaide'i kollarının arasına aldı, bir eli yanağına geldi.

"Yaralandın mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Artık seninle olduğum için olmaz."

Onu hızlı ve sert bir şekilde öptü. "Sana inanmıyorum." Parmakları kızın boynundan aşağı, Danny'nin bıçağının saplandığı noktaya doğru ilerlerken endişeyle kaşlarını çattı.

tenine sıkıca yapışmıştı. Orada gördüğü şeye kaşlarını çattı, onu bir kenara bırakmaya çalışırken yanağında bir kas titriyordu. Onun peşinden gitmek için. İşi bitirmek için.

Adelaide ona doğru uzandı ve onu geri çekti. "Hayır."

Henry bundan hoşlanmadı -tabii ki hoşlanmadı, savaşçısı kılıcını kuşanmıştı. Bunun yerine yerde kıvranan Danny'ye baktı, elini kalçasına götürmüştü. "Yaşamasına izin vermem için bana bir neden söyle."

"Çünkü Güney Yakası hainleri sevmez, öyle değil mi Danno?" Sonra eteklerinden uzun bir kurdele çıkarıp Henry'ye uzattı. "Bunun yerine babama bir hediye bırakmayı öneriyorum."

Danny dövüşenlerin sonuncusuydu ve Henry onunla uğraşırken, Adelaide o gün kilisede bıraktıkları kaosu düşündü; sıralar devrilmiş, bir şamdan yan yatmış, Imogen'in patlamasından çıkan duman hâlâ dağılmamış, bir düzine adam ya bayılmış ya da öyle olmayı dileyerek geceye devam etmişti.

Tüm bunlar olurken Düşes ve Imogen, papaza sadece oyuklara ve sıralara verilen zararı karşılamakla kalmayacaklarını, Adelaide'in hatırlayabildiği kadarıyla uzun süredir kırık olan vitray pencerenin onarımı için de cömert bir bağışta bulunacaklarını söylüyorlardı.

Papaz bu sözlerle ve Trevescan Dükü'nün en iyi arabasını kullanarak o gün taşradaki kız kardeşini ziyaret edebileceği vaadiyle yatıştı, Düşes koridorun sonunda, kapının yanındaki yerinden grubun geri kalanına döndü ve "Imogen'in oldukça yüksek iki gürültüye neden olduğunu düşünürsek, sanırım hâlâ yapabiliyorken fark edilmemek için elimizden geleni yapmalıyız?" dedi.

"Özür dilerim," diye belirtti Imogen. "O yüksek sesler günü kurtardı."

Henry yumuşak bir sesle, "Demek öyle," dedi, Adelaide'i kolunun altına aldı ve koridorda ilerlerken şakağına bir öpücük kondurdu. "Bunun için size çok minnettarım Leydi Imogen. Size bir tür hediye almama izin verir misiniz?"

Imogen devrilmiş bir sıranın üzerinden geçerek koridora çıktı. "Kimyasallardan hoşlanıyorum."

Kaşları havaya kalktı ve Adelaide kendini hafiflemiş hissederek güldü, kalbi neşeye doldu.

Henry sesle birlikte durdu, ona doğru döndü ve iç çekip kendini ona teslim edene kadar onu öptü. Öpüşme sona erdiğinde

"Seninle evleneceğim," dedi alçak sesle ve mükemmel bir şekilde, Adelaide Frampton. Ve hayatımın geri kalanını seni severek geçireceğim."

Gözlerini kapadı ve fısıldadı, "Son kısmı tekrar söyle."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük daha. "Seni hayatımızın sonuna kadar seveceğim kısmı mı?"

Başını salladı, gözyaşları parlıyordu. Adamın nefesi kesildi. Bu güzel gözlere hiç alışabilecek miydi? Denemek için bir ömrü vardı.

"Seni seviyorum, Adelaide Trumbull." Onu öptü, hızlı ve tatlı.

"Frampton." Bir öpücük daha. "Carrington." Son bir öpücük. "Clayborn Düşesi."

Başını salladı ve ona küçük bir gülümseme verdi, kalbi inanılmaz derecede doluydu. "Henüz onlar değil."

Bu doğru değildi. Adamın kalbindeki isimleri zaten taşıyordu. Onun kalbinde de.

Henry, Adelaide'in elini tutarak onu kiliseden çıkardı ve Imogen ile Düşes'i Sesily'nin onlar için çağırdığı arabaya doluşmuş halde buldu. Henry'nin başka planları vardı; Lambeth'in labirent gibi sokaklarında her zamankinden daha yavaş yürüyor, liman bölgesini geçip Westminster Köprüsü üzerinden Westminster tarafındaki dördüncü kuleye doğru ilerlerken uzun uzun öpücükler konduruyordu.

"Sabah değil," dedi usulca. "Ama umarım işe yarar."

Ay doğmuştu ve nehir gümüş rengine parlıyordu; bu da sarılıp sarmalanmak için farklı bir güzellikti.

"Bana ne dileyeceğini bir kez daha söyle," diyerek onu kendine çekti.

"Sen," dedi yüzünü onunkine doğru kaldırarak. "Seni diledim." Adam onun yüzünü büyük, sıcak elleriyle kavradı ve gözlerinin içine bakmak için onu yukarı kaldırdı. "Seni diledim, güçlü, asil, nazik ve yanımda durmanı.

Beni koruyor. Beni seviyor."

Başını salladı, ay ışığında ciddi ve sertti. "Başka ne var?"

Başını iki yana salladı. "Başka bir şey değil. O beni severdi. O zaman tek istediğim buydu."

"Ya şimdi? Şimdi ne istiyorsun, Adelaide?"

"Şimdi ..." Onun mavi gözleriyle karşılaştı. Çok dürüst. Ve karşılığında ona dürüstlük gösterdi. "Şimdi, sadece seni istiyorum. Nasıl gelersen gel." Başını iki yana salladı. "Ama bu imkansız görünüyor. Beni böyle sevebileceğini. Tüm sırlarımı bilsen bile. Geçmişimi. Tüm dünya Lambeth'li bir hırsızla evlendiğini öğrendiğinde ne olacak? O zaman ne yapacaksın? O zaman hangi yasaları çıkarırdın?"

Küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Koca dünyayı asın. Yasaları geçirmeme izin vermezlerse, dünyayı başka bir şekilde değiştirmek için seninle birlikte savaşacağım. Seni görkemli, zeki, güçlü kadın, hayatımın geri kalanını senin yanında durmaya layık olmaya çalışarak geçireceğim."

Bu sözler ve sonunda ona inanmış olma duygusuyla yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Kendini onun dudaklarına doğru kaldırdı, onu iyice öptü ve aşkını fısıldadı.

Onu kendine yakın tutarak konuştu, kelimeler kulağına sertçe geliyordu. "Beni terk ettiğinde neredeyse beni yok ediyordun. Artık beni terk etmek yok."

"Artık seni terk etmek yok. Söz veriyorum."

Adam başını salladı ve elini cebine atarak küçük bir kutu çıkardı; Adelaide onu tanıdığı anda nefesini tuttu, güzel, filigranlı bir meşeydi. Adam kutuyu çıkarıp Adelaide'in elini tuttuğunda içindeki yüzük ay ışığında parlıyordu.

"Benimle evlenir misin?"

"Evet," diye fısıldadı.

Yüzüğü kızın parmağına geçirdi. "Ne zaman?" Kadın gülümsedi. "Şimdi. Sonsuza dek."

"Şimdi," diye tekrarladı. "Sonsuza kadar." Bir öpücük daha. Ve sonra, "Bir keresinde annemin babamın güneşi olduğunu söylemiştin." Durakladı. "Sanırım haklıydın. Sana kadar ışığın ne olduğunu bilmiyordum."

Bu adamın onun erkeği olması mümkün görünmüyordu. Evlenecekler, yaşayacaklar, sevecekler, bir ev dolusu çocukları ve hayvanları olacaktı. Tartışacaklar, gülecekler, sevecekler ve birlikte bir gelecek kuracaklardı.

Tam kalpler.

"Beni eve götür, Adelaide Frampton."

Başını iki yana salladı. "Benim dairelerim dükler için değil."

"Müstakbel bir düşese ait oldukları için aynı fikirde değilim."

Bu sözler karşısında irkildi. "Korkunç bir düşes olacağım."

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence siz gücünü dünyaya ayna tutmak için kullanan bir düşes olacaksınız. Bence siz düşeslerin ne olabileceğini değiştiren bir düşes olacaksınız."

Köprünün aşağısına baktı. "Bu hoşuma giderdi."

Adam onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Bunu isterim." Gözleri onunkileri buldu. "Senden hoşlanıyorum."

Ona verdiği öpücük zengin, karanlık ve günahkârdı. Çalınmış bir hazine gibi.

Ve bittiğinde, alnını ona yasladı ve fısıldadı

Adelaide nefesini zor tutuyordu.

Sonunda bunu yaptığında, "Dairelerim hakkında ... bilmeniz gerekir ... Sadece bir yatağım var."

"Mükemmel. Ben de evimdeki tüm ekstra yatakları atmayı düşünüyorum." Adam onu daha yakına çekerken güldü, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Sandalyeler de öyle, çünkü onlardan sadece birine ihtiyacımız olduğunu gösterdik." Adam kızın çenesine, kulağının hemen altına bir öpücük kondurdu ve fısıldarken kızın içini ürpertti: "Ve araba. Dikkat dağıtan güzelliğınle diğerini mahvettiğine göre bunlardan sadece bir tane var."

Güldü, kollarını adamın boynuna doladı ve adam ona dünyaları vaat etti - ne dilerse. Onunla evlendiği sürece. Mümkün olduğunca çabuk.

Aptal olmadığı için de memnuniyetle kabul etti.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Dedektif Müfettiş Thomas Peck kötü bir gün geçiriyordu.

O noktada tam bir gün bile sayılmazdı ama Tommy kötü günlerden payına düşenden fazlasını yaşamıştı ve bir sabah Holborn'daki odasının kapısını çalan bir polis memuruyla başlayıp ev sahibesini uyandırıp onu en sevdiği vaazına -*Neden Terbiyeli İnsanlar Kahvaltıdan Önce Telefon Etmezler*- başlattığında kötü bir gün geçireceğini şüphesiz biliyordu.

Lambeth'teki Aziz Stephen Şapeli'ne girdiğinde, bir gece önce bir çatışmanın yaşandığına dair çok sayıda rapor alınmıştı. Böyle bir şeyin tek kanıtı devrilmiş birkaç sıraydı, bunlardan ikisinin altında boş sığınaklar vardı, sanki birileri aceleyle aşağıdaki depoları boşaltmış gibiydi.

Görünüşe göre kiliseye atanan papaz Nottinghamshire'daki kız kardeşini ziyaret ediyordu, bu yüzden Tommy burayı tek başına incelemeye bırakılmıştı, ancak ön sıralardan birinin altında zeminde üçüncü bir kapak gibi görünen bir şey bulmuştu.

Tam açmak için eğilmişti ki kilisenin içinden biri seslendi: "Dedektif Müfettiş! Merhaba!"

Daha dönmeden ne bulacağını biliyordu: Leydi Imogen Loveless - bir kontun kızı, çok fazla lordun kız kardeşi ve aristokrasideki en güçlü kadınların birçoğunun arkadaşı. Boyu bir metreye yakın, tombul, güzel ve tam bir kargaşa.

Dilini ısırды. Bu kadın olmaz. Bugün olmaz. Başını salladı ve kapıyı işaret ederek gitmesi gerektiğini söyledi.

"Hayır. Dışarı."

Onu tamamen görmezden gelerek yaklaşmaya devam etti ve ayaklarının dibindeki yerdeki kapıya meraklı bir bakış attı. "İşte bu güzel, iyi gizlenmiş bir delik. Bunu sen mi yaptın?"

Dişlerini sıktı. "Ben yapmadım."

"Ah. İçinde ne var?"

"Hiçbir şey."

"Açmadıysanız emin olabilir misiniz?"

"Leydi Imogen, bu sabah çağırabileceğiniz başka biri yok mu?"

Bir an durdu ve sonra, "Aslında yok." dedi.

O kadar korkmuştu ki. "Ve sanırım beni tam olarak nerede arayacağınızı nasıl bildiğinizi merak etmek çok fazla?"

"Aslına bakarsanız çok fazla değil," diye karşılık verdi. "Genellikle nerede olduğunu bilirim."

Bu hiç hoşuna gitmedi. "Peki neden?"

"Neden, bir sıkışma anında seni çağırabileyim diye, açıkçası." Halı çantasını yakındaki dokunulmamış bir sıranın üzerine koydu ve fermuarını açtı. "Geçen hafta ne yaptığımı bilmek ister misin?"

Kesinlikle olmaz. "Geçen hafta ne yaptın?"

"Yeni bir tür patlayıcı icat ettim."

Bu kadın neden bahsediyordu? Ve o neden onu görmezden mi gelecekti? "Bana öyle geliyor ki Leydi Imogen, böyle bir açıklama bir itiraf olarak algılanabilir."

"Oh, merak etme. Henüz onunla bir şey yapmadım."

Bir an bekledi, sonra "Henüz" dedi.

"Laboratuvarımı beklenmedik parlak mermilerle kaplamayı saymazsanız tabii."

Gözlerini kırptırdı ve başını eğdi. "Beklenmedik mermiler."

"Hayır, mermiler bekleniyordu. Patlayıcı olduğu çok açık," dedi, karmaşık beyaz dantellerle eldivenlenmiş bir elini sallayarak. "Bu Bu kadar parlak olmaları beklenmedik bir şeydi. Çok küçük olacaklarını biliyordum ama bu çok hoş bir sürpriz oldu. Temizlemesi son derece zor ama gerçekten çok güzel. Tehlikeli olmaktan çok rahatsız edici."

"Böyle bir şeyle karşılaşmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Kadın ona gülümsedi ve adam gözlerinin kamaşmasını kesinlikle reddetti. "Böyle düşündüğünüz için çok gururlandım."

"I-" Ona güzel demek istemediğini söylemek üzereydi. Güzel olması dışında. Vahşi, korkunç bir şekilde öngörülemeyen fırtınalar ve avdaki dişi aslanlar güzeldi.

O daha kelimeleri bulamadan, "Ancak yanıyorsunuz. Sinir bozucu olduğumdan *çok* daha tehlikeliyim," dedi mutlu bir şekilde, burada, Lambeth'te, Bully Boys'un sahasında son derece yersiz bir şekilde.

Neden bu kadın sürekli olarak kafasına darbe almış gibi hissetmesine neden oluyordu? Şimdi yakındaydı, eğer uzanırsa ona dokunabilirdi. Ona asla dokunmayacağından değil. Çılgınca bir deney sırasında giysilerini zehirle ıslatmış olabilir. "Leydi Imogen. . . burada ne yapıyorsunuz?"

Durdu ve ona baktı, güzel yuvarlak yüzü siyah buklelerden bir haleyle çerçevelenmişti. "Sana bir hediye getirdim!"

"Hayır." Bu kadından en son bir hediye aldığında, hapishanesinin enkazında duruyordu.

"Gerçekten mi, Dedektif Müfettiş," diye onu azarladı. "Daha iyi bilmesem, kasıtlı olarak kaba davrandığınızı düşünürdüm. Şimdiye kadar hediyelerimden hoşlanacağınızı düşünmeliydim. Geçen sefer sizi Londra'nın en gözde bekârlarından biri yapmıştım! *Haberlerde* sana böyle demiyorlar mıydı?"

"Bilemem," diye yalan söyledi.

"Eminim öyledir," dedi. "Mayfair'in bekâr kadınlarının Scotland Yard'ı evlerine çağırmayı çok sevdiklerini okumuştum, belki bir dedektif müfettiş gelir diye. Bu bir çeşit oyun. Bir de isim."

Tavana baktı. *Sakin söyleme.*

"Bir Peek of Peck!"

Dişlerini sıktı. "Gazetelere dikkat etmiyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla. "Birkaç röportajda sizden nasıl alıntı yapıldığını düşünürsek, bu bir sürpriz. ..." Durakladı, şüphesiz çılgınca bir etki yaratmak için. "O kadınlara ne diyorsun? Cehennem Çanları mı?"

Tommy bir yıllık maaşına bahse girerdi ki bu vahşi kadın *o hanımlar*. "Ben böyle bir röportaj vermedim, Leydi Imogen. Aslında bu ismin çok saçma olduğunu düşünüyorum."

"Oh, bilmiyorum," dedi. "Oldukça mükemmel. Keşke ateşli bir kılıcım olsaydı dedirtiyor."

"Şanslısınız ki çeliği alevlendirmek zordur."

"Bu tavırla, kesinlikle öyle." Adam kadına Güney Yakası'nı ateşe vermemesi için yalvaramadan, kadın her an geceyi geçirmek için kamp kurmak zorunda kalabilecekmış gibi, gittiği her yere taşıdığı saçma sapan halı çantasını karıştırmaya başladı.

Onun eğilip eşyaları karıştırmasını izledi çünkü her an bir şeyleri yok edebilirdi. Eteklerinin altındaki geniş poposunu izlemekten zevk aldığı için değil. Kesinlikle o geniş poponun etekler olmadan nasıl görüneceğini merak ettiği için değil.

Kadın cehennemlikti; adam onun poposuyla ilgilenmiyordu.

Kadın doğruldu ve elinde paketlenmiş küçük bir paketle ona doğru döndüğünde, içinden geçen şey hayal kırıklığı değildi. Hem de hiç.

"Korkmayın, nankörlüğünüze rağmen size hediyenizi vereceğim."

Almak istememişti ama küçük, yuvarlak ve etrafına sarılı kâğıttan sıcak olan bu kâğıdı kabul *etmemesi* mümkün görünmüyordu. "Nedir bu?"

"Pastırmalı sandviç," dedi basitçe. Sanki kilisenin ortasında bir polise teslim edilecek son derece sıradan bir şeymiş gibi.

Şaşkınlıkla, "Lambeth'e kadar bana pastırmalı sandviç getirmek için mi geldin?" dedi.

Gülümsedi ve işte yine o his, yüzünü buruşturduğu hissi. "Anladığım kadarıyla kahvaltı yapamadan buraya çağırılmışsınız. Kötü adamları asla aç karnına yakalamamak gerekir."

"Nasıl-" diye başladı, sonra durdu. "Leydi Imogen, burada olmamalısınız. Burası düzgün insanlara göre bir yer değil."

"Gerçekten mi, Dedektif Müfettiş? Burası bir ibadethane." Çantasını karıştırmaya devam etti.

"Buranın yakın zamanda ağzına kadar mühimmatla doldurulmuş bir ibadethane olduğundan oldukça eminim." Zemindeki açılmamış kapağa bir bakış attı. Muhtemelen hâlâ onlarla doluydu. Gitmesi gerekiyordu.

Parlak bir gülümsemeyle ona döndü. "Ne kadar da zekisin. Ama birileri senin için bu sorunu çözmeye özen gösterdi, değil mi?"

"Nereye taşındıklarını bilmeyi tercih ederim."

"Oh, ben olsam endişelenmezdim," dedi. "Eminim iyi bir şekilde kullanılacaklardır."

Aklına çılınca, imkânsız bir düşünce gelince bakışlarını ona dikti. "Leydi Imogen?"

"Evet?"

"Silahları çıkaran siz değildiniz, değil mi?"

"Aman Tanrım, hayır," dedi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle. "Beni şehirde patlayıcı dolu sandıklar taşıırken hayal edebiliyor musun? Elbisemi kesinlikle mahvederdim."

Söz konusu elbiseye bakmamalıydı, her daim yeşil bir ormanın renginde ince kadife. Pelerini açtı ve *kesinlikle* bakmaması gereken iri göğüslerini ortaya çıkaracak kadar dar olan korsajının hatlarını gözler önüne seriyordu. "Elbette."

"Böyle şeyler için adamlarım var."

Ne?

"Çok iri, kaslı adamlar," diye ekledi ve Tommy bu sözlerin çağrıştırdığı görüntüden hoşlanmadığını fark etti. Tommy cevap veremedi, üzerinde çivit rengi bir çan bulunan mavi bir dosyayı başının üzerinde salladı. "Aha! uygun hediyen gibi mi?"

O dosyayı biliyordu. Daha önce de bir tane görmüştü. Birisi Scotland Yard'ın altındaki hapishanenin hücrelerinden birini patlatmıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu kadın olaydan hemen önce binadaydı.

Onu göğsüne doğru tuttu ve adam kendini onun gözlerine odaklanmaya zorladı.

Ve işte o zaman duydu. Bir ses, boğuk ve acil. Ve insan sesi.

Leydi Imogen Loveless da bunu duydu ve gözlerini iri iri açarak ayaklarının dibindeki kapalı kapağa baktı. "Dedektif Müfettiş, şu kapağı açmanız gerektiğini düşünüyor musunuz? şey?"

Kilisenin uzak ucunu işaret etti. "Git orada dur." Kadın onun işaretini takip etti. "Ne için?"

Bu kadın onun mutlak sonu olacaktı. "Her ihtimale karşı."

"Ne olursa diye?" diye sordu ama yine de kilisenin koridoruna doğru geri çekildi. "Çok düşüncelisiniz ama gerekirse kendimi savunabilecek durumdayım."

Şüphesiz kadının elinde bir boğma teli vardı. Kadına sırtını dönerek çömeldi ve çizmesinden bir bıçak çıkardı. "Oh, harika bir fikir," dedi kadın cesaretle.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi tam bir aptal gibi, kapağı tek bir yumuşak hareketle açmadan önce.

Orada, delikte, renkli ipek kurdelelerle bağlanmış ve ağzı tıkanmış bir halde duruyordu- "Aman Tanrım. Bu Havistock Markisi mi?"

Geri dönmüştü, omzunda -ya da daha çok dirseğinde- durarak aşağıya bakıyordu.

Mağazalar. "Bu ne sürpriz."

"Sesiniz hiç şaşırmışa benzemiyor, Leydi Imogen." Aslında Marki'nin ellerini bağlayan kurdele Leydi Imogen'in elbisesinin rengindeydi.

"Evet, dürüst olacağım, her zaman adamın bir deliğe *ait olduğunu* düşünmüşümdür. Ama bu dükkanın mühimmat için olduğunu söylememiş miydiniz? Mühimmata benzemiyor." Durakladı. "Tek bir mühimmat olması mümkün mü? Dükkânda tekil mi?"

Tommy ona baktı. "Ne?"

"Her neyse. Onu serbest bırakmadan önce dosyayı okumanızı tavsiye ederim." Onun kolunu okşadı. "Kayıp mühimmatlara gelince, asla korkmayın. Büyük olasılıkla er ya da geç, öyle ya da böyle ortaya çıkacaklardır."

"Mmm," dedi Tommy, dosyayı açtığına Leydi Helene Carrington'ın, kızlık soyadı Granwell, tek kızı Havistock Markisi. Görünüşe göre marki sadece bir gece önce burada olup bitenlere karışmakla kalmamış, aynı zamanda Earl Draven'ı öldürmüş ve kızı da bu suça tanık olmuştu. Hanımefendi daha fazla soru için yönünü değiştirmişti. Tanık ifadesinin altında, adamın fabrikalarında çalışanlara yapılan şüpheli muameleler, garip defterler, kayıp çocuklar ve daha fazlası gibi bir dizi ek veri vardı.

Dosyayı kapattı ve parmaklarını mavi zilin üzerinde gezdirdi. Kanıtlarla dolu bir dosya daha, keşfedilmek üzere bırakılmış bir başka aristokrat suçlu.

Yine Belles.

Ve ancak o zaman, şaşkınlığının ortasında, Leydi Imogen'in sözleri içinde yankılandı.

Mühimmatlar iyi bir şekilde kullanılacak.

Yukarı baktı. "Ne dedin sen?"

Kadın gitmişti, adamın elindeki dosya onun orada olduğuna dair tek kanıttı.

Ayaklarının dibinde bağlı duran aristokrata baktı ve lanet okudu. kilisenin kapısından gelen ağır bir yankıyla noktalandı ve dikkatini, gözleri fal taşı gibi açılmış, nefes nefese içeri giren ve Tommy'yi görür görmez hemen geri çekilen genç polis memuruna çekti. "Dedektif Müfettiş, efendim."

Tommy ona el salladı. "Gel."

Cebinden bir mektup çıkardı bile. Dedektif müfettiş mektubu açarak içindeki metni taradı.

*Sabah erken saatlerde Havistock'un beş fabrikasında da patlamalar olduğu bildirildi.
Kayıp ya da tanık yok. Bilgilendirme için Whitehall'a dönün.*

Ve böylece Thomas Peck'in günü kötüden daha kötüye gitti.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Clayborn Dükü, Lambeth'te birlikte durup gelecekleri için omuz omuza savaştıklarından beri her sabah olduğu gibi, sevdiği kadının yanında sabah güneşine uyandı. Işık yatak odalarının penceresinden içeri süzülüp odayı altın sarısı bir ışıltıya boğarken, ötesindeki dünya hâlâ şafağın sessizliğiyle ağırlaşırken, tıpkı geçen yıl sayısız kez yaptığı gibi onun üzerinde oyalandı. Tıpkı hayatının geri kalanında sayısız kez yapacağı gibi.

Derin bir nefes alarak elini göğsündeki tanıdık ağrının üzerinde gezdirdi -Kısmen onu bulduğu için rahatlama, kısmen onun olduğu için sevinç, kısmen de bu muhteşem kadına benim diyecek kadar kutsanmış olduğuna inanamama.

Ona daha fazla karşı koyamayarak eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu, sıcak, yumuşak ve uyku pembesiydi. Kız iç geçirdiğinde, onu tekrar öperken göğsündeki küçük zevk gümbürtüsüne engel olamadı. Çenesinin çizgisi, kulağının altı, boynunun omzuyla birleştiği yer, yumuşak ve tatlı, kekik ve taze yağmur kokuyordu. Eli onun yan tarafını okşadı ve yakında doğuracağı çocukla dolu karnının yuvarlak şişliğini buldu.

Tembel bir esneme ve kendinden memnun bir gülümsemeyle adamın kucağına döndü, kollarını boynuna doladı ve gözleri hâlâ kapalıyken "Yıldönümün kutlu olsun kocacığım" demeden önce uzun, sıcak ve mükemmel bir yumuşaklıkla kendini ona bastırdı.

Kelimeleri onun dudaklarından çaldı. "Ve sana, karıcığım."

Alfie Trumbull'un planları ters gitmiş ve o gece St. Stephen's'da kızının bir dükle evlenmesine nezaret edememiş olsa da, Henry

ve Adelaide ertesi gün Lambeth'e geri dönmenin yolunu bulmuşlardı, Clayborn Dükü, Başpiskopos'un kendisiyle görüşmek için tüm gücünü kullanmış ve Lambeth Sarayı'ndaki şapelde özel bir ruhsatla evlenmişlerdi. Jack ve Helene'in yanı sıra Adelaide'in ekibi -Trevescan Düşesi, Leydi Imogen Loveless, Leydi Sesily ve Bay Calhoun ve hemen ardından gürültülü bir düğün kutlaması için The Place'i açan Maggie O'Tiernen- katılmıştı. Sabah, kutlamalar, iyi dilekler ve bol bol dansla dolu bir öğleden sonraya ve akşama dönüşmüştü.

Ve Mayfair'de hiç kimse, soğukkanlılığıyla tanınan, tutkusunu sadece Lordlar Kamarası'nda gösteren Clayborn Dükü'nün geceyi karısının kollarında geçirdiğine, birbirlerinden ve geleceklerinin vaatlerinden zevk alırken onu skandal bir şekilde yakınında tuttuğuna inanmazdı.

O gece, yorgun ve mutlu bir şekilde merdivenlerden Adelaide'in dairesine, onun kitaplarla dolu ve diğer pek çok şeyden yoksun odasındaki tek kişilik yatağına çıkmışlar ve hayatlarının geri kalanının başlangıcını işaretlemek için yavaş, uzun süren bir sevişme yaşamışlardı.

O zamandan beri, ikili zamanlarını Covent Garden arasında paylaştırdı; The Place'in üzerinde kiraladıkları odalar yemyeşil kumaşlar ve daha gür kumaşlarla doluydu.

anılar, arkadaşlarının ve ailesinin kahkahaları ve günlerini aristokrasinin meraklı gözlerinden uzakta malikaneyi keşfederek, gecelerini ise yatarak birbirlerini keşfederek geçirdikleri kırdaki evleri.

Ve Henry şansına inanamıyordu - bu güzel, zeki, muhteşem kadın ... onun. Sonsuza dek. Bir öpücükle daha fısıldadı, "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

Adelaide ona doğru eğildi. "Beni uyandırdığın için üzgün değilim." Parmaklarını onun saçlarına dolayarak bakışlarıyla buluştu ve "Ne yapıyordun?" diye sordu.

"Ben ..." Durakladı, parmak ucunu yanağında gezdirdi. Boynunda. Göğsünden aşağı, bir göğsünün ucunu çevreleyen ateşli kırmızı bir kıvrımın olduğu yere kadar. "Seni fark ettim."

Gülümsedi. "Beni her zaman fark ediyorsun."

"Seviyorum," diye kabul etti usulca, onun kadife bakışlarına gömülerek. "Arkadaşlarıyla güldüğünde, arabanın içinde bir savaş arabacısı gibi, birlikte savaşıırken ..." Çünkü birlikte savaşıyorlardı. Mektubunu yazdıklarında konuşmalar yapıyordu ve o an için her ne kadar

Bebek gelene kadar ilkinden biraz daha fazla ve ikincisinden daha az. "Ve bugün ... sen uyurken, sabahın güzelliğine sarılmışken. Benim karım."

Onu kendine çekti, öpmeden hemen önce tereddüt etti. "Benim kocam."

Henry onu okşayarak ayağa kalktı ve ona baktı... ona olan aşkıyla öylesine doluydu ki, hiç beklemediği bu duyguya anlam vermekte güçlük çekiyordu. Hayal bile edemeyeceği bir ortaklıktı bu.

"Ne kadar şanslıyım," dedi usulca. "Seni bu kadar iyi sevdiğim için."

"Ne kadar *şanslıyım*," diye cevap verdi, eli onun yanağına geldi. "Bu kadar iyi sevildiğim için."

Bir öpücük daha, uzun ve kalıcı. Bu kez öpücüğü kesip, adamın itiraz sesleri arasında yataktan kayarak, tertemiz, beyaz ipek sabahlığını giydi ve odayı geçti.

"Daha erken, aşkım. Geri dön," diye seslendi, yastığa yaslanıp onu izlerken bile, ışık onun güzel, uzun vücudunda altın çizgiler oluşturuyordu. Giysinin altında saklı olanla alay ediyordu.

Onu görmezden gelerek bir çekmeceyi açtı ve içinden bir kutu çıkardı, yatağa götürmek için döndü. "Hediyeni istemiyor musun?"

Gözleri sevinçle parladı. "Bir hediye mi?"

Güldü. "Yeni bir oyuncığa muhtaç bir çocuk gibi görünüyorsun."

"İhtiyacım olan tek oyuncak sensin," diye karşılık verdi, yaklaştığında ona uzandı, onu kucağına çekti ve "ama kaba olarak görülmek istemem," diye eklemekten önce küçük çılgılığın zevk aldı.

Kadın maun kutuyu adamın yanındaki yatağa bıraktığında adam sustu. Düzdü; belki on santim uzunluğunda ve sadece iki santim derinliğindeydi, güzel telkâri işlemelerle süslenmişti. Çarpıcı ahşap işçiliğinin arasında yaldızlı iki harf: A ve H.

"Adelaide ve Henry," dedi, ne tuttuğunu fark etmeden önce parmaklarını tasarımın üzerinde gezdirdi. Başka bir gülümsemeyle onun gözlerine baktı. "Bu bir bulmaca."

Başını salladı. "Bizi bir araya getiren kadar karmaşık değil ama senin de-"

Zaten üzerinde çalışıyordu, düğmeleri, kolları ve yanlış On dakika içinde gizli bir çekmeceyi kaydırarak, çivit mürekkebiyle karmaşık bir şekilde detaylandırılmış bir çanla işaretlenmiş tanıdık mavi bir dosya keşfetti. Ve orada, en altta, açık bir etikette şöyle yazıyordu: *Clayborn Dükü*.

Kaşları tanıyarak kalktı. Bu Cehennem Çanları'ndan bir dosyaydı, Kibritçi'nin kendisi tarafından toplanmış ve hazırlanmış olabilirdi. Adelaide'e sinsi bir bakış attı. "Bu ne zamandır sende?"

Dikkatini adamın elindeki dosyaya vermeden önce kısa bir süre bakışlarını adamın üzerinde topladı. Kulakları kızarıyor muydu?

"Adelaide?"

Adamın elindeki dosyayla konuştu. "Babamın yanına döndüğümde derledim. O gece size vermek niyetindeydim. Onu hallettikten sonra evinize teslim edecektim. Her şeyi."

"Her şeyi hallettikten sonra demek istiyorsun." O geceden sonra Havistock bir akranını öldürmekten yargılanıp hüküm giymiş, Danny bir cerraha teslim edilmiş, ardından da kendisine Lambeth'te kalıp Alfie'yle savaşıma ya da Avustralya'ya gidip yeni bir hayat deneme seçeneği sunulduğu rıhtıma gönderilmişti.

Alfie ise Zorba Çocuklar'ın başı olarak kalmıştı; Adelaide ve Henry'nin başının belasıydı ama artık saygınlık ve varis aradığı için onu idare etmek daha kolaydı.

"Bir zamanlar her şeyi halletmiştik," diye izin verdi. "Ama içeride ne olduğunu ortaya çıkarmak için hiç doğru zaman gibi gelmedi."

Meraklı bakışlarla onu izledi. "Peki ya bugün?"

Kadın gülümsedi. "Öyle. Uygun hissettiriyor."

"Yeterince makul." Hiç tereddüt etmeden dosyayı açtı ve içinde iki kâğıt parçası buldu. İlkinin hemen tanıdı, babasının annesine yazdığı mektubu dosyadan çıkarırken boğazına küçük bir nefes takıldı içinde, parmaklarını yılların yazısının üzerinde gezdiriyordu. "Nasıl-" diye başladı, sonra durdu. "Alfie Trumbull'da bu vardı. O gece ona verdim."

Gülümsedi, bir kase krema ile bir kedi gibi. "Ve ben de onun cebini karıştırdım." Kaşları çatıldı. "Ne zaman?"

"Güvenli olması için oraya koyduktan on dakika sonra değil."

Buna büyük bir keyifle güldü. "Sanırım bundan hoşlanmadı."

"Öyle olmadığını tahmin ediyorum," dedi. "Ama boşu boşuna bir cüzdan kraliçesi yetiştirmedi."

Mektubu açtı, okudu... hatırladı. Babasının kendisinden beklentilerini yerine getirdiğini hatırladı. Jack de öyle yapmıştı - Leydi Helene'le mutlu bir evliliği vardı ve çoktan bir baba olmuştu.

Adelaide ona doğru uzandı ve o kâğıda bakarken parmaklarını onun koluna koydu.

"Mutlu yıldönümleri aşkım," diye fısıldadı. "Birlikte bizim diyebileceğimiz bir geleceğe."

"Evet," dedi ona bakarak. "Birlikte."

"Birlikte," diye fısıldadı başıyla dosyayı işaret etmeden önce. "Bulman gereken bir şey daha var." Onun talimatlarını izledi ve içinden ikinci kâğıt parçasını çıkardı. "Bu sende kalsın."

Henry yere baktı ve metni okudu, kalbi göğsünde çılginca çarpıyordu:

Clayborn Dükü mükemmel bir eşleşme olur.

İmza, The Matchbreaker

Henry başını kaldırdı, yılların verdiği hayal kırıklığı içinde uğuldarken bile zevkten uçuyordu. Kadının kendisini izlediğini, bakışlarını araştırdığını gördü. Onun bakışlarında bir dizi duygu buldu. "Bana bunu verip gitmeyi mi planlıyordun?"

Başını salladı. "Ne kadar mükemmel olduğunu bilseydin aşkı aramaya karar verebilirdin diye düşündüm."

"Adelaide." Onu kendine çekti, alnını onunkine bastırdı. "Anlamıyor musun, aşkı asla senden başkasında aramazdım. Başka kimse yoktu. Asla da olmayacaktı. Aşk . . . Ben mükemmel değilim. Sadece *seninle* mükemmelim." Onu tekrar öptü. "Tanrım, seni seviyorum. . mantığın ötesinde." Başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru değil. Bir düzine neden var. Yüzlerce."

Saf bir mutlulukla gülümsedi. "Var mı?"

"Onları sıralayayım mı?" Dikkatini kızın boynuna verdi, onu kucağına çekip listesine başlarken boğazına öpücükler kondurdu ... bir yıl daha sürebilecek bir liste ... bir elli yıl daha. "Parlak zekân ... kıvrak zekân ... kilit açma, araba kullanma, dosya tutma becerin . . . Mayfair'in erkeklerini korkutman ve Lambeth'in kızlarını gururlandıracaksın. Güzel gözlerin ... çarpıcı saçların ..."

"Mmm," dedi, kolları adamın boynuna dolanırken. "Hepsi mükemmel nedenler."

"Sen benimsin, Adelaide Frampton," diye fısıldadı kulağına, bir hediye gibi alçak ve karanlık. "Bir zamanlar birinin bana söylediği gibi, bulan kişi saklar."

"Mmm," dedi parmaklarını onun yumuşak, güzel saçlarının arasından geçirerek. "Ama Hatırlarsan *seni ben* buldum."

Adam onun dudaklarındaki gülümsemeyi öptü, ta ki kadın zevkle içini çekip, "Pekala o zaman. Beni buldun ... ama seni tutuyorum . . ."

Sahip olabileceği herhangi bir tartışma başka bir öpücükle kayboldu. Ve bir tane daha.
Ve başka bir . . .

OceanofPDF.com

Teşekkür

Küresel bir pandeminin iki yılı içinde, aşk romanlarının beni ayakta tuttuğunu söylemek çok da abartılı olmaz. Beni tanıyan herkes için sürpriz değil

Kitaplarımın dışında, sevincimin aslan payının taptığım bu türden geldiğini biliyorum. Romantizm okumak bana dünyanın umutla döndüğünü her gün hatırlatıyor ve romantizm yazmak -özellikle de son iki yıldır Cehennem Çanları- bana güzel, zeki, derinden ekstra insanların güzel, zeki, derinden yaşayabildiği bir dünyaya sürekli, umutlu bir kaçış sağladı. ekstra hayatlar.

Ama asıl garip olan şu: Bunca yıldır tarihi kitaplar yazıyorum, Bir kez bile en azından bir parıltı bulamadığım bir fikrim olmadı. ve Cehennem Çanları da farklı değildir. Birkaç yıl önce, tamamı kadınlardan oluşan bir suç şebekesi ve Birleşik Krallık'ın gördüğü en büyük mağaza hırsızlığı şebekesi olan Kırk Fil'i keşfettim. Kırk Filler hayatta kalmak için çalmayı erken yaşta öğreten bir dünyaya doğdular ve onların saflarında yükselenler sadece hayatta kalmakla kalmadı, neredeyse bir yüzyıl boyunca *gelişti*.

Kırk Fil'in vahşi, harika hikayeleri olmasaydı, Cehennem Çanları'nın geniş kapsamlı bir ağa sahip olduğunu asla hayal edemezdim. izciler, casuslar ve eşkıyalar (ve kadınlar), kilise kavgaları ve yankesicilerle nasıl başa çıkacaklarını bilen ortaklar. Kabadayı Çocuklar şu karakterlerden esinlenmiştir

The Forty Elephants'ın erkek yarısı - Elephant and Castle çetesi - Kırklı yıllardan önceydi ama kürkleri, modaları ve kendilerine ait bir kraliçeleri yoktu. Her iki çete hakkında daha fazla bilgi için Brian McDonald'ın *Alice Diamond and the Forty* ve *Gangs of London* kitaplarını kaçırmayın.

Adelaide'in kendisi, Horace Warner'ın Spitalfields Life Books tarafından toplanan ve yayınlanan Spitalfields Nippers fotoğraflarından oluşan muhteşem koleksiyondan ilham aldı. Henry'nin babasının tasarladığı yapboz kutusu, Craig Thibodeau'nun saatlerce süren videoları ve açıklamaları için minnettar olduğum güzel kutularından esinlenilmiştir.

Her zaman olduğu gibi, Londra Müzesi'ne, British Library'ye ve New York Halk Kütüphanesi'ne küresel bir pandemi sırasında bile bitmek bilmeyen tavşan delikleri araştırmaları için çok şey borçluyum. En yakın araştırma kütüphanecinize sarılın.

2021, ihtiyaç duydukları her an yanlarında savaşmaktan mutluluk duyacağım sevgili arkadaşlarıma minnettarlığımı daha da artırdı.

Öncelikle, isimlerini cömertçe kullandıkları için Kate Clayborn ve Megan Frampton'a teşekkür ederim - siz mutlak en iyinin en iyisisiniz ve umarım sizi gururlandırmışımdır. Bu kitap Louisa Edwards, Sophie Jordan, Jen Prokop, Adriana Herrera, Joanna Shupe, Christina Lauren, Meghan Tierney ve Erin Leafe olmadan var olamazdı.

-Her biri buna benden önce inandı. Beni bitiş çizgisine sürükleyen Kennedy Ryan'a özel teşekkürler ... *tekrar*.

Kağıt kıtlığına, baskı gecikmelerine ve salgın hastalıklara rağmen kitapları hayata geçirmeye devam eden Avon Books'un muhteşem ekibine teşekkür ederim.

Carrie Feron, Asanté Simons, Brittani DiMare, Brittani Hilles, DJ DeSmyter, Jennifer Hart, Eleanor Mickuki, Jeanne Reina, Liate Stehlik, Bridget Kearney, Christine Edwards, Carla Parker, Andy LeCount, Kristine Macrides, Fritz Servatius, Rachel Levenberg, Stefanie Lindner ve Jessica Montany'ye teşekkür ederiz.

Bu gerçekten mükemmel ekibi tamamlayanlar Holly Root, Kristin Dwyer, Alice Lawson ve Linda Watson - her biriniz için çok minnettarım.

Tatlı ve komik olan ve ihtiyacım olduğunda beni neşelendirmeyi asla ihmal etmeyen sevgililerim V ve Kahlo'ya ve kaosuma her zaman tahammül eden ve bazen bunu çekici bulan Eric'e teşekkür ederim. Şu anda kanepemde oturan kız kardeşim Chiara'ya, ben bunu yazarken en sabırlı misafirim - sonunda okuyabilirsin!

Ve bunların hepsi sana gelmeden önce, Sevgili Okuyucu! Kitaplar siz onları okuyana kadar sadece kelimelerden ibaret... Adelaide ve Clayborn'a hayat verdiğiniz için teşekkür ederim. Gelecek yıl Imogen ve Tommy'nin sayfaları yakıp yıkmasını görmek için sabırsızlanıyorum!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.